

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PART ONE

GOOD GIRLS NEVER RISE

S.J. SYLVIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İYİ KIZLAR ASLA YÜKSELMEZ

SJ SYLVIS

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Sonsöz Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan SJ](#)

[Sylvis Yazar](#)

[Hakkında Güncel](#)

[kalın Teşekkür](#)

İyi Kızlar Asla Yükselmez

Telif Hakkı © 2021 S.J.

Sylvis

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu çalışma bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayımlanmıştır: S.J. Sylvis 2021

sjsylvisbooks@gmail.com Kapak

Tasarımı: Danah Logan

Düzenleme: Jenn Lockwood

Düzenleme

Prova: On Pointe Dijital Hizmetler

YAZARIN NOTU

İyi Kızlar Asla Yükselmez, St. Mary's Düetinin ilk kitabıdır. Mary's Düeti, **olgun** (18+) okuyucular için tasarlanmış **KARANLIK** bir yatılı okul romantizmidir. Bu düet, içerdiği karanlık temalar (ağır dil, cinsel sahneler ve durumlar) nedeniyle karanlık olarak etiketlenmiştir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği **TETİKLEYİCİLER** içerdiğini unutmayın. **Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.**

İyi Kızlar Asla Yükselmez, St Mary's Düetinin ilk kitabıdır ve bir *uçurum askısıyla* sona erecektir. İkinci kitap, **Bad Boys Never Fall**, 2 Aralıknd, 2021'de yayınlanacak ve düetin son kitabı olacak.

WELCOME TO

WHERE

GOOD GIRLS NEVER RISE

S.J. SYLVIS

PROLOGUE

TYO AYLAR A o

GEMMA

Dallar, sanki kısa bir mesafeden üzerime jiletler fırlatılıyormuşçasına tenimi kesip kırbaçlıyordu ama korku her bir uzvumu sarıp sarmalayıp ayaklarımı hayatım boyunca evim dediğim yerden daha da uzağa iterken, minik sopaların ve yaprakların etime verdiği acı kısa bir düşünceden öteye geçmiyordu.

Son birkaç saat dünyamı tamamen altüst etmişti ve sonra eskiz defterim sırt çantama tıklana ve ayakkabı bağcıklarım ayaklarımın üzerine bağlanana kadar tekrar ve tekrar.

Hava kararmak üzereydi, güneş yavaş yavaş kalın bulutların ardına gömülüyordu. Yakında beni bulamayacaktı. Yakında, ondan ve şimdiye kadar yaptığı ya da söylediği her şeyden çok uzaklara gitmiş olacaktım. Onun benimle ilgili inançları ve bozulmuş planları, okyanusun esintisinin alıp götüreceği panik yaratan düşüncelerden başka bir şey olmayacaktı.

Rehber öğretmen beni müdürün odasına çektiği anda ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Eskiz defterim Müdür Malcoy'un masasının tam ortasında duruyordu ve son zilin çalmasını beklerken yaptığım son çizime kadar açıktı. Kayıp olduğunu bile bilmiyordum. Ne kadar dikkatsizdim?

Yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla çizimlerin geri kalanına da göz attıkları belliydi. Gevşek çeneli, cam gibi gözlerle vücuduma, özellikle de bileklerime şüpheli bakışlar atıyorlardı.

Daha önce aklıma gelen başka bir parça kafamın içinde süzülürken, bir başka dal birdenbire ortaya çıkmış gibiydi: *"Gemma, bu çizimlerde gerçeklik payı var mı? Evde sana zarar veren biri mi var?"*

Ağaçların arasından koşmaya devam ederken parmaklarım sırt çantamın askılarının altından kaydı. Tobias'ın yüzünü gördüğümde kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

beynimin ön tarafına geldi ve onu da uzaklaştırmaya çalıştım.

"Gemma, bunlar rahatsız edici. Ve eğer bu meydana gelen bir şeyse, bize bildirmeniz gerekir. Sana yardım etmek için buradayız."

Şimdi, birkaç saat öncesine dönüp baktığımda, onlara güvenmemeliydim. Onlara hiç güvenmemeliydim. Dinlemem gereken tek kişi Tobias'tı. Bugünlerde daha çok bir hayalete benziyor olabilirdi ama zehirli gerçek benim için hiç o anki kadar açık olmamıştı: *Kimseye güvenme ve sadece hayatta kal Gemma.*

Dizlerimin üzerine çökerken ayağım bir ağaç köküne takıldı. Kot pantolonumun önü delikti ve tenime değen keskin sızıdan kanadığımı anladım. Yine de zıplayarak ayağa kalktım.

"İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum ama yeğenim akıl hastası. Bu yüzden hayatının büyük bölümünde onu evde tuttum. Annem Anne, grup evindeki kızlarla birlikte ona evde eğitim veriyordu. Annem felç geçirdiğinde ve grup evi kapatıldığında, Gemma'yı yılın geri kalanında devlet okuluna göndermek zorunda kaldım. Devlet, yargı sistemindeki duruşum ne olursa olsun, bir ebeveyn veya vasinin yardımı olmadan evde eğitime devam etmesine izin vermeyecekti ve devletin evde eğitim gören çocukların beyanname dışında eğitim kayıtlarına sahip olmalarını zorunlu kılmadığı gerçeği göz önüne alındığında, bir sosyal hizmet uzmanı onu devlet okuluna göndermenin iyi bir başlangıç noktası olacağını düşündü. Gemma'nın velayeti küçüklüğünden beri bendeydi, annesi intihar ettikten hemen sonra." Amcamın yalanları ofisin kapalı kapısından içeri girmişti ve korku vücudumun her santimini sıkıştırdı ve ne yaptığımı bilmeden koşmaya başladım.

Ve ben hala koşuyordum.

Beni ondan uzak tutacaksa hayatımın sonuna kadar kaçırdım.

Amcam Yargıç Stallard -bu kasabada İsa'nın kendisinden daha fazla nüfuza sahip olan ve tüm ülkede en çok aranan yargıçlardan biriydi- bana bir zamanlar normal olduğunu düşündüğüm ama çok yakın zamanda öyle olmadığını öğrendiğim şeyler yapan kötü, çok kötü bir adamdı.

Teyzem felç geçirene ve grup evi kapatılana kadar kaçmak gibi bir niyetim yoktu. Sosyal hizmet görevlisi, şirin kasabamızın hakiminin kimsenin adını bile duymadığı bir yeğeni olduğunu keşfedene kadar. Ta ki ben meraklanıp, o bütün gün yokken ofisine girip, kendisinden daha kötü olmayan suçluların davalarına bakmaya başlayana kadar. Ta ki Tobias ve ben küçük birer bebekken aynı odadayken annemin çektiği eski fotoğraf ve videoları bulana kadar. Ve şimdi... şimdi işler daha da kötüydü.

Tobias kayıp olsun ya da olmasın, kaçmak tek seçeneğimdi. Malikânemizin ötesindeki ormanda aldığım her son nefeste Tobias'ın güvenli bir yerde olduğunu ve benim için geri dönmekten daha iyisini bildiğini ummaktaydım.

Her zaman yapacağına söz verirdi.

Ama o zaman öyleydi, bu ise şimdi.

Şimdi tek seçeneğim bana söylediği gibi hayatta kalmaktı.

Ayağım yerdeki bir başka sert köke takıldı ama kendimi düzelterip koşmaya devam edebildim. Güneş kaybolup yerini geceye bırakmaya devam ederken ellerim hâlâ sırt çantamın askılarında sıkılıydı. Kahverengi saç telleri yapış yapış tenime yapışmıştı ve tam onları gözlerimden uzaklaştırmak için uzandığımda yine ayağım takıldı ama bu sefer düşmeme neden olan yerde bir kök yoktu.

Bunun yerine, arkamda yüksek bir figür vardı ve arkama bile bakmadan kimin gölgesi olduğunu biliyordum.

"İyi kızların kuralları çiğnemesi hakkında sana ne demiştim Gemma?" Eli bileğimi kavradı ve geriye doğru savruldu, zaten dar olan göğsümdeki nefesim sıkışıp dışarı çıkmak için pençeleşiyordu. "Şimdi cezalandırılman gerekecek."

Kulaklarımda çınlayan hızlı kalp atışlarının sesinden bile ses tonundaki uğursuz, hastalıklı zevki duyabiliyordum.

O anda, plan yapmadan kaçmaya çalışarak ne kadar korkunç ve aceleci bir hata yaptığımı anladım.

Ve Şimdi, 6demek zorundayım.

BİRİNCİ BÖLÜM

GEMMA

YAĞMUR, dünyadaki tüm kötülüklerden habersiz, ustaca bir tavırla pencerenin kenarından aşağı SÜZÜLÜYORDU. Benim asla olamayacağım ama olabilmeyi umutsuzca dilediğim şekilde masum ve özgürdü. Ben iyi bir kızdım - saf, yumuşak, sessiz, itaatkâr - ama saflıktan en uzak şeydim. Dünyadaki kötülüklerden korunmuyordum. Bunun yerine, Araf'ın içine itilmiştim. Her gün, bana öğretilen her şeyin üstesinden gelmek için çetin bir mücadele veriyordum.

Tobias'ın sözleri kafamın içinde yankılanırken gökyüzünün nemi omuzlarıma düştü, *"Senin için geri geleceğim. Sadece sana söyleneni yap Gemma. Hayatta kal."*

Bazı açılardan, tenime çarpan ve uzun kestane rengi saçlarımı ıslatan yağmur yeniden doğuş gibiydi, sanki dalgaları yarıyor ve diğer taraftan daha güçlü çıkıyordum. Batı Yarımküre'deki en katı yatılı okul olan St. Mary's yatılı okulu muhtemelen çoğu kişiyi korkutuyordu. Ama benim gibi biri için karanlıkta bir fener gibiydi. Eğimli yağmur altında bile bina, çatlak taş sütunları ve kaleyi andıran çan kuleleriyle perili bir malikane gibi görünüyordu. Kemer uğursuzdu ve yeni evimi çevreleyen karanlık ve başgösteren bulutlar beni korkutmalıydı.

Ama karanlıktan korkmuyordum.

Daha önce saf kötülüğün gözlerinin içine bakmışım ve burası kötü değildi.

Merdivenleri sürünerek çıkarken valizim ayakkabılarımın altındaki parke taşına çarptı. Kapıyı açtım ve içeri girdim, eskimiş, eski kitapların ve durgun tozun kokusunu içime çektim. Giriş holü kasvetliydi ve başımın üzerinde asılı duran tek bir avize odayı loş bir ışığa boğuyordu. Yağmur gri ceketimin üzerinden düşmeye devam ederken zemin ayaklarımın altında ıslaktı,

Ve saçlarımın uçları, omuzlarımın üzerinden ip gibi sarkarken gerçekte oldukları sıcak kahverengi yerine siyah görünüyordu.

Uzun, meşe ve ferforje bir kapı açılıp bir adam kafasını dışarı uzattığında başımı sağa çevirdim. "Gemma?"

Konuşmadan önce yutkundum. Sesim tereddütlüydü ve zor duyuluyordu ve bundan nefret ediyordum çünkü burada kendimi daha önce hiç olmadığım kadar güçlü hissetmeme rağmen, yine de küçük bir çocukken içine girmeye zorlandığım o savunmasız, güvensiz versiyonuma geri döndüm. "Evet."

Adamın ifadesi bir an için değişti. Yeşil gözleri daldı, alnına sıkı bir kırışıklık yerleşti. Gözlerini daha da kısarak, zihnini bir şeyden arındırır gibi başını salladı ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Lütfen içeri gelin. Çantanızı şuraya bırakabilirsiniz. Başka var mı? Onları alması için birini gönderebilirim."

Gıcırdayan ayakkabılarımın içinde kayarak hızla başımı salladım. "Sahip olduğum tek şey bu."

Küçük valizime ve sonra tekrar yüzüme bakarken gözleri tekrar daldı. "Tamam, lütfen içeri gelin."

Ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırdarken uzun, kareli koridor hareketsiz ve sessizdi. Kollarımı ince gövdemın etrafına doladım, dikkatleri üzerime çektiğim için kendimi mahcup hissediyordum. Ağır kapıdan içeri girer girmez adam bana masasının önündeki koltuğu işaret etti.

Maun yüzeyin üzerindeki parlak isim levhasına baktım: *Müdür Tate Ellison*. Adamı ve geniş ofisini tekrar tararken, itiraf etmeliyim ki şüpheli davrandım. Güçlü bir adam gibi görünmüyordu. Sıcak ve davetkârdı. Gözlerindeki yeşil çekiciydi ve kafasındaki koyu renk saçlar dağınıktı ve saçlarını kestirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Daha basit bir ifadeyle, *çocuksuydu*. Kırk yaşın üzerinde olmasına imkân yoktu.

Masasının arkasına otururken hilale benzeyen gülümsemesi gözleriyle buluştu. Ellerini arkasına koyarak arkasına yaslandığında sandalyesi bir gıcırta çıkardı.

Başını. En azından bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı ama gömleği buruşuktu. Richard, St. Mary'nin katı olduğunu söylemişti ama müdür hiç de öyle görünmüyordu. Yine de yargılamak için kendime güvenemiyordum.

"Gemma. St. Mary's'e hoş geldin. Eminim senin..." Müdür temkinli görünüyordu, boğazını temizleyip dirseklerini masasına koymadan önce bana kuşkuyla bakıyordu. "Eminim Richard Amcanız size okulumuz ve kurallarımız hakkında biraz bilgi vermiştir, değil mi?"

Tekrar yutkundum, yerimde kıpırdamadan oturuyordum. "Evet, efendim." "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Hiç sorum oldu mu? *Oh, hiç oldu mu.*

"Hayır, efendim."

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "Amcan sen gelir gelmez onu aramamı istedi. Bunu yapalım, olur mu?"

Benden izin mi istiyordu?

Kızardım, muhtemelen ondan daha fazla rahatsız olmuştum. Benim neden rahatsız olduğumu biliyordum... ama o neden rahatsızdı?

Müdür uzanıp telefonunu aldı, ofisi o kadar sessizdi ki çevir sesini diğer uçtan duyabiliyordum. Odaya göz gezdirdim, raflardaki yıpranmış kitaplara ve masasının en ucunda duran yerküreye baktım. Arkasında çerçeveli bir harita vardı ve ben Amerika Birleşik Devletleri'ne odaklandım. Fırsat verildiğinde nereye gitmek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama güneşli ve sahile yakın bir yer olabilirdi. Sadece olabileceğim bir yer.

"Yargıç Stallard," dedi Müdür Ellison, sesi sertti - beni ofisine davet ederken kullandığı sıcak tondan çok farklıydı. *Ve işte oradaydı - o güç.* "Gemma geldi."

Amcamın sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. *Amca* kelimesini duyunca içimden ürperdim ve göğsümde sıcak bir yanma hissettim. Yargıç Richard Stallard teknik olarak amcam değildi, her ne kadar ben ve diğer herkes

-Ona böyle hitap ederdi. Richard ve ben kan bağıımız yoktu.

Bunu bilmek rahatlatıyor. Yine de, belki kan bağıımız olsaydı, bana böyle davranmazdı.

Sesi boğuktu, bu yüzden öne doğru eğildim ve ıslak ayakkabımla uğraşıyormuş gibi yaptım. *"Aradığın için teşekkürler, Tate. Sana yeğenimin şartlarını hatırlatmama gerek yok ama lütfen ona göz kulak olmayı unutma. Daha önce de kaçmıştı ve yine kaçacağını hiç sanmıyorum. Onu takip etme sözünüzü tutacağınızı biliyorum."*

Yavaşça yerimde doğruldum ve müdürün beni metanetle süzdüğünü gördüm. "Sizi temin ederim ki okulumuz çok iyi korunuyor ve öğrencilerimizi çok dikkatli bir şekilde izliyoruz" derken bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Hayal görmüş olabilirim ama kelimeler ağzından zahmetsizce çıkarken müdürün dudaklarının titrediğine yemin edebilirim.

Richard'ın sesi gürledi ve midem bulandı. *"Unutma... Ailen bana bu iyiliği borçlu, bu yüzden yeğenime göz kulak olduğundan emin ol. Tedirgin edici bir şey olursa beni ara. Vahşi bir hayal gücü var."*

Müdür, Richard'a beni dikkatle izleyeceğine dair tekrar güvence verirken bana bakmaya devam etti. Terlemeye başladım ve telefonu bana doğru ittiğinde hızla gözümü kaçırdım. "Amcan seninle konuşmak istiyor Gemma."

Yutkundum ve bir avuç arı yutmuş gibi hissettim. Telefonu tutup kulağıma götürürken ellerim titriyordu. "Alo, amca," diye mırıldandım.

"Gemma," diye azarladı. "Sağ salim geldin. Güzel." *Öyle miydi?* "Umarım bu sana küçük bir ders olur. Bana başka seçenek bırakmadın. Artık sana güvenemem." Burun deliklerim yükselen öfkemle alevlendi ve bir kez olsun bunu içimde tutmadım. O kadar büyük bir korku hissetmek için ondan çok uzaktaydım. "Müdürün gözü üzerinde olacak ve eğer yapmaman gereken şeyleri yaptığını ve kendine ya da bu aileye istenmeyen dikkatleri çektiğini duyarsam... kuralları çiğnediğinde ne olacağını biliyorsun."

Sanki elleri tekrar boğazıma dolanmış gibi boğazım sıkıldı. "Evet, efendim. Anlıyorum," dedim içimi yakıp kavuran öfkemi bastırarak. *Hayatta kal, Gemma.*

"Aferin kızıma. Şimdi telefonu kapat ve etrafına alışmaya çalış. En azından artık güvende olduğunu, bir yerlerde saklandığını ve aptalca bir şey yapmayacağını biliyorum. Ve unutma tatlım... Benim herkesle bağlarım var."

Nasıl unutabilirdim ki? Gerçekten de son seferden sonra bu düşüncenin aklımdan çıktığını mı sanıyordu? Yargıç Richard Stallard çok güçlü bir adamdı. Daha önce blöf yaptığını düşünmüştüm, muhtemelen benim için yarattığı mükemmel korunaklı hayatım yüzünden. Ama yine hazırlıksız yakalanmayacaktım. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım - çünkü hayatım gerçekten buna bağlıydı.

Tobias bana hayatta kalmamı söyledi ve ben de tam olarak bunu yapıyordum. *Hayatta kalmak.*

Hat kesildi ve telefonu müdüre geri verdim. Şimdi ona biraz daha farklı, öncekinden çok daha tereddütlü bakıyordum. Richard, müdürün ya da en azından ailesinin ona bir iyilik borcu olduğunu söyledi ve Yargıç Richard Stallard'a bir şey borçlu olmak asla iyi bir şey değildi.

Müdür telefonu ahizeye geri bırakır bırakmaz bana bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudaklarını ayırdığı anda telefon çaldı. İkimiz de şüpheyle baktık, ben Richard'ın bana ucu açık bir uyarı daha vermek için aradığını düşündüm, çünkü bunu asla bir ya da iki kez değil, defalarca söyleyebilirdi. En son *hatamı* bana tekrar tekrar yazdırdığı için elim hâlâ ağrıyordu.

Müdür aniden telefonu açtı. "Müdür Ellison." Karşısındaki kişi konuşurken yüz ifadesi bir an için değişti ama hemen toparlandı. "Onu derhal bana gönderin." Sesi çakıllıydı, yüzeyin altında bir miktar öfke vardı. Gözlerimi kaçırdım, neredeyse daha fazla bakmaya korkuyordum. Eğer müdür Richard'ı tanıyorsa... kim bilir neler

tipte bir adamdı. "Ve ona gelince," diye başladı, sesi biraz daha yumuşaktı, "yeğenimle konuşur konuşmaz durumu onunla görüşmek için aşağı ineceğim. Teşekkür ederim, Bay Clark."

Ahizenin kapandığını duyar duymaz başöğretmene baktım. Yorgun gözlerini sımsıkı kapatmış, burnunun kenarını sıkıyordu. Oda gerilmişti ve neredeyse yerimden fırlayıp çıkmak üzereydim ki elini yavaşça bıraktı ve bana güven verici bir gülümseme daha verdi.

"Bunun için üzgünüm Gemma. Benimle ilgili bir durum var..." Boğazını temizledi. "Başka bir öğrenciyle. Ben onunla konuşurken bir süre lobide oturmanızın sakıncası var mı? Daha sonra sizi odanıza götüreceğim ve yerleşmenizi sağlayacağım."

"Ah, tabii ki," diye cevap verdim, ayağa kalkarak. Oturduğum deri koltuğun kollarına baktım ve tırnaklarımın oraya yerleştirdiği hilale benzer şekilleri fark ettim. Yumruklarımı sıktım. Umarım fark etmemiştir.

Müdür hemen arkamdan geldi ve kapıyı açtıktan sonra beni kapının hemen yanındaki banka götürdü. "Bu uzun sürmeyecek, Gemma."

"Sorun değil-"

İkimizin de başı koridordan gelen yavaş, ayak sürüme sesine ve bir ısığın kalıcı yankısına döndü. Müdür, siyah-beyaz kareli zeminde yavaşça yürüyen bir öğrenciyi görünce homurdandı; birkaç dakika önce sırlıklam ihtişamımla üzerinde durduğum kareli zeminin aynısıydı bu. Ama şimdi havada bir değişiklik vardı. Siyah-beyaz kareli zemin, sırf bu kişi üzerinden geçsin diye karo karo döşenmiş gibiydi. Yanaklarımda bir kızarma başladı, vücudum aniden çok sıcak hissetti.

Çocuk çok uzun boyluydu ve geniş omuzları vardı; üzerinde ince kalçalarına oturan siyah bir pantolon ve alt kısmı açık beyaz bir gömlek vardı. Düğmelerin neredeyse tamamı açıktı ve ince bir göğüs şeridinin görünmesine izin veriyordu. Çizgili bordo ve altın rengi kravatı gevşek bir şekilde

Boynunda, omzunun üzerinden tek parmağıyla tutuyormuş gibi görünen uyumlu bir bordo blazer ceket vardı.

O yaklaştıkça ben daha çok yanıyordum. Koridorda inanılmaz derecede fazla havalı bir şekilde ilerlemeye devam ederken dilim damağıma yapışmıştı ve ne onun ne de müdürün benimle konuşmamasını umuyordum çünkü cümle kurabileceğimden emin değildim.

Onun gibi çocukları daha önce de fark *etmiştim*, eski okulumda, *amcam* beni benden koparmadan önce. Popüler gruptandılar, cildimi biraz dikenli yapanlar. Ama bu çocuk? Düpedüz tehlikeliydi çünkü çok büyüleyiciydi. İstesem de başka tarafa bakamıyordum. İhtiyacım olsa bile.

Sadece birkaç metre uzaktayken çenesi müdüre doğru eğildi. Yanaklarının ve boynunun kızardığını ve kulağının hemen altında mor bir leke olduğunu fark ettim. *Biri onu incitmiş miydi? Yoksa bu...*

"N'aber Tate Amca?" Sırıttı, yontulmuş yanakları o lezzetli kötü çocuk tarzıyla kalktı.

Yutkundum, yudum boğazımdan karnımın en dibine kadar ilerledi. Birden, yarı yarıya müdürün arkasına saklanmış olan çocuğun gözleri bana kaydı. Başını yırtıcı bir şekilde eğdi ve neredeyse ciyaklıyordum. *Neredeyse*. Gözlerindeki mavi gökyüzüne mükemmel bir şekilde uyuyordu, ancak sadece hayalini kurduğum bir şeyle parlıyorlardı.

"Hemen ofisime gel, Isaiah." Dikkatimi ikisi arasında gezdirdim ve müdürün gözleri yüzündeki yarıklardan daha büyük değildi. Isaiah ayakkabısının üzerinde hızla dönüp ofise girerken nefesinin altından bir kahkaha tısladı.

Müdür bana doğru döndüğünde nefesimi tuttum. "Lütfen bana biraz müsaade edin. Uzun sürmeyecek."

Başımı sallarken dudaklarım mühürlü kaldı çünkü gerçekten konuşamıyordum. Kapının yanındaki bankta otururken, arkasından kapıyı kapatmasını bekledim ve sonra menteşelerine kadar ilerledim. Duyabiliyordum

Büyük meşe kapının barikat görevi g ö r m e s i n e rağmen sesleri diğer taraftan geliyordu.

Isaiah'nın kahkahası havada asılı kaldı ve midemde bir şeyler kıpırdandı.

Kulak misafiri olmaya devam ederken sırtımı arkamdaki sert duvara dayadım.

Gölgelerde ve kilitli kapılar ardında dinlemek ve gözlemlemek benim tek güç kaynağımdı. Ne de olsa gerçeği bu şekilde öğrenmeye başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

AMCAM bana çok kızdı. Gülümsememi yüzümden uzak tutmak için mücadele ederken dudaklarım birbirine dolandı. Ellerini dağınık masasına vurdu ve bana sert bir bakış fırlattı.

"Isaiah. Ne oluyor lan?"

Boğazımın arkasında bir kahkaha gizleniyordu. "Az önce küfür mü ettin, Tate Amca?"

Elini tekrar masaya vurduğunda çıkan ses eğlencemi artırmaktan başka bir işe yaramadı. "Ben şu anda senin amcan değilim. Ben okul müdürüyüm. Her ne kadar Bay Clark'ın söylediklerinin apaçık bir yalan olduğuna inanmak istesem de, ben daha iyi biliyorum. O yüzden devam edin. Baştan başla."

Oh, bu ilginç olacaktı. Deri sandalyede arkama yaslandım ve kollarımı kolların üzerine koyarak ellerimle kavradım. Parmaklarımı deriye gömülü küçük oyuklarda gezdirdim ve derideki ay şeklindeki minik kesiklere baktım. "Koridordaki kız kim? Yeni bir öğrencimiz mi var?"

Amcamın yüzü -affedersiniz, müdürün yüzü- kırmızının koyu bir tonuna dönüştü. "Isaiah, Tanrı yardımcım olsun. SMC şimdiden seni okuldan atmakla tehdit ediyor! Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki anladım. SMC, St. Mary Komitesi anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, okulu bir arada tutan tutkal onlardı. Okulla ilgili tüm kararlar, disiplin cezaları gibi onlardan geçerci.

"St. Mary's'e adım attığından beri yaptığın tüm tahribatı babana anlatmamı *ister* misin? Eğer ona sahte kimliklerden, kavgalardan, kızların odalarına gizlice girmekten bahsetseydim," diye homurdandı, "ya da bunlardan herhangi birinden... yerin yirmi metre altında, taş duvarlardan başka bir şeyle çevrili ve yaşının iki katı adamların vücudundaki her kemiği kırıyor olurdun.

dalga geçiyor. Komite seni kapı dışarı etmeye hazır ve baban çok öfkelenecek."

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, göğsüm kinle gümbürdüyordu. "O zaman neden ona söylemedin?" Amcamın gözlerinin içine bakarak sordum. "Sürekli tehdit ediyorsun ama böyle bir şey yapmadın. Peki neden? Ve SMC bir yılı aşkın süredir beni ihraç etmekle tehdit ediyor."

Amcam ve babam birbirlerine hiç benzemezlerdi. Babam tam bir iş adamıydı, Tate Amcam ise St. Mary's'den sorumlu olmasına rağmen gevşekti. Genelde sinirlenmezdi, ama sinirlendiğinde de bunu çabuk atlatırdı. Sorun çıkaranlara karşı zaafı vardı.

Başını eğerken amcamın gözleri kısıldı. Ellerini kaldırdı ve parmaklarını kafatasının dibine kadar saçlarında gezdirdikten sonra bana öyle bir baktı ki bir an tereddüt ettim. "Belki de yaparım, Isaiah. Düşündüm de..." Ellerini birbirine kenetlemeden önce boğazını temizledi. "Sana yardım edebileceğimi düşündüm. Ben sen oldum, Isaiah. Ben sendim." Sesi daha da yükseldi ve tekrar indirmeden önce arkamdaki kapıya baktı. "Kara koyun olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sana yardım etmeye çalışıyorum Isaiah. Bu yüzden seni danışmanlık için Bayan Glenburg'a gönderdim, ayrıca SMC seninle bir şeyler yapılmasını istedi. Sende benim gördüğüm potansiyeli görmek istediler." Alaycı bir şekilde kıkırdadı ve ben de derin bir nefes alarak dikkatli gözlerle onu izledim. "Öyleyse bana nedenini söyle."

"Neden ne?" Sıkılmış gibi bir sesle sordum.

Koltuğunda geriye yaslandı ve bana dik dik baktı. "Onu neden baştan çıkardın? Tek mantıklı açıklama bu. Bazıları bu durumda yetişkini suçlayabilir, ama" -amcam neredeyse tehditkâr bir şekilde öne doğru süzüldü ve kollarını masasına dayadı- "ben *seni* suçluyorum."

İçimi çektim, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"Konuşmaya başla. Ya da şu anda sahip olduğun her türlü özgürlüğü öpüp başına koyabilirsin."

Ona baktım ve bir kez olsun ciddi olduğunu gördüm. *Hay sikeyim.*

"Peki," diye başladım.
Ve sonra kirli gerçeği söyledim.

"ISAIAH." Bayan Glenburg ellerimi tuttu. Teni benimkine karşı yumuşacıktı ve ona kaşımı kaldırdığım anda yüzü kızardı.

Yaklaşık bir aydır bu haftalık seansları yapıyorduk ve her seferinde bana biraz daha yaklaşıyordu. Bugün, bana dokunacak kadar ileri gitti. Yaramaz, yaramaz.

"Evet, Bayan Glenburg?" Sinsice sordum.

Elleri benimkilerden ayrıldı ve titrek bir nefes aldı. Nefes alırken bakışlarım göğsüne gitti, göğüsleri dekolteli, şık bluzundan dışarı taşıyordu. Bunu benim için mi giydiğini düşünmeden edemedim. Keşke onunla oynadığımı bilseydi. Düzgün bir adam olsaydım, kendimi biraz kötü hissedebilirdim. Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu ama yanılıyordu.

"Bugün dürüst olacak mısın? Bana neden bu kadar meydan okuduğunu söyleyecek misin? Babana karşı neden böyle davrandığını? St. Mary's'e nasıl geldiğini?"

Omuz silktim, boynumdaki kravatı gevşettim. Boş bir sınıfta yalnızdık. Onun sınıfında. Bayan Glenburg okulun rehber öğretmeni idi ama aynı zamanda psikoloji ve sosyoloji gibi birkaç seçmeli ders de veriyordu. Bayan Glenburg gibi bir kadının, geçimini sağlamak için insan ruhunu incelediği halde benim tarafımdan kandırılabilmesi şiişeldi.

Onun boşluğuna doğru eğildim. Kıpırdamadı ve koyu kırmızı dudakları bir nefesle aralandı. "Neden bana söylemiyorsunuz, Bayan Glenburg? Haftalardır beni inceliyorsunuz. Neden böyle davrandığımı düşünüyorsunuz?"

Tanrım. Onunla oynamak çok kolaydı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama ben böyle tanınıyordum. Neden standartlara uygun yaşamayayım, değil mi? Bayan Glenburg gibi birinin beni değiştirebileceğini düşünen amcam aptallık etmişti.

"Bence dışa vuruyorsun çünkü sahip olduğun tek kontrol şekli bu."

Gözlerimi memelerinden gözlerine kaydurdım. "Devam et."

Koltuğunda kıpırdandı, bacaklarını yeniden birleştirdi. "Hayatınız üzerinde hiçbir kontrolünüz yok. Kendi rızan olmadan katı bir yatılı okula gönderildin. Bana anlattığına göre, üniversitene çoktan karar verilmiş. Bölümün. Sonrasında babanla birlikte çalışacağın iş. Hiçbir şey üzerinde kontrolünüz yok, bu yüzden yapabileceğiniz tek şey davranışlarınıza sahip çıkmak."

Hay sikeyim. Sözleri midemi bulandırdı. Hayatım üzerinde herhangi bir kontrole sahip olmadığımı belirtmesi hoşuma gitmedi. Söylediklerinin mantıklı olması da hoşuma gitmedi.

Babamın bana kendi oyunundaki bir kuklaymışım gibi davrandığını düşündükçe içimde şeytani bir şeyler kıpırdandı. Bir bakıma Bayan Glenburg haklıydı. Doğduğumdan beri seçimlerim benim için yapılmıştı. Hayatımın çoğu alanında kontrol sahibi değildim ve bu beni öfkeliendiriyordu.

"Kontrolüm olmadığını mı düşünüyorsunuz, Bayan Glenburg?" Ona yaklaşarak sordum. Elim dizinin üzerine düştü ve nefesi kesildi.

"Ben-" diye kekeledi, çıplak teninde, eteğinin altında kıpırdamadan duran elime bakıyordu.

"Bu doğru değil, Bayan Glenburg." Dudaklarına bakarak sııttım. "Şu anda kontrol bende."

"Öyle misin?" diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden bakarken elim dizinde kaldı. "Babamın hayatım üzerinde kontrolü olduğunu söyledin ama onu bu odanın hiçbir yerinde göremiyorum." Ona mahcup bir bakış attım. "Aslında bu odada kimseyi görmüyorum..." Parmağım bacağının iç kısmına doğru ilerledi. "Sen hariç."

Yutkundu, yanaklarına renk geldi.

"Beni kontrol altında görmek ister misiniz, Bayan Glenburg?" Ona yanıldığını gösterecektim. Babam benim üzerimde kontrol sahibi değildi.

Yoksa yaptı mı?

"Emin değilim," diye yanıtladı nefes nefese.

Elim bacağının yukarısına doğru ilerleyip koyu renkli kumaşın altında kaybolurken ona gülümsedim. Diğer elimle gözlüğünü nazikçe burnunun üstünden aldım ve yanımdaki masanın üzerine koydum.

Bayan Glenburg benim iki katım yaşındaydı - otuzlu yaşlarındaydı - ama yine de otoriter bir şekilde ateşliydi. Her iki durumda da yine bu durumda olurdum, ama aslında sikimi sertleştirmesi benim yararımaydı.

"Burada doğruyu söylediğimizi sanıyordum," dedim elim onun ortasına doğru ilerlemeyi bırakırken. "Benden dürüst olmamı istediniz ama siz dürüst müsünüz Bayan Glenburg?"

Dudaklarını yalamadan önce yutkundu. Ela gözlerinde aç bir bakış vardı, sanki onu becermemi istiyor gibiydi.

"Beni kontrol altında görmek ister misin?"

Sözleri de nefesleri gibi aceleliydi. "Bunun için kovulabilirim, Isaiah." Teknik olarak reşit olmadığım için 'hapse girebilirsin' demeyi denedim ama bu sadece anlambilimseldi.

"O zaman yakalanmasak iyi olur."

Eli bir anda kravatıma dolandı ve bacaklarını belime dolayarak ikimizi de masaya çekti. Sert ahşabın üzerine uzanmış bana bakarken sık beni gözleri kısık ve kapüşonluydu. İki elimi başının yanına koydum, sarı saçları etrafına dökülüyordu.

Yakalanma düşüncesi beni kör edici bir heyecana sürükledi. Bu bir aceleydi. Artık şansım kalmayana kadar tekrar tekrar hoş karşılayacağım bir heyecan.

"Yanıliyorsunuz Bayan Glenburg. Kontrol bende." Başımı aşağı eğdim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Eteği kalçalarına doğru yükselirken aletim onun sıcak amcığıyla buluşmak için yukarı doğru itildi. Dili ağzımda gezinirken elleri pazılarıma gitti ve ona verdiğim şehvetin her zerresini aldı.

Geri çekilip ıslak külotunu bulduğumda ondan bir inilti duydum. İpeği kenara itip parmağımı kaygan yarığının üzerinde gezdirirken ağzımda hınzır bir gülümseme oluştu. Sırtını dikleştirdi, bir bacağı sırtıma dolandı, eli bluzunun altından kendini yakalamak için daldı. "Şimdiden çok ıslak," diye alay ettim, parmağım şişmiş klitorisinin üzerinde geziniyordu. "Söyle bana," diye fısıldadım, onu parmaklamaya hazırdım. "Bunu en başından beri istiyor muydun?"

Ben ona bakarken Bayan Glenburg nefes nefese kalmıştı, gözleri zar zor açılıyordu. "Bu okula adım attığın andan beri bunu istiyordum Isaiah. Sen diğerleri gibi değilsin. Sen bir çocuk değilsin. Sen yorgunsun."

İşte o zaman parmağımın onun sıcak duvarlarına batmasına izin verdim. Yüksek sesle inlerken neredeyse anında daraldılar. Çok açgözlüydü. İtiraf etmeliyim ki, ilk kez yaşlı bir kadınla sevişiyordum ama bundan kesinlikle zevk alıyordum. Ne istediğini biliyordu ve bunun peşinden gitmekten korkmuyordu.

Memesini avuçlarken kalçaları kıvrıldı. Elimini yukarı uzattım ve onu daha hızlı pompalarken üstünün geri kalan düğmelerini açtım.

"Seni becermek istiyorum," dedim, bunu gerçekten kabul edip etmeyeceğini merak ederek.

Bu çok kolaydı. Amcam bunu görseydi anevrizma geçirirdi. "Kontrol sende," diye inledi.

"Öyleyim," dedim parmağımı çekip pantolonumun düğmelerini açarken. Kendini masasına geri itti, kâğıtlar özlemle yere düşüyordu ve bacaklarını açtı. Kabaca uzandım ve külotunu bacaklarının altından çekip yere düşürdüm.

Tam prezervatifi takmış ve onun girişine yerleşmiştim ki kapı açıldı ve içeriye temizlik ürünleriyle dolu bir araba ile hayalet görmüş gibi görünen Bay Clark girdi.

Bayan Glenburg arkasına bakarken "Tüh," diye mırıldandım.

Keşke ben de Bay Clark'ın yerinde olabilseydim ve onun gördüklerini görebilseydim: Ben, bir öğrenci, elimde aletimle bir öğretmenin üzerinde geziniyordum.

Glenburg masasının üzerinde göğsü açık bir şekilde yatıyordu.

Hızla doğrulup üzerini örttü ve konuşarak kurtulmaya çalıştı. Telaşlıydı, kelimeleri o kadar hızlı söylüyordu ki sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi geliyordu.

"TAMAM!" Amcam masayı tekrar tokatladı ve beni gerçeğe döndürdü. "Bu kadar yeter!"

Gömleğimin geri kalan düğmelerini iliklemeye başladığımda sııttım, düğmeler zahmetsizce yuvalarına kayıyordu. Omuz silktilim. "Bilmek istediğini söylemiştin."

"Isaiah." Bana dik dik baktı. "Onu gerçekten siktin mi-"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduktan sonra, "Onu becermedim," diye sözünü kestim. *Ama sözüm kesilmeseydi yapardım.*

Bana ters ters baktı ve ben de kendimi tutmaya çalışarak dudaklarımı tekrar yuvarladım. Onun damarına bastığımı biliyordum, muhtemelen biraz fazla ileri gitmiştim ama elimde değildi. Biraz sinirlenmiştim.

Dayım koltuğunda arkasına yaslandı ve sanki şimdi beni inceleyen o değilmiş gibi çenesini ovuşturdu. Gözlerini kısarak bana bakarken, beni analiz ederken, incelerken birkaç saniye bakışlarını üzerimde tuttum. Sonra, masasının ucundaki lanet olası antik küre gibi tamamen tuhaf eserlerle dolu havasız, tıkış tıkış ofisine göz atmaya başladım. Üzerinde doğru kıtalar bile var mıydı?

"Kendini tehdit altında hissettin."

Duruşumu değıştirmeden dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Affedersiniz?"

"Mantıklı düşündü. Senin içini gördü. Bu seni kızdırdı, sen de aklına gelen tek şeyi yaptın ve bir şeyi kanıtlamak için cazibeni kullandın."

Çenemi sıktım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Kaşı kalktı. "Ona, bana ve hatta belki de kendine onun yanıldığını göstermek istedin. Kontrolün sende olduğunu." Kıkırdadı, ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "O haklıydı. Tam da bu yüzden böyle davranıyorsun."

"Hayır, değil." Öfkem yükseliyordu. Tırnaklarımı zaten orada olan hilal şeklindeki izlere geçirirken yumruklarım sandalyenin kollarını sıkıyordu.

Amcam derin bir nefes aldı ve ellerini dağınık saçlarında bir kez daha gezdirdi. "Isaiah." Yeşil gözlerinin kenarları kırıışmıştı. *Lanet olsun. İşte bu kadar. Beni kapı dışarı ediyordu.* Kendi saçlarımı yolmak istedim. Şu anda kendimi çok dengesiz hissediyordum, ayaklarım yere sağlam basmasına rağmen koltuğumda tamamen dengesizdim.

"Tükür onu, amca."

"Bu senin son şansın. Beni duyuyor musun?" Ellerim hafifçe çözüldü. "Sana yardım etmek istiyorum. İstiyorum. Bilerek işleri berbat etmeyi bırak, çünkü büyük şeylere kafamı çevirmeye devam edemem. Bu okulu kaybedeceğim ve bu benim ya da buradaki herhangi birinin ihtiyacı olan son şey."

Hiçbir şey söylemedim ve birbirimize çok uzun süre baktık. İkimizin de konuşmak istemediği, ailemizin karıştığı her şey hakkında sözsüz bir konuşma yapıyorduk. O çıktı ama benim için o kadar kolay olmadı.

"Isaiah," diye tekrarladı

Elimi kaldırdım. "Seni duyuyorum."

Babaminkine çok benzeyen sert bakışları düştü. "Seçme şansın var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kendimi sandalyeye zorla geri iterek alay ettim. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Amcam başını sallayıp aceleyle ayağa kalkmadan önce bir süre düşünerek başka tarafa baktı. Ben masada tembel tembel otururken, o masasının etrafında yürüdü.

Önündeki sandalyeye oturdu ve kenarına yaslandı. Çenemi hizalayarak bakışlarına kilitlendim.

"Bu senin son şansın ve her ne kadar sana bu sözleri söylemek istemesem de... söylemek zorundayım. Eğer SMC bunu ya da düşüncesizce yaptığın başka bir şeyi öğrenirse, muhtemelen seni okuldan atarlar ve sonra da baban olaya dahil olur." Masadan kalktı ve yanımdan geçerek kapıya doğru yürümeye başladı.

Sırtımı ona dönerek ayağa kalktığımda ofisini sessizlik kapladı. Boş sandalyesinin arkasındaki duvara yapıştırılmış büyük, çerçeveli haritaya baktım. Öylece çekip gitmek benim için ne kadar kolay olurdu? Babamı terslemek ve amcam gibi soyadımı geride bırakmak?

Ama benim için o kadar kolay olmadı. Bunun için kayıplar oldu. Jack gibi.

Jacobi'nin bana yaptığını ben ona yapmazdım.

Onu kendi başının çaresine bakması için karanlıkta bırakamazdım. Bugünlerde öfke dışında pek bir şey hissetmiyordum ama içten içe Jack'in benim için çok önemli olduğunu biliyordum.

Amcamın sesi arkamdan bana çarptı. "Sen de benim yaptığım seçimi yapabilirsin."

Hızla döndüm ve ona ters ters baktım. İsyankâr, kural tanımaz, hiçbir şeye aldırmayan kişiliğim parmaklarımın arasında bataklık kumu gibi kaybolmuştu. "Bunu Jack'e yapmayacağım."

Eli kapı kolundaydı ama çevirmeden önce içini çekti. "O zaman topla kendini, çünkü SMC eninde sonunda benim senin için uydurduğum bahanelerden bıkacak ve doğruca babana gidip okuldan atıldığını bildirecek. Başka şansın olmayacak."

Tekrar alay ettim, kapıdan çıkıp gitmeye ve bu konuşmayı bir kenara itmeye hazırdım. "Yani tam olarak ne diyorsun? Öğretmenleri sikmeyi bırakmam gerektiğini mi?" Daha sakın halime geri dönmeye çalışarak nefesimin altında güldüm.

Çenesi gergindi. "Evet, Isaiah. Ben de tam olarak bunu söylüyorum. SMC zaten enseme soluyor." Gözlerindeki yeşil sertleşerek taşa dönüştü. "Eğer okuldan atılırsan, sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey kalmayacak. Tabii seni defalarca kurtardıktan sonra işime devam etmeme izin verirlerse. Babanın seni nereye göndereceğini biliyorsun, değil mi? Seni doğruca Coven'lara gönderecek. Bana anladığını söyle. St. Mary's'in kötü olduğunu düşünüyorsan, orada kaba bir uyanış yaşayacaksın."

St. Mary'nin o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum ama bunu söylemedim. Onun yerine homurdandım, "Anladım. Covens'in ne olduğunu biliyorum."

"Güzel." Kapıyı açtı ve sırtıttı. "Şimdi cezan olarak yeni öğrencimiz Gemma'yı 322 numaralı odasına götüreceksin ve ben gidip hasar kontrolü yaparken ona okulu gezdireceksin."

Gözlerimi devirmiştim. Bu muydu yani? Cezam *bu* muydu?

Yanımdan geçip koridora çıkmadan önce beni gömleğimden tutup geri çekti ve fısıldadı: "O iyi bir kız. Onu odasına götür, etrafı gezdir ve sonra onu yalnız bırak."

Beni bıraktığında kıs kıs güldüm. "Merak etme. İyi kızlar benim tipim değil amca."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

"GEMMA!" Okul müdürü, yeğeni de arkasından onu takip ederek odasından çıktı.

Gözlerimi hızla Isaiiah'dan kaçırdım, ancak bakışlarımız çarpıştığında midemde oluşan dalgalanmayı görmezden geledim. "Isaiiah sana okulu gezdirecek, sonra da yerleştiğinden emin olmak için seni odana götürecektir." Bana bir kez daha sıcak bir gülümseme vermeden önce ona bir kez baktı. "Işıklar sönmeden önce seni kontrol edeceğimden emin olabilirsin."

Dönüp ıssız koridorda hışımla ilerlemeye başladığında dudaklarım hafifçe yukarı doğru çekildi ve beni ilk kez benim yaşımda bir erkekle yalnız bıraktı.

Isaiiah ve ben, o soğuk sesiyle sessizliği bozmadan önce birkaç acı verici garip saniye boyunca yan yana durduk.

"Sohbet hoşuna gitti mi?" diye sordu, beni incelerken başını yana eğdi. Mavi gözleri beni uyarması gereken bir şeyle parıldıyordu ama şaşırtıcı bir şekilde bakışlarına tutunmaya devam ettim.

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlık numarası yaparak sordum.

Sırıttı ama sırtışı gözlerine tam olarak ulaşmadı. Çenesinin hareketini takip ederek birkaç saniye önce oturduğum tahta banka gittim. "Amcamın ofisine girdiğimde sen şurada oturuyordun." Bakışları ilk oturduğumda bulunduğum noktayla buluştu. "Ama dışarı çıktığımızda kapıya kadar itilmiştin. O yüzden tekrar soracağım." Ellerini rahatça ceplerine yerleştirirken kaşları bir anlığına kalktı. "Bir öğretmeni becerdiğimi duymak hoşuna gitti mi?"

Gerçekten bana bunu mu sordu?

Dilim ağzımda ağırlaşmıştı. Sanki konuşacak olsam, kelimelerim yanlış sırayla dökülürdü.

Ona bakmaya devam ederken kirpiklerimin uçuşması yanağımı gıdıkladı. Birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak, kalbim o kadar sert atıyordu. Çarpıntı sağır ediciydi. O kadar gürültülüydü ki onun da duyup duymadığını merak ettim.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Isaiah gözlerini devirmeden önce bıyık altından güldü. "Amcam haklıymış. Sen iyi bir kızsın."

Onun sözleriyle yumruklarım anında sıkıldı.

"Bana öyle deme," diye tersledim, avucumun derisinin tırnaklarımdan ayrıldığını hissettim. Patlamamdan dolayı nefesim kesildi ve arkama baktım, sanki Richard gizli bir köşeden çıkıp beni bodruma sürükleyecek ve sadece Isaiah ile bu kadar sert bir tonla konuşmakla kalmayıp genel olarak onunla konuştuğum için günahımdan tövbe etmemi sağlayacaktı.

Arkamı dönüp Isaiah'ın yüzüyle karşılaştığımda çılgınca sırtıyordu. Beyaz dişleri mükemmel allık rengi dudaklarının arkasında parlıyordu.

"Hmm," diye mırıldandıktan sonra uzanıp çantamı aldı. Arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı. Peşinden gittim çünkü başka ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Ama beni kışkırttığı için hâlâ tedirgindim, hatta daha da fazlası, buna göre hareket etmiştim.

Yürüdükçe koridor daha da karanlıklaşıyordu, sanki cehennem çukurlarına doğru ilerliyorduk. Tuhaf bir şekilde çıplak olan duvarlar dikkatimi çekti ve kendimi sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen koyu renkli, ahşap, dekoratif tırabzanları olan büyük bir merdivenin altında buldum.

Isaiah bana dönüp baktı, yontulmuş yanaklarının arasında hâlâ bir gülümseme vardı, sonra bir olimpiyat sporcusu gibi merdivenleri zıplayarak çıkmaya başladı, elinde tek valizim vardı. Uzun adımları onu hızla yukarı çekiyordu ve ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum ama çok geçmeden her iki yanında iki merdiven daha olan sahanlıkta duruyorduk.

"Sağ taraf kızların, sol taraf da erkeklerin kanadı." Başımı salladım ve o da devam etti. "Özel durumlar dışında diğer kanada gitmemize izin verilmiyor. Ama bazılarımız kuralları çiğner." Kaşlarım çatıldı,

ve yüzünü düzgün tutmakta zorlanıyordu. "Erkeklerin kızların odasına gizlice girmesi gibi, bazen de tam tersi... kızın tipine göre değişir." Sağdaki merdivenlere doğru ilerlemeye başladı, bana gülümserken geriye doğru yürüyordu. "Yine de bunu yapman konusunda endişelenmemize gerek yok. Değil mi, iyi kız?"

Dişlerimi sıktım ve içime çekebildiğim kadar oksijen çektim.

Güldü ve bu ses karşısında kalbimin sıkışmasından hoşlandığımdan emin değildim. Saf biriydim ve insanları okumakta zorlanıyordum ama benimle dalga geçtiğini biliyordum. Ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç. Kendimi küçük hissetmeme neden oluyordu ve kendimi küçük hissetmekten gerçekten çok yorulmuştum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Bana öyle demeyi kes," diye ısırdım.

Kıkırdadı ve aceleyle arkasını dönüp merdivenlerin geri kalanını atlayarak çıktı. Birkaç saniye bekledim, karnımda kıpırdanan ateşi yatıştırdıktan sonra merdivenlerin geri kalanını çıktım. En tepeye ulaştığımda koridorun sonuna gelmişti ama yoğun karanlıkta onu zar zor görebiliyordum.

Koridor uzun ve derindi, ayaklarımın altında koyu kırmızı bir halı seriliydi. Her bir kapı setinin arasındaki duvarda bulunan birkaç aplikten gelen ürkütücü bir ışıkla yıkanıyor ve eğer hayaletlere inansaydım, şu anda kesinlikle biraz huzursuz hissederdim.

"Geliyor musun?" Isaiah bağırdı. "Yoksa karanlıktan mı korkuyorsun?"

Yumuşak zeminde sürünürken, parmağımı yivli, ceviz rengi ahşapta gezdirirken cevap vermedim. Şimdiye kadar St. Mary's yatılı okula dönüştürülmüş eski bir ortaçağ kalesi gibi görünüyordu. Ve bildiğim kadarıyla öyleydi de. Önünden geçtiğim her kapı kalın, koyu renkli ahşaptı ve üzerlerinde karmaşık oymalar vardı. Hepsinin alt kısmında zincirlerle tutturulmuş demir kaplı kapı kolları vardı ve buraya ayak bastığımdan beri ilk kez omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Isaiah'dan birkaç adım uzaktaydım, yüzünün yan tarafında parlayan fener ışığının sıcak parıltısı onu çok daha güzel kılıyordu. I

Aklıma gelen düşünceyle dişlerimi gıcırdattım ama arkamdan gelen zincirlerden birinin diğerine çarpıp sekme sesiyle aniden kayboldu. Panik iliklerime kadar işledi ve doğruca Isaiah'ın sert göğsüne koştum, sanki bir duvara çarpmışım gibi ondan sektim.

Güçlü elleri üst kollarımı sararak beni sabitlerken, "Oha," diye geveledi.

Dokununca nefesim kesildi. Kıvılcımlar uçtu. Avuçlarından ısı yayıldı ve bıraktığında anında bir adım geri attım.

"Isaiah?" diye fısıldadı bir kız. Hızla arkamı döndüm ve uzun ince bacaklı güzel bir kızın kapıdan çıktığını gördüm. "Gizlice gi-" Gözleri bana kayınca konuşmayı kesti. "Bu kim?"

Isaiah inledi, kelimeleri kırılmıştı. "Yeni öğrenci. Odana geri dön Callie."

Kollarını şımarık bir tavırla göğsünün üzerinde kavuştururken ofladı. "Kimsin sen? Peder Isaiah mı? Bana odama dönmemi mi söylüyorsun..." Cümlesinin son kısmını oflaya puflaya söyledi ve Isaiah kıs kıs güldü.

"Birkaç gece önce bana baba dediğini hatırlıyorum, yani evet, sanırım bana öyle diyebilirsin." Ağzım bir karış açık kaldı ve sonra "Siktir git Isaiah," diye bağırdı ve hızla arkasını dönüp kapısını çarptı.

Vay canına.

Isaiah kulağıma, "Hadi gidelim, iyi kız," diye fısıldadı ve ben sıçrayarak tekrar peşinden gittim.

"Karanlıktan korkuyorsan bir el feneri almanı öneririm" demek için yeni odam olduğunu tahmin ettiğim odanın önünde durana kadar bekledi.

Zincir sesinden ürküp ona doğru koştüğüm için kendimi hâlâ biraz savunmasız hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun ve Callie'nin bu küçük

Spar, zincirleri tamamen unutturacak kadar dikkatimi dağıttı. Bu çok sıra dışıydı. "Karanlıktan korkmuyorum."

Isaiah kapıyı almak için elini kaldırmadan önce ilgili bir bakışla beni inceledi. "O zaman *neden* korkuyorsun?"

Zincirler bileklerimi sıkıyordu. Ağzıma tıkaç tıkılıyordu. "Hiçbir şey," diye cevap verdim parmaklarını kapıya vururken. "Hiçbir şey yok."

Kapı açılırken buz mavisi bakışlarını üzerimde tuttu. Yanından geçip gitmeden önce eli dirseğime kenetlendi ve sıcak nefesini kulağıma fısıldadı: "Ben de iyi kızların yalan söylemediğini sanırdım *Gemma*."

Isı, yanan bir odanın ortasında duruyormuşum gibi tenime yayıldı. Başımı yana doğru eğdim, boynum eskisinden daha fazla açıktaydı. "Belki de iyi bir kız değilimdir, *Isaiah*." Sonra dirseğimi onun elinden kurtardım ve yeni evime girdim.

Peşimden gelmesi birkaç dakika sürdü ve eminim ki bunun nedeni benim davranışıma onun da benim kadar şaşırmış olmasıydı. Bana ne olduğundan emin değildim. Hayatım boyunca hiç kimseyle Isaiah ile konuştuğum kadar kendinden emin bir şekilde konuşmamıştım. Kendimi kontrol altında ama aynı zamanda tamamen kontrolden çıkmış hissediyordum ki bu hiç mantıklı değildi.

Bildiğim tek şey, Richard'ın ensemde soluması ve kirli, boncuk gözleriyle beni izlemesi olmadan kendimi rahat hissettiğim ve bunun en ufak bir şekilde bile iyi olmadığıydı. Herhangi birinin, özellikle de Isaiah'nın yanında gardımı düşürmek, ileride beni sadece kıımdan ısırırdı.

Ben olsam aynı hatayı ikinci kez yapmazdım.

Son birkaç haftanın anıları zihnimi doldururken ciğerlerim yandı ama bakışlarımın yeni odamda gezinmesine izin verdiğimde hızla kayboldular. Her köşeden sarkan, küçük alanı beklediğim zindan yerine bir tür peri masalı gibi gösteren güzel, parlayan peri ışıklarını görünce ağzım açık kaldı.

"Biliyorum," diye anons etti bir kız, dikkatimi çekerek. Odanın ortasına doğru baktım ve omuz hizasında siyah saçları olan minyon bir kız gördüm. Gülümsemesi dudaklarındaki pembe kadar parlaktı. "Ürkütücü bir koridordan bir odaya gelmek çok garip..."

"Çok güzel," diye bitirdim sözlerini, üzerine üç boyutlu kâğıttan kelebekler yapıştırılmış tavana bakarak. Odadaki her şey hafif ve kabarıktı, ki bunlar pek aşına olmadığım iki şeydi. Yine de kendimi daha hafif hissettirmedigini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Gemma, bu Sloane. Sloane, bu Gemma, yeni oda arkadaşın." Bana doğru yürürken tekrar gülümsedi ve elini uzattı.

"St. Mary's'e hoş geldiniz."

Dikkatle aldım ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana dikkatle bakan Isaiah'a baktım. "Pekâlâ, ben yokum," dedi sonunda, beni hâlâ yerimde sabit tutarak.

"Okulda bir tur atacağımı sanıyordum?" Sloane, Isaiah'ı başından savarak, "Ben sana bir tur attırırım," dedi.

Omuzlarım hemen rahatlayarak düştü. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa Isaiah'ın yanında olmak yorucuydu. Nedense ona karşı karakterimin çok dışında davranıyordum. Böylesi daha iyiydi. St. Mary's hakkında *ondan* ziyade yeni oda arkadaşından bilgi alarak kendimi hizada tutabilecektim.

Bana bir şeyler hissettirdi. Hissetmeme izin vermediğim bir şey çünkü bunun dikkatimi dağıtacağını zaten biliyordum.

"Harika." Isaiah ellerini birbirine vurdu. "Görüşürüz, iyi kız." Bana göz kırptı ve yüzüm alev aldı.

O odadan çıkar çıkmaz Sloane güldü. "Bu senin için Isaiah. Çok fazla, ha?"

Konuşmadan önce çok dikkatli düşündüm. "Beni sinirlendiriyor," dedim ve doğru olmasına rağmen, aklıma gelen ilk kelime bu değildi.

ona cevap vermek. Isaiah beni heyecanlandırdı ve belki biraz da korkuttu. Ve ateşli. Gerçekten sıcak. Terden sırtımı kaplayacak kadar sıcak.

Başını salladı, düz, parlak, abanoz saç telleri sallanıyordu. "Bütün kızları sinirlendiriyor. Yine de kötü bir çocuk. Sonuna kadar." İçini çekti. "Ondan uzak dursan iyi olur, yoksa kendini dolapta bulursun."

Dolap mı? Genç kızlarla ilgili hemen her konuda bu kadar bilgisiz olmaktan kesinlikle nefret ediyordum. Wellington Prep'te geçirdiğim birkaç gün içinde lisenin beklediğim ya da bana öğretildiği gibi bir yer olmadığını fark ettim. Benim yaşımdakilerin *normal* lise hayatlarını izleyerek çok şey öğrenmiştim ve yemek masasında kulak misafiri olduğum şeyler, bunları yapan birinin yanında olmak bile yüzümü kızartıyordu. Ben de meraklıydım. Gerçekten meraklıydım.

Sloane'a doğru başımı salladım, dolap meselesiyle neyi kastettiğini biliyormuş gibi davrandım ama gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Sadece sevgili Richard Amcamın onaylamayacağı bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Neyse," diye söze başladı, konuşmayı geçiştirerek. "Hadi seni yerleştirelim. Yeniden bir oda arkadaşım olduğu için mutluyum. Sonuncusu..."- Sloane gözlerini kaçırdı-"aniden gitmek zorunda kaldı."

"Neden?" Merakla sordum. "Bir kuralı falan mı çiğnedi?"

Sloane başını geriye atıp gülerek bavulumu benim için kaldırdı ve onunkinin karşısındaki yatağa yerleştirdi. "Oh, Gemma. Burada hepimiz kuralları çiğniyoruz."

Midem bulandı. *O zaman Richard beni neden buraya göndermişti? Bu bir test miydi?*

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Sloane saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak sordu. Vücudumun etrafına baktı ve dudaklarını dışarı çıkardı.

"Evet." Yüzündeki şaşkınlığı görünce hemen ekledim: "Ne getireceğimden emin değildim, o yüzden sadece gerekli olanları getirdim. Yani, burada üniformalarımız var, değil mi?"

Merakla bana baktı, ela gözlerinin ardında çok fazla derinlik vardı. "Evet. Takıyoruz. Ama dersler bittikten sonra onları giymek zorunda değiliz. İstersen eşyalarımı ödünç alabilirsin. Bir sürü kıyafetim var. Ailem beni buraya gönderdiği için kendini kötü hissediyor, bu yüzden bana hep yeni şeyler gönderiyorlar."

"Kötü mü hissediyorlar?" Yatağıma bir adım daha yaklaşıp sordum.

Sloane, bacakları aşağıda sallanırken bir vınlamayla kendi bacağına geri döndü. Ufak tefek biriydi. Benim 1.80 boyuma zor ulaşırdı.

"Evet." Küçük, pembe, pullu bir yastık aldı ve kollarını ona doladı. "İkisi de orduda ve çok sık görev yapıyorlar. Eskiden bana büyükannem bakardı ama Alzheimer oldu, şimdi huzurevinde. Yanında kalabileceğim başka kimse yoktu, bu yüzden beni ülkedeki en iyi yatılı okula gönderdiler." Omuz silkti. "En azından iyi bir üniversiteye gireceğim, değil mi?"

Üniversite. Ne kadar hüznü bir düşünce.

İçinde benim, annemin ve kardeşimin rengi solmuş Polaroid fotoğrafı dışında önemli bir şey olmayan bavulumu boşaltmak için arkamı dönmeye başlamıştım ki Sloane, "Peki ya sen? Neden buradasın?" diye sordu. Çok fazla soruya yol açmayacak ve yine beni farklı göstermeyecek bir şey bulmaya çalışırken, havada bozulmuş et kokusu gibi bir gariplik vardı. Bu konuda ciddi bir savaş verdim.

Neyin normal kabul edilip neyin edilmediğini.

"Sen iyi olanlardan mısın? Yoksa kötülerden mi?"

Bavulumdan çıkardığım ikinci kot pantolonum ellerimde ölü bir ağırlık gibi duruyordu. "Ne demek istiyorsun?" Giysilerimi koyacak bir yer ararken sordum.

Sloane, üzerinde bir tür broşürden başka bir şey bulunmayan bir masanın yanındaki duvara dayalı çekmeceli sandığı başıyla işaret etti.

Kendi masamı mı alacağım?

Ben ona doğru yürürken, Sloane biraz daha dik oturdu. "Evet. Çok zeki bir öğrencisin ve ailen seni buraya üniversitede daha iyi bir şansın olsun diye mi gönderdi? Yoksa kötü bir geçmişi olan bir yetim misin?" Son varsayımı şaka yollu söylenmişti ama gerçek hayatımdan o kadar da uzak değildi.

Şaşkınlığımı açıkça gören Sloane bana kuşkulu bir bakış atarken kıkırdadı. "St. Mary's hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Tek bir şey bile. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Richard bana St. Mary's hakkında her şeyi anlatmıştı, ama ona güvenebileceğim kadar güvenmişim ve spoiler uyarısı: o benim üç katımdı.

Ayaklarımın üzerinde gergin bir şekilde kaydım. "Pek sayılmaz." Aşağıya baktım. "Beni buraya amcam gönderdi. Şimdiye kadar onunla yaşıyordum."

Yüzündeki yumuşak ifade acıma açıkça görülüyordu ama buna hiç gerek yoktu. Buraya gönderilmek bir üst seviyeydi. "Ah... Özür dilerim?"

Elimi kaldırmadan önce annem ve Tobias'la ilgili aklıma gelen üzücü düşünceleri bir kenara iterken kalbim hafifçe çarptı. "Sorun değil. Ama soruna cevap vermek gerekirse..." Yalanı zorla söylemek zorunda kaldım. "Çoğunlukla akademisyenler için buradayım. Ayrıca teyzem iyi değil ve amcam çok çalışıyor, bu yüzden buraya gelmem hepimiz için daha iyi oldu."

Yalanlar dilimde acı bir tat bıraktı. Sanki bir ağız dolusu akü asidi almışım gibi. Bu hiç de doğru değildi. Richard birkaç ay önce beni Wellington Prep'e yerleştirmek zorunda kalmıştı çünkü teyzemin ani felci yüzünden taşınmak zorunda kalan grup evindeki kızlardan bazıları sosyal hizmet uzmanlarına *Yargıç Stallard'la aynı evde yaşayan gençten* bahsetmiş ve bu da çok fazla soru işareti yaratmıştı. Sonra, yanlış insanlarla bir şeyler paylaştığım için normal bir lisede normal bir yaşam şansımı mahvetmiş gibi görünüyordum.

Richard'ın tanıdığı hiç kimseye güvenemiyordum. Aslında, kim olduğumu ve neden Richard'la yaşadığımı bulmakta acımasız davranan sosyal hizmet görevlisi dışında kimseye güvenemiyordum. Ve ona da gerçekten güvenemiyordum.

Sloane'un ki şüpheli görünmeye başlayınca gözlerimi hızla başka yöne çevirdim. Geri kalan eşyalarımı karıştırdım, dikkat dağıtmak için hepsini boş çekmecelere ittim, sonunda tekrar konuştu.

"Müdür seni çok sevecek."

"Neden böyle söylüyorsun?" Yavaşça arkamı dönerek sordum.

Hafifçe gülererek parlak saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı. Diğer eliyle yastığın üzerindeki ışıltılı pullarla oynadı.

"Çünkü sen ne kadar berbat durumdaysan, o da senden o kadar hoşlanıyor. Gerçekten berbat olanlara karşı zaafı var."

Kapı çalındığında ağzım bir karış açık kaldı.

Sloane ayaklarını yere doğru kaydırđı ve kolumu okşadı. "Merak etme Gemma. St. Mary'de hepimiz biraz kafayı yemiş durumdayız. Tam uyum sağlayacaksın."

Sonra zıplayarak kapıya gitti ve kapıyı açtı, midemin dibinde taş varmış gibi hissetmeme neden oldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

Üzerimdeki bordo blazer ceketini indirirken titredim. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum da arkamda biri varmış ve beni aşağıya, buz gibi soğuk suların olduğu bir uçuruma itmeye hazırmış gibi, çarpmak üzere olduğum her şeyin belirsizliği içinde sinirlerim derimi karıncalandırıyor ve kaşındırıyordu.

Dün akşam, Sloane beni *berbat* biri olarak gördükten sonra *-ki bu* iyi bir şeydi çünkü buralarda bunun oldukça normal olduğunu ima *etti*- müdür odamıza girdi, bir elinde bir yığın yeni üniforma, diğerinde bir karton kutu tutuyordu.

Okul müdürü bana programımı verirken Sloane heyecanla kutuyu karıştırdı ve Isaiah'la yaptığım turdan sonra kaybolma ihtimalime karşı bana bir okul haritası verdi ki bu hiç olmadı. Yine de bunu ona söylemedim, çünkü her şeyden çok rahatlamıştım.

Müdür odamızdan çıkar çıkmaz Sloane güldü ve şarkı söyler gibi bir sesle "Gördün mü?" dedi. Karton kutuya doğru ilerledi. "Senden hoşlanıyor."

Beni kutunun yanına çektiğinde, midemdeki ağır taşlar toza dönüştü. İçinde okul malzemeleri, bir dizüstü bilgisayar ve Sloane'un yatağının direklerine örttüğü birkaç parıltılı ışık vardı. Odanın benim tarafımda kalan kısmında "*Seviliyorum*" diyen tek şey buydu, çünkü kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şeyim yoktu, güzel bir battaniyem bile yoktu, ama sorun değildi. Dün gece aylardır uyumadığım kadar iyi uyudum, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

Bu sabah kapıdan çıkarken yeni günlüğümü alan Sloane, kolunu benim koluma doladı ve beni etrafta koşuşturan bir sürü kızın olduğu karanlık, penceresiz koridora götürdü. Hatta birkaç tanesinin kan kırmızısı halının üzerinde kafalarına havlu geçirmiş koşturduklarını ve kahvaltıya geç kalacaklarını bağırdıklarını gördüm.

Sloane ve ben tam zamanında geldik.

"İşte," dedi bana bir tepsi uzatırken ve başıyla yemek sırasını işaret etti. Kafeterya da okulun geri kalanı gibi ortaçağdan kalmaydı. Büyük, ahşap masalar, her iki ucunda bir krala uygun koltuklarla birbirine paralel oturuyordu. Yanlarda ise uzun banklar vardı, görünüşe göre herkes burada oturuyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım ve birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen dumanı tüten yulaf ezmesini tepsiye çektim. Tarçın kokusu duyularımı doldurdu ve özlemle iç çektim.

Sloane bana başıyla karşılık verdi. "Biliyorum. Burada yemekler oldukça güzel."

Beni dirseğimden tutup iki Fransız kapısına en yakın masaya doğru çekerken hiçbir şey söylemedim. En sonda, kimsenin olmadığı bir yere oturduk ama çok geçmeden tüm masa doldu ve herkes fısıldaşarak bana doğru bakmaya başladı. Cızırtılı bordo ceketimin altındaki beyaz yakamı çekiştirdim ve boynumdaki kurdeşenleri ovuşturdum.

Fark edilmemeye, gölgelerin içine itilmeye, ağzımı kapalı tutmaya ve kurallara uymaya alışmışım. Doğam gereği itaatkâr ve sessizdim çünkü yerimi biliyordum ve çizginin dışına çıkarsam ne olacağını biliyordum. Peki bu? Bu korkunçtu.

"Herkes..." Sloane yavaşça ayağa kalkarak herkesin dikkatini çekti. Başımı aşağı eğdiğimde yüzüm yanıyordu, koyu renk buklelerim yüzümün üzerinde sallanıyordu. Bir yanım omurgamı dikleştirmek ve o sessiz, pasif kız olarak yetiştirilmediğimi kendime kanıtlamak istiyordu ama eski alışkanlıklar zor ölüyordu. "Bu Gemma. Yeni oda arkadaşım."

Tüm yemek salonu, çatal bıçak sesleri ve süt kutularının açılması dışında sessizliğe büründü. Sloane boğazını temizledi ve ben de üzerimde beş milyon çift göz varmış gibi hissederek başımı kaldırdım. Bir videoyu ileri sarar gibi yüzlerini hızlıca taradım ve küçük bir hayal kırıklığı hissettim. İlk başta nedeninden emin değildim. Çok fazla arkadaş edinmeyi beklemiyordum ya da istemiyordum. *Normalliğimi* korumak benim için çok zordu.

hikayemi düzgün tutmaktan bahset. Ayrıca, buradaki tek bir kişiyi bile içermeyen büyük planlarım vardı. Ama Fransız kapıları gürültüyle tekrar açılıp herkesin dikkati onlara yöneldiğinde, neden hafif bir hayal kırıklığı hissettiğimi o anda anladım.

Isaiah. Uzun yemek masasını onun için tarıyordum. Dün içimde bir şeylerin canlanmasına neden olan o buz gibi gözleri arıyordum.

Bu düşünceyle yüzüm daha da parladı. Bilmediğim sularda yüzüyor, farkında olmadan bana o kadar yabancı bir şeyin peşinden gidiyordum ki ona ne ad vereceğimi bile bilmiyordum.

Sloane tekrar yanıma çöktü, kaşışını aldı ve yapışkan yulaf ezmesine daldırdı. "Ve böylece tüm dikkatler senin üzerinden çekilmiş oldu."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, Isaiah ve onun arkadaş grubu olduğu anlaşılan kişiler yemek salonuna doğru yavaşça ilerlerken gözümü onlardan ayıramadım, o kadar buyurgan ve sıcak bir otoriteye sahiplerdi ki terlemeye başladım.

"Ne-ne?" Isaiah'ya geri dönmeden önce her birinin üzerinde gezinerek kekeledim. Hepsi kusursuzdu. Her biri ve her biri. Uzun boylu... bazıları diğerlerinden daha zayıftı ama hepsi de fiziksel olarak güçlü görünüyordu, Tobias gibi. Gecenin bir yarısı uyuyamadığımı anladığında milyonlarca sınav çekerken odamın karanlığından onu hâlâ görebiliyordum. Başı derde girmesin diye odasına dönmesi için yalvardığımda bile ben uyuyana kadar yanımdan ayrılmazdı.

Hafızamı bir kenara iterek usulca iç çektim. Isaiah ve arkadaşlarının okul ceketleri geniş omuzlarına sıkıca oturuyordu ve her nasılsa her birinin etrafını saran bir *hava* vardı, sanki dünyadaki hiçbir şeyden rahatsız olmuyorlarmış gibi. Tembelce ateşli, herkesin bakmak zorunda kalacağı kadar kendinden emin. Otoriter, bir bakıma, bu benim için tamamen yabancı *olmayan* bir şeydi.

Yemek salonuna bir sessizlik daha çökerken başımı hızla erkek sürüsünden çevirdim. Sloane başını benimkine yaklaştırdı. "Asilerin kapıdan girmek üzere olduğunu biliyordum. Bu yüzden içeri girdiklerinde ilginin uzun sürmeyeceğini bildiğim için seni hızlıca tanıttım. İşi uzatmaktansa bir an önce bitirmenin daha iyi olacağını düşündüm, değil mi?" Omuz silkmeden önce bana nefes almam için alan bırakarak kendi kişisel balonuna geri döndü. "Sen içe dönüksün. Son oda arkadaşşıma çok benziyorsun ve o da dikkatlerin üzerinde olmasından *nefret* ederdi."

Dudağımın kenarı seğirdi. Yaptığı güzel bir şeydi, oysa daha önce beni zor durumda bıraktığı için sandalyesini devirmek istemiştım. "Teşekkür ederim, Sloane."

Ağına biraz daha yulaf ezmesi tıktırtmadan önce pembe dudaklarının ardında inci gibi beyaz dişleri parlıyordu. Gülümsediğinde güzeldi ve bu gülümseme dostça bir gülümsemeydi. Arkadaşlığımızın uzun sürmeyeceğini bilsem de onunla arkadaş olmak istiyordum. Ama bu yolda ilerlediğimizi hissediyordum ve çaresizce yanımda birini istemiyormuş gibi davranacak kadar içimde bir şeyler olduğundan emin değildim.

Midem düğüm düğüm olsa da kahvaltımı yemeye başladım. Tarçınlı yulaftan bir kaşık daha ağızıma götürürken elimdeki gümüş kaşık terli parmaklarımın arasından kaymaya devam etti. Yemek salonunda biraz daha sohbet başlamıştı ve birkaç kişinin cep telefonlarını çıkardığını fark ettim. Benim de bir cep telefonum vardı ama daha çok göstermelikti, Wellington Prep'e başlamadan önce Richard tarafından bana verilmişti. Yaptığım her şeyi görebildiğini söylediği için onu hiç kullanmamıştım, bu yüzden ona neredeyse hiç dokunmuyordum. Ona kim olduğum hakkında daha fazla bilgi verme düşüncesi bile hafif bir ürpertinin tenimi kaplamasına neden oldu.

Sloane telefonunu masaya bırakırken yanımda usulca güldü. Başını salladı ve "Tanrım" diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Kaşığımı kâsemin yanına koyarak sordum. Lezzetli olsa bile kahvaltımından bir ısırık daha almayı midem kaldırmıyordu.

Sloane kısa bir süreliğine gözüme takıldı. "Mary's Murmurs'da yeni bir yazı var." Şaşkınlığımı görünce başını salladı. "Özür dilerim, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin olmadığını unutmuşum. Mary's Murmurs, St. Mary's'in dedikodu blogu." Gözlerini devirdi. "Genelde Asiler'in kiminle yattığı ya da son kötü çocuk dramaları hakkında olur."

O devam ederken yüzümdeki kaslar güzel ve sabit kaldı, ama yanaklarıma doğru sıcaklığın yükseldiğini hissettim.

"Bugün Isaiah hakkında." Bıyık altından güldü ve onun adını duyunca kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. *Neden? Neden böyle oldu?*

Boğazımı temizlemeden önce sesim çatallaştı. "Blogda kim yazıyor? Bütün dedikoduları nereden biliyorlar?"

Sloane omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Asiler ilgiye bayılıyor, bu yüzden de öylece devam ediyorlar. Kendilerini çok beğeniyorlar."

Son kısmı yarı huşu yarı tiksinti içinde söyledi. Sanki sinirlenmiş ama aynı zamanda büyülenmiş gibiydi. İtiraf etmeliyim ki ben de biraz öyleydim. Sinirlenmemiştim ama belki biraz ilgimi çekmişti. Onlar hakkında daha fazla şey sormak istiyordum. Onlara neden Asiler dendiğini ve herkesin neden onlara bu kadar ilgi duyduğunu... *Çünkü gerçekten çok çekiciydiler.*

Bakışlarım yavaşça, *çok* yavaşça ve dikkat çekmeden Sloane'un kahvaltılıklarla dolu tepsisinin üzerinde, altındaki yemek masasının koyu renkli ahşabında, yulaf ezmemde ve sonra uzun yemek masasında, yeni sınıf arkadaşlarımla arasında gezindi. En sondaki krallara layık sandalyeye kilitlendim.

Nefesim boğazımda düğümlenerek soluk soluğa kaldım.

Sloane'un sesi kulağımda tısladı, ama ben fark etmedim bile. "Neden sana öyle bakıyor? Yoksa dik dik bakıyor mu demeliydim?"

Gözlerim Isaiah'nın kiler arasında gidip geliyordu, buz mavisi rengi beni boyun eğmeye çağırıyordu. Neye boyun eğmeye? Emin değildim. Ama masanın altında bacaklarımla titrediğini hissettim. Kalbim küt küt atıyor, midem vücudumun içinde kasılacakmış gibi takla atıyordu.

Kulaklarımın etrafında sert bir çınlama duydum ve bu beni hızla sersemlikten çıkardı. Geriye doğru sarsıldım, başım tekrar yulaf ezmeme döndü. Sloane'un eli benimkinin üzerine düştü, "Hadi. Ders vakti geldi."

Hareketlerim sarsıntılıydı. Uzun banktan ayağa kalktığımda titriyordum, sağlam ahşap ayaklar karmaşık karo zemin boyunca hafifçe sıyrılıyordu. Kağıt programım parmaklarımın arasında buruşurken parmaklarım defterimi sıkıca kavradı.

"İyi misin? Garipti, değil mi?" Sloane daha önce olduğu gibi kolunu tekrar benimkinin içinden geçirerek sordu. O beni çekerken içime bir rahatlama yerleşti çünkü düzgün yürüyebileceğimden emin değildim ve ayrıca Isaiah'ın elinden kurtulduğum için çok mutluydum.

"Evet, iyiyim," diye cevapladım omzumun arkasına baktıktan sonra. Kendimi yine o delici mavi gözlere hazırladım ama Isaiah gitmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Her birkaç saniyede bir sıkmaktan ALAGEYİĞİM AĞRIYORDU. Gözlerimi kısmış, minyon, kestane saçlı kızın becerikli parmaklarını lazer gibi bir hayranlıkla çizim kalemlerinin üzerinde gezdirmesini izliyordum. Yumruklarımı sıktıkça ön kollarımdaki kaslar zıplıyor, damarlarımda sıcak kan dolaşıyordu.

"Sikeyim. Çok ateşli. Çayı dökmüşse kimin umurunda? Genelde konuşmayı hoş karşılarız." Brantley'nin sesi alçaktı, neredeyse homurdanıyordu, Good Girl'e bakıyordu - görünüşe göre onu tahmin ettiğim kadar iyi değildi.

Küçük ispiyoncu.

İki saat öncesine, amcamın beni sabahın köründe ofisine çağırdığı ana dönelim.

Bordo kravatı boynuma doladığımda, beyaz gömleğimin yakasını sıkma zahmetine girmeden, saçlarım duştan dolayı hâlâ nemliydi. Amcamın bana onaylamayan gözlerle bakacağını biliyordum ama gerçekten umurumda değildi ve bunun tek nedeni güneşin kasvetli bulutların arasından görünmesinden çok önce olması değildi. Genel olarak, hiç umurumda değildi.

Hızla ofisine doğru ilerlerken koridor sessizdi, kapı hafifçe aralanmıştı ve masasının üzerindeki yadigâr lambadan belli belirsiz bir ışık geliyordu.

Eşikten içeri adımımı attığımda kafasını kaldırdı. Benden dalga dalga yayılan kızgınlığı hissedebilmesini umuyordum ama o da benim gibi büyük ihtimalle ona karşı olan hislerimi umursamıyordu. "Isaiah."

"Amca," dedim kendimi en az yirmi dört saat önce beni Bayan Glenburg'la yakaladığında oturduğum koltuğa atarken kullandığı ses tonuyla. "Bir öğretmenini neredeyse becerdiğim için gerçek cezam bu mu? Kendimi toparlayacağımı söylemişim. Sabahın altısında beni yataktan kaldırımana gerek yok."

Amcam iç çekti, belli ki sinirlenmişti. Deri koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "SMC toplantıya çağırdı."

"Tamam, yani?" Gözlerimi amcamın ağzından buharı tüten kahve fincanına diktim.

Öylece alıp içsem ne yapardı? Hiçbir şey yapmaz mıydı?

"Yani," diye çıkıştı amcam. "Elin bir öğretmenin eteğindeyken yakalandığını zaten biliyorlar! Bayan Glenburg'u kime anlattın Isaiah?"

Ağzım şok içinde hafifçe açıldı. İkinci bir deri gibi giydiğim soğukkanlı yüzümde bir düşüş oldu. Amcam düşüncelerimi böldü ve her zamanki sinirli tavrıyla ellerini masasına vurdu. "Alfa sürünün geri kalanına söyledin mi?" Yüzü sanki tüm bu durumdan bıkmış gibi buruşmuştu. *Bu durumda ikimiz kaldık. "Asi Çocuklar mı?"*

"Sadece Asiler," diye açıkladım.

Bu grup uzun zaman önce, ben ya da amcam buraya gelmeden önce doğmuştu. Bu karanlık yatılı okulun kalın, nemli duvarları arasında kurulmuş, Latince *Rebellis* kelimesinden türemiş, asırlık bir topluluktu. Grubun geçmişi, öğrenciler arasında bir düzen olması gerektiğine dayanıyordu. Uzak geçmişte buraya gelen öğrenciler iki ayrı terbiyeden geliyordu. İkiye bölünmüşlerdi. Bazıları yetimdi - birkaç blok ötedeki bir yetimhaneden gönderilmişlerdi ve hesap verecekleri, doğruyu yanlış öğretecekleri kimse yoktu. Diğerleri ise yasadışı işler yapan ama aynı zamanda dış dünyada prestijli olan ebeveynlerin torunlarıydı. Hâlâ öyleydi - yani öğrenciler için. Ben ikinci gruba giriyordum. Soyadım iyi biliniyordu. Ailem zengindi ve yüksek sosyeteden sayılırdık. Ama bu iyi olduğumuz anlamına gelmiyordu. Babam pisliğin tekiydi. İş yatırımlarının ve hayır işlerinin perde arkasında suça bulaşmıştı. Kötü tarafı pek çok kişi için anlaşılmazdı.

Yine de Aziz Mary'nin duvarları güvenliydi, sanki gerçek dünyada değil de burada bambaşka bir medeniyet nefes alıyordu.

suç ve ölüm. Asiler, en azından bir asır önce, okulu yöneten, kurallar koyan ve diğerlerini hizada tutarken kendi yöntemleriyle kargaşaya neden olan kişilerdi. Artık öyle değildi. Aşağı yukarı bir efsaneydi. Brantley, Cade ve ben buraya gelene kadar grup uykudaydı. Diğer arkadaşımız Shiner, Asiler ve onların... gelenekleri hakkında her şeyi biliyordu... İşte o zaman elit grup yeniden faaliyete geçti.

Bulduğumuz eski günlükte anlatıldığı gibi, Asiler yıllar içinde farklı nesillerle birlikte değişmiş ve evrilmişti. Bir grup evrim geçiren bir aile gibiydi, öğrencileri dev bir ağaç gibi dallara ayırıyordu. Ama diğerleri daha çok bir hiyerarşi gibiydi. Benim de bir parçası olduğum ve ben, Brantley, Cade ve Shiner'dan oluşan şu anki Asiler grubunun bu ikisinin bir karışımı olduğunu düşünmek istiyorum. Yine, biz daha çok bir efsaneydik, bir tür kardeşlik, ama nedense öğrenciler bir sorun olduğunda yine de bize geliyorlardı. Ve kesinlikle şöhreti yedik çünkü şöhretle birlikte avantajlar da geldi ve avantajlar her zaman *sıcaktı*.

Amcamın sesi çınladı, "Bu doğru. Asiler. Söyle bana, Nash senin, Cade'in ve Brantley'nin bildiklerini biliyor mu?"

Çenem büküldü. "Shiner'ın artık Nash adıyla anılmadığını biliyorsun." *İlk adından nefret ederdi.* "Ve hayır, kullanmıyor." Çenem yine kasıldı. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, çocuklara söylemedim."

Henüz.

Bayan Glenburg'u sır olarak saklamayı planladığımdan değildi. Bir noktada Asilere söylemek istiyordum ama eğer SMC amcamın söylediği gibi beni kovmaya çok yakınsa, Bayan Glenburg'la aramızda olanları öğrenirlerse muhtemelen beni tamamen keserlerdi. Kirli detayları açıkladığımda tam kilit altında olmak istedim, böylece etrafta gevşek kulakların dolaşma şansı yoktu.

Tate Amca burun kemiğini sıktı. "SMC'nin haberi var ve babanı aramak için benden yukarı çıkacaklarından neredeyse eminim." O

iç çekti. "Senin için uydurduğum mazeretlere inanmanın çok ötesindeler. Artık senin mazeretin olamam."

Sertçe yutkundum, omurgamdaki her bir omurdan aşağıya doğru bir öfke dalgası uçtu.

Gözlerim onunkilerle kilitlendi ve ben yoğun sessizliği bozana kadar öyle kaldık. "Yani, ne diyorsun? Beni kovuyorlar mı? Sonra da babam buraya gelip beni daha da fazla kontrol etmek için Covens'e bizzat mı atacak? Bunun olmasına izin vermez. Bana burada ihtiyacı var."

Bir zamanlar babamı gururlandırmak için her şeyi yapardım. Şimdi ise tam tersi oldu.

Amcamın yüzü bir an için düştü, suçluluk duygusu alnındaki her bir çizgiyi kapladı. "Bilmiyorum. Sadece" -bana bakmadan önce bir an durdu- "kendini toparla. Birazdan babanı arayıp neler olup bittiğini öğreneceğim ve bir şey bilip bilmediğini soracağım. Komiteyle ben ilgileneceğim ve seni burada tutmak için elimden geleni yapacağım. Yine de daha iyi seçimler yapmalısın." Yüzündeki çizgiler keskinleşti. "Tamamen ciddiymim Isaiah. Notlarını yükseltmen gerekecek. Dalga geçmeyi bırak. Tanrı aşkına, bir mazeret bul - senin mazeretlerinle işbirliği yapabilecek biri - ve bir bok yaparken yakalanmayı bırak. Burada özgür olmanı istiyorum, çünkü Tanrı biliyor ki daha önce hiç özgürlüğün olmadı, ama senin için yapabileceğim çok şey var."

Göğsümde ağır bir his vardı çünkü sesindeki aciliyeti hissedebiliyordum. Babamı ve okuldan atılırsam nasıl tepki vereceğini düşündüğümde kafamın arkasında bir korku damlası hissedebiliyordum. Eğer isyan etmeyi bırakmazsam, eğer ona onun izinden gitmeyeceğimi, Jacobi'nin yaptığı gibi yüksek yolu seçeceğimi söylersem... *lanet* olsun. Kendim için korkmuyordum. Jack için korkuyordum.

"Tamam," dedim sonunda ve amcam şok olmuş bir şekilde başını kaldırdı.

Ben de şok olmuştum ama konu Jack olunca işler biraz değişti. Küçük bir parçam bir şeyler hissetti.

ona geldi. Uyuşukluğumda hafif bir açılma.

"Her şey kontrolüm altında," dedim ayağa kalkarken.

Başını eğdi ve masasının kenarındaki loş ışıktan gelen gölgeler şüphesini açıkça gösterdi.

"Bilmek bile istemiyorum. Sadece..." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hangi yoldan gideceğine karar ver ve ona sadık kal. Tamam mı?"

Başımı salladım ve kendimi berbat hissederek kapıya doğru ilerledim. Sadece Tate Amca'yla yaptığım konuşmadan değil, aynı zamanda SMC'nin benim Bayan Glenburg'u baştan çıkardığımı -kesinlikle bu kelimeyi burada hafifçe kullanıyorum- nasıl bilebildiğini merak etmekten de.

Benden ve Bayan Glenburg'un kendisinden başka bilen sadece iki kişi vardı: kapıcı ve amcam. Ve Bay Clark'ın kimseye söylemediğini biliyordum. O ve amcamın geçmişi çok eskiye dayanıyordu. Bay Clark ailem hakkında bu okuldaki herkesten daha çok şey biliyordu. Aslında, şüpheli davranışlarım karşısında birçok kez başını çevirmişti. Hatta gecenin bir yarısı babamın ayak işlerini yapmak için ayrıldıktan sonra okula gizlice girmeme bile yardım etmişti.

Sonra, tıkladı.

Bunu bilebilecek bir kişi daha vardı.

Brantley ve Cade, benden ve Asilerin geri kalanından başka hiçbir şeyden bahsetmeyen o aptal blogdaki dedikodular hakkında beni dürtmeye devam ettikten sonra, kahvaltı için yemek salonuna girene kadar aklıma gelmemişti. Dürüst olmak gerekirse, zamanlarını o şey için yazarak dolduran her kimse, sikim için çaresizdi. Öyle diyelim. Ama onu o zaman gördüm.

Sloane'la birlikte masada otururken küçük bir güneş ışığıydı. Diğer herkesle karşılaştırıldığında zıt bir şekilde göze çarpıyordu. Muhteşemdi, *saftı*, her şey iyiydi ama onda karanlık bir şeyler de vardı. Cildinin pürüzsüz ve porselen gibi olduğu, tamamen kusursuz ve melek gibi olduğu yüz hatlarından mı emin değildim ama gözleri keskin ve canlıydı. Onlar

takıldıklarında seni vurdular. Sonra, dün bana bir yanıt verdi ama sonrasında kızardı ve sustu. Ortadan ikiye bölünmüştü. Yumuşak ama sert, aydınlık ama karanlık. Gemma'ya bakmak temiz hava solumak gibiydi... ama siyah, bulanık ciğerlerle.

Yine de oydu.

İyi kız. Gemma.

Bunu bilebilecek diğer tek kişi oydu.

Bayan Fitzpatrick'in sesi, tüm tiz ihtişamıyla beni gerçekliğe geri döndürdü. Brantley ve Cade, Gemma etrafında olup bitenlerden tamamen habersiz otururken gözlerinde sinsi bir bakışla ona bakıyorlardı.

"Pekâlâ, sınıf. Odadan bir nesne seçmenizi istiyorum - ne olduğu önemli değil - ve çizmeye başlayın." Bayan Fitzpatrick'in elleri çırpıldı, ses odanın içinde yankılandı. "Sadece potansiyelinizin nerede olduğunu görmek istiyorum! Sanat yapmanın doğru ya da yanlış yolu yoktur, arkadaşlar! Haydi yaratıcı olalım!"

Gözlerimi Gemma'dan ayırıp tekrar çocuklarıma çevirdiğimde dudağım kıvrıldı. "Onunla yalnız konuşmam gerek." Bir tutam kahverengi saçını yüzünden çekerken başımı ona doğru çevirdim. Önündeki kâğıda bir şeyler çizmeye başladı, eskisinden daha da melek gibi görünüyordu. Ben ona bakarken, kafamın arkasında bir şeyler planlarken o tamamen odaklanmıştı, başka hiçbir şeye, hatta bana bile aldırılmıyordu.

"Hallediyoruz," dedi Cade.

Kalemimi elime aldım ve sırtarak çocuklarımla bölüşmesini ve fethetmesini izledim.

Pekala, Gemma. Ödeşme zamanı.

ALTINCI BÖLÜM

GEMMA

En küçük şeylerde bile iyi bir şeyler bulmanız gerektiğini ÖĞRENDİM. Nefret ettiğiniz insanlarla dolu bir evde bir dakikalık sessizlik. Sabahları kahve kokusu, bir fincan alamayacağınızı bilseniz bile. Tsunami benzeri bir fırtına ayaklarınızın altındaki çimenlere vurmadan önce, kısacık bir an için bile olsa yüzünüze vuran güneş.

Tam burası. Bu an güzeldi.

Kalem elimde hafif hissediyordum, önümdeki kalın kâğıdın üzerindeki kurşunun metalik parlaklığı bu korkunç günde küçük bir umut kırıntısı gibiydi. Bu sabah kahvaltıdan sonra karnımın derinliklerinde yatan huzursuzluğu bir türlü üzerimden atamıyordum. İlk iki dersim boyunca yepyeni üniformamın altında tenim karıncalanmıştı. St. Mary's'de olduğum için endişeli değildim, çünkü burası gerçekten de evden daha iyiydi, ama insanların bana bakması konusunda endişeliydim - ve *herkesin* bana baktığını söylediğimde bana güvenin.

Yani, şu an burada mı? Sanat dersi mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu kırk beş dakikalık ders, bu sabah geniş koridorda beni takip eden bakışları telafi etti.

Sanat benim mutlu olduğum yerdi. Sanat benden alamayacağı tek şeydi. Yaratıcı çizgimin tüm rasyonel düşünceyle birlikte yok olduğunu hissettiğimde bile her zaman ona geri dönmenin bir yolunu buldum. Bir şekilde, çizim beni topraklayan şeydi. İçinde kayboldum.

Ev gibi hissettiriyordu ve hayatınız boyunca yaşadığınız bir yerde rehineyken bunu hissetmek rahatlatıcı bir şeydi. Sanatın ruhsal durumumu sayamayacağım kadar çok kez kurtardığından bahsetmiyorum bile.

Elim kalın ve kaliteli kâğıdın üzerinde gezinmeye devam ederken, kalemim durgun bir şekilde hareket ediyor ve kilden yapılmış küçük figürleri çiziyordu.

Yakındaki raf. Gözüme ilk çarpan şeyi çizmeyi seçtim, çünkü Bayan Fitzpatrick "Çiz" der demez bu fırsatın üzerine atladım.

"Hey, bu gerçekten iyi."

Derin ses yakındı ve başım hızla yukarı fırladı, parmaklarım elimdeki kalemin etrafını sararken ağzımdan aceleyle bir nefes çıktı. İçimi ısıtan, bal rengi, badem biçimli, derin gözlerle karşılaştım.

"Oh," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim." Utangaç bir şekilde gülümsedim ve dikkatimi tekrar kâğıdıma verdim.

Varlığı daha da ağırlaştığında kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Hâlâ yanımda duruyordu, bana biraz fazla yakındı. Ama belki de sadece sanat çalışmalarına hayranlık duyuyordu.

"Ben Cade," diye teklif etti kendini yandaki sandalyeye bırakırken.

Sanat odası geleneksel bir sınıf gibi düzenlenmemiştir, gerçi sadece bir liseye gittiğim ve o da kısa bir süre olduğu için geleneksel sınıfın ne olduğundan tam olarak emin olamıyordum ama ilk iki dönemimdeki odalara hiç benzemiyordu. Düzenli bir şekilde oturan sıralar yerine, odanın her yerinde farklı yönlerde yerleştirilmiş birkaç dikdörtgen masa vardı. Yerleştirildikleri yerlerin herhangi bir mantığı ya da nedeni yok gibiydi ama ben bu halini sevmiştim. Çok doğrudan değildi. Biraz dağınık ve tamamen düzensizdi.

Hayatım boyunca bana orta yolun olmadığı öğretilmişken, düzenin dışında kalan şeylerin bana doğru gelmesi garipti. Siyah ya da beyaz, düz ya da eğri, doğru ya da yanlış. Arada bir şey olamazdı. Asla.

"Ben Gemma," dedim, bir yandan kâğıdıma geri dönerken bir yandan da onun teninden benimkine yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyordum. İçimi bir aciliyet duygusu kapladı, ondan uzaklaşmamı söylüyordu ama yapmadım. Hareket etmedim çünkü aklımın bir köşesinde, onun bir insan olmasından dolayı ürkme ihtiyacı hissetmediğimi biliyordum. Bu tamamen başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Tobias'ın sesi beynimin arkasını gıdıkladı: *Hayatta kal, ama söylediği tek bir şeye bile inanma. Senin için planları var, tıpkı annem için yaptığı gibi.*

Herkes kötü değildi ve yıllar boyunca bana söylenenlere güvenmektense içgüdülerime güvenmeye başlamam gerekiyordu. Artık bunu biliyordum.

Cade ve ben sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çalıştık ve çok geçmeden kendimi tekrar çizimimde kaybolmuş hissettim. Gözlerim birkaç saniyede bir küçük heykelciklere ve onların süslü detaylarına gidip geliyor, o "Kahretsin" diye mırıldandığında her şeyi doğru yaptığımdan emin olmaya çalışıyordum.

Kısa bir süreliğine baktığımda bana baktığını gördüm.

"Bana bir iyilik yapar mısın Gemma?" Sesi tatlı ve samimiydi. Hatta belki biraz çaresiz.

Durakladım, kalbim yavaşlıyordu. Kalemimi masanın üzerine bıraktım ve ona bakmadan önce büyük bir nefes aldım. Garip bir şekilde, vücudumdan bir sıcaklık dalgası daha geçti. Sanki dumanı tüten bir fincan çay içmiş ve hızlıca yutmuş gibiydim; sıcak sıvının boğazımdan mideme kadar her yerimi kapladığını hissediyordum.

"Elbette." Sesimin fısıltı gibi çıkmasından nefret ediyordum. Her zaman sessiz bir insan olmuşumdur. Richard kendi sesimden korkup korkmadığımı sorardı ve dürüst olmak gerekirse, onun yanındayken korkuyordum.

Cade başını odanın diğer ucuna doğru eğdi, çene çizgisi keskin bir şekilde benden uzaklaşıyordu. "Şuradaki kapıya doğru gider misin?" Görüş alanını takip ettim. "Evet, o kapı," diye onayladı. "Gidip şu perdeyi yoldan çekebilir misin? Perdenin ucu çizmekte olduğum heykelin üzerine düşmüş. Muhtemelen havalandırmadan."

"Oh, evet. Elbette."

"Teşekkürler. Sadece oraya yürüyerek görüş alanımı kaybetmek istemiyorum. Çizim yapmak bana kolay gelmiyor." Gözleri çizimime kaydı. "Senin aksine." Gülümsemesi yumuşaktı ve yanaklarında iki gamze oluşmuştu. İyi birine benziyordu ama gözlerine tekrar baktığımda farklı bir şey söylüyorlardı. Tam olarak belirleyemiyordum ama gülümsemesinin söylediği yerde

Masumdu ama gözleri masum değildi. Her iki durumda da görmezden gelmeyi seçtim çünkü tuhaf davranmanın bir anlamı yoktu. İyi biriydim ve bana her zaman içime kapanmam öğretilmiş olsa da birine yardım etmekte bir sakınca yoktu. Taburemden zıpladım ve çizdiği heykele doğru yürümeye başladım, ne kadar yabancıysa olsam da St. Mary'deki her hareketimi eski alışkanlıklarımın belirlemesine izin vermediğim için gurur duyuyordum.

Sanat odası tüm okulda, en azından şu ana kadar, loş olmayan tek yerdii. Başımın üzerinde gömme ışıklar ve odanın her tarafına yerleştirilmiş milyonlarca ayaklı lamba vardı. Burası aydınlıktı, o kadar aydınlıktı ki eşikten ilk geçtiğimde gözlerimin alışması bir an sürdü.

Tam sol tarafımdaki karanlık, yarı açık ahşap bir kapının önünden geçerken, muhtemelen bir malzeme dolabı, bir el üst kolumu sardı ve beni akrilik boya ve eski, küflü sanat malzemeleri kokan karanlık bir alana çekti.

Bir çığlık attım ve hemen kolumdaki ele baktım ama bu anlamsızdı çünkü içine çekildiğim oda karanlıktı. Tek ışık kaynağı diğer taraftan görünen kapıydı.

Karanlıkta sert bir ses kaynıyordu. "Kime söyledin?"

Kolumdaki el sıkışırken kalbim göğüs kafesime çarptı. Dolabın içine doğru daha da sürüklendiğimde midem dibe vurdu, ancak bir sonraki nefesimle birlikte zorla bir rafa doğru itildim.

Gözlerim hemen bölgeyi taramaya başladı, kasvetli karanlığa karşı bir çıkış yolu arıyordum. *Her zaman önce bir kaçış yolu ararım.* Sadece bir kapı vardı, içine çekildiğim kapı ve önümdeki kişi onu kapatıyordu, yani o da dışarıdaydı. *İkinci olarak kendinizi korumanın bir yolunu arayın.*

Bekle. Başımı salladım, düşüncelerimi temizledim ve kendimi şimdiki zamana geri getirdim. *O yerde değilsin Gemma. Okuldasın.*

Ağzımdan kısa bir hava çıkışı oldu. "Elini kolumdan çek," diye çok sakın bir şekilde talepte bulundum, sesimi sabit tutarak ve ayaklarımı yere sağlam basarak. Yükselen endişe başımın arkasında duruyordu, kafamın duvarlarını tırmalıyordu.

Beynim paniğe kapılmıştı ama geçmişte çok daha tehlikeli durumlarla karşılaştığımı bildiğim için bunu bir kenara ittim. Sanat dersinin ortasında bir sanat dolabına tıklamak çocuk oyuncağı gibiydi.

Kolumdaki sıkıca tutuş azaldı, baştan çıkarıcı bir şeyin kokusu gitti ve sonra bir ışık klik sesinden önce bir sürtünme sesi duydum ve ardından başımın üzerinde parladı. Aşağıya inmeden önce tepemde sallanan tek ampule baktım ve neredeyse boğuluyordum.

Gözlerimiz çarpışırken Isaiah'ın başı eğildi. Bakışları göğsüme saplanan buz gibi bir kazık gibiydi, beni aynı anda hem serinletiyor hem de yakıyordu. Bu duygu yeni ve şaşırtıcıydı ve ben de başımın eğildiğini hissettim. Onun nesi vardı? Neden o yakınımdayken beni hayata döndürüyormuş gibi hissediyordum?

"Kime söyledin?" Isaiah yine tersledi, bu kez bir elini siyah saçlarında gezdirirken. Dolgun dudakları onaylamayan bir kaş çatmaya dönüşürken çenesi iki yana doğru sıkıldı. Vücudum ısınmaya başladı. Daha önce Cade bana bakıp içimi ısıtırken mecazi anlamda içtiğim bir yudum çay, Isaiah'ya tutunmanın yanında *hiçbir şeydi*. Karda yuvarlandıktan sonra buharlı bir düşün altında yürümeye benziyordu, sıcak su etimin her santimini yıkıyor, serinliği anında yakıyordu.

"Ne-ne?" Nefesimi tutamayarak kekeledim.

Kollarını okul üniformasının üzerinde kavuşturan Isaiah'nın kaşları çatıldı. "Dün amcamla konuşurken kulak misafiri olduğunu biliyordum - ofisinin mahremiyetinde, ekleyebilirim - ama buradaki diğer kızlar gibi olacağını tahmin etmemiştim. Dedikoducu küçük ağzını çalıştıracağını düşünmemiştim, özellikle de burada sadece ne kadar kaldıktan sonra? On iki saattir mi?"

Yanaklarım alev aldı.

Gizlice dinliyordum. Bunu kabul ediyorum. Ama kimseye tek bir şey bile söylemedim. Kime söyleyebilirdim ki?

Dudaklarımı ayırdım ve gözleri anında ağzıma kaydı. Karnımda alışık olmadığım bir çekiştirme hissettim, bu yüzden onu fırçaladım

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." demeden önce.

Başını geriye atarken ağzından sert bir kıkırdama çıktı, boynundaki kaslar her yankılanan kahkahada daha da belirginleşiyordu. "İşte anlaşma," diye fısıldadı Isaiah, kahkahasını aniden kestikten sonra bana bir adım daha yaklaşarak. Göğsü göğsüme değince gözlerim açıldı. Sırtım arkamdaki rafa sıkıca bastırılmıştı, bu da tek bir boya fırçasının hafif bir gümbürtüyle yere düşmesine neden oldu. Nefes alışım hızlanmış, nabzım hızlanmıştı ama bu korkudan değildi. Isaiah güçlü ve hükmediciydi. Kesinlikle kendinden emindi ve bu sabah onu yemekhanede gördükten ve diğer herkesin nasıl onun etrafında toplandığını gördükten sonra nedenini anlamıştım. Ama beni korkutmuyordu - en azından alıştığım şekilde korkutmuyordu.

Isaiah'nın göğsü hâlâ benim göğsüme yaslanmıştı, o da usulca uzanıp yüzümdeki bir saç telini fırçaladı. Parmaklarının dokunduğu yanağım karıncalandı. "*Aferin kızıma.*" Küçümseyici bir tonda, nefesinin altından güldü. "Artık bana borçlu sayılırsın."

Dün tanıştıktan sonra bana taktığı o aptalca lakap, St. Mary's'e gitmek için o arabaya bindiğim andan itibaren bir kenara ittiğim bir sürü pisliği harekete geçirdi. Beni doğrudan kırmızıya yönlendirdi ve duygularımı, özellikle de öfkemi gerçekten iyi kontrol etmeme rağmen -hayatta kalma taktığı, şüphesiz- o bunu söylediğinde kendimi hizada tutmakta zorlandım. Elim kendiliğinden yukarı uzandı ve onun elini yüzümden uzaklaştırdım. Kendini beğenmiş yüz ifadesine baktım ve "Bana öyle deme" diye öfkelen dim.

Vay be. Bunu gerçekten yaptım mı?

Ses tonum karşısında dudağı seğirdi ve içimdeki zayıf kızın, uzun zaman önce paramparça olmuş kızın beni geri çektiğini hissedebiliyordum. Ama ben yerimde durdum, kahverengi buklelerim omuzlarımın arkasına düşerken çenemi yukarı doğru eğdim. "Ve sana hiçbir şey borçlu değilim *Asi.*" Bana bir lakap mı takmak istiyordu? Ben de ona bir tane verirdim.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, muhtemelen benim yüzümde de. *Neden böyle davranıyordum?* O anda Isaiah'ın etrafta olmanın tehlikeli olduğunu anlamıştım. Bana bir şeyler yaptı. Onun havasını solumak bana daha önce hiç hissetmediğim bir güven ve güç hissi veriyordu. Kendimi onun içime ektiği duygulardan zevk alırken buldum.

Görünüşe göre olmadığım birine dönüştüğüm bu küçük, karanlık odadan çıkmaya hevesli bir şekilde etraftan dolanmaya çalışıyordum ki elleri bileklerime yapıştı.

Durakladım, kalbim küt küt atarak tamamen durdu. "Birine Bayan Glenburg ve benden bahsettin mi bahsetmedin mi? Çünkü söylemeliyim ki, benim için bir sürü pisliği karıştırdın." Başını kulağıma yaklaştıırken sesi alçaldı. Sıcak nefesi hassas tenimi okşarken tüm vücudum allak bullak oldu. "Konuşmayı duyduğunu biliyorum Gemma."

Yutkundum, boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı yana yatırdım. *Ne yapıyordum ben böyle?* Duramadım. Kişisel alanımı terk etmesini istemiyordum. Boynuma doğru nefes almaya devam etmesini istiyordum, çünkü... *hoşuma* gidiyordu. Hem de çok. "Kulak misafiri oldum." Sesim alçak ve soluk soluğaydı. "Ama kimseye söylemedim."

İşte yine oradaydı, sıcak, naneli nefesi tenime karışıyor, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. "Bundan emin misin? Çünkü eğer birine söylediyse, bunu öğrenirim."

Bu sefer bileklerimi onun elinden kurtardım ve kapıya doğru koştum. Omzumun üzerinden baktım, göğsüm sanat yerine beden eğitimi dersindeymişim gibi inip kalkıyordu. Isaiah dikkatle bana bakıyor, okul üniformasının içinde hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Zahmetsizce çekiciydi ve bunu biliyordu. "Eminim, tekrar söylüyorum, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Ve böylece kapıyı açıp sanat odasına geri döndüm, Isaiah'nınki kadar sarhoş edici olmayan temiz havayı içime çektim.

Ama derin bir nefes alıp omuzlarımdan gevşediğini hissettiğim anda, omuzlarım tekrar kulaklarıma doğru fırladı çünkü her bir göz, öğretmenin

doğrudan bana bakıyorlardı. Isaiah dolaptan çıktığında, sınıf arkadaşlarımın kafalarının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Yanımdan geçerken derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdama duyuldu. Arkasından bakakaldım, muhtemelen çıkacak söylentiler karşısında bedenimin uyuştüğunu hissettim. bu ıssız yatılı okulun etrafında yüzüyor.

Isaiah ayakkabılarının topuğu üzerinde döndü ve geriye doğru yürümeye başladı, *belli* ki olduğu gibi sinsi kötü çocuk gibi bana kulaktan kulağa gülümsüyordu. Taburesine geri döndüğünde, sınıf sanki boşmuş gibi hareketsizdi, sinsice, "Sanırım yarın dedikodu blogunda kimin yer alacağını biliyorum... yeni bir hikaye ile." dedi. Gözlerim yakıcı bir yoğunlukla onunkilere dikildi. Göz kırptı. "*Neredeyse ödeşdik say, iyi kız.*"

Sırtını bana dönerek taburesinde dönerken utancımdan yanıyordum. Cade ve başka bir adam onun yanında durmuş, kıs kıs gülererek bana göz kırptıyorlardı.

Isaiah neye başladığını bilmiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Dizlerimi çeneme kadar çekerek yatağıma oturduğumda KARNIM GÜRÜLTÜYLE INLIYORDU. Richard'ın aylar önce bana verdiği hurda telefon, yatağımda bir şekilde beliren kobalt mavisi kabarık yorganın üzerinde el değmemiş bir şekilde duruyordu ve üstüne birkaç kız gibi yastık atılmıştı.

Sloane derslerimiz bittikten sonra içeri girdiğinde, üzerine eldiven gibi oturan bordo blazer ceketini çıkarırken durakladı ve güldü.

"Gördün mü?" Sırıtarak yatağıma işaret etti. "O seni seviyor." "Beni kim seviyor?"

Geçmişten gelen derin bir ses, kimsenin beni sevmediğine dair hakaretlerle kafama girmeye çalıştı ama oda arkadaşşıma odaklanırken onu ittim. Bana sert bir bakış attı ve ayağındaki ayakkabıları tekmeleyerek odanın diğer ucuna fırlattı. "Müdür Ellison. Belli ki bunları o almış" - başıyla battaniyemi ve yastıklarımı gösterdi- "senin için -eğer biri göndermediyse

evden?"

Alaycı bir kahkahanın ağzımdan dökülmesine engel olamadım. "Kesinlikle hayır."

Sloane gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı.

Günümün nasıl geçtiğini sorduktan ve on dakika boyunca birlikte hiç dersimiz olmamasından şikâyet ettikten sonra ödevlerimizi yaparken ikimiz de sessizliğe gömülmüştük. Masamdan birkaç kez ona baktım, bilgisayarında bir şeyler yazmasını izliyordum, tamamlamam bir saatten fazla sürmeyen kendi ödevime odaklanmaya çalışırken kelimenin tam anlamıyla terlediğimi bilmiyordu. Teyzem yıllar boyunca derslerimde çok titiz davrandı ve çoğu zaman sadece

Kendimi meşgul etmem gereken tek şey, onun ve Richard'ın bana verdiği ders kitaplarını okumaktı. Ne kadar üzücü ve sıkıcı olsa da, öğrenmek çocukluğumda dört gözle beklediğim tek şeydi.

Ama Sloane'un bilgisayarına gömüldüğü her saniye stres seviyem yükseliyordu. Sloane, Isaiah ve tüm bu sanat malzemeleri dolabı çilesi hakkında tek bir şey söylemedi, bu yüzden haberin henüz ona ulaşmadığını varsaydım. Sloane'un kesinlikle böyle bir şeyin halının altına süpürülmesine izin vermeyecek türden bir arkadaş olduğuna dair içimde büyük bir his vardı. Ama bir arkadaşına sahip olmak hakkında ne bilirdim ki?

Bir saat sonra yemeğe gitmeye hazır olup olmadığını sordu, ama ona aç olmadığını söyledim. Dudakları büzüldü ama beni zorlamadı. Kapıdan çıkmadan önce son bir kez daha sorduktan sonra sadece başını salladı ve o zamandan beri onu görmedim.

İşte o zaman cep telefonumu açtım ve yanıma koydum. Richard'ın Isaiah ve benim hakkımdaki söylentiye duyacağını biliyordum - bu "söylenti" her neyse. Tek bildiğim, dedikodunun Müdür Ellison'a ulaşacağı ve onun da Richard'ı arayarak *yeğenin*in neler çevirdiğini anlatacağı. Fazla bir şey bilmiyordum ama bir kızın bir erkekle, özellikle de Isaiah gibi popüler biriyle bir dolaba tıklılmasının dedikodulara yol açacağını bilecek kadar çok şey biliyordum.

Buraya gelmeden önceki birkaç ay boyunca Wellington Prep'e katıldığım zamanlardaki her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hatırlıyordum. *Seks. Partiler. Uyuşturucu. İçki.* Sınıf arkadaşlarıma ve onların dedikodularına kulak misafiri olurken kimsenin yargıcın *tuhaf* yeğenine dikkat etmeyeceğini umarak gölgelerin ardında kalırken hepsini büyük yudumlarla içtim. Son sınıfta benimle konuşan tek kişi olan Rebecca genellikle boşlukları benim için doldururdu. O bilmiyordu ama bana çok şey öğretti. Beni hızlandırdı. Wellington Prep'e katıldığımdan ve Rebecca'nın kısa, tek taraflı arkadaşlığından kesin olarak bildiğim bir şey vardı

Liseliler dedikodu konusunda çok acımasızdı ve dedikoduyu besleyen tek şey de skandaldı.

Wellington Prep'ten kimsenin dedikodusunun merkezi olmadan çıktığım için şanslıydım. Nasıl uyum sağlayacağımı biliyordum ve Bayan Weltings'in çizimlerimi *gerçekten* incelemeye başlaması dışında pek kimse bana dikkat etmedi, ki beni St. Yine de, şimdi buradayken, Richard'ın bu okul hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilip bilmediğini merak ediyordum. Kesinlikle biliyormuş gibi davranıyordu ama kişilik özelliklerinden birinin de içinde bulunduğu her durumda kibirli bir şekilde kendinden emin davranmak olduğunu biliyordum. Körü körüne uça bile, yine de her ayrıntıyı biliyormuş gibi davranıyordu. St. Mary's'i bir hapisane gibi gösteriyordu. Bir ceza. Beni kilit altında tutmanın ve aynı zamanda sosyal hizmet görevlisini sırtından atmanın bir yolu. Bu bana onun olduğumu ve kurallara uymam gerektiğini hatırlatmanın ince bir yoluydu. On sekiz yaşına bastığım anda, sosyal hizmet görevlisi artık Yargıç Stallard'ın gizli yeğenini araştırmayacaktı. Haklı olarak koruduğu yasalara uyuyormuş gibi davranmasına gerek kalmayacaktı. Ben onundum ve canı ne isterse onu yapacaktı. Ya da o öyle sanıyordu.

Aşağı bakarken göğsümden birkaç titrek nefes çıktı boş, siyah bir ekrandan başka bir şey görmedim. Ve sonra kapı açıldı. Sloane hızla odamızın içine daldı, üzerinde dar bir kot pantolon ve düz göbeğini gösteren, önü düğümlü, omuzları açık bir gömlek vardı. Kapının diğer tarafındaki zincirler şingırdadı ve o kapıyı çarparak kapatıp ellerini kalçalarına koymadan önce çıkan sesle midem bulandı.

"Vay canına, Gemma!" Ağzı açık kaldı ve yüzüm neredeyse anında alev aldı. *İşte başlıyoruz.* "Yirmi dört saatten az bir süredir buradasın ve Isaiah Underwood ile gizli bir randevu mu ayarladın?"

Farkına vardığım şey, bir ipliğin son kopuşu gibi kafama çarptı. *Bir dolap randevusu.*

Yatağımdan fırladım. "Hayır! Öyle olmadı!" Küçük bir hırıltı çıkardım ve kısa uyku şortum ve düz tişörtümle odada volta atmaya başladım. "Bana tuzak kurdu. Blog'da öğretmenle arasında geçenleri benim anlattığımı sanıyor!" Ona doğru fırladım, muhtemelen çılgın bir karmaşadan daha az görünmüyordum. "Ama ben yapmadım ve bunu ona ben söyledim!" Richard'ın Isaiah ile dolapta yakalandığımı öğrenmesinin yarattığı endişe dengesiz davranmama neden oluyordu ve kuduz bir hayvan gibi ona doğru koşuktan sonra Sloane hâlâ arkadaşım olmak isterse kendimi şanslı sayacaktım.

Yüz hatları sıkıca bir araya toplanmıştı, kaşlarının ortasında kafa karışıklığından kaynaklanan küçük bir kırıskılık vardı. "Nasıl oldu da onunla aynı dolaba girdin?" Başını salladı, kuzguni saçları bana doğru yürürken sallanıyordu ve beni yatağıma geri çekip omuzlarımdan iterek oturttu. "Derin bir nefes al ve en baştan başla."

Ben de anlattım. Isaiah'ın dolapta bana söylediği her şeyi ona anlattım. Ağzım bir sürat teknesi gibiydi, dalgaların arasından hızla geçiyor, beynimin çıkardığı her kırmızı ışığı ezip geçiyordu.

Her şeyi dökmeyi bitirdiğimde, Sloane yüksek sesle, nefes nefese bir iç çekti ve yatağımdan fırladı. Yerde bir ileri bir geri volta atmaya başladı, tıpkı benim birkaç saniye önce yaptığım gibi başparmağını kemiriyordu. "Tamam, dinle." Bana baktı, ben de yatağımanın üstüne doğru kaydım ve hâlâ yanımda duran telefonuma baktım. "Çok önemli bir şey değil. Yani, Isaiah'dan kesinlikle hoşlanıyorsun - ondan bahsederken yanaklarının kızarmasından bu çok belli - ve bunu kendin görememen garip, ama her neyse. Herkes Isaiah'a aşık olmuştur ve aşık olmaktan kastım her kızın onun için çırılçıplak soyunup bacaklarını açmasıdır. Ama bunların hepsi yakında sona erecek. Blog Isaiah'ın son dolap randevusunu yayınlayacak ve sonra daha sulu bir şey olacak ve her şey bitecek."

Kalbim göğsümde daha da derinlere gömüldü. Sloane her şeyi yanlış anlamıştı. Bu okulda kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Benim sorunum bu değildi. Mesele bu söylentinin eve kadar ulaşmasıydı. Eğer Richard bunu öğrenirse

Bir oğlanla bir dolabın içindeydim, kaçış çantamı bile hazırlayamadan burada olurdu.

Ondan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Benim için ondan ve onun hasta geleceğinden kaçmak için büyük bir plan olmayacaktı. Ve Tobias'ı bulmak da olmayacaktı.

"Hey, hey." Sloane'un eli benimkine değdi, irkildim ama sonra toparlanıp onun yumuşak yüz hatlarına baktım. "Önemli bir şey değil. Yemin ederim. O aptal blogda herkes yer aldı Gemma. Dert etme."

Yatağıma sokulup başımı şimdiye kadar hissettiğim en rahat yastıklara bırakırken dudaklarımı zayıf bir gülümseme süsledi. Sloane birkaç dakikalığına odadan çıktı, banyoda bir şeyler yaptıktan sonra tekrar odamıza geldi ve yatağıma oturdu. O uzanıp bilgisayarını kucağına çekerken ben de en uca doğru kaydım ve kendimi duvara yasladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Yana doğru yuvarlandım, midemi oyan boş bir hisle elimdeki cep telefonunu tutarak sordum. Telefonun çalacağı andan korkuyordum.

Ağır bir endişe nöbeti omuzlarıma çöktüğünde sinirlerim sıcak tenimi kemirmeye başladı. *Ya buraya gelir ve beni eve sürüklerse? Hiçbir uyarı vermeden öylece ortaya çıkarsa?* Sessizce ürperdim.

"Lise zordur. Özellikle de tüm bu saçmalıklardan kaçamadığımız için." Bıyık altından güldü. "Bu yüzden iyi bir arkadaş oluyorum ve Netflix'te sevimsiz bir film izlerken seninle burada uzanıyorum."

Arkadaş kelimesini söylediğinde içime biraz sıcaklık sızdı ama dışarıya bir şey belli etmedim. Bunun yerine, "Netflix nedir?" diye sordum.

Sloane'un kafası bana doğru döndü, yüzünün yan tarafı dizüstü bilgisayarının ekranıyla aydınlanmıştı. "Kızım, nerelerdeydin?"

Cehennem. Cehennem benim bulunduğum yer.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Birinin beni izlediğini HER zaman HISSEDERDİM. Boynumdaki deri karıncalanır, kalbimin atışları göğüs kafesime biraz daha sert vurur, gözlerim bulunduğum odanın her bir köşesine takılır, geleceğimin ne getireceğine dair o zorba gölgeyi görmeyi beklerdi. SMC'nin babamın iş koluyla hiçbir ilgisi yoktu, ancak onların dikkatli gözleri, onun pozisyonunu devraldığımda nasıl olacağının sadece bir göstergesiydi. Eğer SMC'nin beni izlemesinden nefret etseydim, bir hata yapmamı bekleselerdi, böylece kovulmak için gerekçeleri olsaydı, beni büyük bir silah değişiminin ortasında yakalamaya hazır, sık sık etrafımda dolaşan kanunla nasıl hissederdim? Düşmanlardan bahsetmiyorum bile. Varlıkları ağırdı ve zaman zaman fark edilmiyordu. Bazıları ölümcül olabiliyor ve lanet bir bukalemundan daha iyi uyum sağlayabiliyordu. İnsanların ne kadar ölümcül olabileceğini herkesten iyi biliyordum.

Telefonum dünden beri beşinci kez titredi, ekranda babamın adı yanıp sönüyordu. Eğer hemen cevap vermezsem, lanet olası bir sinir krizi geçireceğini biliyordum, bu yüzden sonunda Cade'in elindeki elmayı kaydırırken cebimden kaptım.

"*Şerefsiz*," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Merhaba baba," diye cevap verdim telefona, kırmızı etten bir ısırık alarak. Tatlı suyu dilime vurdu ama Carlisle Underwood'la konuşurken ses tonumdaki acılığı gidermeye yetmedi.

Diğer taraftan homurdandı, pek fark edilmiyordu ama St. Mary's'e kapatılmış olsa bile ruh halinin kötü olduğunu anlayabiliyordum. "Duyduğuma göre amcanın yatılı okulunu kasıp kavuruyormuşsun. Bu doğru mu?"

Elmamdan bir ısırık daha aldım ve Gemma'ya gelene kadar gözlerimi sayısız yemek tabağıyla kaplı o uzun ahşap masadan aşağı kaydurdum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Elimin tersiyle ağzımı silerek sordum.

Lanet olsun. Cade haklıydı. Gemma *ateşliydi*. Gerçekten ateşliydi. Seksi olduğunu bilmeyecek kadar seksiydi. Ne yazık ki o da buradaki diğer kızlar gibiydi: dedikoduya aç ve çocuk havuzu kadar sığ.

Babamın sesi diğer uçta daha da yükseldi. "Bir öğretmeni mi becerdin?"

"Hayır" cevabını verirken hiç tereddüt etmedim.

Cade dirseğimi dürttü, ben de ona bir bakış attım. "Parti mi?" diye mırıldandı. Sonra işaret parmağını havada döndürdü. Ne sorduğunu biliyordum, bu yüzden başımla onayladım ve masada sessiz fısıltıların kopmasını izledim.

"Sadece seks hayatımı sormak için mi aradın, yoksa daha az heyecan verici bir sebepten dolayı mı aradın?"

Şimdi onun tarafında hiç tereddüt yoktu. "İkisi de. Callum'un oğlunun bu işle uğraştığına dair söylentiler duydum. Bu doğru mu? İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

Ah, doğru ya. St. Mary'de olmamın tek sebebi.

Tansiyonumun yükselmesine sinirlenerek alaycı bir kahkaha attım. Elimi elmanın etrafında öyle bir sıktım ki, suyu kenarlarından sızmaya başladı. "Mezun olana kadar beni öylece bırakamazsın, değil mi?"

"Olgunlaşmamış bir aptal gibi davranmana izin veremem, özellikle de Bain oradayken."

Bakışlarım, Sloane'un söylediği bir şeye utangaç bir şekilde gülümseyen ve saçlarının arasından başı zar zor görünen Gemma'dan Bain'e kaydı.

Bain varlığımın belasıydı, kelime oyunu yapmıyorum. Babalarımız silah kaçakçılığı işinde rakiptiler. İkisi de rekabetçiydi, her zaman birbirlerini satışlarda yenmeye çalışıyorlardı. İkisi de ü ç k a ğ ı t ç ı y d ı . İkisi de

otoriter. Her ikisi de babalarının ve onlardan önceki babalarının bıraktığı mirası devam ettirmek için yaşıyorlardı; böylece Bain ve ben zamanı geldiğinde mirası devam ettirmek için sıraya girmek zorunda kaldık.

Ama Bain'le aramızdaki fark, benim babamın geçimini sağlamak için yaptığı işlere hiç bulaşmak istememem, Bain'in ise bunun tam tersi olmasıydı. O zaten Callum'un minyatür bir klonuydu.

Callum da boktan bir insandı. Gözüm Bain'deydi ve bunun tek nedeni babamın beni bu lanet olası yatılı okula iterken pek de kurnazca olmayan bir şekilde bunu talep etmesi değildi.

"Yapman gereken bir seçim var, Isaiah." *Ciddi olamazdı.* Hiç seçim şansım olmamıştı. "İşe bir yılan olarak katılabilirsin. Ya da aslan olarak katılabilirsin." Birden babamla yaptığım konuşmaya odaklandığımda çenem sıkıca kenetlendi. "Bain'e yabancı kal, radarın altında uç ve ileride tekrar karşılaştığınızda onun kışına tekme bas. *Ya da* seni o okuldan koparıp Covens'e atarım ve orada benden daha ölümcül olursun."

Masadan kalkıp telefonumu kulağıma dayayarak yemek salonunda ilerlemeye başladığımda göğsümden derin bir kıkırdama çıktı. Meraklı gözlerden uzaklaştığımda dişlerimi sıktım. "Bain'i gözetlememi istediğin için beni bu okuldan atmayacaksın." Ben çok değerliydim.

Babam en narsist haliyle güldü. "Bana başka seçenek bırakmayabilirsin. Amcan komitenin seni kışının üstüne atmaya hazır olduğunu söylüyor." Durakladı ve omzumun üzerinden sıcak bir korku hissi geçti. Arkama baktığımda, zemini parlak beyaz ve siyah fayanslarla kaplı uzun ve karanlık koridordan başka bir şey göremedim. "Beni çok iyi dinlemeni istiyorum," diye hırladı. Yutkundum, kulaklarım dikilmiş halde yumruğumu sıkıca sıktım. "Kafanı o lanet kışından çıkar evlat. Bu gerçek hayat. Bu gerçek bir iş. Haklısın. Yapmak istediğim son şey seni Covens'e göndermek. Yönetimi devralma zamanın gelene kadar nerede olduğun umurunda olduğu için değil - çünkü açıkçası, muhtemelen disipline ihtiyacın var.

Covens ile birlikte geliyor- ama daha çok işini yapman gerektiği için."

Öfkeden titriyordum. Telefonu sıkıca tutarken uzuvlarım titriyor, onu küçük parçalara ayırmak istiyordum.

Babamın sesi iliklerime kadar işledi, "Kendine çeki düzen ver ve komitenin gözünü nasıl boyayacağını bul ki seni atmasınlar. Kahretsin, sadece lanet işini yap. Yoksa Covens'e giden tek kişi sen olmayacaksın."

Sustum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Jack'in de biraz disipline ihtiyacı var sanırım. Bunu bir pazarlık kozu olarak düşün. İş batırırsanız, size ihtiyacım olan zaman gelene kadar ikinizi de gönderirim. Bunu anladınız mı?"

Lanet olası pislik. Boğazım tılandı ve gözlerimi sıktım. "Evet."

"Evet ne?" Sesindeki yükselişi fark ettim.

Gururumu bir kenara bıraktım çünkü küçük kardeşimden bahsettiğinde hemen gerçekliğe geri döndüm. "Evet, *efendim.*"

Sonra hat kesildi ve telefonumu hızla ceketimin yan cebine soktum. Yumruğum hızla geri çekildi ve parmaklarımdan boynuma kadar uzanan bir acı hissederek duvara vurdum.

Siktiğimin Jacobi'si. Ağabeyimi dışarı çıkmak istediği ve beni geride bıraktığı için suçlamak adil değildi ama suçladım. Suçladım amına koyayım.

Beyaz düğmeli bluzumu yırtıp çantama geri atarken ERİMİŞ PARMAK EKLEMLERİM hâlâ biraz ağrıyordu. Etrafımdaki dolaplar kapatılıyordu ve bir an için eski liseme geri döndüğümü hissettim, etrafım en büyük endişeleri şu olan değerli vakıf fonu bebekleriyle çevriliydi

Anne ve babalarının doğum günlerinde onlara nasıl bir araba vereceklerini, ancak saatler sonra onu mahvedeceklerini.

Soyunma odasını tararken içimden kısık bir hırıltı geldi. St. Mary's'in tek modern bölümü burasıydı. Geri kalan her şey karanlık ve kasvetliydi. Eski ve ilkeldi. Hava bile tekinsizdi, bulutlardan sürekli yağmur yağıyor gibiydi.

"Eline ne yaptın?" Shiner lacrosse tişörtünü giyerken yanımda durdu ve elimi başıyla işaret etti.

"Yok bir şey," diye tersledim, bana temkinli bir bakış fırlattı ama her zamanki rahat kişiliğiyle beni çabucak başından savdı.

Shiner'ın gerçek adı Nash'ti, ama o böyle çağrılmayı reddediyordu, bu yüzden Shiner olarak anılıyordu. Aslında, çoğunlukla herkes ona One-Liner-Shiner derdi. Bu lakabı birinci sınıftayken, son sınıftaki tüm kızları yatağına atmak için sadece bir satıra ihtiyacı olduğunda kazanmıştı. Miras da ona yapışmıştı. Shiner biraz erkek düşkünüydü ama çoğumuz öyleydik. Sonuçta, ders saatlerinde cep telefonu kullanmamıza bile izin vermeyen yatılı bir okulda ne yapmamız gerekiyordu?

Hepimiz lacrosse antrenmanı için hazırlanır hazırlanmaz, Cade ısınma turlarımızın arasında koşarak dışarı çıktı. "Yarın için içkileri nereden alıyoruz?" diye sordu, eğilip ayak parmaklarına dokunarak gerindi. Lakros sopamı elimde sıkıca tutuyor, başımızın üstündeki kara bulutlara bakıyor, ne zaman yağmur yağmaya başlayacağını merak ediyordum - çünkü *hep yağırdı*. "Bazı kızların zulasında bir şeyler var." Boynumu kırdım, saha boyunca ve tribünlerin arkasındaki çimenli tepelerin üzerinden dışarı baktım. St Mary's uzaktan bir kale gibi görünüyordu - kırık prensler ve prensesler için kırık bir kale daha doğrusu.

"Güzel," diye mırıldandı Cade, sonra bir ayağını uzattı ve Shiner bir tur daha koşarken ona çelme taktı.

Shiner yere düşüp kahverengi saçları başına dökülürken Cade kıkırdadı. "Bu ne lan, Cade."

"İntikam kötüdür, Shiner."

"Neyin intikamı?" İki arkadaşıma bakarak sordum. Cade, sırtını dayadığı çimenlik alanda rahatına bakmakta olan Shiner'ın üzerinde yükseliyordu. Hatta ellerini başının arkasına götürüp ayak bileklerini çaprazlayacak kadar ileri gitmişti. "Şerefsiz herif partinin yeni kızını benden önce kaptı."

Başım, kendini beğenmiş bir piç gibi sinsice sırıtan Shiner'a kaydı. "Olmaz."

"Ona zaten sahiptin!" Shiner'ın ağzı açık kaldı. "O aptal blogun başlığıydı."

Cade kıs kıs gülererek bizi toparlamak üzere olan Koç'a baktı. "O lanet şeye herkesten çok sen biniyorsun, Shiner. Bayılıyorsun. Sen de mi kendine aptal diyorsun?"

Şakalaşmaları karşısında gözlerimi devirdim. "Birincisi, ben paylaşmam. Bunu sen de biliyorsun. İkincisi" -yana doğru yürüdüm ve tam üzerinde durup yüzüne baktım- "Onunla işim bitmedi."

Cade'in bakışlarının şakağıma saplandığını hissettim. "Sen değil misin?"

Lakros sopamı Cade'e doğrultarak, "Hayır," diye cevap verdim ve ardından oluşmaya başlayan topluluğa doğru yürüdüm.

Gemma ile işim bitmemişti.

Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GEMMA

Mary'deki sonraki FEY günleri hayal ettiğimden daha iyiydi, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu çünkü oldukça boktan geçmesini bekliyordum. Isaiah'ın benimle alay ettiği blog yazısının ortaya çıkmasını beklemeye devam ettim ve üçüncü gün, onunla dolapta olduğuma dair bir şey duymadığım veya görmediğim için rahatlamış hissediyordum.

Sloane ve ben iyi bir rutine girdik ve birkaç başka kızla da tanıştım. Richard'ın aramadığı her geçen gün stres seviyem düşmeye başladı, ama Cuma günü geldiğinde, işte oradaydı. Tıpkı Isaiah'ın söylediği gibi.

Kahvaltı sırasında Sloane'un telefonunu elinden kaptım ve yüzümdeki kan çekildi. Koridorda başımı öne eğmiş, yıpranmış ve yırtık kitaplarımı göğsüme bastırarak yürürken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Kestane rengi saçlarım beni herkesten koruyan bir örtü gibi yanaklarıma dökülmüştü.

Ders boyunca düşündüğüm tek şey manşetti. Resim sırasında Isaiah ve arkadaşlarına dönüp bakmadım bile. Kimseye bakmadım.

Sloane beni ceketimin kumaşından tutup bir Katolik kilisesine aitmiş gibi görünen kemerli bir kapıya doğru çekerken, "İnsanlar çoktan taşındı," dedi. Renkli vitrayların arasından ince bir ışık huzmesi süzülüyor, yeşili eskisinden biraz daha canlı hale getiriyordu.

Kapıyı iterek açtığında güneşin sıcaklığının yüzüme vurduğunu hissettim. Sloane'un kendimi daha iyi hissetmem için yalan söylemesine rağmen, okulun içinde mahsur kaldığımız ve insanların arkamdan dedikodu yaptığından şüphe duymadığım zamankinden daha hafif hissederek bir iç çektim.

"Gülmediler," dedim içimden gülmek için bir şeyler bulmaya çalışarak. Kısa kesmiştim ve Sloane yanımdayken birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra aniden durdu.

İkimiz de bir tarafta St. Mary's'e, diğer tarafta da bir çeşit spor sahasına bakan çimenli bir tepenin üzerinde duruyorduk. Ortada toplanmış, ellerinde büyük sopalar tutan bir grup adam görebiliyordum.

"Ne yapıyoruz biz?" Eğilip çoraplarımı biraz daha yukarı çekerek sordum. Dışarısı soğuk değildi ama havada yağmurun yaklaştığı anlamına gelen küçük bir ısırık vardı.

Tekrar dik durduğumda Sloane bana şüpheyile baktı ve sorumu duymazdan geldi. "Neden bu konuda bu kadar endişelisin? Blogda yer almak konusunda? Neden seni bu kadar rahatsız ediyor?"

Dikkatimi onunkinden ayırıp tekrar ayakkabılarıma baktım. Sloane'u sadece birkaç gündür tanıyordum ve şimdiden ona her şeyi anlatmak istiyordum. Gerçi Sloane için durum böyleydi. Onda özel bir şeyler vardı. Misafirperver bir şey. Muhtemelen asla yapamayacağım bir şekilde onunla arkadaş olmak istiyordum.

Dişlerimin arasından yalan söyleyerek omuz silktim. "İnsanların hemen öyle olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Sloane ayaklarını sürüyerek yürüdü, çimler ağırlığının altında çıtırdıyordu. "Gemma." Birkaç kız gülümseyerek yanımızdan geçerken sesi alçaktı. Sloane da tatlı tatlı gülümsedi, ben ise bakışlarımı kaçırdım. Kızlar gözden kaybolur kaybolmaz bana öyle bir bakış attı ki, tereddüt ettim. "Senden hoşlanıyorum..."-sahaya doğru baktı-"ama bana yalan söylediğini anlayabiliyorum."

"Değilim," diye ağzımdan kaçırdım, sahip olduğum ilk arkadaşı kaybetmenin endişesini hissediyordum.

Tanrım. Kulağa ne kadar acınası geliyordu?

İçimi çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Spor sahasından bir düdük sesi duyulurken dudağım dişlerimin arasında sallanıyordu. "Ben..." *Kahretsin. Bunu söylemeli miydim?* Sloane'a baktım, sabırla bekliyordu, narin yüz hatları gevşek ve kayıtsızdı. "Amcam gerçekten çok katıdır." Kelimeler bir barajdan akan su gibi hızla döküldü. İşte onlar

vardı. Orada, açıkta. Bu güzel ve düzenli yatılı okul üniformasının altına gömdüğüm birçok sırdan ilki.

Sloane'un koyu renkli, narin kemerli kaşları birbirine çarptı. Bir an düşünürken kalın kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalandı. "Bunun amcanla ne ilgisi var?"

Göğsüm daralırken bacaklarım titriyordu. "Öğrenecek ve benim gerçekten..." *Kim olursa.*

Sloane'un parlak pembe dudakları bir *O* harfi oluşturdu. "Erkek arkadaş mı? Bunun için endişelenme, Gem." Kolumu kavrayıp ikimizi birbirine geçirirken gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Amcanın öğrenmesine imkân yok."

Midem kendi kendini yutuyor gibiydi. "Okul müdürünü tanıyor."

Sloane başını geriye atıp özgürce gülerek çimenli tepeden aşağıya, aşağıda erkeklerin oynadığı sporu izleyen birkaç kız dışında oldukça boş olan tribünlere doğru yürümeye devam etti.

"Gemma, müdür amcana hiçbir şey söylemeyecek. Güven bana."

Ona güvenmek istedim; gerçekten. Ama kimseye güvenmiyordum.

Başımı sallayarak iç çektim ve o dönüp sahayı metal tribünlerden ayıran zincirli çitin üzerinden eğilirken kolumu onunkinden çektim. "Güven *bana*, Sloane. Amcam öğrenecek." Bakışlarım ondan sahaya kaydı ve aynı anda içimden bir vızıltı geçti. Sıcak bir şey midemin en altından başlayıp yanan kulaklarıma kadar ulaştı. Gözlerim Isaiah ile çarpışınca yutkundum. Birkaç metre ötemdeydi, Sloane ve benim durduğumuz yere doğru bakarken gömleğinin alt kısmını alıp alnına götürdü ve terini sildi. Gözlerim anında gövdesine kaydı ve dudaklarım aralandı.

Sloane kıkırdadı. "Aman Tanrım, yüzün kıpkırmızı olmuş Gemma."

Nefesimi içime çektim ve sırtımı tarlaya dönerek hızla etrafımda döndüm. "Ne? Hayır, değil!"

Sloane daha da sert güldü. "Merak etme, hepimizin başına gelir. Şu Asiler *çok ateşli*. Bunu ilk itiraf eden ben olacağım."

"Aynen öyle!" diye seslendi tribünde oturan birkaç kız arkamızdan, kendilerini yelpazeleyerek. "Anlat bize!" Kızlardan biri bana doğru sırtıttı. Callie'ydi. Buraya geldiğim ilk gece gördüğüm kız. Hâlâ okul üniformasını giyyordu -okul kısa bir süre önce bittiği için hepimiz öyleydik- ama beyaz bluzunun önü açıktı ve alttan görünen sütyeninin hemen altında bir düğümle bağlanmıştı. Uzun, sarı saçları örgülüydü ama çocuksu bir şekilde değil. Sevimli ve şıktı ve biraz kıskanmıştım.

"Ne?" diye sordum. Birden kendimi *son derece* mahcup hissederek sordum.

Callie'nin arkadaş grubu kahkahalarla gülerken, "Yatakta nasıldır? Umarım hâlâ bir hafta önceki kadar iyidir!"

Çuvalda mı?

Sloane şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki bir adım öne çıkarak elini koluma koydu. "Kapa çeneni Callie! Isaiah'nın son partide seni geri çevirdiğini hepimiz biliyoruz."

Neden bahsettiklerini anlamaya çalışırken dudaklarım aralandı. Ne demek istediklerini anlamam biraz zaman aldı ve bu Richard'dan daha da nefret etmeme neden oldu. Uyum sağlamakta ve gezegendeki en tuhaf, en saf on yedi yaşındaki çocuk değilmişim gibi davranmakta iyiydim, ama öyleydim. O kadar yabancıydım ki komik bile değildi ve Sloane'dan beni bilgilendirmesini isteyemezdim çünkü bu çok fazla soru işareti yarattı, tıpkı son okulumda Rebecca'ya olduğu gibi. Mesele şu ki, ben normal bir genç değildim. Benim yaşımdaki çoğu çocuğun yaşadığı şeyleri yaşamamıştım. Bunu biliyordum. Sadece kabullenmek gerçekten zordu.

Sloane ve Callie'nin Asiler hakkında ileri geri tartışmalarını dinlemeye devam ederken, sonunda anladım ve Sloane hırladığında sözünü kestim-

Evet, gerçekten hırladı.

"Isaiah ile hiçbir şey yapmadım."

"Öyle demedi," diye söze girdi başka bir kız ve beni bir kez daha süzdü. Kendimi gizleme isteğimi görmezden geldim.

"Yalan söylüyordu." Kan derime hücum etti ve arkamı dönüp çimenlik alana doğru yürümek ve herkesin hakkımda doğru olmayan bir şey düşünmesine neden olduğu için Isaiah'ya bağırarak istedim - ki dürüst olmak gerekirse bu benim karakterime tamamen aykırıydı. Ama yine de bastırılmış bir çığlığın göğsümden çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Öfkeliydim. Gerçekten kızgındım.

Başka bir kız öne doğru eğildi. "Neden inkâr ediyorsun? Onunla birlikte olduğunu itiraf edersen bu seni daha cazip hale getirir. O buradaki en popüler Asi. Bahse girerim diğer tüm erkekler şimdi senin tadına bakmak isteyecek. Kahretsin, belki ben bile senin tadına bakmak istiyorumdur."

Arkadaşı kıkırdarken Callie gözlerini devirdi. O anda bunların ne tür kızlar olduğunu anladım. Wellington Hazırlık Okulu'nda onlar gibi kızları fark etmiştim. Ders sırasında ve hatta tuvalette bile birçok kez konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Güç oyunlarını tam olarak anlayamıyordum ama yine de onlara imreniyordum. Kimseye boyun eğmiyorlardı. Sanki hiçbir şey onları korkutmuyor gibiydi. Korkusuzlardı ve kesinlikle bir erkeğin kalbini ve vücudunu nasıl ele geçireceklerini biliyorlardı.

Sloane beni kendine çekerken o fladı ve bir kez daha kız grubuna arkamızı döndük. "Boş ver onları. Sadece sıkıldılar."

Beynim bana durmamı söyleyemeden ağzım konuştu. "Gerçekten anlamıyorum. Artık beni sevmiyorlar mı? Yoksa benden daha mı çok hoşlanıyorlar? Cidden benim tadıma bakmak istediğini mi söyledi?" Bu garipti. Değil mi?

Sloane bana yan gözle baktı ve *lanet olsun, her şeyi berbat ettim*. "Gemma?" Yutkunurken dişlerim birbirine sürtündü.

"Evet?" "Amcan ne kadar katı biri?"

Katı kelimesi hafif kalırdı.

"Neden?" Tekrar yutkundum. Parmaklarım eteğimin pamuklu kenarıyla sinirli bir şekilde oynamaya başladı.

"Sen sadece..." *Garip*. "Farklı. Sanki... bir şekilde korunaklı mısın?"

Bir sonraki sözlerimi düşünürken aramızda sessizlik geçti. Konuşma aniden kesildi. Bir yol ayrımı. *Hayatımın çoğunu evde geçirdiğimi söylemem çok da önemli bir şey değildi, değil mi?* Bana öğretilen ve cezalandırıldığım şeyler şüphe uyandıracak şeylerdi. Richard'ı korumak istediğimden bile değildi. Ona bazı şeyleri onun iyiliği için söylemiyordum ama bu tamamen benim iyiliğim içindi. Akıllıca davranmalı, planımı oluşturmalı ve zamanı geldiğinde onu bir Mac kamyonu gibi ezmeliydim. Yanlış olduğunu *bildiği* için gizli kalmasını istediği şeyleri anlattığımı *bilseydi*, sosyal hizmet görevlisinin şüphelerine rağmen beni benden koparırdı. Beni kendi hastalıklı arzuları için kullanabileceği zaman gelene kadar saklamanın bir yolunu bulurdu. Zor olacaktı ama gerçekten mecbur kalırsa bir yolunu bulacaktı.

Sloane'a ne söyleyeceğimi düşünürken başım tekrar Isaiah'ın üzerine düşene kadar tarlaya düştü. Bu sefer bana bakmıyordu. "Sanırım biraz korunaklıyım. Çok uzun bir süre evde eğitim gördüm."

Başından bana doğru gelen esintiyi hissettim. "St. Mary's senin ilk okulun mu? Yani... hiç mi?"

"Hayır." Elinde bir sopayla sahada koşan Isaiah'nın uzun ve zayıf bedenini takip ettim. Hangi sporu yaptıklarından emin değildim ama aslında eğlenceli görünüyordu, her ne kadar içimdeki küçük, kızgın bir parça onun takılıp düşmesini dilese de.

Tekrar Sloane'a bakmak için döndüğümde, ela gözleriyle beni dikkatle izlediğini gördüm, belli ki daha fazla bilgi almak istiyordu. "Hangi spor bu?" Başımı sahaya doğru eğdim.

Yüzü kızardı. "Um. Bu lakros."

Başımı salladım, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp onları tekrar izledim. Bir adam sopasını ağız önünde duran bir diğerine doğru sertçe savurdu.

Bir top havada uçuştu. Arkamdaki kızlar neşeli kahkahalar atmadan önce yüksek sesle tezahürat yaptılar. Onların tiz patlamasıyla sıçradım ve sonra omuzlarım yavaşça düştü. Bir hayaletin gelip yarı saydam parmaklarını etimin üzerinde gezdirmesi gibi bir umutsuzluk hissi arkamdan sinsice yaklaştı. Kıskançlığın kanımı yaktığını hissettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Çok şey kaçırmıştım ve geçmişte bunun üzerinde durmama hiç izin vermemiştim çünkü kendinizle içsel bir savaş içindeyken, neyin gerçek neyin yalan olduğunu süzgeçten geçirirken, gerçek bir liseye gitmediğim ve normal deneyimler yaşamadığım için duyduğum kızgınlık, her şeyin büyük şemasında çok önemsiz görünüyordu.

Ama burada dururken, Richard omzumun üzerinden bakmazken ve kulağıma tehditler fısıldanmazken, bunu hissettim. Hepsi bir atom bombasına sarılmış, özgürlüğün ilk tadına vardığımda patlamaya hazır, o bklmez kayıp ve öfkeyi hissettim.

"Gemma?" Sloane'un adımı söylemesi beni sıkıntılı düşüncelerimden uzaklaştırdı. Gözlerim yeniden onun yumuşak ifadesine odaklandı. "Bir, sana öğretecek çok şeyim var." Acı yavaşça kaybolurken yanağım seğirdi. "Ve iki" -geri dönüp sahaya bakarken gözleri parlıyordu- "Isaiah şu anda kesinlikle buraya doğru yürüyor."

Nefesim göğsümde sıkışıp kaldı. Başım sağı doğru döndü ve işte oradaydı, gmleksizdi, yüksek kemerli yanaklarının arasında hınzır bir sırıtışla sahada ilerliyordu.

"Ve gözleri senin üzerinde."

ONUNCU BÖLÜM

ISAIAH

DIKKATİM bir an bile onunkinden ayrılmadı. Onu lakros sahasının üzerinde ayakta gördüğüm andan itibaren planım kafamda daha da parlaklaştı. Yanardöner renkleriyle bana doğru parlayan bir neon tabela gibi.

Çok güzeldi, ona yaklaştıkça daha da güzelleşiyordu ve ben bu kelimeyi pek sık kullanmazdım. Bir an için yürümeyi bıraktım. Bu kelimeyi bir kızı tanımlamak için kullandığımı *hiç* düşünmemiştim.

Ama lanet olsun, Gemma'nın yüzü çok güzeldi. Etrafındaki hava bile güzeldi. Sanki güneş başka hiç kimsenin değil de doğrudan Gemma'nın üzerinde parlıyordu.

Sloane'un onun yanında durduğunu, başını sallamadan önce dikkatini birkaç kez daha bana ve sonra Gemma'ya çevirdiğini fark ettim. Ayakkabımın altında bir yaprak parçalandı ve bir anda Sloane bana ters ters bakmaya başladı.

Acaba onu kızdıracak ne yaptım?

Hemen son partiyi düşündüm ama *hayır*, o gece kesinlikle ona kapılmamıştım.

"Sloane." Ellerimi boynuma götürürken başımı öne eğdim ve omuzlarıma dökülen gömleğimi daha sıkı bir şekilde çektim. Gömleksiz ve terliydim ama ne Sloane ne de Gemma bundan etkilenmiş gibi görünüyordu. *Garipti*.

Gözlerimi Gemma'ya çevirdiğimde onun bana bakmadığını fark ettim. Sanki onun için hiç var olmamışım gibiydi. Keşke bunun onu benim için çok daha çekici kıldığını bilseydi.

"Bana *Sloane'luk* yapma!" Sloane ellerini kalçalarına koyarak tersledi.

Arkamdan bir kıkırdama duydum, Cade ve Shiner'ın sonunda beni yakaladıklarını söylüyordu.

Dilimi damağıma tıkırdattım ve kollarımı metal itlere dayayarak iki kızın arasına girdim. "Neden soğuk davranıyorsun, Sloane?"

Gemma'ya doğru tekrar baktığımda ofladı. Güneş saçlarının birkaç telini yakalamış, kestane rengini daha da zenginleştirmişti. "nk!" diye tersledi, açıkça sinirlenmişti. "Zavallı Gemma bu hafta başındaki küçük gösterin yüzünden *stres* içinde! Bütün okul onun bir sürtük olduğunu düşünüyor."

Cade elini terli saçlarında gezdirerek yanıma geldi. "Oh, hadi ama. Bu her küçük kızın hayali değil mi? Bugünlerde lisede sürtük olmanın balo kraliçesi olmak gibi bir şey olduğunu duydum. Bu popüler olduğun anlamına geliyor."

"Her kız popüler olmak istemez." Gemma sonunda bize doğru döndü ve vücudumdaki her bir hücreye dokunan bakışlarını üzerime dikti. Midem bulandı ve dudaklarımı yalarken dilim ağzımdan dışarı fırladı. *Ondan hoşlanıyorum.*

"Hmm," diye mırıldandı Cade yanımda, itlere yaslanıp tarlaya doğru bakarken. Kızlar bir tarafta, biz diğer taraftaydık ama birden içimden Gemma'yla aynı tarafta olabilmek için metal çubuğun üzerinden atlamak geldi.

"Gitmesini saçla." Sesi yumuşak ve tereddütlüydü, ama aceleciliğinin ardında gizlenen şiddeti hissedebiliyordum.

Grubumuzun zerine bir sessizlik çöktü. Hepimiz doğrudan kollarını iki yanına indirmiş olan Gemma'ya bakıyorduk. Uzun boyluydu, en azından Sloane'dan daha uzundu, zayıf ve uzun bacakları vardı. Giydiği etek, St. Mary'deki diğer tüm kızlar gibi uyluğun ortasına kadar iniyordu ama Gemma bunu en iyi şekilde giyiyor gibiydi. Teni kremsi ve pürüzsüz d, yanaklarında küçük bir pembelik vardı.

Dikkatimi yavaşça Sloane'a yönelttim, dudaklarını bana doğru bz mş, cevabımı bekliyordu. Kaşları aniden yukarı doğru kalktı ve bana kirpiklerini kırptıştırmamasını takdir ettim. Sloane

Mary's'e gitmeye başladığımdan beri onu oldukça iyi tanıyordum ama hiçbir zaman bir dolapta yalnız kalmamıştık. Hiçbir zaman diğer kadınlar gibi kendini bana doğru atmamıştı ve ben de onun peşinden gitmemiştim çünkü gerçekten kimsenin peşinden gitmeme gerek yoktu.

Gemma'ya en acı verici şekilde bakmak istememe rağmen bakışlarımı Sloane'dan ayırmadım. "Sloane, Gemma sana Bayan Glenburg'dan bahsetti mi?"

Sloane'un ela gözlerine bakmaya devam ederken etrafımdaki her şey yok oldu. Bu, babamın bana uzun, çok uzun zaman önce aşıladığı bir şeydi: insanları nasıl okuyacağım. Tavırlarını, nefes alışlarını, gözlerini. Ağızlarından çıkacak bir sonraki kelimeyi çok yakından izler ve deşifre ederdim. Bu, babamın kendi işinde ihtiyaç duyduğu bir özellikti sanırım - ve lanet olsun ona, ama bana iyi öğretmişti. Birinin içini cam bir kaptaki su gibi görebilirdim.

Ellerini havaya kaldırırken Sloane'un gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Ne? Peki ya Bayan Glenburg?"

Yüzünü ifadesiz tutan Gemma'ya ve sonra tekrar bana baktı. "Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak, Isaiah. Bu okulun en iyisi olarak görülüyor olabilirsin ama Gemma için bunu düzeltmen gerek-"

"Neye kadar?" diye sordum, birden daha da ilgimi çekti.

"Hiçbir şey," diye tersledi Gemma beni. Yumuşak ve tereddütlü ifadesi bana kilitlendiğinde öfkeye dönüştü ve içimde bir alevin parladığını hissettim. "Hadi gidelim, Sloane."

Gitmesini istemiyordum ama Gemma bir anda hepimize sırtını döndü ve çimenli tepeden aşağı, Aziz Mary'ye doğru yürümeye başladı. Gözlerim onun peşinden gidiyor, içinde kaynayan ateşin dumanını takip ediyordu.

Sloane bakışlarını bana dikti. "Cidden Isaiah. Herkes ilgiden hoşlanmaz. Siz Asiler için bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama bir yolunu bulun.

"Başı belaya girmeden önce onu spot ışıklarından uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyız." Sonra bana kuduz bir köpek gibi hırladı ve hayal kırıklığıyla siyah saçlarını elleriyle karıştırdı. "Ve Gemma senden ve o öğretmenden, her kimse, kimseye bahsetmedi. O gece sadece benimle konuştu ve tek kelime etmedi."

Birkaç saniye önce Bayan Glenburg'dan bahsettiğimde Sloane'un yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi bile olmadığından bunu tahmin etmiştim. Neyse ki blog herhangi bir isim yayınlamadı, muhtemelen kim olduğunu bile bilmedikleri için. Öğretmenler okulumuza sık sık gelip giderdi - muhtemelen benim gibi sorun çıkarmayı seven öğrenciler yüzünden. *Oops*.

Sloane, çoktan St. Mary'nin yan kapısına inmiş olan Gemma'yı takip etmeden önce, "Neden başı belaya girsin ki?" diye sordum.

"Boş ver. Hallet şu işi. Arkadaşlarımın Asiler tarafından ezilmesine izin vermekten bıktım." Sloane, Gemma'nın peşinden koşmaya başlamadan önce dikkatini kısa bir süreliğine Cade'e çevirdi.

Cade'in yüzünün düştüğünü görmek için döndüm.

"Biliyor muydu...?" Onun durumuyla ilgili dalgalı sulara daha fazla dalmak istemediğim için sordum.

İç çekerek çiti itti. "Muhtemelen. O ve Journey yakınlardı. Oda arkadaşlarıydılar." Sonra terli sarı saçlarını salladı. "Ama Sloane haklı. Herkes ilgiden hoşlanmaz, onun biraz intikamı hak ettiğini düşünsek bile."

Cade'in yanında yürürken uzaktan Shiner'ın sesini duydum. "İlgiyi seviyorum."

Cade homurdandı, "Kapa çeneni."

Sonunda kendimi çitin üzerinden itip gözlerimi Gemma'nın kaybolduğu kapıdan ayırdığımda Sloane'un ifadesinin doğruluğunu fark ettim. Herkes ilgiden hoşlanmazdı ve Gemma'ya bakmak bile dikkat çekiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

GEMMA

"BURADA bir PARTI var ve biz de gidiyoruz."

Böyle bir açıklamayla... Ağzına bir İtalyan sandviçi tıkıştırılmakta olan Sloane'a dikkatle baktım. Yemekhane hafta sonları neredeyse tüm gün açıktı ve Cuma ve Cumartesi günleri saat 9:00 olan sokağa çıkma yasağına kadar kapanmıyordu. Pazar günü ise normal saatlere dönülüyordu: sokağa çıkma yasağı saat 7:00'de başlıyordu ve daha geç olmuyordu.

Hâlâ elimde cep telefonum, Richard'ın kâbus gibi sesiyle beni şerefleştirmesini beklerken tabağımdaki meyve salatasını karıştırmaya başladım ve Sloane'un dün gece ışıklar sönmeden önce beni tanıştırdığı diğer birkaç kıza baktım.

"Yapamam," diye fısıldadım, kendimi rahatsız hissediyordum.

"Neden?" diye sordu kızlardan biri. Saçımın birkaç telinin arasından bakınca, onun dün gece tanıştığım kızlardan biri olan Mercedes olduğunu gördüm. Koridorun hemen karşısında oturuyordu.

Soruya nasıl cevap vereceğimden emin olamadan yerimde kıpırdandım. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım; benim yaşımdaki diğer kızlarla oturmuş, akşamın ilerleyen saatlerinde yapılacak bir parti hakkında sohbet ediyorduk. Güzeldi, beni yanlış anlamayın. Tam olarak bu anı düşünmüş ve her gece Wellington Prep'ten eve döndüğümde kafamda canlandırmıştım. Öğle yemeği sırasında kızları izler, onların rahat konuşmalarını dinler ve bunu bir gün elde edip edemeyeceğimi merak ederdim. Ve şimdi bu hayali yaşayıp tadını çıkardığıma göre, bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Bunların hiçbirisi sürmeyecekti. *Ama yine de istiyordum.*

"Um..." Ben başladım.

Sloane, parmaklarını peçeteye silmeden önce elindeki sandviçi tepsiye geri koydu. Siyah gömleğine yapışmış birkaç kırıntıyı temizledikten sonra ellerini ön kollarıma koyup sıktı

hafifçe. "Dinle, amcanın katı biri olduğunu söylediğini biliyorum ama partiye gittiğini öğrenmesine imkân yok. Yani, yatılı bir okulda kilit altındayız Gem."

Başka kimsenin beni duymasını istemediğim için başımı öne eğdim. "Ama amcam Müdür Ellison'ı tanıyor. Ya bizi yakalar ve sonra ona söylerse?"

Mercedes kıkırdadı. "Müdürün amcana söylemeyeceğini söylediğimizde bize güven. Benim hakkımda o kadar çok şey biliyor ki" - sanki özel birini arıyormuş gibi yemek salonuna göz gezdirdi - "ve henüz aileme söylemedi, bu arada onlar da komitede."

"Komite mi?" Öncekinden daha da temkinli bir şekilde sorguladım. *Hangi lanet komite?*

İki kızın arasına baktım ve Sloane'un çatalını kapmasını izledim. Saniyeler sonra ağzına bir lokma salata tıktırmaya başladı. Tepsisinin bir ucunda yağlı bir İtalyan sandviçi, diğer ucunda ise renkli, sağlıklı bir salata vardı. Mercedes iki yemek seçeneği hakkında yorum yaptığında *dengeyle* ilgili bir şeyler söyledi ama hızla devam etti ve çiğnerken mırıldandı. "Evet. İşler şöyle yürüyor: Müdür Ellison temelde her konuda son kararı veriyor ama bir komite var - SMC - hibeler, eğitimle ilgili şeyler... disiplin... ve"- omuz silkti - "başka ne hakkında toplantı yapıyorlarsa. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece müdürün birçok kez ikimizi de koruduğunu biliyorum."

Sloane, "Komitenin tek derdi Asiler, o da okulu yönettiklerini düşündükleri ve onları kızdırmak için sürekli aptalca şeyler yaptıkları için" diye eklediğinde yüzümdeki şaşkınlık belli oluyordu.

Mercedes güldü. "Özellikle Isaiah. Ondan nefret ediyorlar."

Bu tüm dikkatimi topladı. Dolap meselesi yüzünden Isaiah'a hâlâ çok öfkeliydim ve onun bir bakışının göğsümü daraltmasının yanı sıra içimde öfkeli küçük yangınlara yol açması da beni dehşete düşürüyordu.

aynı zamanda kafam da karışmıştı. Ve ilgimi çekti. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum ama nedenini anlamıyordum. "Neden ondan nefret ediyorlar?"

Sloane gözlerini devirdi. "Çünkü grubun en kötüsü o. Her zaman gizlice kaçıyor ve yapmaması gereken şeyler yapıyor... bir öğretmenle seks yapmak gibi."

Aslında onunla seks yapmadı. Konuşmalarını dinlediğim için bunu biliyordum ama bunu kendime sakladım.

Konuşmayı ellerine alıp lokmalar arasında konuşurlarken Sloane ve Mercedes'e baktım. "Hangi öğretmendi bu arada? Blog her zamanki gibi çok muğlaktı."

Sloane şaşkın görünüyordu. "Emin değilim. Bayan Hayes'i buralarda görmedim ama... Bayan Lanning'i de görmedim... ya da Bayan Glenburg'u."

Mercedes'in ağzı açık kaldı. "Bayan Lanning evli. O olamaz."

Sloane gözlerini aşağı indirerek ona bir bakış attı. "Isaiah günah kadar seksi ve olduğundan çok daha yaşlı görünüyor. Herkesi her şeyi yapmaya ikna edebildiğinden bahsetmiyorum bile. Eminim evli kadınlar bile onun kafasını bacaklarının arasına alma fantezisi kurmuşlardır." Yüzünde bir sırıtış belirince durakladı. "İki kafasını da kastediyorum, ne demek istediğimi anladıysanız."

Mercedes ve diğer birkaç kız Isaiah ve onun mirasını takip eden söylentiler hakkında konuşmaya başladıklarında gülüştüler.

Konuşmalarını dinlerken yanağımı ısırdığımda yanağım acıyla doldu. Isaiah'ın çok çekici olduğunu sessizce kabul ederken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Büyük ihtimalle gerçek hayatta gördüğüm en seksi erkekti. Gerçi onu kıyaslayabileceğim tek şey Wellington Hazırlık Okulu'ndaki çocuklar ve grup evindeki kızlardan gizlice aldığım kitaplardan kafamda canlandırdığım hayali çocuklardı ama yine de tüm mükemmel özelliklere sahipti. Bir erkeğin mükemmel örneğini tanımlamak için kullanılanlar.

Yüzünün keskin hatlarını bir şekilde daha da belirginleştiren koyu renk saçlar. Kalın, koyu kirpiklerle çevrili buz gibi gözler. Uzun boylu ve güçlü.

Ve onda bir bakışta kalbinizi yerinden oynatacak küçük bir şey daha vardı. Ancak tüm bunları düşünmeme rağmen, bu ona hala kızgın olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Aslında, onun gözleri üzerimdeyken bir şeyler hissetmem kendime ihanet gibi geliyordu. Küçük masum beynimin çözebileceğinin çok ötesindeydi ama o yakınımdayken bedenim canlı hissediyordu. Kendimi canlı hissediyordum. Belki de bu yüzden son birkaç konuşmamızda onu terslemekte bir sakınca görmemiştim. Sanki bilinçaltım onun üzerimde bir etkisi olmasından rahatsız olmuştu.

"Hayır," Mercedes'in sesi beni tekrar konuşmaya dahil etti. Yabani, kıvrırcık saçlarını salladı. "Bence davranışları yüzünden seksi. Geçen hafta sonu Breanna'yı öpüşünü gördün mü? Onu nasıl kavradığını?" Mercedes kendini yelpazeledi. "Çok... sahipleniciydi ve nedense bunu ateşli hale getirdi."

Sloane denizaltıya doğru kıs kıs güldü, sonunda başını arkaya atıp yüksek sesle kahkaha attı.

Kıskançlığın ne olduğunu bilecek kadar küçük olduğumdan beri göğsümün içinde açılan boşlukları kıskançlık doldururken ağzımı kapalı tuttum.

Bunu sık sık hissetmiyordum ama Wellington Prep'e gittiğimde ve hayatımda ilk kez nefes alabildiğimde, yatak odamın duvarlarının ötesinde ne kadar çok şey olduğunu fark *etmemiştim*. Richard'ın annesinin yönettiği grup evindeki kızlar bile hayatımın tamamen ve tamamen berbat olduğunu anlamam için bana bir kemik bile atmadılar. Onlardan gizlice aldığım kitapların tamamen kurgu olduğunu bile düşünmüştüm. Onlarda gerçek payı olduğunu hiç bilmiyordum.

Yine de bu kıskançlığı hissetmem iyi oldu. Bu, Richard'ın gözlerimin önüne ördüğü bir duvarı daha yıktığım ve dışarıda başka neler olduğuna dair duyduğum ani merakla onu hızla yerle bir ettiğim anlamına geliyordu.

"Yine de kızları konusunda seçicidir. Bunu fark ettin mi?" Mercedes içkisinden bir yudum aldı. "Bu yüzden onun ilgisini çekmeye hiç çalışmadım. Beni geri çevirirse egomun bu darbeyi kaldırabileceğinden emin değilim."

"Isaiah seni reddetmekle aptallık etmiş olur," dedim kendimi durduramadan. "Bana sorarsan sen oldukça mükemmelsin."

Mercedes'in yanakları bana gülümserken kızardı, ama sonra gülümsemesi hızla düştü ve ben kelimeleri içime çekmek istedim. *Bunu kendime saklamalı mıydım?* Ama doğruydu. Sloane hariç, şu ana kadar tanıştığım kızlar arasında en misafirperver olan oydu.

"Aptal olurdum, ha?"

Arkamdan gelen sesle gözlerim açıldı. *Aman Tanrım.* Gülümsemesinin neden kaybolduğunu şimdi anlıyordum. Beni uyarmaya mı çalışıyordu?

Isaiah solumdaki koltuğa otururken temiz ama baştan çıkarıcı kokusu etrafımı sardı. Gözlerimi öncekinden daha da fazla kızaran Mercedes'ten ayırmadım. *Kahretsin, şimdi ne olacaktı?* Düşünmek için kısa bir ara verdikten sonra tepsimi önüme ittim. Vücudumu ona doğru eğdim ve onun ateşli, biraz da kibirli sırtıtışına baktım. *Korku gösterme.*

"Evet. Olurdun," dedim sakince ve fikrimi güvenle destekledim. "Mercedes harika."

Göz göze geldik ve etrafımdaki her şeyin eriyip gittiğine yemin edebilirim. Aynen öyle. Yemek odasından gelen seslerin hâlâ orada olduğundan emindim: çatal bıçakların tabaklara ve kaselere sürtünmesi, diğer öğrencilerin alçak sesle konuşmaları, hatta klimanın uzaktan gelen uğultusu, ama kalbimin kulaklarımda güm güm atması dışında tek bir şey duyamıyordum. Ona baktığım o birkaç saniye içinde hayata dönmüştüm. Hava ciğerlerime doldu. Kanım damarlarımda hızla aktı. Bakışlarımız birbirini yakaladığında her şey kıvılcımlandı.

Onun nesi vardı? Neden o bana baktığında düzgün çalışamıyordum?

Isaiah'nın başı hafifçe eğildi, mükemmel dudaklarında küçük bir seğirme oldu. Mürekkep rengi saçları hiç dokunulmadan başının üzerinde duruyordu, üst kısımları yanlardan daha uzundu. "Gemma," diye fısıldadı, ormanın ortasında kırılan bir dal gibi anımızı ikiye böldü.

Kaşlarım kırıştı, gözlerim çekikleşti. Çenesinin bir ucu ve gözlerinin yanımda duran birine kayması sonunda kendime gelmeme neden oldu.

"Gemma?" diye seslendi müdürün sesi arkamdan. Dehşetle ona baktım ve tıpkı geçen gün St. Mary's'e ilk geldiğimde olduğu gibi Isaiah'ya onaylamaz gözlerle baktığını gördüm. Ne kadar zaman geçtiğini merak ederek yavaşça yemek masasının etrafına bakındım. Sloane'un dudakları bana bakarken birbirine yapışmıştı. Kısa siyah saçları elmas işlemeli iki kulağının arkasına toplanmıştı. Mercedes'in kaşları dimdikti, çatalı havada donmuş, bir parça marul da yanından sarkıyordu.

Müdür benim hizama doğru eğildiğinde masada bir sessizlik oldu. "Sizi ofisimde görmek istiyorum, lütfen."

Gözlerimin önünde kör edici beyaz bir ışık parladı. Ayaklarımın altındaki zemin kaygan bir çamur gibiydi. Dizlerimi alttaki çıkıntıya çarparak masadan doğruca yukarı fırladığımda uzuvlarım titriyordu.

Omuzlarım kendi üzerine çökerken Sloane'a ve kesinlikle Isaiah'a bakmaya bile cesaret edemiyordum. Kavramayı başardığım özgürlüğün her bir zerresinin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissederken ayaklarım parlak zeminde süründü.

İşte buydu.

Bitmişti.

Tek şansım da gitmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Müdürü takip ederken kareli zemindeki her bir kareyi SAYDIM. Uzun koridorda nefes alış verişlerimizden -onunki düzenli, benimki düzensiz- başka hiçbir ses duyulmuyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan ofisine girmiştik.

Dikkatimi ofisinin bir ucundan diğerine gezdirirken, neredeyse anında yalnız olduğumuzu fark ettim ve kendimi bir parça rahatlamış buldum.

Richard burada değildi. Henüz gelmedi.

"Gemma." Müdür başını ağır masasının ayak ucundaki sandalyeye doğru eğdi.

Ofisine doğru ilerlerken kendimi deri koltuğun üzerine bıraktım ve kollara sıkıca tutundum. Başka hiçbir şeye benzemeyen korku omzumun üzerinden süzülüyor, kulağıma korkunç şeyler fısıldıyordu. Gözlerimi her kapattığımda karanlık, ıslak beton zemin ve tavandan sallanan zincirlerden başka bir şey göremiyordum.

"Beni almaya geliyor, değil mi?" Kendimi gergin hissederek fısıldadım.
Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Dedikoduyu öğreneceğini biliyordum.

Müdür masasının arkasında oturmuyordu. Onun yerine masanın ucuna t ü n e d i , ayakkabıları görüş alanıma giriyordu.

"Hayır."

"Hayır mı?" Küçük kelimenin üzerinde dikkatlice düşünerek tekrarladım. Hayır kelimesi genellikle olumsuz bir şeyi ifade ederdi, en azından benim hayatımda, ama şu anda? Güneş ışığı ve gökkuşaklarıyla doluydu.

Ondan hafif bir kıkırdama geldi ve sonunda ne bulacağımdan korkarak yukarı baktım. "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Sloane ile arkadaş olduğunu gördüm ve..." Müdür tavana baktı, sanki

Yeşil gözlerini tekrar aşağı indirip gülümsemeden önce bir şeyler düşünüyordu. "Mercedes?"

Sırtımı sert sandalyeye dayayarak gergin bir şekilde yutkundum. "Oh, um. Evet, efendim. Güzeller."

Ağır kaş çizgisi derinleşti. "Bana efendim demene gerek yok Gemma."

Ellerimi kucağıma götürerek bir nefes verdim. "Amcam bana-"

"Amcanın sana pek çok şey anlattığından eminim. Lütfen bana Bana efendim deyin. Burada rahat olmanızı istiyorum ve şu anda oldukça rahatsız olduğunuzu söyleyebilirim."

İlla rahatsız olmak zorunda değil, sadece son derece temkinli.

"Ve..." Masasının kenarından fırladı ve sandalyesine oturmak için yürüdü. Yol boyunca ona baktım. Hafta başında tanıştığımızdan çok daha rahattı bugün. Kravat takmıyordu, onun yerine koyu renk bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti, saçları biraz dağınıktı. İtiraf etmeliyim ki kafamı karıştırmıştı. "Gemma, beni duydun mu?"

Kahretsin. Hayır. Onu anlamaya çalışmakla çok meşguldüm. "Ah. Özür dilerim. Ne dedin sen?"

"Bana güvenmediğini söyleyebilirim dedim."

"Kardeşim dışında kimseye güvenmiyorum." Ona cevap vermekte acele ettim ve neredeyse anında kendimi tokatlamak istedim. Çok uzun zamandır ilk kez Tobias hakkında yüksek sesle konuşurken kalbimde kesin bir çöküntü vardı. *Bunu neden söyledim ki?!*

Kendine gelmeye fırsat bulamadan yüzündeki şoku gördüm. "Bir kardeşin mi var?"

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Evet. Bir ikiz." *Bunu ona söylemeli miydim?*

Müdür uzanıp yeşil bir dosya aldı ve açıp önüne koydu. Vücudumdaki her kas hareket etmem için yalvarıyordu.

İçinde ne olduğunu görmek için biraz öne doğru eğildim, ama kazdığımı düşünmesini istemediğim için yerimde sabit durdum. Birkaç sayfa çevrildi, müdür parmağını bir iki kez yaladı, sonra tekrar yerine bıraktı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Peki, kardeşin nerede o zaman?"

Keşke bilseydim.

Müdürle paylaşmam gereken şeyle ilgili içsel bir savaş yaşarken birkaç saniye geçti. Ona güvenmiyordum ama içimde güvenmek isteyen çok güçlü bir yan vardı. Nedenini bilmiyordum. Tuhaf ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, bana tanıdık geliyordu ve bu onu sokaktan geçerken gördüğüm şekilde değildi. Daha fazlası vardı. Kendimi güvende hissettiren ama aynı zamanda güvensiz hissettiren bir şey.

Boğazımda bir düğüm kendini belli etti. Göğsüm daha da sıkılaştı ve içimde kardeşini özleyen ve bir çıkış yolu arayan kız yumruklarını beynimin içindekilere vurdu, ama aynı anda bir kapı çarpıldı ve bir kilit tıklandı. *Güvenme.*

"Biliyor musun?" O gülümserken gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Bunu boş ver, tamam mı? Seni buraya birkaç nedenden dolayı çağırdım ve bunların hiçbirini bana olan güvenini tartışmak değildi."

Müdür yine masasından kalktı ve yanıma gelip önümdeki kenara oturdu. Bacaklarından biri yere değiyor, diğeri dizinin üzerine kalkıyordu. "Amcan her Pazartesi onunla görüşmeni istiyor ve cep telefonu yerine doğrudan okulun telefonunu kullanmanı istiyor. Ona her Pazartesi akşamı sokağa çıkma yasağından önce buraya gelebileceğini söyledim."

Sabırsızlanıyorum. "Tamam, teşekkür ederim."

Başını salladı ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Yine de bir şeyi bilmeni istiyorum."

İsteksizce "Tamam mı?" demeden önce tereddüt ettim, ki bu bir sorudan çok bir soru gibi geldi.

"Bu okulun müdürü olarak öğrencilerimi çok ciddiye alıyorum. Onlara özgürlük ve kendi kararlarını verme şansı vermeyi seviyorum." Devam etmeden önce ofisi ağır bir sessizlik kapladı. "Bana güvenmiyorsunuz ve bu sorun değil çünkü beni tanıımıyorsunuz. Ama her türlü sorunuzda bana gelebilirsiniz..." Birbirimizle garip, sessiz bir konuşma yaparken cümlesinin sonu kesildi. Emin olamıyordum ama asıl söylemek istediği şeyin etrafından dolaştığını hissediyordum ve ben anlamak için başımı sallayamadan öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "*Herhangi bir* sorundan bahsediyorum. Okulla ilgili olmak zorunda değil... Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Güvenme. Güvenme. Güvenme.

Onun sözleriyle nabzım hızlandı ve neredeyse tüm hayatım boyunca hissettiğim korku ve yalnızlık -hatta Tobias gittiğinde daha da fazla- tam da okulun üzerinde gök gürültüsünün yuvarlandığı anda çökmeye başladı. Bunu çenemi kapalı tutmam için bir işaret olarak kabul ederek yerimde sıçradım. *Keşke ona güvenmeyi ne kadar çok istediğimi bilseydi.* Ama güvenmezdim. Gerçekten güvenebileceğim tek kişi kendimdim ve bazen bunu bile sorguluyordum.

"Ayrıca," diye devam etti müdür, ben cevap vermeyince ve ben buna şükrettim. Minnettardım çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bayan Fitzpatrick sanatsal yeteneğinizden çok etkilendi." Güldü, tekrar masasına doğru ilerledi ve sanki az önce birbirimize güvenmekle ilgili çok derin bir konuşma yapmamışız gibi davrandı. "Aslında bu hafif kalır. Senin çok zeki olduğunu söyledi. Picasso'nun yeteneklerine sahip olduğunuzu söyledi."

Bu yüzüme anında bir gülümseme getirdi. Gerçek, ruhumun derinliklerine inen bir gülümseme. "Gerçekten mi?" Gerçek bir şaşkınlıkla sordum. Bayan Fitzpatrick'in beni topuklarımda İsaiah'la dolaptan çıkarken gördükten sonra hakkımda kötü düşüneceğini kesinlikle düşünmüştüm. *Pislik. Seksi bir pislik ama yine de bir pislik.*

"Evet, gerçekten." Yeşil dosyayı tekrar açmadan önce sırtıttı. Birkaç kâğıda göz attıktan sonra yüksek sesle okudu: "Gemma'nın ülkedeki neredeyse tüm prestijli sanat okullarından tam burs alma potansiyeli var,

bir portfolyo ile. Wellington Prep'e devam ettiği birkaç ay içinde benim için yarattığı her bir eser beni çok etkiledi ve ben neredeyse yirmi yıldır sanat öğretmenliği yapıyorum. Lütfen ona yaratıcı yönünün parlaması için güvenli bir yer verin, çünkü ona bir şans vererseniz gelişecektir."

Dudaklarım aralandı ve şaşkın şaşkın otururken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Eski okulunla transkriptler için iletişime geçmeyi kendime görev edindim.

Amcan onları henüz bana getirmedir."

Bunun bir nedeni olduğuna emindim.

"Oh," diye fısıldadım, Wellington Prep'ten başka ne öğrendiğini merak ediyordum. Ona günlüğünden bahsettiler mi? İçinde ne olduğunu? Richard'ın, pek de gerçek olmayan amcamın onlara ne anlattığını? Parmaklarımın uçları o yeşil dosyayı elinden kapma isteğiyle karıncalandı.

"Bayan Fitzpatrick ile konuştuktan sonra, sokağa çıkma yasağı ve tabii ki diğer dersleriniz dışında, günün her saatinde sanat odasını kullanmanıza izin vermeye karar verdik."

Umut göğsümde çiçek açtı, içimi dışımı ısıttı. "Sen ciddi misin?"

Başını salladı, bu sefer o kadar büyük sırtıyordu ki beyaz dişlerini görebiliyordum. Gülümsemesinin tanıdık gelmesiyle kafamda bir şeyler çaktı, ama kısa bir saniye sonra, tıpkı sıcaklık hissinin kaybolması gibi o da kayboldu. "Sadece..."-başını çevirdi-"amcan sanatla *değil*, derslerinle ilgilenmen gerektiğini açıkça belirtti."

Bu hiç de şaşırtıcı değildi, özellikle de Wellington Hazırlık Okulu'nda olanlar düşünöldüğünde.

"Ama... sanat odasını kullanmama izin mi veriyorsunuz? Neden?" Kelimelerin ağzımdan dökölmesine engel olamadım. Kafam iyice karışmıştı. Kafamda çok fazla karışık duygu dolaşıyor, düşüncelerimi karmakarışık ediyordu. Pazartesi günü ıslak ayakkabımla St. Mary'nin geniş girişine adımımı attığım andan itibaren tam bir kargaşa içindeydim. Isaiah, müdür, Sloane... hepsi bir arada, bu yerin kalın duvarlarıyla karışmış, orta yerde sıkışmış

Washington'ın tam kıyısındaki ormanın... bana neredeyse alaycı bir şekilde bir şey hissettirdi: *güvende*. Kendimi güvende hissettim.

Ama değildim. Richard'dan çok ama çok uzakta olduğum sürece güvende değildim. Bu okulla bir şekilde bağı vardı ve Müdür Ellison, Yargıç Stallard'ın kendisiyle ilgili kuşkuları konusunda açık sözlü olsa bile, burada dokunulmaz olduğum fikrine tam olarak inanmıyordum.

Richard benim en ufak bir yanlışımı bile öğrenirse, asla bir çıkış yolu bulamazdım. Bildiğim tek şey, şu anda sosyal hizmet görevlisini ve cevaplanmamış soruları savuşturmak ve beni geri almak için bir plan hazırlıyor olduğuydu. Ama yine de müdürün *amcamın* yasakladığı bir şeyi yapmama neden izin verdiğini bilmek istiyordum. Her şeyi anlamlandırmam gerekiyordu.

"Çünkü," diye fısıldadı müdür, sonunda bana cevap vererek, "bana birini hatırlatıyorsun."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ISAIAH

"ÇÜNKÜ BANA BİRİNİ HATIRLATIYORSUN."

Amcam ve Gemma'nın ayağa kalkıp ofisinin kapısına doğru yürüdüklerini duyunca menteşelerden hafifçe geriye doğru çekildim ve sırtımı arkamdaki taş duvara yasladım.

Dışarı çıkan ilk kişi Gemma oldu, birkaç gün önce konuşmamı dinlerken oturduğu yerde *oturduğumu* görünce *olduğu* yerde durdu. Kaşlarında hafif bir eğilme oldu, soluk dudakları büzüldü. Çabucak toparlandı, ona hınzırca bir sırıtış attığımda daha da uzaklaştı. *"Gördün mü? Ben de kulak misafiri olabiliyorum"* der gibi bir kaşımı kaldırdım.

"Isaiah?" Amcam boğazını temizledi ve Gemma ile beni sessiz tartışmamızdan kopardı. Arkasını dönüp üniformasına tercih edebileceğim daracık kot pantolonuyla koridorda yürümeye başlamadan önce bana sert bir bakış fırlattı. Üniforması pürüzsüz bacaklarını gösteriyordu ama kot pantolonu üzerine eldiven gibi oturuyor, sıkı kalçalarını ve kıvrımlı kalçalarını sergiliyordu.

Amcam tekrar boğazını temizledi ve sonunda özlem dolu bakışlarımı Gemma'dan ayırdım. "Ne istiyorsun?"

Aslında buraya sadece amcamın Gemma'yla neden konuşmak istediğini sormak için gelmiştim ama ofis kapısının diğer tarafından gelen seslerini duyunca kendimi tutamayıp dinledim.

Gemma hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum çünkü onda kesinlikle görüldüğünden daha fazlası vardı. İlk başta masum görünüyordu ve öyle olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Utangaçtı, tonlarca kızardı, ki bu aslında bir bakıma sevimliydi ve ne zaman dikkatleri üzerine çekse içine kapanırdı. Ama içinde bir ateş de vardı. Gemma bir şey tarafından besleniyordu. Karanlık ve affetmeyen bir şey. I

Okumasının zor olduğunu öğrenmeye başlamıştım, ama sonuçta iyi ve saygılı görünüyordu. Tanrı aşkına, amcama *efendim* diye hitap ediyordu ve bütün öğretmenler ona hayrandı. Geçen gün öğrencilere yasak olan otomatik kullanmak için içeri girdiğimde öğretmenler odasında onu tartıştıklarını duymuştum. Gemma, o küçük takma ismi kullanmamdan nefret etse bile iyi bir kızdı ve ben daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Amcamın ofisine girip masasındaki deri koltuğa oturduktan sonra, Gemma'dan dolayı hâlâ sıcak olduğunu fark ederek bir ayağımı masasının üzerine attım. "SMC ne dedi?" Son konuştuğumuzdan beri soğukkanlı davranıyordum ama babamla konuştuktan sonra gerilmiştim. Neredeyse hiç uyumadım. Onun yerine saat üçe kadar uyanık kalıp Cade'le video oyunları oynadım ve bunu *hiç* yapmazdım. Video oyunları gerçeklikten kopmak gibi bir şeydi ve gerçekliğim berbat olsa da, yine de onu kontrol etmeyi seviyordum.

Homurdandı. "Şartlı tahliyesin."

Durakladım. "Bu da ne demek oluyor?"

Amcam elini saçlarında gezdirdi, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Bana sırtını döndü ve başını masasının arkasındaki duvarda çerçeveli duran eski haritaya doğru çevirdi. Bakışlarımı yeryüzünün her bir vadisi üzerinde gezdirerek onun görüş açısını takip ettim ve bana evim dediğim bu kasvetli yerden çok daha fazlası olduğunu hatırlattı.

"Bu bir şansınız daha olduğu anlamına geliyor. Sen ve Bayan Glenburg onları uçurumun kenarına getirdiniz."

Botlarım yere vururken burun deliklerim alevlendi. "Babamla konuştum." Başını omzunun üzerinden eğdi. "Ben de konuştum."

Babamdan bahsedildiğinde sık sık olduğu gibi sessizlik çöktü üzerimize. Dişlerimi sıktım, sandalyenin kollarına sıkıca tutundum. "Jack'i tehdit etti."

Amcam kaşlarını çatarak onaylamaz bir ifadeyle arkasını döndü. Elleri öfkeyle kalçalarını kavradı. "Tabii ki öyle." Başını sallayarak koltuğuna oturdu.

"Yani hem St. Mary's'den atılamam hem de belayı hepimiz kadar seven Bain'i takip etmek zorundayım."

Amcamın elinin çakıl taşlı saat beş gölgesi üzerindeki kaşınması gözlerimin aşağıya kaymasına neden oldu. Alaycı bir kahkaha attı ama ben sessiz kaldım. Düşünüyordum. Düşünüyordum.

"Neden babama Bain hakkında bilgi veremiyorsun?"

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim çünkü babam düşmanının oğlu Bain'e göz kulak olmam için beni yatılı okula gönderme planını dayattığında bunu pek umursamamıştım. Ondan ve saçmalıklarından uzakta olduğum için mutluydum, Jack için biraz endişelensem de dadımız ve annemin hemşireleri tampon görevi gördüğü için Jack'in *çoğunlukla* iyi olduğundan emindim. Ama şimdi merak ediyordum. Yani, başka seçeneğim var mıydı? Hayır. Ama amcam okul müdürüyken neden onun küçük casusu olmak zorundaydım ki?

Cevabı hemen geldi. "Bu kolay, Isaiah. Baban bana güvenmiyor."

Gözlerimi kıstım. "Bu hiç mantıklı değil. Sen onun kardeşisin."

Amcam gözlerini benden kaçırdı. "Ve sen Jacobi'nin kardeşisin. Ona güveniyor musun?"

Homurdandım. *Tuş*. Ağabeyime güvenmediğimden değil - bana hiçbir zaman açıkça yalan söylememişti - ama onun tarafından ihanete uğramıştım ve bu yeterince benzerdi.

"Asıl soru şu ki" -elleri masanın üzerine geldi ve dinlendi

-"Hem seni beladan uzak tutup hem de Bain'e göz kulak olmana nasıl izin vereceğiz? Gizlice kaçtığında bunun onun yüzünden olduğunu biliyorum ve SMC artık bahane üretmeme izin vermeyecek. Senin kamufle olamam. SMC artık yalanlarıma inanmıyor."

İtirafı beni şaşırtmadı. Gizlice kaçtığımın farkında olduğunu biliyordum, çünkü beni gizlice içeri girerken yakalayan o olmasa bile cezalar konusunda son sözü söyleyen hep o olurdu. Bu beni çileden çıkardı.

Bain'in her zaman fark edilmeden içeri sızması inanılır gibi değildi. Sinsi bir herifti.

Parmaklarım yukarı kalktı ve bir an için çeneme vurdu. "Yani, yakalanmaktan vazgeçmem ya da en azından yakalandığımda daha iyi bir kılıf bulmam gerekiyor..."

"Ve notlarını yükseltmen gerekiyor. Sen zekisin, Isaiah. Peki neden sınıfta kalıyorsun?"

Omuz silkmeden önce içimden kıkırdadım.

"Çok meydan okuyorsun. Derslerinden bilerek kalıyorsun, değil mi? Bayan Glenburg'un da belirttiği gibi kontrolü ele geçirme çabalarından biri daha."

Her neyse. Benim bile fark etmediğim davranışlarımı bir şekilde anlamlandırdıkları için sinirlenerek sessizce oturmak istedim ama bunun için zamanım yoktu. Freud saçmalıklarını alıp istedikleri gibi kullanabilirlerdi.

İçimi çektim ve gerginliği azaltmak için enseme ovuşturdum. "Sanırım bunların her birini ortadan kaldırabilecek bir planım var."

Bir kaşını kaldırdı ve devam etmem için elini uzattı. "Yeni kız hakkında ne biliyorsun?" Yanağımı kaldırarak sordum. Yüzü asıldı.

"Hayır." Bu kelime bir kurşunun ateşlenmesi gibiydi. "Planımı duymadın bile."

Kıs kıs güldü. "Her ne ise, cevabın hala hayır olduğundan eminim."

Kaşlarını çatmasına aldırmadan bacağımı masasının üzerine koydum. "Beni dinle. İyi Kız benim öğretmenim olabilir. Şartlı tahliyede olduğumu söylemiştin, değil mi?" Onaylamasına fırsat vermedim. "Davranışlarımın yanı sıra notlarıma da çok dikkat edeceklerini varsayıyorum. Notlarımı 'öğretmenimle' yükselteceğim," -basit terimin etrafında hava tırnakları kullandım- "ve o aynı zamanda çok iyi bir örtü olabilir. Bir mazeret." Daha uzun oturduğumda bacağım yere düştü, çaresizliğin en küçük miktarının bile devreye girdiğini hissettim. "Onun ve benim, bu işi yapmak için iznimiz olduğuna dair bir not yazabilirsin."

Lakros antrenmanından sonra kütüphaneyi kullanıyorum, bu da bana sokağa çıkma yasağından sonra odamdan çıkıp koridorlarda dolaşmak için oldukça iyi bir bahane veriyor ve SMC'nin şüphelendiği veya saçmalıklarına inanmadığı gecelerde Gemma yalan söyleyebilir ve onlara onunla birlikte olduğumu, ders çalıştığımı söyleyebilir. Onun gibi bir kızın benim gibi bir adamı gizlediğinden *asla* şüphelenmezler. O çok... *iyi*."

Bana kuşkuyla bir bakış attı ama hayır demedi. "Ve sen onun senin için yalan söylemesini mi bekliyorsun? Haklısın. O iyi bir çocuk. Çekingen ve tatlı biri ve dürüst olduğunu da varsayıyorum. Ya senin için yalan söylemezse Isaiah? Ya onlara senin onunla birlikte olmadığını söylerse?"

Çaresizliğim, babamın konuşmamızdan sonra aşıladığı öfkeyle birlikte yüksek seviyelere çıkmaya başlamıştı. "O zaman onu ikna edeceğim! Daha iyi bir fikrin var mı Tate Amca?" Nefesimin altında küfretmeden önce derin bir nefes aldım. "Babam beni buraya gönderdiğinde ne diyeceği pek umurumda değildi. Siktir et onu. Ama Jack'i Covens'e göndermekle tehdit etti. Jack'i!" Sesim daha da yükseldi. "O daha dokuz yaşında."

Üzerimize bir sessizlik daha çöktü ve yüksek sesle patlamamı bastırdı. Göğsüm kabarıyordu ve uzun zamandır ilk kez başka birinin önünde kontrolümü kaybetmiştim. Kendimi biraz dengesiz hissediyordum.

Amcam hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, parmağını ve başparmağını burnuna götürdü ve burnunun köprüsünü yumrukladı. Sonra şakaklarına doğru ilerledi ve masaj yapmaya başladı. Benim de aynısını yapmam gerekiyordu çünkü küçük kardeşimden bahsettiğim anda başım çarpmaya başladı.

Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra dirseklerimi siyah kot pantolonuma yasladım. "Daha iyi bir fikrin var mı?" Göğsüm ağrıyor, boynumdaki kaslar geriliyordu. "Komitenin benden memnun olmamasının benim hatam olduğunu biliyorum - bu benim suçum. Ama haklısın. Çoğu zaman yapmamam gereken şeyleri yaparken yakalanmamın nedeni Bain. Bir şekilde her şeyi çarpıtıyor ve hiçbir zaman daireler çizdikten sonra gizlice geri dönerken yakalanmıyor. Her zaman başını belaya sokmadan sıvışmayı başarıyor."

"Çünkü Bain'e hayatı boyunca otoriteden kaçması öğretildi. Babası onu küçük yaştan beri yetiştiriyor."

Amcamın da bir zamanlar benimle aynı konumda olduğunu sık sık unutuyordum. O da bir zamanlar aile işinin bir parçasıydı ve muhtemelen benden daha çok şey biliyordu.

"Ben de öyleydim," diye cevap verdim, gözlerimi ona çevirerek.

Bana sırttı. "Haklısın ama seninle Bain arasında bir fark var Isaiah. Sen babanı onun gibi memnun etmek istemiyorsun. Ayrıca sen herkesin düşündüğü gibi kötü bir çocuk değilsin."

Şaka yaptım. "Komite aksini söylüyor."

Bir an için düşünürken bir sessizlik daha geçti. Kendisiyle içsel bir savaş verirken gözleri ofisinin her yerinde dolaştı. Sonra başını iki yana salladı. "Sanırım planına devam edebilirsin... ama o zavallı kızın kalbini kırma. O... kırılabilir. O senin öğretmen olabilir." Nefesinin altında mırıldanırken gözlerini başka tarafa çevirdi, "Buralarda daha fazla arkadaş edinmesi ona iyi gelecektir." Bir süre sonra tekrar bana kilitlendi. "Eğer isterse senin için yalan söyleyebilir ama onu istemediği bir şeye zorlama. Bu okuldaki her kız senin parmağına dolanmış gibi görünüyor. Gemma'ya bulaşma."

Dudaklarım ona ukala bir sırıtma yapmak için kasıldı ama bunun yerine sandalyeden kalktım ve ofisinin kapısına doğru yürümeye başladım. "Merak etme Tate Amca. İyi kızı bozmayacağım."

Nefesinin altında "*Evet, doğru* amına koyayım" diye mırıldandığından emindim ama emin olamadım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

"Burası da genellikle hafta sonları sokağa çıkma yasağından önce takıldığımız yer..." Sloane'un sesi, üzerine saçma sapan sayıda firfırlı yastık serpiştirilmiş bir kanepeye kendini bırakırken kesildi. Yastıklar onu yuttuğu için küçük bedeni neredeyse görünmez olmuştu.

Loş odaya göz gezdirdiğimde, birkaç ayaklı lamba ve yüksek bir kitaplık boyunca uzanan, alevleri ileri geri titreyen birkaç mum buldum. Oda karanlıktı ama rahatlatıcıydı. Burada çizim yaparken kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

Mercedes odanın karşısındaki raftan bir kitap çekerken, "Gel bizimle otur," dedi. "Müdür ne istiyormuş?"

Çok renkli dokuma bir halının üzerinde yavaşça yere oturdum, bacaklarımı çaprazladım ve sırtımı Sloane'un tembelce uzandığı kanepeye yasladım. Salonunda birkaç öğrenci grubu daha vardı... ama hepsi beni tepeden tırnağa süzdükten sonra kendi sohbetlerine geri döndüler.

"Oh, um." Dudağımı ileri geri oynattım. "Geçmiş transkriptlerim hakkında konuşmak istedi ve sanat odasını istediğim zaman kullanabileceğimi söyledi."

"Sanat odası mı?" Mercedes kanepenin ucuna oturmuş, Sloane'un bacaklarının altında kıpırdanıyordu.

"Evet." Utangaç bir şekilde gülümsedim ve bileklerimi gizlemek için uzun kollarımı ellerime doğru çektim.

"Ah, evet, bilmiyor muydun?" Cade'in sesini duyunca hemen doğruldum. Odaya girdi, tıpkı resimdeki gibi hülyalı görünüyordu ama bal rengi gözlerinin aldatıcı olabileceğini biliyordum. Yanıma kayarak omzunu omzuma dayadı ve bana baktı.

"Gemma tam bir sanatçı. Geçen gün resim dersinde yaptığı çizimi görmeliydiniz."

Bana dokunmasından rahatsız olarak kolumu aceleyle onunkinden çektim. "Çizimimi bitirebilseydim çok güzel olurdu. Ama biri cömertliğimden yararlandı." *Kahretsin, bunu neden söyledim ki?* Bu adamların nesi beni ateşliyordu?

Birkaç koltuk aşağıda oturan bir kız alttan alta homurdandı. Sloane, "Tamam, yeni oda arkadaşımı resmen sevdim," diye düşünürken Mercedes dudaklarını birbirine çarptı.

Bunu neden söylediğinden emin değildim ama Cade'e cevap verdiğim için böyle söylediğini düşündüm. Bilerek yapmamıştım ama yine de beni kandırdığı ve arkadaşıyla birlikte çalışarak beni dolaba sıkıştırdığı için biraz kırgındım. Bir kez olsun fikrimi söylememe izin verildiğinde sahip olduğum özgüvene şaşırmıştım.

"Uh-oh. Birileri acı çekiyor." Gözlerim hızla, kendi ayakkabılarıma değmesine ramak kalan bir çift siyah savaş botuna kaydı. Yüzüyle tanışmak için bacaklarının uzunluğunu kat etmeyi reddettim.

"Tabii ki acı çekiyor," diye mırıldandı Sloane. Koltuk minderleri arkamda kımıldayınca oturduğunu anladım. "Okul, burada geçirdiği bir günün ardından seninle meşhur bir dolap randevusu yaptığını düşünüyor."

Sloane'un kahvaltı sırasında işaret ettiği diğer Asilerden biri olan Brantley ortaya çıktı. "Bunu duydun mu? Dolap randevuların kötü şöhretli, Isaiah."

Cade tiz bir ıslık sesi çıkardı. "Sizi bilmem ama ben Sloane'un ses tonunda biraz kıskançlık duyuyorum."

"Kesinlikle hayır," diye hemen karşı çıktı. "Ben Asilerle uğraşmam."

Brantley bize yaklaştı. "O zaman kiminle takılıyorsun?"

Sonunda arkamı döndüm ve Sloane'a baktım. Buraya geldiğimden beri onunla ilgili pek konuşmamıştık. Okul hakkında, biraz da benim hayatım hakkında konuşmuştuk ama onunkinden pek bahsetmemiştik. Bu muhtemelen kötü bir arkadaş olduğum anlamına geliyordu. Daha fazla soru sormalı, onu biraz daha yakından tanımalıyım.

Sloane'un yüzü düz duruyordu ama yanaklarına küçük bir pembelik yayıldığını gördüm. O cevap vermeden önce Isaiah boğazını temizledi ve botunun ucu benimkinin kenarına çarptı.

Sonunda dikkatimi ona yönelttim ve boynumu geriye doğru bükerek uzun duruşuna baktım. Kendimi darbeye karşı korumaya çalıştım ama yine de midem bulandı.

Çenesinin açısı oturduğum yerden daha da keskindi, kenarları keskin bir bıçak gibi görünüyordu. Mavi gözleri de her zamankinden daha buz gibiydi ama bana bakarken bir şekilde yumuşaktı. "Konuşabilir miyiz?"

Ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Kelebekler kesinlikle mideme üşüşüyordu. Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdığımda yutkundum, aniden başımın döndüğünü hissettim. *Hayır de.* Hayır demem gerekiyordu. Tüm okulun, sanat malzemeleri dolabında onunla bir şeyler yaptığımı düşünmesine neden olmuştu. Cep telefonumun kot pantolonumun arkasında bir delik açıp Richard'ın soğuk sesiyle Mary's Murmurs'taki blog yazısını gördüğünü söylemesini beklememin tek nedeni oydu. Siteye nasıl girileceğinden emin değildim ama Richard zeki bir adamdı. Bir yolunu bulurdu.

"Sanırım onu dilsiz bıraktın, kardeşim."

Cade'in yanından başka bir ses geldi. Sanırım Brantley'di. "Sanırım herkesin nutkunu tuttun."

Isaiah ve ben odayı hızlıca taradık ve herkesin bizim küçük anımıza baktığını fark ettik. Tek bir kişi bile konuşmuyordu. Dikkatleri sadece bizim üzerimizdeydi.

Vücudumun ısınması uzun sürmedi. Başımdan aşağı benzin döküldü ve kavurucu gözleri kibrit oldu. Eğer bir ayna olsaydı

Önümde, tüm vücudumun kızardığını anlamak için bakmama bile gerek yoktu.

Isaiah'a tekrar baktığımda başı hafifçe kıpırdadı. Nefes alış verişim hızlanmıştı, arkamdaki koltuk minderleri tekrar kayarak Sloane'un üzerime çullanıp beni kurtarmak üzere olduğunu söylüyordu.

"Peki," diye fısıldadım, yavaşça ayağa kalktım. Isaiah başını bacaklarıma doğru eğdi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı. Beni tepeden tırnağa tararken yaptığı tek hareket odanın dönmesine neden oldu. Bir zaman tünelindeydim. Zaman geçmişti, bundan emindim -belki de sadece birkaç saniye- ama bana göre hepsi birden durmuştu. Yere yapışmıştım, ayaklarım ayakkabılarımın içinde ağırlaşıyordu ama sonunda o an geçti ve ben de onun peşinden yürüdüm.

Gördün mü? Bunu yapabilirdim. Bana baktığında hissettirdiklerini aşabilirdim. *Sorun yoktu*. Isaiah Underwood dikkatimi dağıtmayacaktı. Ayrıca, onun yanıdayken kendimi bu kadar dengesiz hissetmemin tek nedeninin hayatım boyunca insan etkileşimine aç kalmış olmam olduğundan emindim. Bana kilitlendiğinde mavi gözlerinin biraz daha parlak yanıyor gibi görünmesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Isaiah ve ben salondan dışarı adımımızı atar atmaz uzun ve boş koridorun sessizliğiyle karşılaştık. Ayakkabılarım yerde zar zor ses çıkarırken, ben onun peşinden sessizce ilerlerken uzaktan bir musluk damlıyordu. Su şırıltıları ve nabzımın atışları kafamın içinde çalan bir orkestra gibiydi ama Isaiah önümde durduğunda bu sessizlik çabucak sona erdi. Tanıştığımız ilk geceki gibi vücudunun sert düzlemlerine tekrar düşmemek için arkasında iyi bir mesafe bırakmaya dikkat ettim. Yavaşça arkadan kıyafetlerine baktım, siyah kot pantolon ve kollarının ortasına kadar kıvrılmış kırmızı-siyah flanel bir gömlek giydiğini gördüm ve karnımın çökmesinden nefret ettim.

"Hadi ama." Isaiah'nın eli bileğime dolandı ve gözlerim onun dokunduğu yere kaydı. Birdenbire elimi çektiğim için şükrettim.

onunla gezintiye çıkmadan önce ellerime kollarını geçirdi. *Neden bana dokunuyordu?*

Sanat odası karanlıktı, Bayan Fitzpatrick'in evi yoktu ama Isaiah dışarıdaki ışık uzak pencerelerden süzülüp odayı hafif bir açık hava ışığıyla aydınlattığı için ayaklı lambaların hiçbirini yakmaya zahmet etmedi.

Bayan Fitz'in masasının üzerinde bir ipe asılı duran daha önce çizdiğim taslağı karıştırırken, soğukkanlı ve rahat adımları dikkatimi çekti.

"Yeteneklisin Gemma."

Ayaklarımın üzerinde kayarken hiçbir şey söylemedim. Isaiah'nın yanağı nazlı bir sırıtişla kalktı ve vücudumdaki her itaatkâr, kurallara uyan kemik ona olan yoğun bakışımla kırılrsa da, başka tarafa bakmaya cesaret edemedim. Yürümeye başladığım andan itibaren Richard'ın beni şekillendirdiği kız buydu ve ben artık o olmak istemiyordum. Isaiah'a istediğim kadar bakabilir ve onunla istediğim gibi konuşabilirdim. Hatta belki de sırf sevgili Richard amcama inat olsun diye bir adım daha ileri giderdim.

"Ne istiyorsun?" Sözlerimin bu kadar seviyeli çıkmasına şaşırarak sordum.

Isaiah'la yalnız olmak bana bir şekilde daha önce Cade'e cevap verdiğim zamankinden bile daha fazla güven verdi. Ve bu son derece baştan çıkarıcıydı. Sinirlerim hâlâ karnımda dolaşıyordu ama küçük bir parçam onun bana verdiği o elektrik akımını hissetmek için can atıyordu. Burada durmuş, karanlık bir odada tek başıma ona bakarken bir şeylerin farkına varmıştım. Isaiah, St. Mary's'deki o ilk gün görüş alanıma girdiği anda, ruhumun derinliklerinde gömülü olan bir şeyi açmıştı ve o zamandan beri bunun peşindeydim. O ana kadar bunu fark etmemiştim bile. *Bana baktığında midemin alçalması hoşuma mı gidiyordu? Ona karşılık vermek hoşuma gidiyor muydu?* Sanırım hoşlandım. Sanırım onun tepkisini görmek hoşuma gidiyordu.

Isaiah nefesinin altından güldü, bu ses dudaklarımı aynı şeyi yapmak için sızlattı. Sonra öğretmen masasının kenarına zıpladı, uzun, siyah kot pantolonlu bacakları yerden bir santim yukarıda sallanıyordu. "Pekâlâ, iyi kız. Sana bir teklifim var."

Homurdandım ve ikimizin de yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bir teklif mi?" Gözlerimi devirip geri çekildim, çünkü geçmişimin gölgelerinden gelen endişe bedenimi sarmıştı. Her zamanki masamın önündeki tabureye oturmak için hareket ederken boğazımı temizledim. *Az önce ona gözlerimi mi devirmiştin?* En son gözlerimi devirdiğimde cezalandırılmışım. Kötü bir şekilde.

"Hmm," diye düşündü, gülümsemesini gizleyerek. "Benim saçmalıklarına katlanmaman gerçekten hoşuma gidiyor. Muhtemelen benim cazibemden etkilenmeyen tanıdığım tek kız sensin."

Çok mu ukala? Kollarımı önümdeki resim masasının üzerine koyarak bir süre onun söylediklerini düşündüm. Kollarımı ellerimin üzerine daha da indirdim ve parmaklarımı pamuğa geçirerek avuç içime yapışmasını sağladım. Bu onun cazibesinden etkilenmediğim anlamına gelmiyordu, çünkü etkilenmişim, sadece bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl flört edeceğimi bilmiyordum. *Bekle.* Onunla flört etmemeliydim. Onun cazibesinden etkilenmemiştim.

"Senin çekici olduğunu kim söyledi?"

Isaiah'ın yüzü ikiye ayrıldı, yanağında en küçük gamze belirdi ve ben ona kilitlendim. Peki, tamam. Belki de çekiciydi - en azından gamzesi öyleydi. "Sen" -yüzümü bir kez daha taradı, gamze hâlâ oradaydı- "çok ilginçsin Gemma."

İfadesini görmezden geldim çünkü nasıl yanıt vereceğimi bile bilmiyordum. "Blogun icabına baktın mı? İstedğim gibi kaldırttın mı?"

Isaiah'nın gülümsemesi azalırken bacakları bir an için sallanmayı bıraktı. "Amcanın öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Başımı kaldırdım, saçımdan bir parça dudağıma yapıştı. Onu aceleyle uzaklaştırdım ve Isaiah'ın ağzıma odaklanmasını izleyerek, "Evet. Ben de kulak misafiri olabilirim, iyi kız."

Anında geri çekildim. "Bana öyle demeyi kes."

İri elleri sahte bir masumiyetle havaya kalktı, yontulmuş yüzünü başka bir gülümseme süsledi. Odanın öbür ucundan bile gözlerindeki muzip parıltıyı görebiliyordum. "Tamam, tamam. Sana öyle demeyi bırakacağım" -durakladı- "eğer..."

Başımı eğerek boğazımdan bir ses çıkardım. "Eğer diye bir şey olacağını bilmeliydim." *Her zaman vardı.*

Sesi havayı delip geçti. "Bana bir iyilik yaparsan sana İyi Kız demeyi bırakırım."

Yavaş adımlarla yürüdüm. "Ne iyiliği?"

Omuz silkti. "Yeni başlayanlar için, bana ders vermene ihtiyacım var." Yüzüm buruştu. "Sana ders vermek mi?"

Bakışlarını başka yöne çevirmeden önce başını salladı. "Ve bazen... beni idare etmene ihtiyacım olabilir. Orada ya da burada beyaz bir yalan. Önemli değil."

Geri çekildim, parmaklarım kollarımın üzerinde kenetlendi. "Senin için yalan söylememi mi istiyorsun? Ne tür bir iyilik bu?"

Kafam karışmıştı ve bir an için yine benimle alay ettiğini düşündüm. Belki de her kız gibi onun yakışıklılığına ve kibrine kanacağımı görmek istiyordu. Belki de istediği her şeyi yapmaya istekli olup olmadığımı görmek istiyordu. Ama gözlerindeki neredeyse çığır açan umut seviyesinden bir bakış bana ciddi olduğunu söyledi.

Onun için yalan söylememi mi istedi?

Neden?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

"SEN SERIOUS musun?" diye sordu, tamamen ve tamamen şaşkına dönmüştü. Gemma saçları bir o yana bir bu yana salınarak odanın içinde bir tur attıktan sonra tekrar bana döndü. "Senin için neden yalan söyleyeyim? Ve kime?"

Güzel yeşil gözlerini devirdi, aynı gözler ışıksızken bile bir şekilde parlıyordu. Sanki ışığın ta kendisi gibiydiler. "Bu bir şaka. Öyle değil mi? Seksi ve çekici olduğun için beni etkileyip etkileyemeyeceğini görmeye çalışıyorsun." Sözcükler ağzından saf bir tiksintiyle döküldü, sonra ayağa fırladı ve bana pis bir bakış fırlattı. Nefesinin altında bunun bir test olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve ardından, "Beni yalnız bırak Isaiah. Bunun için zamanım yok."

Ben de zıpladım, peşinden koşarken botlarım yere vuruyordu. Gemma küçüktü, bu yüzden ayakları onu benimkiler kadar hızlı taşıyamıyordu. "Bekle," diye seslendim, elimi arkadan beline doladım. Diğer elimle ağır kapıyı itip kapatırken nefesi kesildi. "Seninle tamamen ciddiylim," diye kulağına fısıldadım, ona o kadar yakın eğildim ki sıcaklığının beni bir battaniye gibi örttüğünü hissedebiliyordum.

Elimden kurtulup kolumun altından fırladı, yüz hatlarına derin bir panik yerleşmişti. Gözlerim kısıldı. Onu okumak çok zordu. Bir an ürkek ve masum davranıyor, sonra gözlerini deviriyor ve hakaretler yağdırıyordu.

"Seni anlayamıyorum." Cümlem bir fısıltı olarak çıktı ve dürüst olmak gerekirse, bunu yüksek sesle söylemek bile istememiştim.

Gemma aramıza tüm lakros oyuncularının rahatça durabileceği kadar mesafe koydu.

Kollarını ince beline doladı. "Neden senin için yalan söyleyeyim? Ve kime?" Sol kaşını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. "Ve sana hangi derste özel ders vereyim?"

Kıpırdamadan durdum, sıcaklığına yaslandıktan sonra umutsuzca aradığı boşluğu ona verdim. "Hepsi. Her gece lakrostan sonra, sokağa çıkma yasağından sonra kütüphanede bana ders vermene ihtiyacım olacak." İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Okul müdürü zaten bize bir not yazacağını ve saat 7'den sonra dışarıda ne yaptığımızı soran olursa bizi mazur göreceğini söyledi."

Parmakları gömleğinin kollarını daha da sıkarken Gemma bunu dikkatle düşünüyor gibiydi. "Birlikte dersimiz bile yok."

Ona doğru bir adım atarken başım öne eğildi. "Birlikte sanat yapıyoruz."

Öfkelendi. "Bunu nasıl unutabilirim? Buradaki ilk gün beni bir dolaba tıkmıştın."

İşte oradaydı. Beni itiraf etmek istediğimden daha fazla heyecanlandıran o ateşli kız, gittiği kadar hızlı bir şekilde geri geldi. Yüksek sesle iç çekerken ona doğru bir adım daha attım. "Sana ders veremem ve kesinlikle senin için yalan söyleyemem." Bir adım geri çekildi.

Umut etrafımda yıkıldı ve yandı. "Neden olmasın?"

Yer değiştirdi, ayakları yerde sürünüyordu. "Çünkü benim... kendi çalışmalarına odaklanmam gerekiyor." Kısa bir an için duraksadı. "Ve amcam erkeklerle yalnız kalmama izin vermiyor."

Erkeklerle, dedi. Sanki ben bir çocukmuşum gibi. Gördüğüm ve yaptığım şeyler yıllar önce çocuksu havamı kaybetmeme neden olmuştu. Ama daha önce kulak misafiri olduğum konuşmadan bunun onunla ilgili bir sorun olacağını zaten biliyordum. Onunla amcam arasındaki konuşmanın tamamını duymamıştım ama yeterince duymuştum. Amcası sert biriydi. Anlamıştım.

"Amcanın bilmesine gerek yok. Öğrenmeyecek."

Başını sallayıp ayaklarına bakarken şüphecilik dalgalar halinde üzerinden akıp gitti.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Sana söz verebilirim ki yapmayacak." Boş bir söz müydü? Belki de. Ama kim Gemma'nın amcasına koşup ona birine özel ders verdiğini söyleyecekti ki? Kimin umurundaydı ki? Çok önemsiz görünüyordu.

Gemma solgun dudağını ısırmaya başladı ve içimde ona dokunmam için bana yalvaran güçlü bir dürtü vardı. Boynumdan başlayıp parmak uçlarıma kadar indi ve onların seğirmesine neden oldu. Dudakları yumuşak görünüyordu ve ağzı öpülmeye çok müsaitti -özellikle de bana hakaret ettiğinde.

Gemma bir adım daha geri çekilirken başını tekrar sallamaya başladı. Onun üzerindeki hakimiyetimin gevşediğini hissedebiliyordum. Teklifimi değerlendirip değerlendirmeme konusunda verdiği savaş yavaş yavaş boş bir odada havada uçuşan faydasız kelimelerden başka bir şeye dönüşmüyordu. Ses tonum istekli ve neredeyse yalvarır gibiydi. "Blogdan haberi yok, değil mi?"

Sanki gözlerimin içine bakınca bir şey yapacakmış gibi durakladı, gözlerimin içine baktı. "Senin sayende değil."

Gülümsemeye çalıştım. "Çünkü öğrencilerden başka kimse bilmiyor. Okul dedikodusu için. Çocuklarını buraya gönderen ebeveynlerin ve velilerin çoğu onlardan kurtulmak istiyor. İnternetteki rastgele bir blogu kontrol ettiklerini nereden çıkardınız? Bu duvarların dışındaki herkes St. Mary's'in drama ve dedikodu gibi ergenlik döneminin getirdiği normal şeylerin olmadığı katı bir yatılı okul olduğu yanılsaması içinde." *Diğer şeylerin yanı sıra.*

"Gençler bu iki şeyle büyür."

Onu tekrar okumaya çalışırken gözlerim kaymıştı. Bunu söyleme biçiminde bir melankoli vardı. "Ama sen değil?"

Gemma sonunda zümrüt gözlerini tekrar benimkilere çevirdi, gözlerindeki parıltı şimdi biraz daha sönüktü. "Hayır. Ben değil. Spot ışıklarından uzak durmayı tercih ederim."

Dişlerimi sıktım çünkü ne yazık ki benim gibi bir adama sadece ders vermek bile spot ışıklarından *başka* bir şey getirmeyecekti. Dedikodular orman yangını gibi yayılacaktı. Zaten az önce salonda ona "konuşalım" dediğim için yayıldılar.

"Buna gerçekten ihtiyacım var," diye fısıldadım, ona hayatım boyunca daha önce hiç kimseye göstermediğim bir yanıma gösterdim. *Çaresizlik*. Ama kahretsin. Çaresizdim. Çaresizdim. Jack Covens'ta hayatta kalamazdı. O iyi bir çocuktur. Ve eğer okuldan atılırsam, gideceği yer tam olarak orasıydı. Babam blöf yapmazdı. Bektan bir durumdaydım.

Gemma durakladı, yüzümü tararken gergin yüz hatları bir anlığına gevşedi. Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yumuşadı, ancak bu an kısa sürdü çünkü bir saniye sonra uzun kahverengi saçlarını sallayıp yanımdan geçerken susar gibi oldu. Temiz ve kız gibi kokusu bir saniyeliğine duyularımı tıkadı ve bana amacımı unutturdu.

Ama kapının açıldığını duyunca hızla arkamı döndüm. "Ne istersen veririm," dedim sırtı bana dönükken. Omzunun üzerinden baktı ve bana pürüzsüz yanağını gösterdi. "Bir iyilik olması gerekmiyor. Bir anlaşma yapalım. Sen bana ihtiyacım olanı ver, ben de sana karşılığında bir şey vereyim. Senin neye ihtiyacın var? Para mı? Bende çok var." Kahretsin. Şimdi gerçekten çaresiz görünüyordum. Para mı? Az önce ona para mı teklif ettim? *Ne halt ediyordum ben?* Hızımı hemen değiştirdim. "Ne istersen söyle Gemma. Sana vereceğim."

Boğazından gürültülü bir yutkunma sesi geldi ve umudun tam önümde havada asılı kaldığını hissettim. Ama sonra *puf*, bir anda yok oldu. Gemma gözlerini sıktı ve bir şey söylemek yerine kapıdan çıkıp gitti, duyabildiğim tek şey yankılanan çarpma sesi oldu.

Hay sikeyim. Bu planlandığı gibi gitmedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

GEMMA

KIYAFETLERIME bakarken yüzüm buruştu. "I..." Sesim, Sloane'un bana ödünç verdiği topuklu ayakkabıların içindeki ayaklarım kadar titrekti. "Tuhaf hissediyorum."

Sloane bir gözü koyu makyajlı, diğer gözü çıplak bir şekilde kafasını banyodan çıkardı. "Yapma! Çok seksi görünüyorsun, Gem." *Gem.* Geçmişten bir kesit bana doğru koştu. Bana Gem diyen tek kişi Tobias'tı. *Göğsümde bir sızı başladı.*

"Bu doğru. Öyle!" Mercedes, Sloane'un şifonyerindeki giysileri dışarı fırlatıyordu. Dağınık kıyafetler yeni bir halı gibi zemini kapladı.

Aynaya dönüp baktığımda, gözlerimi pürüzsüz çıplak bacaklarıma, oradan da üst baldırlarıma kadar inen dar deri eteğime diktim. File, siyah, uzun kollu gömlek vücudumu sıkıca sarıyor, ince belimi ve orta boy göğsümü gösteriyordu. Sloane'la vardığımız tek uzlaşma, uzun kollu gömlek giymeme izin vermesiydi. Bu isteğimi sorgulamıştı ama Tanrı'ya şükür beni bu konuda zorlamadı.

"Al." Mercedes arkamdan geldi, üzerinde pembe sütyeni ve ona uygun iç çamaşırından başka bir şey yoktu, makyajlıydı ve bana uzun çizmeler uzattı. "Rahatsız olduğunu görebiliyorum, bu yardımcı olacaktır. Biraz tenini kapatacak." Aynadan bana gülümsedi. "Yine de harika görünüyorsun. Sende iyi kız havası var ama"-gözleri yüzümde gezindi

- "Yüz hatlarınız... çok çarpıcı. Yoğun. Ama iyi anlamda."

İşte yine o cümle: *iyi kız*. Eğilip askılı topukluları çıkarıp Sloane'un yatağının dibine güzelce yerleştirirken karnımdaki küçük kaslar sıkıştı. Mercedes bana bir çift çorap attı ve botları giydikten sonra kendimi biraz daha iyi hissettim.

Arkamı dönüp diz hizasındaki deri botlara baktığımda kendimi daha az açıkta ve daha çok kendim gibi hissettim. Örtünmeye alışmıştım, bu yüzden bu kadarını göstermek

Kafamın arkasına ittiğim o karanlık geceler dışında cilt nadir görülen bir şeydi. *Hayır. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.* İki yeni arkadaşımın ilk partimi vereceğim gece bunları düşünemezdim.

"Bugün bize Isaiah'ın ne istediğini söyleyecek misin? Yoksa seni yalan bahanelerle bir dolaba tıktığı için özür dilemek istediği hikâyesine devam mı edeceksin?" Sloane banyodan çıktı, birkaç gün önce yatağının etrafında asılı peri ışıklarıyla tanıştığım kızıdan tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Kırmızı ruj dudaklarını o kadar güzel kaplamıştı ki bana bir oyuncak bebeği anımsattı. Ela gözleri koyu gri, ışıltılı bir farla gölgelenmişti ve bir an için onun gibi olmayı diledim. Keşke genç bir kızken, Richard'ın annesiyle her ay yaptığımız gezintide mağazada gördüğüm raflardaki makyaj malzemeleriyle oynama fırsatım olsaydı. Beni her gördüğünde azarlar ve makyajın günahkârların zehri olduğunu söylerdi. Eğer ona dokunursam, değersizleşeceğimi ve sonumun annem gibi olacağını söylerdi.

Bu anıyı hatırlayınca içime küçük bir korku sızmış, kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Artık büyüdüğüm ve annem *kaybolduğunda* etrafımı saran tehdit ve belirsizlikten uzaklaştığım için teyzemin sözlerinin en iyi ihtimalle boş olduğunu biliyordum ama yine de beni şoka sokmuştu.

"Biraz ister misin?"

Ne istiyorsun? Sloane'un elindeki kırmızı ruja baktım ve hızla başımı salladım. Mercedes oflayıp puflayarak etrafta dolanırken giysileri hâlâ başının arkasına fırlatılıyordu.

"Bu gece olmaz. Belki bir dahaki sefere."

Sloane gülümsedi, jestin yumuşaklığı makyajının yoğunluğuyla uyuşmuyordu. Karanlık ve gizemli görünüyordu ve kendinden bu kadar emin olmasını biraz kıskandığımı hissettim.

Sloane'un gidip birkaç parça giysi almasını ve Mercedes'e uzatmasını sessiz bir hayranlıkla izlemiştim. Onları çabucak kaptı ve içine girmeye başladı.

"Sizi seviyorum," diye iç geçirdi Mercedes, ellerini kısa mor elbisesinin önünde gezdirirken. "Keşke Shayna yerine ikinizle oda arkadaşı olsaydım." Gözlerini devirdi. "Asilerden biriyle takılırken bugün beni dört saatliğine dışarı attı."

Sloane yatağına oturup benim ayağımdan çıkardığım topuklu ayakkabıları kendi ayağına geçirirken güldü. "Eğer Asiler'e katılsaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım."

Mercedes durakladı, sessizlik hepimizi kapladı. Sonra kıkırdamaya başladı. "Haklısın. Ben de haklıyım."

Birlikte dört saat geçirmek istedikleri diğer erkeklerden bahsetmeye başladıklarında yüzüm ısınmıştı. Onlar konuştuğu ve ben dinledikçe, deneyimsizliğim beni onların konuşmalarından uzaklaştırıyor gibiydi ve aklım önce Isaiah'a, sonra da Asilerin geri kalanına kaymaya başladı. Pazartesi günü buraya geldiğimden beri gerçekten temas kurduğum tek erkek onlardı ve sadece kızlar değil, herkes arasındaki popülerliklerini inkar edemezdim. Onlar sadece öyleydi. Prestijli. Korumacı. Güçlü. Üstün. Bir odaya hükmetme yetenekleri karşı konulmazdı. Sadece yemek salonunda ve daha önce, Isaiah'ı sanat odasında bıraktıktan sonra salonda onları izleyerek bu kadarını öğrenmişim. Konuşmamızdan sonra Sloane ve Mercedes'in yanına dönmem uzun sürmedi, çünkü aklım başımdan gitmişti ve özellikle de üzerimde milyonlarca çift göz varmış gibi görünürken gerginliğim hiç geçmiyordu. *Herkes* bana bakıyor ve Isaiah'ın ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyordu. Bu yüzden, o içeri girer girmez, yoğun bakışları tam üzerimdeyken, izin isteyip odama döndüm, müdürden aldığım yepyeni günlüğümü açtım ve Sloane yanında Mercedes'le dönene kadar akılsızca bir şeyler çiziktirdim. Bu saatler önceydi ve ben hâlâ huzursuz hissediyordum.

"Ciddiyim," diye azarladı Sloane. "Anlat bize. Isaiah'ın seni araması mümkün değil. özür dilemek için herkesten uzaklaştı. Bu çocuk özür dilemiyor."

Vücudumdan sinirsel bir titreme geçti, zıpladı ve döndü, bana Isaiah'ın küçük sohbetinin beynimde çok uzakta olmadığını söyledi.

itiyordum. Ne yazık ki o anda elimde kalemim yoktu, bu yüzden düşüncelerimi kapatamıyordum.

Mesele şu ki, onlara konuşmamızdan bahsetmek istemiyor *değildim* ama yine de bunu sindirmem gerekiyordu ve bu fikirden tamamen vazgeçtiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. "*Sana ne istersen veririm*" diyene kadar duraksadım. Gizliden gizliye seçeneklerimi tartıyordum ve iki seçenek arasında gidip geldiğim her seferde bedenim sönüp gidiyordu. *Yaşam ya da ölüm. Kulluk ya da özgürlük. Kalmak ya da kaçmak.*

Benden bir iyilik talep etmek yerine benden bir iyilik *istemesi* beni çelişkiye düşürmekle kalmıyor, karşılığında bana hayatımın içinde bulunduğu tuzaktan kurtulma planımı harekete geçirebilecek bir şey de verebilirdi. Şimdiye kadar, evden uzaklaştığım anda oluşturmayı umduğum gibi büyük bir planım yoktu, ama Isaiah'ın aklımın bir köşesinde duran cazip sözleriyle işler dönmeye başladı. Yakalanırsam muhtemelen beni öldürebilecek bir plandı bu. İş o noktaya gelirse, muhtemelen onu da öldürebilecek bir şeydi.

Bu düşünceler karşısında alnımdan terler boşalmaya ve kulaklarım çınlamaya başladı. Birdenbire, en başta bunları düşünmek zorunda kaldığım için bile çok öfkelen dim. Hayatıma, *amcama* ve bazen de -sonradan kendimi geri dönölmez bir şekilde suçlu hissetmeme neden olsa da- anneme kızgındım. Bir şekilde Yargıç Stallard'ın kucağına düştüğü ve gidebilecekken kalmayı seçtiği için kızgındım. Şu anda bildiğim her şeyi bilseydi o kadar uzun süre kalmayacağını biliyordum ama onun iyi bir insan olmadığını hissetmemiş miydi? Onun dokunuşunda benim hissettiğim aynı karanlık ve affetmez duyguyu hissetmedi mi? Tobias'ın hissettiğini biliyordum.

Boğazımı temizledim, aniden yatağımdan kalktım ve aynaya doğru yürüyüp karşımdaki kırılğan, temiz yüzlü, güçlü ve cesur olmak için yanıp tutuşan kıza baktım. "Sanırım biraz makyaj yapmak istiyorum, Sloane." Omzumun üzerinden baktım ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum.

yüzünde, aynı zamanda koyu renk çerçeveli gözlerinde parıldayan heyecanlı ışıltı.

Dudağını ısırdı, beyaz dişleri kırmızı lekeye karşı parlak bir şekilde gerildi. "Fikrini ne değiştirdi?"

Omuz silktim, gözlerimi kıyafetimde gezdirdim. "Buna sadece... kin diyelim."

Bir Mercedes'e baktı ve ikisinin de yüzünde şeytani ama eğlenceli bir gülümseme belirdi. Sonra bana doğru koştular ve işe koyuldular.

Sloane ve Mercedes beni yanlarına çekerken HALLYAY son DERECE sessizdi. Ortalarında sıkışmıştım, ellerim ikisinin de ellerinde kenetlenmişti. Mercedes beni sıkıca kavradı, avuçları benimkilerle çarpıştı.

"Muhtemelen ona Asilerin ne tür partiler verdiğini anlatmalıyız."

Adlarını duyunca kalbim sıkışmaya başladı. Sloane Mercedes'e fısıldadı, sıcak nefesi yüzümün yan tarafına çarptı. "O hiç partiye gitmedi. Farkı anlayamaz."

Mercedes'in eli benimkini sıktı. "Hiç partiye gitmedin mi?" "Onu kötü hissettirme, Mer." Sloane Mercedes'e bir şans vermedi. Özür dilemesine gerek yoktu. Bu üçlü içinde garip olanın ben olduğumu biliyordum. "Ama sadece bir uyarı-"

"Ya yakalanırsak?" Sözünü kestim, bir saat önceki kızgınlığım kör edici bir endişeye dönüşürken kalbim yapışkan bir çamur gibi yavaşça vücudumdan aşağı kayıyordu.

Mary's'in ana katına çıkan rüzgârlı merdivenlerden gizlice inmek için saatin belli bir zamanı göstermesini beklememiz gerekiyordu ve işte o zaman gerçekten ne yaptığımı düşünmeye başladım. Eğer yakalanırsak ve Richard gece sokağa çıkma yasağından sonra gizlice dolaştığımı *öğrenirse*

beni cezalandırmak için bizzat St. Mary's'e gelmiş olabilir.

Uzun koridorda yürümeye devam ederken tüylerim diken diken oldu. Uzun koridorun en sonundaki bir kapının önüne gelene kadar tek yol göstericimiz, attığımız her adımda daha da sönükleşen duvarlardaki titrek apliklerdi. Uzun, kemerli ahşap kapı açılırken gıcırdadı ve kapandığında bizi simsiyah bir karanlık sardı. Önümde tek bir şey bile göremiyordum ve farkında olmadan hem Mercedes'in hem de Sloane'un ellerini tekrar kavradım.

Yine de bırakmadılar ya da gülmediler. Parmaklarımızı birbirine geçirdiler ve nefes alışverişim sakinleşti. Karanlıkta birkaç saniye durduktan sonra derin bir ses beni irkiltti. "İsimler?"

Sloane bizim yerimize cevap verdi ve "Yeni kıza kurallarımız hakkında bilgi vereceğinize güveniyorum?" dediğini duyduk.

"İyi olacak. Bunu atlatacak." Sonra beni öne doğru çekmeye başladı. *Neyi oturtmaya?*

Botum ıslak bir şeye sıçradı ve bir anlığına farklı bir zamanda farklı bir yere geri döndüm. Kemiklerime bir soğukluk yerleşti ve titredim, bu da zaten vücudumu saran yüksek endişeyle kesinlikle iyi gitmedi. "Sen iyi misin?" Sloane adımlarını bir saniyeliğine durdurarak sordu.

Sesim kısıldı ve bundan nefret ettim. Hem de çok nefret ederdim. "Evet. Sadece karanlık ve nemli yerleri sevmiyorum." Gözlerim hâlâ tam olarak alışmamıştı. "Neredeyiz biz? Yakalanma konusunda cevap vermedin. Ya yakalanırsak?"

Sinirlerim giderek kötüleşiyordu ve bunun tanıdık kokular ve seslerle çevrili bu yerde olmakla ilgili olduğundan emindim.

"Yeraltındayız," diye yanıtladı Mercedes.

Onu göremediğim halde başımı ona doğru çevirdim. "Yeraltı mı? Bodrum gibi mi?" Sesimdeki korku bir otobüsün çarpması gibiydi. Umarım bunu çok fazla fark etmemişlerdir.

Sloane öne çıkıp bizi tekrar çekerken su şıpırdadı. "Evet. Temelde ses geçirmez. Ve yakalanmayız. Müdür genellikle şimdiye kadar uyumuştur ve yakalansak bile bize odalarımıza dönmemizi söyler, o kadar. O sakın biri, Gemma. Bizim *biz* olmamıza izin verir."

Burnumdan ağır ağır nefes aldım, bodrumun küf kokusunun aklıma girmesine izin vermemeye çalıştım. *Burası St. Mary's. Evim değil.*

"Tamam," diye cevap verdim, geçmiş bir an için hatırlamak bile beni yeniden sinirlendirmişti. Omuzlarımı silktim ve başımı salladım. "Sanırım gerçek bir lise partisinin nasıl olduğunu öğrenmemin zamanı geldi, değil mi?" *Canın cehenneme, Richard.*

Sloane ve Mercedes güldü, ses salonun boşluğunda yankılandı. "Oh, Gemma. Bu gerçek bir lise partisine hiç benzemiyor."

"Hayır mı?" İlerlemeye devam ederken sordum. Yaklaştıkça hafif bir müzik sesi duymaya başladım.

"Hayır." Ciddileşmeden önce Sloane'un ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum. Bir şeyin önünde durduk. Hava yoğunlaştı, boşluğun boşluğu kapandı. "Ve yargılamak yok. Tamam mı? Burası ailelerimizden uzakta, ürkütücü bir yatılı okulda kapana kısılmamışız gibi davranabileceğimiz, normal gençlermişiz gibi davranabileceğimiz yer, çünkü değiliz."

İçimdeki korkuyu bastırdım ve özgüvenimin geri geldiğini hissettim. "Normal olmamakla ilgili her şeyi biliyorum, Sloane." *Güven bana.*

Hafif bir kahkaha attı ve ardından kapıyı açtı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GEMMA

YAS JARRIN. Işıklar, müzik, kokular, her şey. Gözlerimin alışması birkaç dakika sürdü, önümde ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptığımda kirpiklerimdeki rimel ağırlaştı.

Sloane ve Mercedes beni odanın içine doğru çekerken ellerimi bırakmadılar. Çok renkli ışıklar yüz hatlarında dans ediyor, saçlarını mavi gösteriyordu. Müzik çıplak tenimde titreşiyor ve beni sarhoş ediyordu. Sanki yıllardır su içmemiş gibi manzarayı içime çekerken bir nefesi bastırdım.

"Ne-" Hâlâ Sloane ve Mercedes tarafından sürüklenirken mırıldandım.

Sloane beni ön taraftan çekti ve tepkimi görmek için başını geriye doğru eğdi. "Umarım dans etmeye hazırsındır." Sesi hoparlörlerden gelen yüksek sesli müzikten zor duyuluyordu ve girişin dışından neredeyse hiç duymadığıma inanamıyordum.

Mercedes'in sıcak nefesi kulağımı okşarken, "St. Mary's'in seksi oğlanlar dışında tek iyi yanı partileri. Neredeyse buna değiyor."

"Neredeyse mi?" diye bağırdım, St. Mary's'e geldiğimden beri beynime daha yeni kazınmış olan birkaç yeni akranıma göz gezdirdim. Eğleniyor gibi görünüyorlardı. *Bodrumda geçirdiğim onca yıl boyunca kaçırdığım şey bu muydu?*

Omzumun üzerinden bir kahkaha attı ama bana başka bir şey söylemedi.

Bu oldu bariz o Sloane ve Mercedes-ve muhtemelen Mary's'e giden hemen herkes burayı bir tür hapisane gibi hissediyordu.

Sokağa çıkma yasağı vardı, kimsenin araç sahibi olmasına izin verilmiyordu ve okul arazisini terk edemiyorduk. Ama bana göre bu özgürlüktü.

Demir kaplı kapılarından zincirler sarkan kale benzeri duvarlar. St. Mary's evden daha iyiydi. Ev *benim* hapishane yorumumdu.

Bu yatılı okul, biri yemek masasının karşısından size bakarken, özlem dolu gözlerini kollarınızdan aşağı indirip tekrar yüzünüze doğru sürüklerken etinizin yenildiğini hissetmekten çok daha iyiydi. Vücudumdaki her kemik kırılırdı ve sanki ona böyle hitap etmek beni öldürmüyormuş gibi, *baba* kelimesi dudaklarımdan zahmetsizce döküldüğünde midem geri tepedi.

Hayatta kal, Gemma. Sadece hayatta kal.

Boğazımın arkasındaki safranın tadını aldım ama dişlerimi birbirine kenetledim ve şimdiki zamana geri döndüğümde nabzımı sakınleştirdim, hala hem Sloane'un hem de Mercedes'in ellerini tutuyordum. İkisi de bana şüpheyile baktığında avuçlarımdan onlarınkini sıkıldığını fark etmiştim.

Parmaklarım uçarak açıldı ve onlarınkini serbest bıraktı. "Özür dilerim," diye mırıldandım utancımı gizleyerek.

Mercedes dalgalı bir tutam saçını geriye attı. "Sorun değil. Kabullenmesi zor bir şey." Durakladı, önümüzde hareket eden ve kalçalarını sallayan herkesle dolu olan açık alana baktı.

Daha önce hiç okul dansına ya da partisine gitmemiştim. Gittiğim tek sosyal toplantılar Richard'ın beni en yakın ve en güvendiği iş arkadaşlarıyla yüzünü kurtarmak için götürdüğü toplantılardı. *İşte annesi delirdiğinde yanıma aldığı yeğenim. İyi bir kızdır. Kibar ve akıllı. Öyle değil mi, sevgili Gemma?*

Tüm bu sahnenin benim yaşımdaki insanlar için normal olduğuna dair *tek* gösterge, Wellington Prep'te kulak misafiri olduğum bazı konuşmalardan ya da teyzemin bir saatliğine grup evine girmeme izin verdiği nadir durumlarda, fazla ilgileniyormuş gibi görünmeden olabildiğince çok bilgiyi yutmamdı.

Teknik olarak, annem ayrıldıktan sonra Richard'ın annesinin yönettiği grup evinin bir üyesi olmam gerekiyordu, ancak Tobias ve ben

Çünkü grup evi sadece kızlar içindi ve Tobias ile ben küçükken bizi ayırmaya çalıştıklarında çok sinirlenmiştik. Bizi kim suçlayabilirdi ki? Annemiz o kadar küçük yaşta aramızdan ayrılmıştı ki, gülüşünün nasıl bir ses olduğunu bile hatırlayamıyordum. Eski bir fotoğrafı olmasaydı, yüzünü gözümün önüne getirebileceğimi bile sanmıyorum. Ya da belki istemezdim. Kesin olarak hatırlayabildiğim tek şey, o gittikten sonra bir daha asla güvende hissetmediğimdi. Asla. Tobias ve ben, ikimiz de üzgün ve korkmuş olduğumuz için gece geç saatlerde birbirimizin yatağına gizlice girdiğimizde bile. Yine de birbirimizi teselli etme arayışımız uzun sürmedi. Richard bizi birlikte bulduğu her seferinde daha da öfkeleniyordu.

Tobias'tan nefret ediyordu. Ondan çok nefret ediyordu.

Richard'ın annesi Tobias'a pek aldırılmazdı. Aslında, baktığı kızların çoğuyla birlikte onu bana tercih etmiş olabileceğini düşünüyorum, ancak birkaç ay önce geçirdiği felçten sonra, onu temelde beyin ölümü bırakarak, grup evi bütünüyle azaldı.

İşte o zaman işler ilginçleşmeye başladı.

Yargıç Stallard birdenbire evinde neden kayıtlarda olmayan ve grup eviyle hiçbir bağı bulunmayan rastgele bir kızın yaşadığını açıklamak zorunda kaldı

-En azından kimsenin bildiği bir şey değildi. Yıllar içinde edindiğim bilgilere göre, annem grup evindeki kızlardan biriymiş. Hatta belki de ilk kızlardan biriydi. Annemin nasıl ya da neden Richard'ın evinde yaşamaya başladığından emin değilim, ama bu büyük plan içinde gerçekten önemli görünmüyordu.

Önemli olan, Teyze felç geçirmeden önce grup evine devam eden kızların benim ve Tobias hakkında çıkardıkları dedikodulardı. Sosyal hizmet görevlileri yurda akın etmiş, her bir kızı bir koruyucu aileye ya da farklı bir grup evine yerleştirmek zorunda kalmıştı. Hatta bazı kızların hapse gönderilmesinden bile bahsedildiğini duymuştum, ki bu bana hiç mantıklı gelmemişti, ama ana evde *yaşayan* genç bir kız-ben olduğunu oradan öğrenmişlerdi.

Yargıç Stallard'ın mahkemede tercih edildiği açıktı ve polis, avukatlar ve hatta sosyal hizmet uzmanlarıyla *pek* çok-çok-ilişkisi vardı ama herkesi satın alamazdınız. (Onun sözleri, benim değil.) Özellikle bir sosyal hizmet uzmanı etrafta dolaşmaya devam etti ve böylece beni Wellington Prep'e ve şimdi de St. Mary's'e getirdi.

Yüzünü kurtarmak için beni okula gönderdikten sonra işler daha da karıştı. Richard artık bana güvenemezdi, ben de ona güvenemezdin.

"Her şeyi içine sindirebildin mi?" Sloane düşünceli bir şekilde sordu.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp tekrar sallanan bedenler okyanusuna çevirdiğimde, kendimi gerçekten bakmaya bıraktım. Mercedes haklıydı; kesinlikle St. Mary's'in bodrum katındaydık. Görebildiğim kadarıyla tek bir pencere bile yoktu, bu da düşününce beni biraz kaşındırdı, botlarımın altındaki zemin sert ve kirliydi ve havada az da olsa nem vardı. Kocaman sütunlar etrafımızda dimdik duruyordu ve dayanıklı taşların etrafında parlayan ışıklar dolanıyordu, sanki taş sütunlar başımızın üstünde tüm okulu ayakta tutuyormuş gibi. İçeri girdiğimiz kavisli kapının yanında uzun bir masa vardı ve üzerinde Richard'ın burbon bağımlılığından alkol olduğunu anladığım çeşitli boyutlarda cam şişeler vardı.

Ama benim dikkatim, hoparlörlerden neşeli bir şarkı gelirken birbirleriyle itişip kakışan bedenler üzerindeydi. Ter içindeydiler. Kızların saçları alınlarına yapışmış, elbiseleri ve etekleri bacaklarını gösterecek şekilde yukarı doğru itilmişti. Erkeklerin çoğu bir kenara çekilmiş, muhtemelen benim şu anda yüzümdeki ifadeyle aynı miktarda huşu içinde pisti izliyordu.

Dans eden bedenlerin karşısında açılan bir kapı dikkatimi bir anlığına dağıttı, sonra tekrar önümde olup bitenleri izlemeye başladım. İnsanların dans etmesini ve öylece olmasını izlemek uyuşturucu gibiydi. Midem çukurlaştı, kıskançlık uzuvlarımdan geçerek seğirmelerine neden oldu. Bir adım öne çıktım, tıpkı onlar gibi gevşemek istiyordum.

Herkes çok özgür ve mutlu görünüyordu ve ben de bunu arzuluyordum. Neredeyse dudaklarımda tadını alabiliyordum.

Ben de bunu istiyordum. Sadece çizim yaparken hissettiğim o coşkuyu hissetmek istiyordum, aslında kendi cehennem versiyonumda yaşadığımı fark edemeyecek kadar kendi dünyamda kaybolmuştum.

"Şimdi gerçek parti başlayabilir," dedi Sloane, ses tonunda boğucu bir tik vardı. "Ne?" Mırıldandım, hâlâ gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum. Çocuklardan biri yanıma geldi. bir kızın arkasında. Bu Callie'ydi, geçen gün lakros sahasında benimle alay eden kız.

"Asiler burada."

Kelimeler ağzından çıktığında dikkatim dağıldı ve neredeyse anında Isaiah ile göz göze geldim. Odadaki herkesten daha uzun boyluydu, dans eden bedenlerin üzerinden kolayca bakabiliyor ve beni yerime mıhlatabiliyordu.

İçimi bir sıcaklık dalgası kapladı ve nefes alış verişimin hızlanmasına neden oldu. Başparmağını kaldırıp alt dudağının üzerinde gezdirmesini nefesimi tutarak izledim, gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Arkadaşları uzaklaşmıştı ama o iki tarafa da adım atmadı.

O bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

Mavi ışıklar kesik elmacık kemiklerini aydınlattı, çene çizgisi dans eden gölgeler yüzünden her zamankinden daha keskindi ve sonra bir kaşını kaldırarak beni sorguladı.

Sanki anlaşmasını değerlendirdiğimi biliyor gibiydi.

Richard'ın neyin peşinde olduğumun kokusunu alacağı düşüncesiyle boğazıma tırmanmaya çalışan endişe ve korkuyu yutkunarak geri çektim. Ama geleceğimden kaçmak ve beni *asla* elde edememesi için ortadan kaybolmak istiyorsam, bir plana ihtiyacım vardı.

Bir keresinde korkudan ondan kaçmıştım ve bu benim açımdan aptalca, aceleci bir karardı.

Bir daha o kadar aptal olmayacağım. Bir plana ihtiyacım vardı ve Isaiah bana bu konuda yardım edecekti. Sadece teknik olarak bunu bilmeyecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

NE OLACAK, iyi kız?

Parti bu gece tüm hızıyla devam ediyordu, herkes bazı kızlardan aşırđığımız sert likörle çoktan kafayı bulmuştu - birkaç saat boyunca beyinlerini sikip onları mümkün olduğunu düşündüklerinden bile daha fazla boşalttığınızda zor bir iş değil - en azından Shiner'a göre. Ve onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen bu konuda blöf yapmıyordu.

Cade, Brantley, Shiner ve ben geç kalmıştık ama bunun tek nedeni onlarla birlikte Bain'le ilgili bir plan yapmam gerektiğiydi. Asiler kadar güvenilir olmayan Bain ve adamlarının burada olacağını biliyordum ve bu gece başıma bela olacağına dair içimde bir his vardı. Sinsi bir pislikti. Bu partiler sırasında sık sık sıvışmayı severdi ve genellikle onu takip etmek zorunda kalırdım, böylece Sevgili Babacığım ve aptal intikam için hareketlerine göz kulak olabilirdim, ama bu gece fazladan gözlere ihtiyacım olduğunu biliyordum. Birinin dikkatimi çekeceğine dair içimde büyük bir his vardı ve haklıydım. Üç saniyedir buradaydım ve onu çoktan bulmuştum.

"Geliyor musun?" Kapı arkamızdan gürültüyle kapanırken Brantley bana doğru bağırdı. Gemma'nın dikkatli bakışlarını üzerimden ayırmazken ağır botlarım yere çimentolanmış gibi yapışmıştı. Partinin ta öbür ucundaydı, aramızda uzun bir mesafe vardı ama yine de vücudumdaki her sinir ucu onun varlığının farkındaydı. Neredeyse odaya adımımı attığım anda göz göze gelmiştik.

Bu gece farklı görünüyordu, kendisine ait olmayan kıyafetler giymiş ve yumuşak yüzüne pek de yakışmayan bir makyaj yapmıştı. Seksi görünüyordu, beni yanlış anlamayın, ama okul üniforması içinde olduğu kadar melek gibi görünmüyordu. Daha çok bir günahkârın dokunuşuyla kavrulmuş bir melek gibiydi.

Biraz seksi, biraz kirli, ama yine de lanet olası yıldızlar gibi parlıyor.

"Evet," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ sıkıca onunkilere kilitlenmişti. Şu anda Gemma'yla aramızda, müziğin gürültüsü ve hareket eden bedenler arasında bile konuşulmayan bir konuşma geçiyordu. Tek sorun, çoğu insanı okuyabildiğim gibi onu okuyamıyordum.

Bu sinir bozucu düşünceyle dikkatimi başka yöne çektim ve Asilerin geri kalanını derme çatma bara doğru takip ederken içimdeki dip dalgasını hissettim. Neon renkli plastik shot bardaklarından birini kaptım ve geriye doğru eğerek Fireball'un yakıcılığının boğazımı kaplamasına izin verdim. Elimin tersiyle ağzımı silerek, Bain'i bulmayı bekleyerek hızla odayı aradım. Ne de olsa bu gece buraya gelmemin ana sebebi oydu.

Hayır.

Bu doğru değildi.

Gemma'yı görmeye geldim. Onu köşeye sıkıştırmaya ve daha önce küçük planımdan bahsettiğimde aceleyle ördüğü o çok titrek duvarı yıkmaya hazırdım. Ona para teklif ettiğimde tereddüt etmişti. Sanat odasının kapısını açıp kaçmadan birkaç saniye önce omzunun üzerinden kısa bir bakış atmıştı ama güçlü kız görüntüsündeki küçük çatlağı görebiliyordum. Gemma'nın bir şeye ihtiyacı vardı ve en azından Jack'in hatırı için bunu ona verecek kişinin ben olabileceğimi umuyordum.

Covens. Babamın onu oraya gönderdiğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

Bir yanım Jacobi'yi arayıp bizi yüzüstü bıraktığı için *ona* bir kez daha kızmak istiyordu ama onu bir telefonla onurlandırmayı reddettim. Sesimi duymayı ya da Jack'in nasıl olduğunu bilmeyi hak etmiyordu. Çünkü siktir et onu.

Parmak eklemlerimin çatlama sesi Cade'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Seni rahatsız eden ne, kardeşim?" Eğilirken dudakları düzleşti. "Cumartesi akşamları genelde çok daha neşeli olursun."

Shiner bana dirsek attı ve kaşlarını salladı. "Evet, yani... Bugün Talep Gecesi, kardeşim. Bu ekşi ruh hali de neyin nesi?"

Shiner'ın bulduğu tarihe göre, Geceye Sahip Çıkmak ilk Asilerin kendileri tarafından kurulmuş yüzyıllık bir gelenektir. Yıllar içinde her Asi grubuyla birlikte değişmişti ama aynı kurallar geçerliydi. Eğer becerilmek istiyorsanız, sahiplenilmeye hazır olun ve St. Mary'deki kızlar? Sahiplenilme fikrine *bayılırlardı*, özellikle de bizden biri tarafından. Hepsinin baba sorunları vardı -burada yargılama yok, anlıyorum- ve bu partilerle gelen heyecanı arzuluyorlardı. Karanlık bir köşeye sıkışmış istekli bedenlerini kavrayan ellerimizi umutsuzca istiyorlardı.

"Yeni kız, değil mi?" Brantley arkamdan iç geçirdi, bir kadeh daha devirdi ve sonunda nefesi kesildi. "Kahretsin, bu yakıyor." Kıkırdadı, sıcak pembe bardağı arkasına atarken elini kısa saçlarında gezdirdi. "Ama çok iyi yakıyor."

"Yeni kız bizim oğlanı istemiyor," diye yüksek sesle şarkı söyledi Shiner. "Onun sorunu da bu."

Sloane ve Mercedes'in Gemma'yı deri çizmeleriyle yerde sürükleyişini izlerken kollarımı göğsümde kavuşturarak homurdandım. Partinin ışıkları Gemma'nın hafif kıvrımları üzerinde oynaşıyordu ve kalçasının üst kısmındaki çıplak ten kanın doğrudan sikime hücum etmesine neden oldu. "Benim sorunum bu değil," diye tersledim, diğer tüm erkeklerin onun iki yeni arkadaşıyla partiyi geçmesini izlemesine aniden sinirlenmişim.

Kıskanç olmak her zamanki huyum değildi ve neden kıskandığımdan bile emin değildim. Ondan bir şey istediğim ve o da bunu bana vermek istemediği için miydi? Belki de öyleydi. Ya da belki de değildi.

Hepsini deşifre edecek zamanım olmadı.

İhtiyacım olan şey Gemma'nın bu gece için onu sahiplenmeme izin vermesiydi, böylece onu daha önceki avansımı yeniden gözden geçirecek kadar uzun süre yalnız bırakabilirdim. *Kahretsin, kulağa edepsiz geliyordu.* Boynumu kırdım, nefesimi kestim. Onunla bir tür anlaşma yapabilmem için onu yalnız bırakmam gerekiyordu. Orada

İhtiyacı olan bir şey varsa, ihtiyacım olan şey karşılığında ona verirdim. İkimizin tek yapması gereken SMC'yi onun mükemmel özel ders becerileri sayesinde notlarımın yükseldiğine ikna etmekti ve arada sırada benim için küçük bir yalan söylemesi gerekiyordu. O kadar da zor değildi. Sadece SMC'nin yakamdan düşmesini ve beni göz hapsinden çıkarmasını istiyordum, böylece okuldan **a t ı l m a** konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Kolay bir gün.

"Bundan emin misin?" Brantley kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Görünüşe göre bu tarafa doğru geliyorlar." Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı ve yumruğum onu silmek için yalvardı. "Gemma'nın hangi Asi'yi daha çok sevdiğini görelim mi?"

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi onunkilere diktim. "Yapma, Brantley." Kanıma güçlü bir şey çarptı ve umarım hafif uyarımı anlamıştır. Brantley ve Cade, St. Mary's'de bulunmamın gerçek nedenini biliyorlardı, çünkü babaları *aile* işindeydi. Benim babam onların babalarının patronuydu, daha iyi bir kelime bulamadım. Hepimiz görmemiş olmayı dilediğimiz şeyler görmüştük. Hayatlarımız normal değildi ve yetiştirilme tarzımız muhtemelen yetişkin erkeklerin geri adım atmasına neden olurdu, ancak bu St. Mary's'e devam eden öğrenciler için pek bir şey ifade etmiyordu. Hepimiz öyle ya da böyle biraz berbat durumdaydık. Kimin hayatının daha kötü olduğunu belirleyen şey, her birimize dağıtılan kartlara bağlıydı.

"Bain'i gören oldu mu?" Brantley ve ben birbirimize bakmaya devam ederken bu soru Cade'den geldi.

Shiner diğer tarafımdan, "Evet," diye yorum yaptı.

Shiner babamın ne iş yaptığını ya da Brantley, Cade ve benim St. Mary's'e başlamadan önce birbirimizi tanıdığımızı bilmiyordu. Babamın, onların babalarına oğullarını buraya göndermelerini söylediğini biliyordum, aynı zamanda ben de gelmiştim, geleceğimiz için bir tür giriş olarak, ama Shiner bir şekilde arkadaşlığımıza dahil oldu ve onu sevdim. Bazı şeylerden habersiz olsa bile arkamızı kolluyordu. Ayrıca her şeyin iç yüzünü biliyordu.

Hepimizden daha uzun süredir burada olduğu için bu okulun en iyi öğrencilerinden biriydi ve bu çok işimize yaradı.

Shiner'ın yüzü partiye bakarken rahattı. "Bain'in senin kızda gözü var, Isaiah."

Bakışlarımı odada keskinleştirip onun kaslı duruşuna odaklandığımda kanım dondu. Bain'in etrafı, bodrumun uzak köşesinde, hepsi de Asi olmak isteyen ama bunu başaramayan bir grup adamla çevriliydi. Her biri gangsterler gibi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, dilleri ağızlarından yarı dışarı sarkmış bir halde piste bakarak dans pistindeki Gemma, Sloane ve Mercedes'i izliyordu. Bain'in ağzı Gemma'yı izlemeye devam ederken seğirdi, dikkatim onunla Gemma arasında gidip geliyordu.

Hayır.

Kendimi durduramadan, beni onunla gördüğünde onu daha çok isteyeceğini çok iyi bildiğimden, Asilerin geri kalanını geride bırakarak piste çıktım. Gemma, Sloane ve Mercedes'in arasındaydı, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor ve kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu, sırtı dimdik durmuş, etrafındaki herkesin hayatları buna bağlıymış gibi dans etmesini izliyordu.

Sloane, Gemma'nın içinden kahkahalar yükselirken onun saçlarını karıştırdı. "Hadi Gemma. Kimse izlemiyormuş gibi dans et!" diye bağırdı.

Gemma dudağını dişledi, yavaşça başını kaldırıp odada ona baktıklarına şüphe olmayan herkese baktı, ta ki beni görene kadar. Gözleri irileşti, canlı yeşil rengi çevreleyen koyu makyaj bana onun ne kadar yabancı olduğunu gösterdi.

"Ne oldu?" Mercedes, hareket eden kalçalarını kısa bir an için durdurarak sordu.

"Benim," diye cevap verdim, yanıma geldim ve kolumu tembelce Gemma'nın gergin omuzlarına doladım. Bedenlerimiz birbirine sarılırken Gemma bir nefes daha çekti.

dokundu ve Sloane bana uyarıcı bir bakış attı. Elleri kalçalarını kavradı ama tam aklına geleni söyleyecekken ışıklar söndü ve hoparlörlerden bir ses duyuldu. "*İddia zamanı.*"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GEMMA

Yutkundum, bedenim saf, kör edici bir endişeyle dondu. "Zaman talep etmek mi?" Ses tonumdaki tedirginlikten irkilerek sordum.

"Isaiah," diye uyardı Sloane'un sesi yakınlardan bir yerden. "O sahiplenilmeye hazır değil. Onu hemen *kenara* çek."

Isaiah'nın omuzlarımdan sarkan kolu en ufak bir hareket bile etmedi. "Sakin ol, Sloane," diye fısıldadı. "Bana güvenmiyor musun?"

Sessizce alay etti. "Hayır. Azıcık bile değil. Dalga geçmeyi bırak."

Kalp atışlarım insanlık dışı bir hıza ulaştı. Gözlerimin karanlığa alışmasını isterken göğsümden kısa nefesler çıkıyordu. Oda sessizdi... o kadar sessizdi ki herkesin nefes alışını duyabiliyordum. Kafa karışıklığı duyularımı doldurdu ve onları tamamen durdurdu. Neler olduğunu sormak için çılgınca ağzımı açmaya çalışıyordum ama şaşkınlıktan dilim düğümlenmişti.

Müzik aniden tekrar kesildi, o kadar yüksek sesle çalışıyordu ki irkildim. Kasvetli karanlığı görebilmeyi dileyerek başımı en yakın hoparlöre doğru çevirdim. "Nefes al, Good Gi-" Isaiah kulağıma başka bir şey söyleyemeden, soğuk bir el onun karşısındaki dirseğimi sıkıca kavradı ve ben de öylece uçup gittim.

Panik içime işledi ve kolumu o kadar sert geri çektim ki kendi ayaklarımda üzerinde tökezledim. Kolunun hızla omuzlarımdan düşmesi, sesinin ve vücut ısısının çoktan unutulmasıyla bunun Isaiah olmadığını anladım. Soğuk bir korku dalgalar halinde üzerime çöktü ve şu anda evden çok ama çok uzakta olduğumu hatırlamak için kendime sessizce bağırarak zorunda kaldım.

Dirseğimi tekrar geriye çekerek, "Bırak beni," diye homurdandım. Bana sahip olan her kimse karanlık, zengin bir kıkırdama çıkardı. Müzik hâlâ bangır bangır çalışıyordu ama bana o kadar yakındı ki göğsünün gümbürtüsünü kolumda hissettim.

"Şimdi, şimdi, yeni kız." Alkol kokan nefesi kulağımı gıdıkladı ve bir şeye takılıp düşmeden hemen önce burnum yukarı doğru döndü. Dirseğimi kavrayışı beni dik tutarken daha da sıkılaştı. "Sadece bu gece için sana sahip çıkmak istedim. Sahiplenilmek istiyorsun, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor?" Sesim hareketli şarkı yüzünden boğuklaşırken sordum. Karanlık ve yüksek sesli müziğin karışımıyla başım dönüyordu. Sloane ve Mercedes sokağa çıkma yasağından sonra beni karanlık koridora çektikleri andan itibaren her şey aşırı hızlanmıştı. Odamda kalmalı ve Yargıç Richard Stallard'ın etrafında dönen bitmek bilmeyen makaleleri tarayarak kardeşime neler yapmış olabileceğine dair bir şeyler bulmaya çalışmalıyım.

Ama *hayır*, berbat bir nedenden dolayı Sloane ve Mercedes'le bu partiye gelmek zorundaydım.

Sebebini biliyordum ama şu anda bunu itiraf etmeyecektim. Şimdi değil. Adamın sesi tekrar kulağıma girerken bir parmağım yüzümün yan tarafında gezindi. Birkaç saniye önce durduğum yere göre nerede olduğumuzdan emin değildim, çünkü beni tutan her kimse beni birkaç metre uzağa sürükledi ve ne yöne gittiğimi bile bilmiyordum. "Sana bu gecenin kurallarını söylemediler mi? Talep Gecesi'nin ne olduğunu açıklamadılar mı?" Ofladı, dirseğimdeki eli vücudunu arkama doğru iterken tekrar sıkılaştı. İçimdeki safrayı ve o tanıdık iğrenme hissini yutarak korkumu bir kenara ittim ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. *Hayatta kal, Gemma. Sadece hayatta kal.*

Başımı salladım, artık direnmiyordum. Omuzlarım gevşerken gözlerim kapandı. Daha önce bu duruma çok düşmüştüm ve kendimi bu kadar sinirli hissetmemiştim. Kendimi nasıl sakinleştireceğimi ve nasıl *başına çıkacağımı* biliyordum. Richard arkamda değildi ve ona *baba* dememi talep etmiyordu. Çılgınlıklarımı kimsenin duyamayacağı bir boşlukta değildim. St. Mary'deydim ve iyiydim.

Ama öyle miydin?

"Bırakın gideyim," diye bağırdım öfkemin korkuma baskın çıkmasını isteyen sessiz protestolarım arasında. Beni koparan adamın sırtına kalın ve sert bir şey yapıştı ve ne olduğunu anladığımda dudağımı ısırdım. Gözlerim kapandı. Görebildiğim tek şey boş, siyah bir uçurumdu, ama bir şekilde daha da karanlıklaştı. *Hayır. Sen iyisin Gemma.*

Flashbackler bana saldırmaya başladı, gizli anılar mahzenlerinden çıkıp beynimin arkasında benimle alay ediyorlardı. Uzuvlarımdaki titremeyi hissettim, vücudum artan stres seviyemle titriyordu.

Sesi boğuktu, ruhumun en karanlık kısımlarından gelen bir şeye dönüşüyordu. "Senin iyi bir kız olduğunu söylüyorlar Gemma. Ama sen öyle misin?"

Ve bir anda, bir daha asla olmak istemediğim bir yere geri döndüm.

KAPI sert ve soğuktu. Çıplak, ıslak dizlerimden kan sızıyordu. Beni ayakta tutan tek şey sefalet gibi görünüyordu. Hissedebildiğim tek şey buydu. Gözyaşlarımdan son kez kirli yanaklarıma zarifçe düşmesine izin veren o küçük hüznün dışında hissizleşmiştim... ne kadar uzun zaman olduysa artık. Burada zaman durmuş ama aynı zamanda hızlı akıyor gibiydi.

Kapalı pencerenin altından belli belirsiz bir ışık süzülüyordu ve ben de günleri bu şekilde takip ediyordum ama bilincim gidip gelirken bir saatin mi yoksa bütün bir günün mü geçtiğini anlamak zordu. Gerçek günlerin geçtiğini bildiğimin tek göstergesi, Richard'ın kravatının buraya son gelişinden farklı bir renkte olmasıydı.

Gözlerim tekrar düştü, bileklerim metale battığı için ağrıyordu. Aşağıda asılı kaldıkça ağrıyor ve güçsüzleşiyorlardı. Bazen indiriliyorlardı ve yüzümü soğuk kirli zemine yaslayabiliyordum, ama diğer zamanlarda uzatılıyordum. Gördün mü? Zaman geçmeye devam etti.

Kapı tekrar açılıp kapanırken metal zincirler birbirlerinden sekerek dikkatimi topladım. Beynim korkudan irkilmemi söyledi, ama bedenim çok zayıf olmalıydı, çünkü ilk irkilmeden sonra uykulu halden uyanık hale geçmek için bir daha hareket etmedi.

Kollarım yukarı doğru uzanırken başım sarkıyordu ve saçlarımın uçları ıslak kirden dolayı koyu gri bir renk almıştı. Saç telleri kalın çamur şeritleri halindeydi ve neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Odaklanabildiğim ilk şey ayakkabılarıydı, parlak siyahları parıldıyor ve gözlerimi acıtıyordu.

Sürünerek yanımdan geçti ve umarım zincirimi çözmek için arkama geçti. Bu beni burada bıraktığı en uzun süre olmalıydı. Teyzem öldüğünden beri kimse beni kontrol etmeye gelmedi. Gerçi pek bir şey yapmıyordu ama bu kötü ruh haline girdiğinde gerçekten yalnız olmadığımı bilmek rahatlatıcıydı.

Kollarım bir gümbürtüyle düştü, zincir nihayet gevşediğinde gıcırdıyordu. Dirseklerim dizlerimi dayadığım taşlı betona çarparak kesildi ve boğazımın kuruluşuyla haykırabildiğim kadar haykırdım.

"Bu ceza yeterli miydi Gemma? İyi bir kız olmaya hazır mısın?" diye sordu, sesinde sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi samimi bir ton vardı.

Ona tükürmek istedim ama bunun için başımı kaldıracak güce sahip olmam ve ağzımda gerçek tükürük olması gerekiyordu ve şu anda bunların ikisi de bende yoktu. Beni kırdığından bahsetmiyorum bile. Tobias'ın yaptığı gibi ona karşı koymaya karar verdiğimde sahip olduğum o alev alev yanan, ateşli ruhu kırdı. Bu bir hataydı. Bunu artık biliyordum. Ama umutluydum. Beni de Tobias'ı gönderdiği yere göndereceğinden umutluydum - her neresiyse orası - ama ne kadar yanılmışım?

Elini saçlarıma doladığında başım geriye doğru sarsıldı. "Sana bir soru sordum. Bana tekrar ettirme." Benden kuru bir yelpaze kaçarken nefesinin altından küfretti. "Eğer annen gibi davranırsan lanetleneyeceğim. Onu o meydan okuyan tavrından vazgeçiremedim ama seni vazgeçireceğimden emin olabilirsin. Benim istediğim gibi olacaksın, başka bir şey değil."

Göğsüm çökerken dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı. "Evet." Kelime ölmek üzere olan bir kurbağa gibi viraklayarak çıktı ağızımdan ve neredeyse beni öldürüyordu.

"Evet, ne var bebeğim?" diye fısıldadı kulağıma, göbeğini sırtıma bastırarak. Omurgama sert bir şey saplandı ve ne olduğunu öğrendiğim için sessizce kendimi küçümsedim - ki bu da ironik bir şekilde beni bu aptal çıkmaza sokan şeyin başlangıcıydı. Yargıç Stallard'ı hiçbir şey geçemezdi. Teyzem gittiği için kurnazlık yapıp Tobias'ın kaybolmadan önceki birkaç dakika içinde bana fısıldadığı her şeyi öğrenebileceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Richard ne yaptığımı kontrol etti. İnternette yaptığım her aramayı biliyordu.

Mide bulantımı bastırmak için zor nefesler alarak "Evet, baba" diye fısıldadım.

Tek bir parmağı çıplak omurgamda gezindi, tenimi bir ürperti kapladı. Yumruğu saçlarımı tekrar sıkarken onaylarcasına mırıldandı. Saç tellerimi biraz daha sıkıldığında başım ağrımişti. "Merak ediyorsan bana sor." Sıcak iç çekişi omuzlarımı okşadı. "Neredeyse on sekiz yaşındasın. Mükemmel bir yaş. Sana insan vücudu hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğretebilirim. Sadece bekle, küçüğüm." Ve aynen böyle beni yere bıraktı, dizlerim çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

"NE oluyor LAN?"

Nefesim kesildi, yukarıdan gelen ışıklar beni kör ederken gözlerim hızla açıldı. İnlerken avuçlarım hemen onları kapatmaya gitti ve o zaman yanaklarımdan ıslak olduğunu fark ettim. *Yanaklarım neden ıslak?*

"Isaiah, geri çekil," dedi bir ses, ciddi bir endişeyle. "Sakin ol."

Bir hırıltı duyuldu. "Sakinleşmek mi?" Sonra yüksek sesle homurdandı. "Ona ne yaptın, Bain?"

Bain kim?

"Gemma?" Sloane fısıldadı. "İyi misin?" Yumuşak eller bileklerimi sardı, titrek bir iç çektim ve sonra kollarımın çok yukarı çekildiği düşüncesiyle kollarımı hızla çektim. *Kahretsin*. Gözlerimi tekrar açtım ve yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı derime geçirdim. Sloane'un koyu ve sinirli göz farına rağmen benim için gerçekten endişelendiğini görebiliyordum.

"Ben..." Doğrulmaya başladım. "Ben iyiyim." *Aman Tanrım*. Dışarıdayken bir şey söyledim mi? Bir şey mi yaptım?

Dolgun kırmızı dudaklarını ağzına götürdü ve bana dikkatle baktı. Elini yavaşça alnıma götürdü ve sanki benden izin ister gibi kaşlarını kaldırdı. Hafifçe başımı salladım ve o da elinin tersini yapış yapış olmuş tenime koydu. "Soğuk terler döküyorsun. Bayıldın mı?"

"Yoksa onu bayılttın mı?"

Başımı çevirdiğimde Isaiah'nın -tüm ihtişamıyla- daha önce hiç görmediğim bir adama doğru baktığını gördüm.

Isaiah'nın çatık kaşları derin ve çatıktı; kızgın çizgiler yüzünün her açısını kesiyordu. Çok gergin görünüyordu. İki arkadaşı -biri Cade'di- onun önünde duruyordu, sanki onunla oldukça kendini beğenmiş görünen diğer adam arasında bir bariyer gibiydiler.

"Onu ben bayıltmadım, Rebel. Sakin ol lan." Kibirli bir kahkahaydı. Bana Richard'inkini hatırlattı. "Bayıldı ya da öyle bir şey oldu. Bir saniye önce önümde duruyordu, sonra yere yığıldı. Kollarıma yığıldı." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti.

"Ve sen de onu düşürdün öyle mi?" Mercedes elleri kalçalarında, tanımadığım bir odanın kenarında duruyordu. *Ben buraya nasıl girmiştin ki?* Sloane hâlâ beni kontrol ediyor, alnımı tekrar yokluyor ve kaşlarını çatıyordu. Sonra eli başımın arkasına gitti ve nefesi kesildi.

"Kanaman var."

Isaiah dikkatini bana öyle hızlı yöneltti ki sıçradım ve yere otururken dizlerimin birbirine çarpmasına neden oldu. Gözlerinin buzul rengi daha da büyüdü

önce bana, sonra da Sloane'un kanlı parmaklarına odaklandı.

"Önce düşün, sonra hareket et," dedi Cade, Isaiah'a nefesinin altından, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle değil, ama iyi geliştirilmiş dinleme becerilerim sayesinde kesinlikle anladım. Isaiah'nın diğer arkadaşı -şimdi Brantley olduğunu anladım- Bain'e doğru adım atmıştı. Bain tüm bu durumdan tamamen sıkılmış görünüyordu ve Isaiah'ın öldürücü bakışlarından hiç de korkmamıştı.

O anda Bain'e güvenmediğimi anladım. Ona aşağıdan bakmak bile midemin düğümlenmesine neden oluyordu ve bunun nedeni sadece beni panikle bayıltan kişi olması değildi. Ondan hiç iyi şeyler hissetmiyordum. Dikkatini bana yöneltirken kara gözleri bir şeye aç gibiydi ve hayatım boyunca kötülükle iç içe yaşadığım için onun bir şekilde yozlaşmış olduğunu şüphesiz söyleyebilirdim.

Bain'e bakmaya devam ederken çeneme hafif bir dokunuş beni ürküttü. İrkildiğimde başım şiddetle çarptı, ama sonra yüzümü çevirmemle dikkatim nazikçe dağıldı. Isaiah bana doğru çömelmiş, kaşlarını indirmiş, buz gibi gözleri endişeyle dolmuştu. "Sana bir şey mi yaptı Gemma?"

Gemma.

Bana İyi Kız yerine Gemma derdi.

Bu beni neden rahatsız etti?

"Kasıtlı olarak değil." *Ama bunu planlıyor muydu?* Birden çok fazla gözün olduğu küçük bir odada ilgi odağı olduğumun farkına vardım. Bakışlarımı aşağıya doğru çevirdim ama Isaiah çenemi tekrar kaldırmakta gecikmedi, başparmağı tenimi hafifçe okşadı. "Bayılmışım," diye itiraf ettim, dikkatini gözlerim arasında gezdirirken hızla gözlerimi kırıştırdım. Odada başka insanların da olduğunu biliyordum. Çok fazla insan. Ama Isaiah ile aynı havayı solumak beni hem güvende hem de savunmasız hissettiriyordu. Sanki ona tüm sırlarımı anlatmak *istiyordum* - saklamayı tercih ettiğim korkunç sırlarımı bile. "Bu ilk kez olmuyor. Ben iyiyim."

Elini kaldırıp yüzümün yan tarafını kavradı ve parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. Bedenim anında uyandı, başım artık acıyla çarpmıyordu ama başka bir şeyle yüzüyordu. Yüzüyormuşum gibi hissediyordum. Vücudum kızardı; tenim karıncalandı. Dudakları hafifçe aralandı ve bu sesle ağzının içine baktım.

"Tanrı aşkına. Sence ben kötü müyüm? Ona attığın şehvet dolu bakışlarla yeni kızı oracıkta orgazm etmek üzeresin ve kızın kanaması var. Sen sapık bir herifsin, Underwood. Tek yaptığım kulağına fısıldamaktı ama yine de suçlanacak kişi ben miyim?"

Isaiah'ın çenesi sertleşirken aynı zamanda burun delikleri de açıldı. Elini yüzümden çekerek, içinde bulunduğu durumun küçük kaçışını ortadan kaldırdı. Sonra tekrar ayağa kalktı.

Sloane'a bir emir verdi. "Gemma'yı odasına götürün ve yarasını temizlediğinizden emin olun. Beyin sarsıntısına karşı gözünüzü dört açın."

"Ve Bain'le sen mi ilgileneceksin?" diye sordu eli koluma dolanırken tiksintiyle. Mercedes yanıma geldi ve benim de kalkmama yardım etti. Oda biraz dönüyordu ama bunun düşmekten mi yoksa Isaiah ile yaşadığım yakın ve kişisel karşılaşmadan mı kaynaklandığından emin değildim.

Isaiah, Bain'e dönüp bakarken hiçbir şey söylemedi. Bana dikkatle bakıyordu, gözleri kısılmış ve başı hafifçe eğilmişti. Yüzünde bir şey parladı ama ben daha fazla odaklanamadan odadan dışarı çekildim ve yine karanlık koridora düştüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Sloane VE MERCEDES Sloane'un yatağında mışıl mışıl uyuyorlardı, ikisi de lavanta rengi yorganın altına sokulmuşlardı. Başımın arkasına uzanırken dudağımı kemirdim, parmaklarım hala iyi olduğundan emin olmak için kalın saçlarımın altına daldı. Partiden odamıza döndükten sonra, Sloane telefonundaki el feneriyle kesiği iyice inceleyerek temizlemeye koyuldu, bir yandan da Bain'e -beni *sahiplenmeye* çalışan adama- nefesinin altında küfrediyordu.

O ve Mercedes, Bain'in tüm kötü özelliklerini sıralarken sessiz kaldım, ikisi de saatlerce konuşmuş gibi hissettim. Görünüşe göre, St. Mary'nin yüz karasıydı ve sahiplenilmek isteyeceğiniz biri değildi. Sloane ayrıntılara girmese de bunu ilk elden doğrulayabilirdi.

Sonunda tekrar konuşma cesaretini kazandıktan ve Bain'den uzak duracağıma karar verdikten sonra, isteksizce "hak iddia etmenin" ne olduğunu sordum. Mercedes Sloane'a endişeli bir bakış attı, sanki bana söylemek istemiyorlarmış gibi. Sanırım onları yargılayacağımı düşündüler ama bunu yapacak son kişi bendim.

"Yatılı bir okulda olmak bize çıkmak için çok fazla boş zaman vermiyor. Sokağa çıkma yasağımız var ve özel durumlar dışında dışarı çıkamıyoruz, o zaman bile SMC tarafından onaylanması gerekiyor. Ama söylentilere göre Asiler uzun zaman önce Sahiplenme Gecesi diye bir şey başlatmışlar. Bu gecede erkekler bir kızı sahipleniyor, sevişiyor ya da her ne yapıyorlarsa yapıyorlar ve sabah olduğunda herkes akademisyenlikten ve onları ilk başta gönderen ailelerinin boktan anılarından başka bir şeyle dolu normal yatılı okul hayatına geri dönüyor."

O ve Mercedes tepkimi ölçerken sessiz kaldım. Bu Bain denen adamın beni sahiplenmesini istediğini düşünmesinden dolayı içimi korkunç bir tiksinti ve utanç duygusu kapladı ve saatler sonra bile bu duygu karnımda taş dolu bir kova gibi ağır ağır oturmaya devam ediyordu.

Panikle kendimden geçmeseydim ne olurdu? Peki ya Isaiah? Bain beni kaçırmadan önce beni sahipleneceğini söylememiş miydi?

İçimi bir sıcaklık kapladı. Bacaklarımı daha sıkı sıktım, Isaiah'nın beni sahiplenmek istemesi fikrinin hoşuma gittiğini görmezden geldim ve müdürün birkaç gün önce bana hediye ettiği dizüstü bilgisayara baktım.

Zaten kaygılıydım ve geceki olaylardan dolayı başım ağrıyordu, bu yüzden dizüstü bilgisayarı açmak sadece üstüne bir kiraz koyuyordu, ama uyumak söz konusu değildi. Çizim yapmak da öyle. Kalemi kağıda götürmek genellikle benim için terapötikti, ancak bazen kendimi fazla kaptırdığımda, daha önce yaşadığım, çok da uzak olmayan geçmişe gittiğim bayılma nöbetinin aynısını yaşıyordum ve bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi. *Hayır, teşekkür ederim.* Geçmişten gelen travmatik bir ziyaret benim için yeterliydi.

Dizlerimi kırıp bağdaş kurarak oturdum ve dizüstü bilgisayarı daha yakına çektim, Sloane ve Mercedes'e bakarak beni internette Richard'ın tehditlerine göre "*hiçbir koşulda*" aramamam gereken şeyleri ararken yakalamak üzere olmadıklarından emin oldum. Ama planıma devam etmek istiyorsam, Yargıç Stallard ve onun pek çok bağlantısı hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Bunun beni doğrudan Tobias'a götüreceğini umuyordum.

Dizüstü bilgisayarın tuşları dokunuşlarımla altında serindi, parmaklarım esnek kauçuk üzerinde dururken hafifçe titriyordu. Başımdaki ağrı eskisi kadar kötü değildi ama karanlık odada ekranın parlaklığı gözlerimin yanmasına neden oldu.

Arama motorunu henüz açmıştım, kalbim deli gibi çarpıyordu, neredeyse sessiz olan odada yankısı neredeyse sağır ediciydi ve tam o sırada hafif bir *ping* sesi duydum. Sanki gergin midemden fırlamış gibi yumuşak bir soluk çıktı. Sol köşede yeni bir mesaj olduğunu söyleyen küçük kutuya bakışlarım genişledi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buraya geldiğimden beri dizüstü bilgisayarımı neredeyse hiç kullanmamıştım ama yanıp söndükçe daha da panikliyordum. Saç çizgimde ter oluşmaya başladı, başım hızlı kalp atışımla senkronize bir şekilde çarpıyordu. *Nefes al, Gemma. Sadece nefes al.* Gözlerimi kapattım, ellerimi dizüstü bilgisayardan çektim ve daha önce olduğu gibi tam bir sarmala girmeden önce ona kadar saydım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Sloane'un yatağında uyuyan kızlara baktım. Mercedes biraz kımıldamıştı, muhtemelen benim küçük patlamamı duymuştu, ama göğsü eskisi gibi yumuşak bir şekilde hareket ediyordu.

Dikkatimi tekrar ekranımın ışıltısına verdikten sonra düzenli bir nefes aldım ve yanıp sönen simgeye tıkladım. Gözlerimin önünde yıldızların dans ettiğini görmeye başlayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. Nefesim kesildi ve mesajdaki kelimelere bakmaya başladım.

Aferin GIR2, beş dakika sonra koridorda buluşalım.

HER SANIYE GEÇTIKÇE kalbim daha da hızlı çarpıyordu. Derim terden kayganlaşırken kan kulaklarıma hücum etti. Başka bir mesaj gelmeden önce mesajı birkaç kez daha okudum.

Sxcond-cuxssinc OURSX2F'i DURDUR. Isırmayacağım.

Kendimi bunun bir tuzak olmadığına ikna etmeye çalışırken yüzgeçlerim klavyenin üzerinde geziniyordu. Richard'ın gecenin bir yarısı yatağında dimdik oturduğumu, sahip olduğumu bile bilmediği bir dizüstü bilgisayarda sanki Isaiah'mış gibi bana mesaj attığımı bilmesine imkân yoktu. Bu... mantıksızdı.

ISAIAH? Yazdım, hâlâ onay bekliyordum.

BİR SANİYE İÇİNDE GERİ MESAJ ATTİ.

Sen kimsin iyi kız? Tabii ki Isaiah.

Dudaklarımdan SERT bir LAU H kaçmakla tehdit etti. Keşke bana İyi Kız diyen tek kişinin kendisi olmadığını bilseydi.

Kendimi cesur hissederek başka bir yanıt yazdım.

Bilgisayar başında olduğumu ve mesajını alacağımı nereden biliyordun?

Tırnağımı ısırırken başka bir IĞNE SESİ duydum.

Ben YAPMADIM.

Ellerimi yüzümde gezdirirken suratımı buruşturdum. Sonra "***Gerçekten sen olduğunu nereden bileceğim?***" diye yazdım.

Tırnağımı çiğnerken, mesajları tekrar okurken, başka bir mesaj daha gönderdiğini gösterdiğinde HALA endişeyle doluydum. Bir sonraki mesajın ekinde bir resim olduğu için göğsümün ortasında bir kıvılcım başladı. Bana sırtıırken çekilmişti. Mürekkep rengi saçlarının tepesi dağınıktı, çenesi yukarı doğru kalkıktı ve sert açılar ortaya çıkıyordu. Kalın siyah kirpiklerle çevrili buz gibi gözleri eğlenceli görünüyordu ve birkaç gün önce amcasının ofisinin önünde tanıştığım tehlikeli, kendini beğenmiş çocuğa hiç benzemiyordu.

Bir başka mesaj daha geldi, bir başka sıcaklık dalgası ortalığı kasıp kavururken Ben.

İki dakika içinde kapının önünde olacağım. Konuşmamız lazım.

Otuz saniye daha yatağında oturdum ve Isaiah'yı görmezden gelmeyi düşünürken boş arama motoru kutusuna baktım. Battaniyemin altına girip dizüstü bilgisayarımı bir kenara itebilir, her şey yolundaymış ve bu gece hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim ama o haklıydı. Konuşmamız gerekiyordu.

Onu odamın dışında beni beklerken hayal ettiğimde karnımda kelebekler uçtu. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi, bacaklarımı yatağın üzerinden geçirip ayaklarımı yumuşak halının üzerine koyarken bu gülümsemeyi hızla sildim.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerleyerek iki yeni arkadaşına baktım ve hâlâ uyuyor olduklarından emin olduktan sonra elimi nazikçe demir tokmağın üzerine koyup yavaşça çevirdim.

Kendime sessizce benim için başka bir seçenek olmadığını hatırlatırken aldığım derin nefesle ciğerlerime oksijen doldu. Isaiah ona ders verirsem bana her şeyi verebileceğini söylemişti ve içten içe böyle bir şansı bir daha yakalayamayacağımı biliyordum. Bunu bir alışveriş olarak düşünecektim. Bir anlaşma. Karşılığında ihtiyacım olanı almak için yapmam gerekeni yapacaktım.

Onu biraz çekici bulsam ne olurdu? O yanımdayken vücudum yanıyormuş gibi cızırdıyorsa ne olmuş? Hayatım boyunca ilk kez kendimi canlı hissetmemi sağladıysa ne olmuş? Ayrıca kibirli, kendini beğenmiş ve kuralları çiğnemeyi seven biriydi. *Belli ki*. Isaiah'ın ona ders vermeme ve her ne sebeple olursa olsun birilerine yalan söylememe ihtiyacı vardı ve buna hiç şüphe yoktu, bunu yapmak zorunda olduğum için yapacaktım. Tobias'ın bana söylediği gibi hayatta kalmaya çalışıyordum. Umutsuzca paraya ve hatta muhtemelen sahte bir kimliğe ihtiyacım vardı ve amcasıyla yaptığı konuşmayı duyduktan sonra Isaiah'ın benim için bulabileceğinden emin olduğum iki şeydi bunlar.

O ve ben bir anlaşma yapacaktık ve sonra, doğru zaman geldiğinde, kısa sürede herkes tarafından unutulacaktım.

Onu bile.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

YALL YAS sırtıma yasLANMIŞTI ve ayaklarım sert zeminde sabitti ama kalp atışlarım hiç de öyle değildi. Kızların koridorunda durduğumda, fenerlerden gelen küçük ışık parıltılarından başka bir şey yoktu ve bariz bir şekilde yükselen gerilimle birlikte titriyordu.

Bain'i bodrumdaki odalardan birinde Gemma'nın cansız bedeninin başında bulmamın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen, kendimi hâlâ gergin hissediyordum. Bain'in sadece kendisi olarak beni tamamen kızdırması bir yana, Gemma'ya yaptığı o boktan şeyi yaptığında, kendimi onu boğarken hayal ettim. İddia süresi boyunca kolumun altından çekildiği andan itibaren, kendimi sinir bozucu derecede çılgın hissediyordum.

Tüm bunlarla ilgili en sinir bozucu şey Cade'in haklı olmasıydı: Bain'e hiçbir şey yapamazdım. Kendimi ya da ailemizi ifşa edersem babam çılgına dönerdi ve kurulda gözetim altında olduğumdan bahsetmiyorum bile. Jack çapraz ateşte sallanırken bir bok yapamazdım. Babam onu tehdit ettiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Görünüşe göre Bain de hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu. Kendini beğenmiş, boktan

Yemek yerken sırtması yumruklarımı sıkarken neredeyse ellerimi tırnaklarımla kesmeme neden olacaktı. Hak iddia etmenin *kuralları* hakkında konuştuktan sonra yanımdan geçip gittiğinde, gözlerindeki nazlı parıltıyı, dokunulmazmış gibi başını dik tutmasına neden olan o üstün, kendini beğenmiş tavrı gördüm.

Dokunulmaz değildi. Belki şu anda, ama gelecekte değil. Keşke kim olduğumu *bilseydi*.

Kapı yavaşça açıldı ve Bain'le ilgili tüm düşünceler gözümün önünde yok oldu.

Önce uzun, çıplak bir bacak koridora çıktı ve bir mumun turuncumsu parıltısı Gemma'nın koridora süzülen sessiz figürünü göstermek için mükemmel bir zamanda titreşti. Gemma demir zincire tutunmaya devam ederken ağır kapı arkasından sessizce kapandı ve zincir tahtaya çarparak kırıldı.

Bana doğru ilerlerken yumuşak adımları sessizdi. O yaklaştıkça dudaklarım titredi. Giydiği büyük boy gömlek bana onun aslında ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı.

"Hey," diye nefes verdim, hâlâ duvara yaslanmışım. Rahat olmaya devam ediyordum ama içimde kesinlikle acil bir şeyler vardı.

"Merhaba," diye ciyakladı, doe benzeri gözleriyle bana baktı. Dikkati koridorun iki ucuna doğru kaydı ve işte o zaman kendimi itip elimi onun elinin içine koydum.

Nefesi kesildi, doğrudan avuç içlerimize bakıyordu. Dudaklarının açılma sesiyle göğsümde sıcak bir arzu patlaması oldu ve işte o zaman onu uzun koridorda aşağı doğru çekmeye başladım. Çıplak ayakları koyu kırmızı halının üzerinde sürünüyordu ve gözlerimi hızla ayak parmaklarının ucundaki koyu renkli ciladan ayırdım. *Lanet ayakları bile çekiciydi.*

Aniden durduk ve Gemma neredeyse sırtıma çarpıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sessiz salona doğru uçarken kelimenin arkasında bir sinir yumağı vardı.

"Şşşt," diye sustum, elini biraz daha sıkı kavradım ve avuç içlerimizin bir kez daha birleşmesini sağladım. Elini tutmaya gerçekten gerek yoktu ama içimde ona dokunmak isteyen güçlü bir yan vardı. Bu çok rahatsız ediciydi.

Fazladan çarşaflarla kaplı dolabın kapısını açtım ve onu içeri çekerek arkasından mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapattım.

"Neredeyiz biz?" Kasvetli karanlık etrafımızı sardığında Gemma'nın eli benimkine sıkıca sarıldı.

Onu derin dolabın içine doğru biraz daha çektim, ta ki arka tarafa gelene kadar. "Çamaşır dolabındayız. Öğretmenin görev zamanı neredeyse geldi.

ama burada güvende olmalıyız."

"Güvenli *olmalı* mı?" "Olmalı" kelimesine açıkça imalı bir vurgu yaptı ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Sesi sertleşti ve kızgın ifadesini göremediğim için anında sinirlendim. "Neden gülüyorsun? Sanırım son zamanlarda başımı belaya sokmama konusunda neredeyse tüm şansımı kullandım. Yakında bir şey için yakalanacağım kesin. Ben şanslı bir insan değilim Isaiah. Ve ben kuralları çiğnemem."

Karanlık silueti önümde kayıyordu ve ellerini kalçalarına dayadığından oldukça emindim. "O zaman neden geldin?" diye sordum.

Ofladı, sıcak nefesi doğrudan göğsüme çarptı. Yine de cevap vermedi ve küçük alanı ağır bir sessizlik doldurdu.

Ona doğru bir adım attım, gözlerim odaya alışmaya başladığında nihayet vücudunu seçebildim ve elimi başının arkasına hafifçe doladım. Ne yaptığımı ya da elimi neden çekemediğimi bilmiyordum ama saçlarının yumuşak dalgaları zarifçe tenimin üzerine düştüğünde, boşluğuna doğru fısıldadım. "Başın iyi mi?" Parmaklarım şefkatle gezinmeye devam etti ve orada olduğundan emin olduğum bir şişliği hissetti.

Bain'in durumu bana hiç mantıklı gelmiyordu ve onu daha fazla sorguladığımızda, kendi kendine konuşuyor, arada bir gelişigüzel gülüyor gibiydi. Shiner, Gemma kollarımdan koparıldığında talep ettiğim gibi partiyi kapattıktan sonra konuşmanın sonlarına doğru geldi ve Bain'le atışmaya hazırды.

Shiner, kuralları çiğneyerek Talep Gecesi'ni mahvettiği için neden yumruk atmadığımızı gerçekten anlayamıyordu ama anlaması için ona babamın gerçekte kim olduğunu, neden St. Mary's'de olduğumu anlatmam gerekecekti ve evet, bu gerçekten yapılacaklar listemde yoktu. Brantley sonunda onu sakinleştirdi ve sonunda Shiner bu işin peşini bıraktı. Ama haksız değildi. Bain'in kesinlikle birkaç kez yere serilmesi gerekiyordu.

centikler. Yeni kızı bir başkasının kollarından kapıp kaçırmak kesinlikle birkaç iddia kuralını aşıyordu ve o da bunu biliyordu. Asıl soru, bunu neden yapıyordu?

"Başım iyi," dedi Gemma'nın sesi çatallaşarak. Ona bu kadar yakın olmanın keyfini çıkararak başının arkasını okşarken parmaklarım hâlâ saçlarında dolaşıyordu.

Kahretsin, ne yapıyordum ben?

O bu kadar yakinken vücudum sadece yeni ve heyecan verici bir şeyle uğuldamakla kalmıyor, aynı zamanda aletim de seğirmeye başlıyordu. İyi bir kızın benimle birlikte karanlık bir dolaba tıklılmasıyla ilgili beni tahrik eden bir şey vardı.

Gemma tam hüzünlü bir iç çekiş yaparken, koridorda bir şey yankılandı ve çığlık attı. Elimi ağzına attım ve onu göğsüme çekerek susturdum. "Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Amcamın sözleri kafamın içinde yankılandı: *Yakalanmayı bırak. Artık ikinci bir şans yok.* İşte tam da bu yüzden onun özel ders olayına katılmasına ihtiyacım vardı. Bu zaten sağlanmış olsaydı, sokağa çıkma yasağından sonra odalarımızdan çıkmak şu anda bu kadar büyük bir sorun olmazdı ve konuşmak için onu lanet olası bir dolaba itmek zorunda kalmazdım.

Eğer bu olaydan bir hafta önce olsaydı ve yakalanmama saniyeler kala biriyle aynı dolabın içinde olsaydım, muhtemelen seçtiğim kızı sırf eğlence olsun diye yüksek sesle inletirdim ama bu babamın Jack'i tehdit etmesinden ve SMC tarafından göz hapsine alınmamdan önceydi. Şimdi, ince bir buzun üzerindeydim ve üzerine atlayacak kadar aptal değildim.

Elim ağzından düşerken başı göğsümde ileri geri sallandı. Sessizce fısıldadı, "Üzgünüm. İşte bu yüzden kuralları çiğnemekten hoşlanmıyorum. Heyecan arayan biri değilim. Başımı belaya sokamam."

Sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldım ve hareket olup olmadığını dinledim. Kollarım gevşemeye başlayana kadar Gemma hâlâ bana doğru bastırıldığı her şeyiyle sıcak bir kozaydı. Sonra yavaşça bir adım uzaklaştı, sıcaklığını da beraberinde götürdü ve ellerini yukarı uzatıp aşağıya indirmesini izledim

Yüzünü. *Keşke yüz ifadesini görebilseydim.* Onu okuyabileceğimden değil. El Chapo'dan bile daha iyi korunuyordu.

Boğazımı hafifçe temizledim. "Peki, özel ders vermeyi kabul etmen için benden ne istiyorsun?" Doğrudan konuya girerek sordum. O bana bu kadar yakın dururken karanlık, havasız bir dolapta daha ne kadar durabileceğimden emin değildim.

"Ve yalan..." diye yarı fısıldadı. "İyiliğin bu olduğunu söylememiş miydin? Sana ders vermek ve senin için yalan söylemek?"

Kıkırdadım. "Evet ve o küçük parçayı unutmamana hiç şaşırmadım."

Yer değiştirdi, çok az, ama fark ettim. Onun en ufak hareketlerinden bu kadar haberdar olmam gerçeküstü bir şeydi. "Kime yalan söyleyeceğim?" diye sordu, sanki hâlâ kararını düşünüyormuş gibi.

"SMC."

Hemen cevap verdi. "Komite mi?" "SMC'yi biliyor musun?"

"Evet. Sloane ve Mercedes SMC'nin sizden nasıl nefret ettiğini konuşuyorlardı. Herkesin içinde en çok senden nefret ettiklerini söylediler..."

Sesi sanki söylediği şey için kendini kötü hissediyormuş gibi sonlara doğru kesildi. Kendime engel olamayarak kıs kıs güldüm. "Evet ve benden nefret etmeleri beni çok yaraladı." Gülmemek için kendimi zor tutarken dudaklarım aralandı. "Onların gözüne girmeye çalışıyorum. Bu yüzden bir özel öğretmene ihtiyacım var. Notlarımı yükseltmeliyim."

Birkaç saniye durakladı. "Bana doğruyu söylediğini sanmıyorum. Sen, birinin kendisinden ya da yaptığı seçimlerden hoşlanmamasını umursamayan bir adamsın."

"Doğru değil," diye mırıldandım, onunla sohbet etmekten büyük keyif alıyordum. "Benden hoşlanmaman umurumda değil."

Durakladı. Dolap sessizleşti. Gemma'yla bir anlaşma yapmak üzere olduğumuzu ve bunu ciddiye almam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama bunun yerine onunla oynuyordum.

"Sadece seninle dalga geiyorom," dedim alçak bir sesle, bu konuşmanın tüm amacını hatırlamaya çalışarak. "Yani, arkadaş olabilseydik iyi olurdu." *Bu kelime neden bu kadar rahatsız edici geliyordu?* "Ama teknik konuşmak istiyorsan, ğretmen ve öğrenciden daha fazlası olmak zorunda değiliz. Bana zel ders veriyorsun ve erken çıkmam gereken gecelerde yalan söyleyip tüm zaman boyunca seninle olduğumu söylüyorsun. Hepsi bu kadar."

Zaman geçmişti. Ne kadar olduğundan emin değildim ama bir süre geçmiş olmalıydı çünkü onun en küçük hareketlerini bile gözlemlemeye başlamıştım. Yumuşak nefes alışını duyabiliyordum. Vücut ısısını hissedebiliyor, şampuanının kokusunu alabiliyordum.

"Neden?" diye sordu sonunda, sesi sessiz nefeslerinden daha yüksek değildi. "Neden yalan söylemem gerekiyor? Neden seni korumam gerekiyor? Nereye gideceksin?"

"Bazen geceleri okuldan ayrılmam gerekiyor ve şartlı tahliye olduğum için, kefareti için ikinci şansım kalmadı." Benden alabileceği tek şey buydu. Ara sıra neden ayrıldığım konusuna daha fazla giremezdim. Yapamadım işte.

Ayaklarının üzerinde kaydı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Keşke dolap bu kadar karanlık olmasaydı da bacaklarının o büyük boy tişörtün içinde nasıl göründüğünü tekrar görebilseydim. Altında hiç şort var mıydı? Yoksa sadece klotu mu? *Hay sikeyim. Dikkatini ver.*

"şartlı tahliyesin çünkü..." Tereddüt etti ve başımı eğerek sözünü bitirmesini bekledim. "nk sen ve... ve... Öğretmenin..." "Seks mi?"

G  l d  ğ  m  zorlukla gizleyebildim. "Kelimeyi söyleyebilirsin, İyi kız. Sen yle yapmadığın sürece kirli değil." Durakladım. "Ve biz seks yapmadık."

Ellerini kalçalarına koyarak hızla öne doğru adım attığında hava uğuldadı. "Kelimeyi syleyebileceğimi biliyorum!" diye fısıldadı.

Kahkahalarımı gizlemek için dudaklarımı birbirine yapıştırdım ama kolları düştü ve saçları bir kalkan gibi ne düştü. "zr dilerim," diye başladı. "zgnm," diye başladı.

beni neden bu kadar kızdırdığını biliyorum. Sende öyle bir şey var ki
-."

"Seni heyecanlandırıyor mu?" Gülümsedim. "Fark ettim... ve hoşuma gitti." Başını bir parça oynattı. "Sana kaba davranmam hoşuna mı gidiyor?" Dudaklarım kıvrıldı. "Senin üzerinde bir etkim olması hoşuma gidiyor." "Kimse beni etkilediğini söylemedi."

Güldüm, onun üzerinde bir etkim olduğunu çok iyi *biliyordum*.

Gemma sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi benden bir adım uzaklaştı. Sonra tekrar omuzlarını dikleştirdi. "Yani... notlarını yükseltmene yardımcı olmak için sana özel ders vermemi ve okuldan ayrılman gereken gecelerde senin yerine yatmamı istiyorsun..."

Hay sikeyim. Nefesimi tuttum, Tanrı'dan okuldan ayrıldıktan sonra ne yaptığımı sormamasını umuyordum. Ona söyleyemezdim. Yalan söylemek zorunda kalacaktım ve nedense onun gibi bir kıza yalan söylemek bana yanlış geliyordu.

İç çekti. "Her neyse. Bunun bir önemi yok. Yani, sana ders vermem ve bazen yalan söylemem gerekiyor... eğer soran olursa?"

Teklifimi kabul etmeye başlıyor gibiydi ve sözleriyle anında rahatladığımı hissettim. "Evet." Kendimi biraz daha geriye ittim ve bacağımı arkamdaki keten kaplı raflara dayadım. "O zaman var mısınız?"

Fısıltısı havayı bir bıçak gibi kesti. "Kimse içeride olduğumu söylemedi."

Sinirli bir hırıltıyı bastırdım. *Lanet olsun. Şimdi de benimle oyun mu oynuyordu?* "Ama bunu düşünüyorsun. Sana ne istersen vereceğimi söylediğimde nasıl durakladığını gördüm."

Artık çarşaf değil, daha çok Gemma kokan boğucu dolabı ağır bir sessizlik nöbeti daha doldurdu. Yumuşak ve kız gibi bir şey. O kadar hoşuma gitmişti ki, keşke tadına bakabilseydim. Eminim tadı çok tatlıdır.

"Amcam öğrenemez." Sözleri zehirle doluydu ama korku da damlıyordu. "Sana özel ders verdiğimi öğrenirse hiç mutlu olmaz."

"Yargıç Stallard'ı mı kastediyorsunuz?"

Stres seviyesinin yükseldiğini *hissettim*. Küçük odadaki değişim onun gerginliğini neredeyse boğuyordu. "Sen... amcamı tanıyor musun? İsmen?" Sözcükler arasında bocaladı ve bir yanım onu sakinleştirmek için uzanmak istedi.

"Onu şahsen tanımıyorum," diye cevap verdim hemen. "Ama blog yazısını Mary's Murmurs'tan kaldırma zahmetine katlandıktan sonra, amcanızın kim olduğunu ve ondan neden korktuğunuzu bilmek istedim."

"Ondan korkmuyorum." Gemma sanki bana yaklaşması ağzından çıkan yalana beni ikna edecekmiş gibi öne doğru atıldı. O korkuyordu. Ne omuzlarını dikleştirmesi, ne çenesini kaldırması ne de kendinden emin duruşu beni kandıramazdı. Küçük bedeni, dudaklarımdan çıkan onun adını duyunca korkudan neredeyse titriyordu.

Pes ederek içimi çektim. "Sen nasıl istersen." Sonra ona doğru bir adım attım. "O zaman ödeme konusunu konuşalım çünkü bunu ne kadar erken yaparsak o kadar iyi olur."

Karanlıkta hafifçe başımı salladım o kadar.

BÖLÜM YIRMI İKİ

GEMMA

"NE İSTİYORSUN?" diye sordu karanlık dolapta başımda dikilirken.

Sesindeki alaycı ifadeden dolayı midemde hafif bir çöküntü ve hayal kırıklığı hissettim. Eğer başaramazsa, yıkılırdım. *Buna ihtiyacım vardı.* "Elli bin dolar ve sahte bir kimlik istiyorum."

Hafif bir an için kollarının boynunun arkasına gelmesini izledim. "Para işini halledebilirim, sorun değil. Ama sahte kimlik biraz zaman alacak." Sonra, içimi umut kaplayınca durakladı. "Neden sahte bir kimliğe ihtiyacın var, İyi Kız?"

"Ve bu da başka bir şey..." Bir sonraki isteğimi kendime duyduğum güvenle dile getirdim. Onunla birlikte küçük bir dolaba tıkılmış olmak - *yine*- kendimi çok cesur hissetmeme neden oluyordu. "Soru sormak yok."

İsteksizce kabul etmeden önce dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Peki, tamam.

Aynısı senin için de geçerli o zaman. Soru sormak yok."

Kaşlarım çatıldı. Bu adil bir değiş tokuştu, ama zaten dilimi kemiren sorular vardı ve bu da beni sonsuza kadar rahatsız ediyordu. Neden umursuyordum ki?

"Soru soracak kadar önemseydiğimi kim söyledi?" *Kesinlikle.* "İhtiyacım olanı bana getirebildiğin sürece ne istersen yapabilirsin."

Hafif bir kıkırdama çıkardı ve nedense bu ses hoşuma gitti. "Sana para ve sahte kimlik bulabilirim ama erken çıkmam ya da hiç gelmemem konusunda sessiz kalmalısın. St. Mary's'den gizlice çıktığımı kimse bilmemeli. Arkadaşların bile."

"Mercedes ve Sloane'u mu kastediyorsun?" Bir an düşündüm. *Onlar gerçekten benim arkadaşlarım mıydı?* Evet. Sanırım öyleydiler.

"Evet. Mercedes'in ailesi SMC'de."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. Bir süre düşündükten sonra karanlık suretine bir bakış attım. "Tamam, yani..." Sesim titriyordu ve

çok sinirlenmişti. Muhtemelen benim yirmi dört-yedi yaşında bir sinir hastası olduğumu düşünüyordu. "Sana özel ders vermem ve yerine bakmam için bana ihtiyacın var, ayrıca paraya ve sahte kimliğe de ihtiyacım var."

"Anlaştık mı?" diye sordu o kadar alçak bir sesle ki midemin bulandığını hissettim. "Evet," dedim, sanki az önce bir uçurumdan atlamışım gibi hissederek. Isaiah

Ben düşüncelerimi bitirirken bana doğru bir adım attı. "Ama senden ne istediğimi kimse bilemez. Hiç kimse." Richard para ve sahte kimlik istediğimi bilseydi, tekrar koşmayı planladığımı da bilirdi. Yani, koşmak istediğimi zaten biliyordu - zaten denemiştım - ama son cezamanı beni kırdığını düşündüğünü de biliyordum. Neredeyse kırıyordu. Ama kırık parçalarla bile yine de koşacaktım. Ve bu sefer daha akıllıca davranacaktım. Onunla bir geleceği olduğunu düşündüğü uslu kızı oynamakta ne kadar iyi olursam olayım başaracaktım. Kendimi ona nasıl gösterirsem göstereyim, onun istediği şeyi yapabileceği küçük bebeği değildim. Bu da oyunun bir parçasıydı.

Hayatta kal, Gemma. Sadece hayatta kal.

Isaiah'nın eli yavaşça bileğimi kavradı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Karanlıkta olduğumuzu ve izleri göremeyeceğini hatırlamadan önce engebeli deriye dokunduğu anda irkildim. "Şşşt." Bu kelime ağzından süzüldü ve tenimi bir tüy gibi gıdıkladı. Beni kendine yaklaştırdı ve kapının altından sızan ışığı işaret etmeden önce sırtımı onun önüne getirerek yavaşça beni çevirdi.

Panik dalgalar halinde beni mahvediyor, kafamda strese neden olan çeşitli senaryoların oynanmasına neden oluyordu. Sanki bir dizi film fragmanı izliyordum, ama ben cehennem çukuruna geri atılan konuk oyuncuydum.

"Dışarıda biri var, o yüzden çok ama *çok* sessiz ol Aferin Kızıma." Isaiah'ın fısıltısı stresimi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Hatta daha da kötüleştirmiş olabilir.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken başımı salladım. İsaiah beni nazikçe dolabın içine ve daha fazla nevresim olduğunu gördüğüm rafın arkasına çekti. Çamaşır deterjanı ve onun vücut yıkama suyu duyularımı doldurdu, kapı açılmadan önce beni bir süreliğine sakinleştirdi ve küçük alandan altın rengi bir ışık süzüldü.

İsaiah'nın eli anında ağzımı kapattı ve diğer kolu belime dolanarak beni n tarafına sabitledi. Göğsü sırtım boyunca sağlamdı, nefes alış verişi sakindi ve benimki gibi korkudan çılgına dönmüş değildi. Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum ve görüşüm bulanıklaşıyordu. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.*

İsaiah sessizce arkama geçti ve belimdeki kolu gevşedi. Yakalanacağımıza dair o kadar korku ve stres doluydum ki neredeyse koluna yapışacaktım ama sonra bir şey değişti.

Gğşm hâlâ kabarıyordu ama korkunç bir gerginlik yerine başka bir şeye odaklanmıştım. İsaiah'nın eli ağzımın üzerindeydi ve nefesi boynumun kenarını gıdıklıyordu ama diğer eli, daha önce gövde mi sarmış olan eli, uzun tişrtmn üzerinden kayarak çıplak karnıma indi.

Ne yaptığını merak ederek hızlı bir nefes aldım, o sırada tenimde milyonlarca minik tüylerim diken diken oldu. Düz gbeğimin üzerinde tembelce küçük, yumuşak daireler çizdi ve ben de kucaklamasına geri yaslandım. İçimde bir şeyler kıpırdandı ve tenini tenimde sürekli hissettiğimde bacaklarımdın arasında muhtaç bir kıvılcım aktı. *Tamam...vay canına.*

Dudakları boynumun kenarına dokunduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birkaç dakika öylece durdum, donup kalmıştım, vücudumdaki sıcak ağzıyla büyülenmiştim, ama bırakır bırakmaz kulağıma sessizce fısıldadı, "Nabzını sakinleştir, iyi kız. Sadece çarşafları yeniliyorlar."

Bu sözleri söyler söylemez kapı kapandı ve ışık söndü.

Bir an daha geçti ve ortalık sakinleştiğinde İsaiah benden bir adım uzaklaştı, saygınlığımdan küçük bir parçayı da beraberinde götürdü. Bu da neydi böyle? Nasıl... nasıl oldu da beni sarmaldan uzak tutmayı başardı? Korku böyle büyük dalgalar halinde geldiğinde, genellikle beni altına alırdı. Korkunun olayı da buydu zaten. Öyle değil mi? Çok uzun süre kaynamasına izin verirsiniz, içinde kaybolabilirsiniz. Korku kötü bir şey değildi. Aslında, sizi farkında kılar ve keskin tutar, ama çok fazla içine girmesine izin verirsiniz, işte o zaman sizi aşağı çeker. *Bana bilerek mi dokundu? Sadece dikkatimi mi dağıttı? Hoşuma gitti mi?*

Yanımdan sert bir yutkunma sesi geldi ve ardından nefesinin altında mırıldandı: "Aramızda işler çok ilginç bir hal alacak."

Kaşlarım çatıldı ama sonra şöyle dedi: "Temizlikçi daha fazla çarşafı gelmeden hemen dönsek iyi olur. Bayan Dunes'un nöbeti şimdiye kadar bitmiş olmalı zaten."

Sesim soluk soluğaydı. "Tamam, evet. İyi fikir."

Beceriksizliğimden dolayı ürperdim ama az önce olanlardan dolayı o kadar telaşlıydım ki bunu çok fazla irdeleyemedim.

Koridorda yan yana yürürken sessizdik. İkimizin arasına fark etmemesine imkân vermeyecek kadar mesafe koymuştum ama bu mesafe havadaki gerginliğin en ufak bir şekilde bile dağılmasına izin vermiyordu. İkimiz de biraz gergindik. Onun neden gergin olduğundan emin değildim ama sessiz koridora çıkar çıkmaz kendini tutuşundaki gerginliği fark ettim. Geniş omuzları gergin, yumrukları sıkılı, çene kasları ileri geri hareket ediyordu.

Elim kapımın demir tokmağına çarptı ama ben çeviremeden boğazını sessizce temizledi. "Pazartesi başlıyoruz. Amcama bana özel ders vermeyi kabul ettiğini söyleyeceğim."

Ona bakamadan kısa bir süre başımı salladım. "Ona da yalan söylemiş olacak mıyım? Bana özel derslerimiz hakkında soru sorarsa?"

"Hayır."

Yani, amcası biliyor. İlginç.

Isaiah bana doğru bir adım attı ve temiz kokulu vücut yıkayıcısını tekrar kişisel alanıma doğru yaydı. "SMC seni sorgulamayabilir bile. Sen benim için daha çok bir kamuflajsın. Beni genellikle okuldan kaçarken ya da okula geri dönerken yakalarlar. Beni koridorda görürlerse, sadece seninle ders çalıştığımı söylerim. Sana bir şey soracaklarından bile şüpheliyim."

Gözlerimi ayaklarımızın altındaki kırmızı halıya diktim. "Peki ya seni bir yalanın içinde yakalarlarsa? Ya da beni? O zaman ne olacak?"

"Başın belaya girmeyecek. Güven bana."

Gözlerine kilitlendiğimde nihayet başımı kaldırdım. Koyu kirpiklerin çevrelediği açık mavi rengi görmek için salon çok karanlıktı ama inanç dolu olduklarını anlamak için onları görmeme gerek yoktu. "Kimseye güvenmiyorum, Isaiah."

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve az önceki o tanıdık çekim karnımın alt kısmında kendini gösterdi. "Bana güvenmen gerekecek." Uzun saçlarımdan birini hafifçe çekiştirerek iyi geceler diledi ve hızla arkasını dönüp koridorun diğer ucuna doğru ilerleyerek karanlığa doğru bir dönüş yaptı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ISAIAH

"Derslerinin %90'ından KALIYORSUN." Gözlerimi dizüstü bilgisayar ekranına kaldırdım ve diğer taraftaki yüzün Mercedes'in babası olduğunu gördüm.

SMC on üyeden oluşuyordu. Beş öğretmen, amcam -müdür-, üç veli ve okulun en büyük hayırseverlerinden biri. Hepimiz daha güneş doğmadan kütüphanede uzun, dikdörtgen bir masaya oturduk. Hepsi bir tarafta, benim karşımda oturuyordu ve her birinin yüz ifadesinde, bilgisayar ekranından ebeveynlerin yüzlerinde bile açıkça görülen öfkeli, onaylamayan bir parıltı vardı.

Amcam bile hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Cumartesi gecesi yaşadığı Bain çilesi yüzünden hâlâ kızgındı. Gemma'ya ne olduğunu bir şekilde anlamıştı. Ara sıra parti verdiğimizizi biliyordu ama bizi hiç iş üstünde yakalamamıştı, hatta nerede verdiğimizizi bile bilmiyordu. Tek bildiği, bir yurt odasına tıklandığımızdı. Ama ne olursa olsun, sanırım bana ve Asiler'e işler kontrolden çıkarsa halledebileceğimize dair güveniyordu - Cumartesi gününün kısa kesilmesinin nedeni de tam olarak buydu. Çoğu zaman asi bir baş belası olabilirdim ama Bain'in yaptıklarından hoşnut değildim.

Amcam parlak masanın üzerine doğru eğildi ve üç ebeveynin videolarının bulunduğu dizüstü bilgisayara açtı verdi, "Isaiah notlarının farkında. Bir çözüm bulduk."

"Öyle mi?" Bu yine Mercedes'in babasından geldi. Benden hoşlanmıyordu. Benimle hiç tanışmamıştı ama geçen yıl disiplin nedenleriyle yüzünü yeterince görmüştüm. "Lütfen söyle, Tate. Yeğenini tekrar nasıl koruduğunu öğrenmeyi çok isterim."

İçimi bir sıkıntı kapladı. Belki biraz da suçluluk duygusu. "Beni korumuyor. Bu benim fikrimdi. Amcam beni tekmelemekle tehdit etti. St. Mary's'den beni kendisi çıkardı aslında." Sert arkalıklı sandalyeme yaslandım, arkamdaki kitap raflarını kaplayan tozu kısa bir süre kokladım ve çenemi kaldırdım. "Bir özel öğretmen buldum ve notlarımı yükseltene kadar lacrosse sonrası akşamları okul çalışmalarında bana yardım etmeyi kabul etti."

Bayan Dunes'un başı eğildi, tombul pembe yanakları eğlenerek kalktı. "Bir özel öğretmen mi buldunuz? Kim, sorabilir miyim?"

Ne düşündüklerini biliyordum. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordum. Beni ciddiye almıyorlardı ve muhtemelen birini bana özel ders vermesi için ayarttığını düşünüyorlardı. Yine içimde bir sıkıntı hissettim ama onları suçlayamazdım da. "Gemma Richardson."

Öğretmen grubunun içinde bir sessizlik hakim oldu. Birbirlerine çıplak gözle zor fark edilen hızlı bakışlar atıldılar.

"Gemma Richardson kim?" diye sordu ebeveynlerden biri boğuk mikrofondan. Yüz hatlarındaki benzerlikten Abby Clinton'ın annesi olduğundan oldukça emindim ama emin olamıyordum.

"Yeni öğrencimiz. Çok zeki ve azimli." Amcamın sesinde pek sık kullanmadığı bir otorite vardı.

Başka bir ebeveyn kıs kıs güldü. "Nedir bu? Şaka mı bu? Eminim okulun kötü çocuğu onu çoktan tribünlerin altına götürmüştür."

Güldüm. "Sanki daha önce bir kızı tribünlerin altına götürmüşüm gibi." Birini becermek için tribünlerin altından çok daha iyi yerler vardı. Belki de

kibirli bir pisliktim ama biraz haysiyetim vardı. Lanet olası bir hayvan değildim.

Amcam bana ölümcül bir bakış fırlattı, yeşil gözleri genişledi ve ağzı derin bir şekilde çatıldı.

Gözlerimi devirdim ve gülümsememi sildim. "Dürüst olmak gerekirse..." Öne doğru eğildim ve böyle bir yorumda bulunan veliye baktım. "Yeni kız pek benim tipim değil. Ayrıca, bu okulda beni tavlamaaya çalışmayan tek kız o-" Sözcük ağzımdan çıkmadan kendimi durdurdum. "... onlarla çık," diye eklemekte gecikmedim. "Kızlarınız sayılmaz. Onlar benden uzak dursun, ben de onlardan uzak durayım."

Bu doğru değildi, ama ne de olsa onların gözüne girmeye çalışıyordum, bu yüzden bunu ekleme ihtiyacı hissettim.

"Fakülte mi?" Mercedes'in babası hepimizin dikkatini ona çekerek sordu. "Isaiah'ın söylediklerini destekleyebilir misiniz? Mercedes bana yeni öğrencileri hakkında biraz bilgi verdi. Müdürün söyledikleriyle aynı doğrultuda. Ayrıca Gemma'nın çok sessiz ve genel olarak iyi bir kız olduğunu söyledi. Yine de sizin yorumlarınızı duymak isterim."

Konuyla ilgili fikrinin ne olduğunu anlamak için hayırseverin yanına baktım ama o baygındı. Ağzı falan açıktı. Bir kahkahayı bastırdım.

Öğretmenlerin her biri bakışlarını tekrar paylaştı ve birbirlerini başlarıyla selamladı. İlk konuşan Bayan Fitz oldu.

"Gemma okulumuza harika bir katkı. Anladığım kadarıyla tatlı, akıllı ve harika bir sanatçı. Bay Underwood'dan etkileneceğini hiç sanmıyorum. Çalışmalarına, daha doğrusu sanatına çok odaklanmış durumda."

Daha sonra Bayan Dunes konuştu. "O çok olgun biri. Yaşının çok ötesinde. Sınıfta dikkatli."

Mercedes'in babası tekrar dikkatimizi çekti, kaşlarını indirmişti. "Tamam, size özel ders vermeyi kabul etti. Ama neden?"

İçimi çektim. "Çok basit, gerçekten. O sadece... hoş biri." Tamamen kıcımdan yalan söylüyordum. Gemma'nın iyi biri olduğundan emindim. Sevecen, besleyici bir yanı var gibi görünüyordu ama en başta bana ders vermesini istediğimde konuşma hiç de böyle geçmemişti. Gerçi ondan benim için yalan söylemesini ve kıcıımı kollamasını da istemiştim ama bu konumuzun dışındaydı.

"Bana şunu mu demek istiyorsun... ondan kendi çalışmalarından ve boş zamanlarından zaman ayırmasını istedin ve o da... öylece kabul etti. Öylece mi?"

"Evet," diye kestirip attım. "Sana söyleyecekler." Başımı öğretmenlere doğru salladım. "Gemma iyi biri. Bunu söylemenin başka yolu yok. Notlarımı yükseltmek için yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim ve ondan yardım istedim, o da tamam dedi. Bu kadar basit."

Bay Cunningham başıyla onayladı. "Çok tatlı bir kız. Geçen gün düşürdüğüm kitapları toplamama yardım etti, diğer tüm öğrenciler güldü - sizin çocuklarınız da dahil. Sonra da sanki ona iyilik yapmışım gibi bana efendim dedi."

Diğer öğretmenler Gemma'nın ne kadar hoş ve tatlı olduğu hakkında yorum yapıyorlardı ki, hayırsever yüksek sesle horlamaya başladı. İçimden güldüm ve sonra konuşma değişmeye başladı.

"Peki, tamam. Anlaştık o zaman. Notlarınızı yükseltmeniz için size bir ay süre vereceğiz."

Teşekkürler.

Mercedes'in babası, toplantıdan çıkmaya çok hazır olan Abby'nin annesinin sözünü keserek, "Dur bakalım," dedi. "Peki ya davranışların? Bu beni notlarından daha çok ilgilendiriyor. Mercedes bana okulda olup biten her şeyi anlatıyor ve sen her zaman hikâyenin yıldızı oluyorsun."

Mercedes'in ona pek bir şey anlattığından şüpheliyim. Ya da belki onunla ilgili olmayan şeyleri anlatmıştır. Mercedes kural tanımaz biri değildi ama bir azize de değildi.

İçimden iç geçirerek sahte bir yüz ifadesi takındım ve hayatımda ilk kez özür dilermiş gibi davrandım. "Dinleyin, St. Mary's'e katıldığımdan beri size ve SMC'nin geri kalanına sıkıntı vermekten başka bir şey yapmadığımı biliyorum ve hepinizle olan köprülerimin çoğunu yaktığımı anlıyorum." Önce masaya sonra da bana bakan yüzlere baktım. "Ama-"

"Ama bunun kefareтини ödemek için son şansı olduğunun farkında. Zamanının çoğunu buna ayıracak. Gün içinde okul, sonrasında lacrosse, akşamları da özel ders. Isaiah ile uzun uzun konuştuk ve bunun bardağı taşıran son damla olduğunun farkında ve alternatifini beğenmedi."

Amcam haklıydı. Alternatiften hoşlanmıyordum ama ikimiz de ortaya çıkıp SMC'ye bu alternatifin ne olduğunu söyleyemiyorduk. Hiçbiri Covens'in ne olduğunu ya da babamın gerçekte kim olduğunu bilmiyordu - en azından ben bilmediğimi umuyordum.

SMC amcamın söylediklerini anladığı için bilgisayarda uzun bir duraklama oldu. Gözlerinin çoğu bana çevrilmişti ve ilk kez maske takmamıştım. Çaresizliğimi gizlemeye ya da kendini beğenmiş bir sırıtışla örtmeye çalışmadım. Onlara ciddi olduğumu gösterdim, çünkü gerçekten de öyleydim.

Bayan Glenburg davranışlarım dışında hiçbir konuda seçme şansım olmadığını söyledi ama yanılıyordu. Öyle bir seçeneğim bile yoktu. Babamın tehdidi Maldivler'deki su kadar açıktı. Ya işimi yapacaktım ya da Jack sonuçlarına katlanacaktı. Bu pek de bir seçenek değildi, değil mi?

Amcam bilgisayarı yüzüne doğru çekerek, "Notlarda iyileşme için bir ay," dedi. "Ve artık davranışlar için bahane yok. Artık kavga etmek yok. Okuldan kaçmak ya da kızlar koridoruna girmek yok. Dersi asmak yok."

Bilgisayardan biri "Ve artık öğretmenleri baştan çıkarmak yok" dedi.

Hayırsever bir noktada uyandı ve yaşlı, kır saçlı adam eğlenerek homurdandı, bu gerçekten de meselelere yardımcı olmadı.

"Evet ve artık öğretmenleri baştan çıkarmak yok." Amcam bilgisayarın üzerinden gözüme takıldı ve bana bir bakış attı.

Ellerimi sahte bir masumiyetle havaya kaldırdım. "Artık öğretmenleri baştan çıkarmak yok. Anladım." Gözlerim kısa bir süreliğine Bayan Dunes'a takıldı ve yuvarlak yanakları öncekinden biraz daha kızarmıştı. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım, böylece SMC ile son şansımı da mahvetmemiş olacaktım.

"Bir ay içinde bir toplantı daha yapacağız, Isaiah. Amcanın *ikna* etmesi nedeniyle seni okuldan atmayarak hata yapmadığımızı bize bir kez daha kanıtla."

"Evet efendim," dedim soğukkanlılıkla, ayağa kalkıp sandalyemi masadan iterek. "Burada işimiz bittiyse" - kravatımı düzeltmeye başladım - "derse zamanında yetişmek istiyorsam kahvaltıya gitmem gerekiyor - Bayan Dunes'un muhtemelen takdir edeceği bir şey."

"Evet, evet." Amcam elini salladı. "Git."

Ve böylece arkamı dönüp kütüphaneden çıktım, içimde az da olsa bir rahatlama hissettim.

Resim dersinde tabureme YASLANIP Gemma'ya bakmaya devam ettim. Bu sabah kahvaltı sırasında birbirimizi görememiştik, bu yüzden ona bu akşamki ders için her şeyin yolunda olduğunu söyleyememiştim. O, Sloane ve Mercedes bir sebepten dolayı gelmemişlerdi ve bu sebebin ben olduğumu düşünmeden edemiyordum. Ne de olsa Gemma artık odanın diğer ucundan bana bakmıyordu bile.

Bu hiç hoşuma gitmedi. Odanın öbür ucundan bile bana bakamıyorsa akşamları bana nasıl *ders* verecekti? Biraz gevşemesi gerekiyordu. Her zaman çok ciddiye. Temkinli de.

Brantley yanımdan gülerek, "Zil çalmadan önce o ereksiyonu düzeltsen iyi olur," dedi.

Gözlerimi devirmeden önce dikkatimi pantolonuma verdim, aptalca şakasına kandığımı çok iyi biliyordum. Kahkahadan kırılırken göğsü titredi ve Cade de ona katıldı.

"Siktir git ve sikimi düşünmeyi bırak," diye tersledim ve dikkatimi tekrar Gemma'ya verdim. Taburesinde oturuyordu, omurgası dik ve omuzları geriye çekilmiş, dengeli bir kız öğrenci gibi görünüyordu. Saçları uzun bir örgü halindeydi ve onu becerirken yumruğumun etrafına sardığımı hayal ediyordum. *Hay sikeyim. Bekle. Ani bir dönüş oldu.*

Gözlerimi ekose eteğinin altından görünen bacaklarının yumuşak teninden ayırmadan tekrar taburenin üzerinde kaydım. Şimdiden kendimi onu nefes nefese öperken hayal etmeye başlamıştım ki bunu kesinlikle yapamazdım. Bu büyük bir hata olurdu. Onu öyle ya da böyle becerirdim, çünkü böyle bir kızı daha fazlasını istemeden öpmenin hiçbir yolu yoktu ve sonra aramızdaki işler karışırdı. Kesinlikle duygularının işe karışmasına izin verecek türden bir kızdı ve bu olamazdı - en azından benim gibi biriyle. Ayrıca, kapak öğretmenimin benden nefret etmesine ve anlaşmamızdan caymasına izin veremezdim, değil mi? Ben bundan çok daha akıllıydım. İşle zevki karıştırmak asla iyi bir fikir değildi. *Ama lanet olsun, Bayan Glenburg'dan beri kimseyle yatmamıştım ve daha bitirememiştim bile.*

Cade, zil henüz çalmamış olmasına rağmen sırt çantasını çekiştirmeye başladı, Brantley ise Bayan Fitz'in sınıftan çıkana kadar şapkasını çıkarması için onu azarlayacağını çok iyi bildiğinden, ters beyzbol şapkasını başının üstüne geçirdi. "Bain'i bugün hiç gördük mü? Nasıl görünüyor?"

Kan beynime sıçrarken bakışlarım Cade'e kaydı. "'Nasıl görünüyor' derken ne demek istiyorsun?"

Cade, Brantley'e paniklemiş bir bakış fırlatırken gözleri büyüdü. "Anlaşılan son blog yazısını görmemişsin."

Şu aptal blog.

Çenemi sıkarak ayaklarımı tabureden tekrar yere koydum, Cade'in *oh* olsun ifadesine sertçe bakmadan önce Gemma'ya bir kez göz attım. "Açıkla."

Cade, SMC bugün Bayan Glenburg'u baştan çıkarmam konusunu açtığında Bayan Dunes kadar rahatsız görünüyordu. Brantley boştaki eliyle alnını sertçe ovuşturdu. Zil çaldı ve ben de elimi masaya vurdum. "Devam edin!"

"Shiner seni dinlemedi. Parti kapatıldığı için ne kadar kızgın olduğunu biliyorsun..." *Bunun tek bir anlamı olabilir.*

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Sesim dökülmemiş bir öfkeyle titriyordu ve alçak sesle konuşmak beni öldürüyordu. Gemma kapıdan dışarı fırlamak üzereydi, dikkatini hâlâ benden uzak tutuyordu, bu da sinir bozucuydu ama neyse ki son saniyede Bayan Fitz bir elini onun koluna koydu ve gözlerinde huşu dolu bir parıltıyla onunla konuşmaya başladı.

Yerimden fırladım ve sırt çantamı kuvvetle kavradım. Gözlerimi Gemma'ya dikmeden önce Cade ve Brantley'e ters ters baktım. "Shiner'a benim bok listemde olduğunu söyle. Ona bu konuyu kapatmasını özellikle söyledim." Bu sabah Bain'e daha yakından bakmadığım için de sessizce kendime lanet ediyordum.

Ben yanından geçerken Cade nefesinin altından mırıldandı. "Belki de ona ipucu vermemizin zamanı gelmiştir, kardeşim. Bilseydi bunu yapmazdı..."

Ona bir bakış daha attım ve o da ellerini masumca havaya kaldırdı. "Sadece bir öneriydi." Sonra başıyla Gemma'nın durduğu kapıyı işaret etti. "Haberin olsun, makalede bir Asi'nin -tabii ki adı verilmiyor- Bain'e saldırdığı ve Cumartesi günü Gemma'ya yaptığı şey yüzünden Gemma'nın adına savaştığı yazıyordu. Muhtemelen bu yüzden senden kaçıyor."

Harika. "O pisliğin hemen kaldırılmasını istiyorum."

Brantley, "Bu işi halledeceğiz," diye ısrar etti. "Zaten bildiğinizi ve Shiner'la konuştuğunuzu sanıyorduk."

Yüzümü buruşturdum. "Ama yapmadım ve şimdi işler karışmak üzere."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

GEMMA

DIKKATLİ GÖZLER her hareketimi TAKIP EDİYORDU. Koridorda yürürken, kızlar tuvaletinde ellerimi yıkarken, hatta Dünya Tarihi dersinde arka sıralarda oturup Yedi Denizler üzerine bir ders dinlerken bile beni takip ediyorlardı. Sanat dersinin köşesini döndüğümde, herkes nefeslerinin altında mırıldanıyor ve *tekrar* yer aldığım blog yazısı hakkında fısıldaşıyordu; bu yüzden parçalanmaya hazırdım.

Midem zaten sinirle doluydu ve Cumartesi akşamı çamaşır dolabındaki buluşmamızdan beri görmediğim Isaiah ile sınıfta olma düşüncesi gerçekten her yere kusma isteği uyandırdı. *Bain'e saldırdı mı? Hepsi bir söylenti miydi?* Emin değildim, Sloane ve Mercedes de öyle. Üçümüz bu sabah kahvaltıda granola yerken Sloane'un telefonuna sarıldık ve blog yazısını okuduk, utanç beni bütünüyle yuttu, sonrasında kemiklerimi tükürme zahmetine bile girmedim.

Bacaklarım titreyerek eskiz defterimi sıkıca göğsüme bastırdım ve en sevdiğim derse girmek üzere olduğum gerçeğine güvenerek günün geri kalanını atlatmaya çalıştım. Berbat cep telefonumu bilerek odamda bırakmıştım, Richard'ın tehditlerinin hâlâ aklımın bir köşesinde yankılanıyor olmasından rahatsız olamayacak kadar her şeyin etkisindeydim.

Richard Amca'nın gelen bir aramayla ekranda yanıp söndüğü düşüncesiyle ürperdim ama sonra koridorun sonundaki gizli bir köşeden bir el uzandığında donup kaldım. Ağzımdan hafif bir çığlık çıkarken beni kendine doğru çekti. İlk aklıma gelenin Isaiah olduğunu düşündüm, çünkü beni *konusmak* için iki kez küçük bir alana itmişti, ama gözlerim örümcek ağlarıyla kaplı karanlık sahtekârlığa alıştığında donup kaldım.

Bain. Onunla ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak görüşüyordum... Cumartesi gecesi dışında.

"Ne yapıyorsun?" Kalbim şu anda kanatlanıp göğsümden fırlayacak gibi olsa da sesimi sabit tutarak sordum. "Yine isteğim dışında beni sahiplenmeye mi geliyorsun?" Ağzımı kapalı tutmadığım için zihinsel olarak kendimi tokatladım. *Bana neler oluyordu böyle?*

Bain'in sol gözü oldukça şişmişti ve eğer ışık daha iyi olsaydı, kül rengi morlukları seçebileceğimden emindim. Koyu renk gözleri sertti ve bir an için göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüğüme yemin edebilirdim. "Sana küçük bir mesajım var, iyi kız."

Hırladım, dudağım tiksintiyle yükseldi. Sonra bir milisaniye durakladım ve Isaiah'ın bana son birkaç kez İyi Kız dediğinde normalde olduğu gibi geri çekilmediğimi fark ettim. *Garipti.*

Kolumu onun dokunuşundan kurtarıırken dilim bağlı kaldı. Geniş duruşunun arkasından koridordan gelen ışığa baktım. Eğer yanından hızla geçip sırtımı duvarın diğer tarafına dönersem, açık alana çıkmayı başarabilirdim. Ama koşmak benim uzmanlık alanım değildi ve sağlam bir kaçış planım olmadan olduğum yerde kalmam gerekiyordu. Bunu tecrübelerimden biliyordum.

"Kimin için bir mesaj?" Sesim sorumla birlikte titremedi ve içim gururla doldu.

Ama dışarıdan korkmuyormuş gibi görünmem, içten içe korkmadığım anlamına gelmiyordu. Bain beni ürkütüyordu. Cumartesi günü, özellikle de zifiri karanlık bir odadayken tüylerimi diken diken etmişti, şimdi de diken diken ediyordu. Dokunuşunda soğuk bir şeyler vardı. Bana çok tanıdık gelen bir şey. "Küçük erkek arkadaşın, işte o," diye hırladı, yaralanmamış diğer gözünü kısarak bana baktı. "Ona kim olduğunu bildiğimi söyle..." Bir kahkaha attı ve nefesinin bana dokunmasından rahatsız olarak onun alanından daha da geri çekildim. Bana hınzırca sırıtmadan önce düğmeleri açık beyaz manşetlerini dirseklerine kadar itti ve dramatik bir şekilde durakladı

etkisi. Uzaklaşmama rağmen bir parmağını uzatıp yüzümün yan tarafını okşarken kare şeklindeki çenesi düştü. "Ve senin de kim olduğunu öğrenmem uzun sürmeyecek. Seni tanıyorum. Sadece henüz nereden olduğunu bilmiyorum."

Tırnağını yanağımda gezdirirken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim, sanki parmağının isteğiyle vücudumdan kanın çıkmasını sağlıyordu. Sonra arkasını döndü ve geç zili koridorda çalarken beni karanlık, örümcek istilasına uğramış köşede tek başıma bıraktı.

Aceleyle sanata koştum ve o zamandan beri yıpranmış bir karmaşa içindeydim.

Bayan Fitzpatrick hala benimle dün sabah kahvaltıdan önce yaptığım resim hakkında konuşuyordu, arkamdan yaklaşan tehlikeyi hissettiğimde tüm arkadaşlarım hala yataklarında uyuyorlardı. Isaiah'nın bana baktığını biliyordum; tüm sınıf boyunca gözlerini hissedebiliyordum. Ensemdeki deri diken diken olmuştu ve Bain'in sözleri her saniye tekrar tekrar çalıyordu.

Seni tanıyorum. Bu Bain'in Richard'ı tanıdığı anlamına mı geliyor? Beni tanıyor muydu? Daha da iyisi, kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini biliyor muydu? Richard bana karşı çok ketumdu, beni diğer karanlık işadamları ve politikacılardan oluşan elit akşam yemeği partilerine götürdüğü zamanlar hariç. O zamanlar bunu fark etmemiştim ama benimle konuşma şekilleri ve ateşli bakışlarını vücudumda gezdirmeleri bana şimdi bilmem gereken her şeyi anlatıyordu: Richard'ın en yakın müttefikleri iyi insanlar değildi. Hem de hiç.

Amcamın ölümüyle ilgili detayları bilselerdi şaşırmazdım.

On sekiz yaşıma girdiğim zaman için planlar. Bildiğimi sanmıyordu ama ben biliyordum. "Gemma." Isaiah'nın eli küçük pazumun etrafına dolandı, tam da ben

sanat odasından çıkarken arkamda bir yangın varmış gibi yürüyordum. "Bekle."

Düşüncelerimin böyle bir şeye neden olması beni çileden çıkaran yoğun nemin arasından göz kırparak yüzüne baktım.

Önce gözlerinin mavi rengi dikkatimi çekti ve kısacık bir an için kendimi huzurlu hissettim. Sakin. Ama sonra her şey tekrar gözümün önüne geldi ve dudaklarım aşağı doğru döndü.

"Konuşmamız gerek," diye söze girdim, kelimelerin ağzımdan çıkmayı beklediğini hissediyordum.

Birkaç öğrenci yanımdan geçerken kısık bir sesle "Haydi," dedi, ama açgözlülükle alıcı gözlerle bize bakmadan değil. Drama: Liselileri başarılı kılan şey buydu.

Başlarını bize doğru eğip çatık kaşları ve ellerinde telefonlarıyla uzaklaşırlarken dikkatimi Cade ve Brantley'e çevirdim. Kesinlikle bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyorlardı.

"Blog yazısını kaldırıyorlar. Şu ana kadar bundan haberim yoktu. Amcana geri dönmeyeceğinden emin olmadığını biliyorum, ki dönmeyecek, ama ben halledeceğim." Isaiah beni sanat odasının yanındaki sınıfa çekti, burası uzun zamandır kullanılmamış olmalıydı çünkü toz kokuyordu ve mobilyaların her bir parçasının üzerine beyaz çarşaflar örtülmüştü. Kapıyı arkamdan hızla kapattı, beni kirli cam pencereden uzaklaştırdı ve elimi bıraktı.

Geride durdu ve dikkatli gözlerle beni izledi, ben de aynısını ona yaptım. Küçük, zar zor fark edilebilen bir kelebek uçuşması midemi kapladı ve tüm düşüncelerim kayboldu. Bugün geniş omuzlarına tam oturan bordo okul ceketini giymişti. Kravatı boynunda hâlâ biraz gevşekti, bronz teni düğmesiz beyaz gömleğinin üstünden görünüyordu. Kömür rengi saçları nefis bir dağınıklıkla yana düşmüştü ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ağzım açık kalmış, yanaklarımdan ateş fişkırmaya başlamıştı.

Bir şey söylemek üzereyken kelimeler dilimde can verdi, çünkü sadece Isaiah'ı incelemekle kalmıyordum, sanırım o da aynısını bana yapıyordu. Gözleri çıplak kalçalarıma kilitlenmişti ve ben onları birbirine sıkarken neredeyse beni ona doğru zorlayan güçlü bir manyetik çekim olduğuna yemin edebilirdim. *Bekle... neden tekrar konuşmamız gerekiyordu?*

"Um," sonunda nefes almayı başardım. Bu kısa kelime ikimizi de gerçeğe döndürmüş gibi görünüyordu çünkü kafasını kaldırdı ve buz gibi gözleri

Bacaklar.

"Siktir. Doğru." Isaiah başını salladı ve çarşafı kaplı masaya yaslandı.

Başladığım yerde kaldım, daha fazla yaklaşımaya korkuyordum. "Bain'e saldırdın mı? Bunu onun yüzüne sen mi yaptın?"

Çenesi gergindi. "Hayır." Sonra omuz silkti. "Gerçi bu istemediğim anlamına gelmiyor. Ama SMC'de gözetim altındayım, unuttun mu? Başımı belaya sokmayı göze alamam."

Rahat bir nefes aldım ama dün sabah Sloane'la kahvaltıdan döndüğümüzde sihirli bir şekilde yatağında beliren yeni ayakkabılarımın içinde gergin bir şekilde kıpırdandım. Güldü ve şakacı bir şekilde gözlerini devirdi, nefesinin altında müdürle ilgili bir şeyler mırıldandı. "Bain dersten önce benimle konuştu," dedim blazer ceketimin kollarını bileklerimden aşağı doğru çekerek.

Isaiah'nın gözleri sertleşti, sonra ceketini silkti ve kollarını kavuşturdu. "Konuştu mu? Yoksa başka bir şey mi yaptı?" Bakışlarındaki sertlik yutkunmama neden oldu.

Bain ne kadar tehlikeliydi? Ve Isaiah ne kadar tehlikeliydi? Ben cevap vermeden önce iç sesim bu sorunun cevabını fısıldadı. "Sana kim olduğunu bildiğini söylememi istedi."

Isaiah'ın göğsü kabardı ve ellerinin üzerindeki damarların çıkışını izledim. "Bu kadar mıydı?"

Bakışlarım yeni ayakkabılarıma kaydı. Yağmur cama vururken pencereden gelen azıcık ışıkla parlıyorlardı. "Hayır."

"İyi kız..." Isaiah artık daha yakındaydı ve nerede olduğunu görmek için hızla başımı kaldırdım. Bana yaklaşırken adımları yavaş ve rahattı, arkasındaki tozu karıştırıyordu. "Bana güvenmediğini biliyorum ama bunun Bain'le bir ilgisi varsa bana söylemen gerek."

Kalbim göğsümün duvarlarına çarparken dilim dudaklarımın üzerinde gezindi. Gerçekten büyük bir parçam ona güvenmek istiyordu ama bunu yapmak için kendime güvenmekte gerçekten zorlanıyordum. Yargılarım çarpıktı. Ne de olsa

Richard'a on yedi yıl boyunca güvenden sonra onun elindeki tokmağın arkasına saklanan sinsi bir adam olduğunu öğrenmişim.

Ama sonunda kalbim aklıma karşı kazandı. "Beni tanıdığını ve yakında nereden geldiğimi öğreneceğini söyledi."

Isaiah'dan aldığım tek tepki gözlerindeki hafif bir seğirmeydi.

Ellerimi bir tür güç veren kucaklama olarak gövdemin etrafına sardım. "Eğer beni tanıyorsa, muhtemelen amcamı da tanıyordur ve-"

"Bana ulaşmak için seninle taşak geçiyor," diye sözümü kesti.

"Bilmiyorum." Bain'in sözleri üzerine düşünürken zihnim dönüp duruyordu. Bana bakışı başka türlü düşünmemi sağlıyordu. *Ya beni tanıyorsa?* Geçmişte Richard'ın beni katılmaya zorladığı toplantılardan birinde beni görmüş olabilir miydi? O anlamsız, yüksek sosyete partilerinde pek kimsenin gözünün içine bakmazdım çünkü daha sonra cezalandırılacağımı bilirdim. "Ona güvenmiyorum."

Isaiah'nın dudakları kıpırdadı ve sııttı. "Kimseye güvenmediğini sanıyordum." Hafif gülümsemesi daha da genişledi ve ben onun mükemmel beyaz dişlerine baktım. "Henüz bir arkadaşlık bile kurmadık ve sen bana şimdiden güveniyor musun?"

Geri çekildim. "Kimse sana güvendiğimi söylemedi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak durakladım. "Ve kimse arkadaş olacağımızı söylemedi."

Omuz silkti. "Ama bana güvenmek istiyorsun."

Kollarım vücudumda bükülürken kaşlarım çatıldı. "Yalan söylemiyorum." Yalan söylüyor olsam da fark etmezdi. Ona güvenmezdim. Güvenmezdim.

Gülümsemesi gözüme çarptı ve nefesimin cennete yükselen bir ruh gibi bedenimi terk ettiğine yemin ettim. "Ve benimle arkadaş olmak istiyorsun." Uzun koluyla uzandı ve saç örgümü omzumdan attı. "Bu da bir başlangıç, iyi kız."

Gamzeli yanağını gördüğümde içimi bir sıcaklık kapladı. *Onunla arkadaş olamazdım.*

Isaiah, birbirimizden bir adım uzaklaşana kadar aramızdaki açık alanı sildi. Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim ve ışığının

İfade daha karanlık bir şeye dönüşmüştü. "Şimdi bir şeyleri yeniden mi düşünüyorsun? Bain tehditler savururken mi?"

Ağzımdan kaçmak isteyen her şeyi bastırmak için dişlerimi birbirine kenetledim. Isaiah bu kadar yakinken düşüncelerimi düzgün tutmak zordu. Sanki bana dokunuyormuş gibi tenimin üzerinde bir şey dans ediyordu. Ama dokunmuyordu. O yakınımdayken bu kadar heyecanlanmam korkutucuydu. Neredeyse Bain'in kim olduğumu bilmesinden daha korkutucuydu.

"Hayır. Ama gerçekten neyin peşinde olduğumu, bana ne getirdiğini öğrenirse ve amcama söyleyse..." Beynim neredeyse çenemi kapatmam için bana bağıırıyordu. "Boş ver gitsin. Amcama koşup hakkımda rapor vermesini istemiyorum. Hepsi bu."

Isaiah ellerini ceplerine soktu ve ona baktığımda tek görebildiğim bana yan gözle baktığı oldu. "Bain, bağlantı kurma düşüncesiyle bile seni bu kadar korkutabiliyorsa, amcan hesaba katılması gereken bir güç olmalı." Bakışlarını kaçırdı, yağmur damlalarının camdan aşağı süzülüşünü izliyordu. Odaklanabildiğim tek şey keskin çenesiydi. "Eğer çıkmak istiyorsan bana şimdi söylemelisin ki ben de kışımı şartlı tahliyeden kurtarmak için daha iyi bir plan yapabileyim."

"Neyin dışında? Özel ders mi?"

Buz gibi gözleri tekrar benimkileri buldu. "Evet."

Panik beni ona doğru itti, titreyen ellerim kolunu kavradı. "Hayır!" Bu kelime boş odada çaresizliğin sarsıntısıyla uçuştı. "Bana söz verdiğin şeye ihtiyacım var." Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki dudaklarımda özgürlüğün tadını alabiliyordum.

Dokunduğumda kolu büküldü ve bakışlarımı hemen ağzına indirdim.

"Güzel. Çünkü SMC bana özel ders vermene izin vermeyi çoktan kabul etti. Bu gece başlıyoruz." Gözlerimiz kilitlendi ve aramızda bir şey geçti. Bir bağ mı? Bir anlayış mı? Ne olduğundan emin değildim ama benim için bir şeyler yerine oturmuş gibiydi.

"Saat yedide kütüphanede buluşuruz o zaman." Sesimdeki panik tonu rahatlamamla birlikte kaybolmuştu ve Isaiah'nın asık suratı normal, sinsi sırtışına dönüşmüştü.

"Sekiz olsun. Bu akşam lakros maçım var."

Başımı salladım. "Tamam. Sekizde görüşürüz." Arkamı dönmeye başlamıştım ki eli uzandı ve beni geri çekti.

"Maça gelmelisin."

Eli kolumda kalırken kaşlarım çatıldı. "Lakros maçın mı? Neden?"

Gözlerini kaçırdı ve sinsi sırtışını hiçbir yerde bulamadı. Tekrar pencereye bakarken kara kaşları gözlerinin üzerine eğilmişti. Göğsümde, elimi uzatıp onun elinin üzerine koymak istememe neden olan anlaşılmaz bir çekim vardı, bu da kafasını karıştıran her neyse ona sorun olmadığını bildiriyordu. Bir konuda kafasının karışık olması neden umurumdaydı ki? Bu da nereden çıkmıştı? Onun gibi birini daha iyi hissettirmek gibi mantıksız bir düşünceye kapıldığım için öfkem su yüzüne çıkmaya başladı. Isaiah ve ben arkadaş değildik ve son baktığımda, *intikam almak* için okulun ilk gününde beni bir dolaba atmıştı. Isaiah hakkında tek bir şey bile bilmiyordum ve onun duygularını kendi duygularımdan üstün tutma ihtiyacımın bu odadan hızlı bir dönüş yapması gerekecekti.

Ama sonra... Ağzım açıldı ve ağzımdan çıkan kelimeler ikimizi de şaşırttı. "Maçına geleceğim." *Ne?!*

Dikkatini tekrar bana verdi ve bir nefes çekti. "Güzel." Ve aynen böyle, kapıya doğru yürüdü ve benim için kapıyı açtı. Dudaklarım mühürlü bir şekilde dışarı çıkmaya başladım çünkü davranışımın dehşete düşmüştüm.

Koridora geri adım atmadan hemen önce Isaiah eğildi ve dudaklarını kulağıma değdirdi. Cildimin her santiminde tüylerim diken diken oldu ve daha önce Bain'le yakın temasta olduğumuz ve damarlarımda korku dolaştığı zamanların aksine, Isaiah heyecandan başka bir şeye neden olmadı.

karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Ta ki, "Bana bir iyilik yap. Bain'den uzak dur."

Eli kolumu bıraktı ve nefesi artık kulağımı gıdıklamıyordu. Sertçe yutkundum ve o bilmediğim gösterişli adımlarıyla koridorda yürümeye başlamadan önce başımla onayladım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ISAIAH

Soyunma odasına girdim, bordo kravatımı boynumdan çıkarıp yere attım. Cade beyaz lacrosse formasını giyerken gözlerini bana dikti. Formayı kafasına geçirir geçirmez bir talepte bulundum. "Sen, Shiner ve Brantley dışında herkesin sahaya çıkmasını istiyorum."

"Abi," diye başladı Cade. "Maç otuz dakika içinde..." Cümlesi yarım kaldı çünkü ona attığım bakış ağzını hızla kapatmasına neden oldu. "Herkes dışarı. Şimdi!" diye bağırdı ve elini havada salladı. Ekibimizin geri kalanı durakladı, bazıları formalarıyla, bazıları gömleksiz ve kahkahaların ortasında. Bize bir şeyler olduğunu anlamaları uzun sürmedi ve sormaktan daha iyisini biliyorlardı. Dolap kapıları çarpıldı, lakros kıyafetleri takıldı ve çok geçmeden hepsi soyunma odasından çıktı ve dördümüz metal dolaplar, boş duşlar ve çarpan kalbimin yankısıyla çevriliydik.

Son kişi de dışarı çıkar çıkmaz -Mason, o yavaş herif- Shiner'a zehirli bir bakış attım ve yumruğumu alıp onun güzel suratına indirmek üzere olduğumu belli etmedim. Kapalı elim gürültülü bir gümbürtüyle elmacık kemiğine inmeden önce yüz ifadesinin şaşkınlıktan *oh* olsun'a dönüşmesini bir anlığına izledim.

"Ne oluyor lan, Isaiah!" Geri çekildiğim anda Brantley aramıza girdi ve kaşları öfkesini açıkça gösteriyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Ellerim hemen kalçalarımın altına gitti ve formamın altına girdi. En iyi arkadaşlarımdan birini yumrukladığım için elimde oluşan acıyı görmezden geldim ama verdiğim bir emre kasten itaatsizlik edince böyle oluyordu.

Kabul ediyorum, Cade daha önce haklıydı. Shiner karanlıktaydı ve bu beni kıcımdan ısıırıyordu, ama arkadaş olsun ya da olmasın, bu konuşmayı doğru bir şekilde başlatmak istedim. Burada daha büyük şeyler olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı. Çünkü bilmediği şey, söz konusu ben, Bain ve bu okul olduğunda masum hayatların tam anlamıyla çapraz ateşte kaldığıydı. Shiner'ın Bain'in suratına attığı küçük bir yumruk onun için eğlenceli bir çocuk oyunuydu ama benim için öyle değildi. Değildi. Bu bir oyun bile değildi.

"Yüzüne baktım ve sana Bain olayını bırakmanı söyledim." Shiner'a ters ters bakarken sesim sakindi. Sert elmacık kemiği kızarmış ve şişmişti ama bu onun daralmış gözlerini ve sıkılmış çenesini etkilemiyordu.

"Ve ben dinlemedim," diye ısırdı. "Bunun suratıma bir yumruk yemeyi hak ettiğini sanmıyorum, değil mi? Burası mafya değil Isaiah."

Sesim dolaplarımızın metalinde yankılandı. "Eğer mafya olsaydı, o lanet elini keserdim." Babamın yapmaktan çekinmeyeceği bir şey.

Brantley hâlâ aramızda bir tampon olarak duruyordu ama artık buna ihtiyacı yoktu. Başka bir şey yapmayacaktım. Amacım Shiner'ın dikkatini çekmekti ve söylenmesi gerekenleri söyleyebilmem için üç saniyeden fazla o şakacı ağzını kapatmasına ihtiyacım vardı. "Bilmediğin şeyler var, Shiner," diye başladım, sesimdeki sertliği bir anlığına azaltarak. "Bilmesen daha iyi olacak şeyler."

Öfkeyle ofladı ve inanmamış gibi görünen bir ifadeyle başını salladı. "Evet, saçmalama Isaiah." Çenesini Brantley ve Cade'e doğru eğdi. "Üçünüzün arasında bir şeyler var, gizli bir kankalık falan. Ben kör değilim. Üçünüzün nasıl sessiz konuşmalar yaptığınızı gördüm."

Cade alay etti. "Bu bir kankalık ilişkisi değil, seni sikik."

Cade'i görmezden geldim ve kollarımı formamın üzerinde kavuşturdum. "Tebrikler, Shiner. Bektan hayatlarımıza hoş geldin." Kapının üzerinde asılı duran saate bir bakış attım ve on beş dakikamız olduğunu gördüm.

Koç buraya gelip ısınmaya çıkmadığımız için bizi azarlamadan önce sahaya çıktık. "Oturun ve dinleyin, çünkü bunu size sadece bir kez söyleyeceğim."

Shiner Cade ve Brantley'e baktı, onlar da yavaşça yanıma gelip arkamda durdular ve Shiner'a şakalar yaparak ve dersleri asarak havasız bir yatılı okuldaki son yıllarını atlatmaya çalışan bir grup kötü çocuk olmadığımızı söyleme kararında beni desteklediler. Aslında bu yılı mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyorduk çünkü sonrasında bizi bekleyen şey, ufukta her an tehlikenin belirdiği, elimizden alınmış bir özgürlükten başka bir şey değildi.

"Babam beni St. Mary's'e buradaki çoğu öğrenci gibi sırf benden kurtulmak için göndermedi," diye başladım ve Cade ile Brantley'e omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. "Ben buraya babam adına geldim. Hepimiz öyleyiz." Onun adını yüksek sesle söylemek beni neredeyse öldürüyordu. Yetimhanelere ve grup evlerine yaptığı birçok katkının önünde kullandığı ismi değil. Bağışlar ve hayır işleri için verilen çeklerde imzası bulunan isim değil. Hayır, başkalarının duyduğunda ürperdiği ismi kastetmiştim. Düşünmesi bile beni ikiye bölse de bir gün kendi adım olarak kabul edeceğim isim.

"Baban mı?" Shiner kaşlarını kaldırarak sordu. "Evet. Babam... *Huntsman*."

ShineR sonunda çenesini soyunma odasının zemininden kaldırıp ona söylediklerimi kafasına yerleştirdikten sonra dördümüz ellerimizde haçlarla sahaya koştuk.

Hava sisle kaplıydı, güneş kalın bulutların örtüsü altında tamamen unutulmuştu. Kramponlarımız ıslak zemine saplanıyor, sık sık rakip takıma çamur parçaları atıyorduk. İkinci çeyreğe çoktan girmiştik ve ben tam havaya girip

Babamın kafamın arkasındaki sesinin ve Jack'i Covens'e gönderdiğim için günahla karışık tehditlerinin her günkü dırdırına ara verdiğimde, Shiner elinde crosse ile arkamdan geldi, gözlerini sahanın diğer tarafındaki bir savunmacıya dikmişti. "Babanın *Huntsman* olduğuna inanamıyorum. Mesela..." Nefes nefese kaldı, yanımdan koşarak geçmeye hazırlanıyordu. "Lanet Huntsman. Kahretsin, Isaiah." Gözlerinin sıkı kırışıklarındaki ıstırap ifadesini yakaladım ve başımı salladım.

"Her neyse," diye mırıldandım. "Kafanı oyuna ver. İki sayı gerideyiz." Bana istemeden de olsa gösterdiği acıma duygusunu bir kenara ittim ve babamın Huntsman olması önemli bir şey değilmiş gibi davrandım, ama öyleydi. Tanrım, çok önemliydi. Babam çoğu kişi tarafından korkulan biriydi. İnsanlar onun adını yüksek sesle söylediklerinde ürperirlerdi. Gittiği her yerde ölüm onu takip ederdi. İnsanları öldürürdü. Gözümün önünde insanları öldürmüştü. Elindeki soğuk silahı tutarken başka birinin kanının yüzüme sıçradığını hissettim. Aynı soğuk silahı daha sonra milyonlarca dolarlık yasadışı ticaret işinde satacaktı. Hiçbir bağlantıları olmasa bile insanlar bu ismi biliyordu. Babam arkasına yaslanıp gülerken, yakalanması zor Huntsman çoğu zaman haberlerin merkezindeydi. Yetkililerin bu isme bir yüz bulmaya çalışmaktan vazgeçtiğinden emindim.

Shiner keskin bir şekilde başını sallayıp koşarak yanından geçerken ve kendisinden iki kat büyük birine sinsice çapraz kontrol yaparak vücudunun yere çarpmasına neden olurken düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım. Shiner'ın beyaz formasının kenarına çamur sıçradı ve ben sıırıttım. *İşte ben de bundan bahsediyorum. Geleceği sikeyim.* Shiner'ın Washington Lisesi'nden prestijli bir yakışıklıyı çapraz kontrol ettiğini görmek beni şimdiki zamana döndürmek için ihtiyacım olan şeydi. Washington Lisesi'nin en büyük endişesi kız arkadaşlarının önünde lakros maçını berbat etmektir. Ya benimki? Benimki kardeşimi cehennemden uzak tutmak ve ikimiz için de bir çıkış yolu bulacak kadar kendimi kontrol altında tutmaktır. Ama şu anda buna odaklanmalıydım. Oyuna.

Shiner'ın rakip oyuncuyu çapraz kontrol ederek topun havada uçuşmasına neden olmasının ardından Brantley topu kaptı ve aşağıya doğru ilerlemeye başladı.

Sahanın diğerk tarafına geçip onu takip ettim ve çok yakın duran birkaç kişi i kendi bedenimle kontrol ettim. Bakışlarım bir an için son yarım saat içinde beşinci kez Gemma'ya kilitlendi. Sloane sağında, Mercedes solunda olmak üzere metal tribünde aynı yerde oturuyordu. Bir başparmak gibi göze çarpıyordu çünkü oyunun tamamen büyüüne kapılmıştı. Etrafındaki diğerk tüm kızlar sohbet ediyor ya da başlarını arkaya atmış gülüyorlardı ama Gemma öyle değildi.

Gözleri beni takip etti. Mesafenin dezavantajına rağmen, onun uzun bakışlarını hissedebiliyordum. Bu düşünce ciğerklerimi yaktı, bu benim için yeni bir şeydi ama seve seve yakmaya devam edeceğim bir alevdi.

Çünkü ilk kez, korkunç bir uyuşukluktan ve en ufak bir endişeden daha fazlasını hissettim. Gemma, İyi Kız, bana Jack'i güvende tutabileceğıme dair bir umut kıvılcımı verdi ve bu uzun zamandır hissettiğim bir şey değildi. Sanırım kör edici bir öfke dışında bir şey hissetmeme en son Jacobi'nin beni sıkık babamızla baş başa bırakıp gitmesinden önce izin vermiştim.

Sırtıma inen bir şaplak gerekliğı tekrar omuzlarıma indirdi. Sesler geri gelmişti, hafif yağmurun ıslaklığı kollarımın derisine vuruyordu. "Kafamı oyuna vermemden mi bahsediyorsun?" Shiner crosse'uyla sırtıma vurdu, eğer bir oyunun ortasında olmasaydık, benimkini alır ve dizlerinin arkasından keserek onu düşürürdüm. "Sen kafanı oyuna ver. Merak etme. Gemma hiçbir yere gitmiyor ve Bain de gözleri Callie'de, üst tribünde güzelce saklanmış durumda. Gemma'ya dikkat bile etmiyor."

Shiner'ın söylediklerine inanmak isteyerek iç çektim ama içten içe Bain'in gözünün sadece Gemma'da değil, bende de olduğunu biliyordum.

Şerefsiz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

GEMMA

LACROSSE MUHTEMELEN şimdiye kadar izlediğim en eğlenceli şeydi. Her bir oyuncunun yüzlerinde inatçı bir kararlılıkla topun peşinden koşması, sahanın bir ucundan diğerine attıkları ağır adımlarla çamur ve çimenleri tekmelemeleri. Sopalarını koruma amaçlı ve bir tür silah gibi kullanarak topu sahanın belli bir tarafına doğru çağırırken kollarındaki güç.

Büyüleyiciydi. Tüm deneyim. En sevdiğim siyah kot pantolonum ve Sloane'dan ödünç aldığım St. Mary's lacrosse tişörtümle tribünde otururken, her iki yanımda iki yeni arkadaşımınla birlikte, arka planda diğer insanların alkış ve tezahürat sesleri ve oyunun sona erdiğine dair çalınan düdükler. Her şey çok *normaldi*. İçime küçük bir mutluluk tohumu ekildi ve Sloane ile Mercedes beni sahayı tribünlerden ayıran tel örgülere doğru sürüklerken filizlenmesine karşı koymak zordu.

"Ne yapıyoruz biz?" Yüz ifadeleri sahada sol tarafa doğru yerleşirken sordum. Bakışlarını takip ettim ve bir grup adamın kasklarını çıkarıp alınlarındaki teri silmelerini izledim.

Mercedes çenesini elinin altına koyarken hüznle iç çekti. Bana bakmadan ıslak çite yaslandı. "Washington Lisesi oyuncularını kontrol ediyorum."

"Oh," diye cevap verdim, her birine tek tek bakarak.

Sloane bir kahkaha attı. "Gemma'nın Washington'daki oyuncularla ilgilenmediğine eminim, Mer."

Alt dudagımı emdim ve omuz silktim. "İyiler, sanırım." Sonra bakışlarım sahanın St. Mary tarafına kaydı ve hemen

iki takımı karşılaştırmaya başladı.

Her iki takımın da farklı renklerde de olsa formalar giymesi, terden ve maçın yarısında yağın kısa süreli yağmurdan ıslanmış olmaları dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bizimkiler daha uzun, daha güçlü ve daha geniş görünüyordu. Geniş omuzlar, yüksek çeneler. Her biri -hatta tanımadığım birkaçı bile- kararlı ve azimli görünüyordu. Ne yapmaya kararlıydılar? Emin değildim, çünkü maçı çoktan kazanmışlardı.

Isaiah'ı sıranın sonuna doğru durmuş Cade, Brantley ve Shiner ile konuşurken gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir elini siyah saçlarının terli uçlarında gezdirdi ve yavaşça salladı. Sonra bir elini formasının altına sokup sert kaslarla kaplı karnını gösterdiğinde varlığım tamamen sona erdi. Sanki bir omuz kasına masaj yapıyormuş gibi başını geriye doğru eğdi ve sonra yavaşça boynunu bükerek belirgin adem elmasını aşağı yukarı salladı.

Boğazım düğümlendi. Bacaklarım sıcaktan karıncalandı. O... O *gerçekten* çok çekiciydi. Bakmaya devam ederken göğsümde hafif bir çatlak hissettim. Isaiah o kadar güzeldi ki ona bakmak korkutucuydu. Wellington Prep'te geçirdiğim birkaç ay boyunca erkeklerin hiçbirini fark etmemiştim çünkü benim için çok yeni olan diğer her şeyi algılamakla meşguldüm. Aşırı hızdaydım. Ama burada? Evimden ve o kasabadan uzakta? *Her şeyi* fark ettim ve içimdeki karıncalanma fark edilmedi değil.

"Gemma!" Dikkatimi ona verdiğimde Sloane'un sesi yüksek ama şakacıydı. Kalın bir tutam kahverengi saç kulağımın arkasına ittim ve sıcaklığın tenimi yaktığını hissettim. Etrafımızda serin ve nemli bir hava esiyordu ama bu beni zerre kadar serinletmedi.

"Ne?" Ben sordum.

O ve Mercedes güldüler ama ıslak ayak izleri yaklaşmaya başlayınca hemen durdular. Hepimiz dikkatimizi bir grup erkeğe çevirdik.

hala avcı yeşili üniformaları içinde, yüzlerinde sırtışırlarla çamurlu alanda yürümeye başladılar.

"Hey." İçlerinden biri sürüye liderlik ediyor gibi görünürken bize başıyla selam verdi. "Siz bebekler oyundan keyif aldınız mı?"

"Kesinlikle öyle," dedi arkamızdan biri. "Siz çocuklar iyi bir oyun oynadınız."

Sürünün lideri, nemli sarı saçlarıyla başımızın üzerinden baktı ve gözleri parladı.

"Teşekkür ederim, *güzelim*." Sesindeki ilgi benim için bile çok açıktı. Sloane, Mercedes ve ben kiminle konuştuğunu görmek için arkamızı döndük.

Sloane sırtını Callie'ye dönerek, "*Anlaşıldı*," diye mırıldandı. "Bu okuldaki herkesi çoktan becerdi, o yüzden yeni gelenleri keşfetmeye başlaması gerekiyor."

Callie'yi sözlü olarak aşağılamakta hiçbir sakınca görmemesine rağmen Sloane'a fısıldadım. "Maçtan sonra kalkıp giderlerse ne anlamı kalır ki?"

Mercedes onun yerine cevap verdi. "Muhtemelen sadece kısa bir sevişme arıyor. Callie'nin kendine değeri yok. Kendini daha iyi hissetmek için erkekleri ve seksi kullanıyor." Kendini benim alanımdan çekmeden önce durakladı. "Yargılamıyorum... zaten öyle görünüyor."

Ve biz daha ne olduğunu anlamadan, açık tenli, mavi gözlü Washington Lisesi oyuncusu çitlerin üzerinden atlıyor ve Callie ile birlikte tribünlerin arkasına kaçıyordu. Arkamı döndüğümde istenmeyen bir merak duygusu beynimin arkasını gıdıkladı. Kısa bir an için onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Böyle bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir his olduğundan korkmayan bir kız olmak. Birini öpmenin nasıl bir his olduğundan bile emin değildim... yani, tam olarak değil. En azından öpmek istediğim bir erkek değildi. Isaiah gibi baştan çıkarıcı bir şeyle tenimi karıncalandıran bir adamla değil.

Sloane ve Mercedes hâlâ çitin yanında duran adamların yanına doğru ilerlediler ve ben de onları görmek için isteksizce peşlerinden gittim.

aksiyon. Sloane saçından bir parça alıp parmağına doladığında, oyuncuların birinin kulağına fısıldadığı bir şeye güldüğünde ve Mercedes utangaç bir gülümsemeyle dudaklarını bulduğunda ağzım bir karış açık kaldı. Kıskanç bir yılanın boynuma dolandığını hissettim. Onların yaptıklarını yapmak istiyordum: erkeklerin dikkatini çekmek, flört etmek, hepsini. Ben de bunu istiyordum. Onların yaptıklarını yapabilecek kadar kendimle barışık olmak istiyordum. Yapabilir miydim? *Yapabilir miydim?*

Koyu kahverengi saçlı ve kirli çeneli çocuklardan birinin bana yaklaşmaya başlamasını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Paniklemeye başladım, yardım için Sloane ve Mercedes'e baktım ama sonra biri boğazını temizledi. *Isaiah*. Onu bu kadar yakınımda görmenin verdiği heyecanla irkildim. *Buraya ne zaman gelmişti?*

"Ne yapıyorsun, Graves?" Cümle ağzından zahmetsizce dökülürken kaşlarını kaldırdı ama dikkatini bana verince kaşlarını indirdi. "Selam Gemma. Oyun hoşuna gitti mi?"

Mercedes ve Sloane flörtün ortasında konuşmayı bıraktılar ve kafamın yan tarafına bir delik açarak baktılar. Cade, Isaiah'a şüpheyle baktı ve birden herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Tekrar.

Isaiah'ın gözleri yumuşak ve davetkârdı ama daha önce bana maça gelmemi teklif ettiğinde de aynı bakışı görmüştüm. Sanki bir konuda çelişkiye düşmüş gibiydi. Mavi renk sıcaktı, yazın ortasındaki bir okyanus gibi, ama aynı zamanda soğuktu da. Buz gibiydi. Sözcükler söylenmemişi, ama sessiz alışverişimizle havada asılı kalıyorlardı. *Güven bana*. Ayaklarım kaldırım boyunca süründü ve bizi ayıran çitlere doğru yaklaştım. Beyaz kumaşı çimen lekeleri ve çamurla benek benek olsa da hâlâ formasını giyyordu. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, Washington Lisesi oyuncusuna bakmadan önce gözlerinden en küçük bir onaylama titreşimi yayıldı. Sonra dikkatini hızla omzumun arkasındaki tribüne çevirdi ve gözlerini kıstı.

Isaiah'nın yüzünden bir şey geçerken içimi bir şaşkınlık kapladı. Cade yaklaştı ve bakışları Isaiah'inkileri takip etti, gözleri son saniyede sertleşti. Tam neye baktıklarını görmek için arkamı dönmeye başlamıştım ki Isaiah dirseklerini aramızdaki metal çubuğa dayadı. Başını benimkinin yanına eğip havadaki nemden dalgalanan gür saçlarımı omzumdan iterken ağzı seğirdi. Isaiah'nın eli siyah pantolonumun arka cebine girdiğinde kalbim yere çarparken şaşkın bir ses çıkardım. Bir sarsıntı bacağımdan kalbime doğru ilerlerken tüm vücudum uğuldadı. *Bana dokunması hoşuma gidiyordu.*

Isaiah açık hava gibi kokuyordu ve nedense bu beni rahatlatıyordu. "Kafanın karışık olduğunu biliyorum ama bana güven." Durakladı ve dudaklarının tenime değdiğini hissettiğime yemin edebilirim. "Lütfen."

Belirsizlik ayaklarımı yerden kesti ve tam düşüncelerim dağılmışken Isaiah yine kulağıma fısıldadı. "Yanağını öpeceğim." Nefesim kesildi ve ben tepki veremediğim hızla kulağımdan çekti ve yumuşak dudaklarını herkesin önünde yüksek elmacık kemiğimin üzerine yerleştirdi.

Gülümsememe izin vermeden önce dişlerim dolgun alt dudağımın üzerinde kenetlendi. Bu sahte bir gülümseme de değildi. Gerçek, ruhumun en derin yerlerinden kopup gelen bir gülümsemeydi ve tam da bu yüzden kısa süre sonra sinirlendim.

Ne halt ettiğini ve neden bana kendisininmişim gibi dokunmakta bir sakınca görmediğini sormak istiyordum ama Tanrım, gizli bir yanımdan hoşlanıyordu. Çok hoşuma gitmişti ve hoşuma gitmesi, Richard'ın bir şekilde birinin bana dokunduğunu, beni *öptüğünü* -sadece yanağım bile olsa- *öğrenmesi* korkusunu ortadan kaldırmıştı.

Ama ben kafamı toplayıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan Isaiah hızla geri çekildi, elini cebimden çıkardı ve aramıza güvenli bir mesafe koydu. "Yirmi dakika içinde soyunma odasının dışında buluşalım. Özel ders için birlikte kütüphaneye yürüyebiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ayaklarımın altındaki toprağı sabitlemeye çalışarak birkaç kez göz kırptım. "Evet," dedim, sonunda dudağımın dişlerimin arasından düşmesine izin verdim. *Neler oluyordu böyle?* Bu durumda saf ve tamamen kararsız olduğumu biliyordum ama bu karşılaşmayla ilgili her şey kafamı karıştırıyordu ve bunun sosyal becerilerimin eksikliğiyle bir ilgisi olmadığından oldukça emindim.

Isaiah bana başını salladı, tam o sırada arkamdan biri yürümeye başladı. Omzumun üzerinden baktığımda onun Bayan Dunes olduğunu gördüm. Birbirimize kilitlendiğimizde yüzünü şefkatli bir gülümseme kapladı ve benim giydiğim St. Mary's lacrosse tişörtünün aynısını giydiğini, ancak kulaklarında lacrosse sopalarına benzeyen sarkan gümüş küpeler olduğunu gördüm. Bakışları kısa bir süreliğine Isaiah'a kaydı ve iç çekip okulun yan kapısına doğru yürümeden önce ona tuhaf bir bakış attı.

Sonra uzaktan biri bağırdı ve hepimizin dikkatini çekti. Karşı okuldan gelen çocuklar bu seslenişin farkına varmış gibiydiler ve Sloane, Mercedes ve Callie'nin sıkı arkadaş grubundan birkaç kızla vedalaşmaya başladılar - numaralarını vermeden önce - ve gitmek için döndüler. Isaiah araya girip anı ikiye bölmeden önce benimle konuşmuş olan kişi açılı çenesini Isaiah'a doğru kaldırdı ve kıkırdadı. Aralarında bir an geçti ve sonra hepsi arkalarını dönüp ıslak çimlerin üzerinde takımlarına doğru yürümeye başladılar.

Sloane başını çitin üzerinden kaldırıp bana bakınca kaşlarım daha da karıştı. "Isaiah az önce ona özel ders verdiğini mi söyledi?"

Ağzımı açtım ama Callie'nin en yakın arkadaşlarından biri olan MaryAnn aramıza girerek sözümü kesti. "Isaiah Underwood az önce senin yanağını mı öptü? Hem de herkesin önünde? Bu blogda yazılanların doğru olduğu anlamına mı geliyor? Siz ikiniz... bir şey misiniz?"

"Ne? Hayır, hayır! Ben... Ben sadece ona ders veriyorum. Hepsi bu." Bu yanağımı öpme olayını açıklamıyordu ama bunu daha sonra yalnız kaldığımızda anlayacak ve ne düşündüğünü sorabilecektim.

Sırtını çitlere yaslamak için arkasını döndüğünde MaryAnn'in omuzlarına dökülen sarı saç telleri rahatlamıştı. "Bu mantıklı. Kesinlikle onun tipi değilsin."

Sloane alay ederken içimi bir sıkıntı kapladı. "Gemma'nın onun tipi olmak için yeterince iyi olmadığını düşündüren ne, MaryAnn?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bu değil-"

Mercedes öne doğru eğilip görüş alanıma girdi. "Evet. Gemma muhteşem ve o-"

"Geç kaldın." Müdür Ellison birdenbire ortaya çıkınca yerimden sıçradım ve o kadar sert döndüm ki sırtımı tel örgülere çarptım. Bakışlarımız çarpıştığı anda gerçekle yüz yüze geldim.

Pazartesi günüydü.

Pazartesi saat 7'ydi.

Her Pazartesi aynı saatte evi aramam gerekiyordu ve Richard bekletilmekten hoşlanmıyordu. Kahretsin. Nasıl unutmuş olabilirim?

Dehşet damarlarıma doldu ve son birkaç dakika içinde hissettiğim tüm mutluluğu taşa çevirdi.

"Hadi gidelim." Müdürün sesi disiplinli ya da kızgın değildi, ama bir miktar ihtiyat içeriyordu, bu da bana muhtemelen neden geç kaldığımı öğrenmek isteyen bir telefonla onurlandırıldığını söyledi.

Richard muhtemelen telefonunun başında bekliyordu ve saat 7:01'i gösterdiğinde müdürü arayıp bir şeyler söylemekle tehdit etti.

Muhtemelen hayatı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ISAIAH

Soyunma odasından çıkan BUHAR etrafımı o kadar yoğun bir şekilde sarmıştı ki, daha fazla sorudan kaçmak için Gemma'yla dışarıda buluşmadan önce çocuklardan kaçıp kıyafetlerimi alabilmeyi umuyordum. Daha önce Shiner'a "babam Huntsman dedikleri psikopat" bombasını attıktan sonra, Gemma'yla yaptığım anlaşma hakkında hepsini bilgilendirecek zamanım kalmamıştı. Bu yüzden, ona buradaki herhangi bir kızdan daha fazlasıymış gibi davrandığımda, Cade sorularla neredeyse yanıyordu. Washington Lisesi'nden Grayson'ı görmek beni rotamdan saptırdı. Grayson'ın ona bakışını gördüğümde içimde bir kıskançlık ateşi parladı ama içimdeki koruma duygusu bu ateşi çabucak söndürdü ve durumu kontrol altına aldım. Grayson'ın bu okulda kimseyle konuşmaya hakkı yoktu ve bunu o da biliyordu. Bain'in babası ailem için ne kadar rakipse, onun babası da benim için o kadar rakipti ve bu da onunla benim aramda bir çıkar çatışması olduğu anlamına geliyordu. Benim olan benimdi ve o St. Mary'de hiç kimseye ya da hiçbir şeye yaklaşmayacaktı. Zaten uğraşmam gereken Bain vardı. Grayson'ın da etrafta dolanmasına ihtiyacım yoktu.

Cade'i, üzerimdeki ter ve çamuru temizleyecek kadar uzun süre savuşturdum. Beni tekrar köşeye sıkıştıramadan önce vücudumdaki her şeyi anlattı ve ben de isteksizce onu bilgilendirdim. Sokağa çıkma yasağı yakında başlayacaktı ve Gemma'yla olan küçük şovumla ilgili olarak canlı bir Cumartesi sabahı kuaför salonunda küçük yaşlı yarasalar gibi sohbet edecek zamanım yoktu.

Tam siyah Vans'ımı giyip soyunma odasından çıkmak için ayağa kalktığımda, artık bana soru sorulmadığı için şükrederken, Brantley'nin avucu omzuma geldi ve ağrıyan trap kasımı sıktı. Acı içinde bağırdım ve elimi onunkinin üzerine koyarak sert parmaklarını kasımdan sıyırdım. O çılgılık atana kadar geriye doğru büküm ve

öne fırladı, neredeyse ikiye ayırdığım elini kucakladı. "Sakın bana dokunma Brantley. Çok ağrım var."

Yüzü kızarmış bir halde ayağa kalktı ama sonra hemen toparlandı. "Gemma'yla aranızdakileri anlatacak mısınız? O neydi öyle?"

Cade'e bir bakış attım ve o da ellerini protesto edercesine havaya kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim." Bu okulda laflar nasıl bu kadar çabuk yayılıyordu? Eğilip yanağını öptüğümde Brantley yanımda bile değildi. *O yumuşak, pembe yanaktan.*

Shiner, Cade'in ardından söze girdi. "*Şimdi* de herkesin önünde yeni kız üzerinde hak mı iddia ediyorsun? Önce baban, şimdi de bu mu?" Alaycı bir kahkaha attı ve soyunma odasındaki başka hiç kimseyi umursamadan havlusunu çıkardı.

Başka tarafa bakarak irkildim. "Shiner, kimse senin aletini görmek istemiyor."

Alaycı bir ses çıkardı. "Bana boşuna One-Liner-Shiner demiyorlar Isaiah. Herkes sikimi görmek istiyor."

Hepimiz durakladık ve sonra Brantley başını salladı. "Bunu düşündüm ve hayır, hala aletini görmek istemiyorum."

Cade gömleğini başına geçirirken bıyık altından güldü. O giyinirken hepimiz Shiner'ı görmezden geldik.

"Cidden ama. Neler oluyor? Neden böyle bir olay çıkardın? Bain'in onunla tekrar yatmasını mı sağlamaya çalışıyorsun? Çünkü hepimiz biliyoruz ki Cumartesi günü o saçmalığı yapmasının tek nedeni o gün seni onunla birlikte izlemiş olmasıydı."

Diğer oyuncularımızdan birkaçı da duştan çıkmış, kurulanırken odaya girdiler. Asilerin geri kalanına bir bakış atmadan önce onlara kısa bir süre göz attım.

"SMC'de gözetim altında olduğum için bana özel ders veriyor." Omuz silktim. "Diğer şeylere gelince..." Orta saha oyuncularımıza kısa bir süre başımı salladım. Onlara sert bir sesle "İyi maçtı," dedim ve soyunma odasından çıkmaya başladım. "Daha sonra açıklayacağım."

Yalan söylemeyecektim; Bain ve Grayson'ın Gemma'ya bir parça ister gibi bakmaları üzerine aniden çitlerden atlayıp kolumu Gemma'nın beline dolama isteği duymuştum ama bu gösteriyi yapmamın asıl nedeni onların yerlerini bilmeleri gerektiğiydi. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Grayson'la olan ilişkimiz yavaş yavaş bitecekti. Gemma'ya tehdit oluşturacak kadar yakın değildi. Ama Bain? Sadece iki seçenek vardı: Mesafemi korumaya çalışabilir ve bana ulaşmak için onu kullanma oyununu geride bırakmasını umabilirdim ya da ona daha da yaklaşıp uzak durmasını sağlayabilirdim.

Bain'i tanırdım. Oyunlarını biliyordum. Çoğu hamlesini ondan önce biliyordum. nce ona, sonra da bana nasıl baktığını gördüm. Gözlerinde küçük bir heyecan parıltısı vardı. Kaldıraç. Üzerimde bir kozu olsun istiyordu. Bain'in benden bu okulda olduğum için değil, daha çok okul dışında olduğum için hoşlanmadığı giderek daha açık hale geliyordu.

Gemma'ya benim kim olduğumu bildiğini söylemişti ve ben de buna inanmaya başlamıştım. Blöf yapmıyor olması mümkündü.

Onun yanında kanım ısınsa bile Gemma'yla şu anda olduğumuzdan daha fazlasını düşünemezdim. O benim kız arkadaşım ya da buna yakın bir şey bile olamazdı. Shiner'ın söylediği gibi onun üzerinde hak iddia etmiyordum.

Kimse üzerinde hak iddia etmedim, sadece kimse uzun süre dikkatimi çekmediği için değil, aynı zamanda bir milyon yıl boyunca kendime asla birine karşı böyle bir şey hissetme şansı vermeyeeğim için.

Bir kız arkadaş edinmek, hatta biriyle yüzeysel bir ilişkinin ötesine geçmek benim için söz konusu değildi. Olmazdı. Bu bir tuzaktan başka bir şey olmazdı. İnsanlar aşık olabilir miydi? Elbette. Ben aşık olur muydum? Hayır. Kendime böyle bir lüks tanımazdım çünkü böyle bir şey yaparsam bu, çok tehlikeli ve yasadışı işlerin ağına yakalanabilecek bir kişinin daha olduğu anlamına gelirdi.

Kendi annem babamın küçük oyununda bir kayıptı ve dokuz yaşındayken bile, hala çok saf ve etkilenebilirken, bunu başka bir kadına yapmayacağımı biliyordum. Aşık olup masum bir varlığı yalanlar ve acılarla dolu bir dünyaya -hemen hemen her zaman duygusal ama bazen de fiziksel- getiremezdim. Annemin kemiklerinin kırılma sesiyle birlikte kırık dökük ve parçalanmış anılar hücum ederken boğazımdan sert bir yutkunma geçti. Yıllar önce bağırdığım yardım çığlığı neredeyse dudaklarıma kadar geliyordu ama yumruklarımı eklemlerim bembeyaz olana kadar sıktım ve derin bir nefes verdim.

Gemma'yla SMC'deki gözetimim kaldırıldıktan sonra yollarımızı ayırdığımızdan emin olurdum, böylece her şey olup bittikten sonra onun benim için gerçekten bir şey ifade ettiğine dair en ufak bir şüphe kırıntısı bile kalmazdı.

Çünkü o yapmadı. O sadece bir amaç için bir araçtı. Jack'in iyi olacağına dair bir umut ışığı, şimdilik. *Ama o zaman neden onu bu kadar şiddetle korumaya çalışıyordum?*

Soyunma odasının kapısını arkamdan sertçe kapattıktan sonra koridorda Gemma'yı aradım ama elim boş döndüm. Okula yapılan bu ek bina sadece birkaç yıl önce, amcam müdürlük görevini devraldığında inşa edilmişti. Mary's'de spor her zaman bir gereklilik değildi, ancak amcam SMC ile mücadele ederek sporun buradaki öğrencilerin çoğunun yüklendiği saldırganlığı dışarı atmak için harika bir yol olduğunu savundu. Bu yüzden lakros sezonumuz tüm yıl sürüyordu. Sezon dışında da *'öğrencilerin dört gözle bekleyecekleri bir şey olsun'* diye yakın okullarla antrenman maçları yapardık.

Koridorda sinsice ilerledikten sonra sallanan kapıyı iterek açtım ve şişman, gök gürültülü bulutlar ve hafif bir yağmur sisi ile karşılaştım. Kaldırım boyunca koştum, tribünleri geçtim ve okulun arka girişine doğru ilerledim, pirinç kulplu kapıyı çekerek açtım ve daha da hızlı bir şekilde içeri girdim.

daha ıslak saçlar. Nemli uçları ileri geri savurdum ve birkaç metre ötede Sloane ve Mercedes'i görene kadar gözlerimin karanlık girişe alışmasına izin verdim.

Ama Gemma yok mu?

Onlara yaklaştığımda Mercedes vahşi, spiral buklelerini topuz haline getiriyordu ve yanakları anında renklendi. "Gemma nerede?" Kızarmasını görmezden gelerek sordum.

Sloane şüpheyle baktı, gözleri yanlardan kırışıyordu. "Müdürle birlikte gitmek zorunda kaldı." Sanki endişesini gizliyormuş gibi dikkatini başka yöne çevirdi. "O..."

"Korkuyorum," diye cevap verdi Mercedes hızlıca, ilk kez gerçekten gözlerimin içine bakarak.

Göğsümde garip bir endişe çentiği oluştu ve onu kayıtsızca bir kenara ittim. Kapı açılıp Cade ve Brantley içeri girerken ayak bileklerimize serin bir esinti dolandı. Shiner'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun sadece bir çift sıcak dudakla ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum.

Cade'i görünce nefesinin altından hafifçe hırlarken dikkatim doğrudan Sloane'a yöneldi. Sonra bana doğru döndü. "Ben Gemma'yı aramaya gidiyorum."

"Hayır."

Kara kaşlarını kaldırdı, kısa saçları başının sarsıntılı hareketiyle omuzlarının üzerinde sallanıyordu. "Affedersiniz?"

Başımı kemerin üzerindeki paslı saate doğru eğerek, "Saat neredeyse 7:30 oldu, bu da oyun gecelerinde sokağa çıkma yasağı demek. Yemekhaneden bir şeyler aldığınızda odalarınıza dönme vaktiniz gelmiş olacak. Ben gidip onu bulayım. Yakında özel dersimiz var."

Sloane kemerli bir kaşını kaldırdı. "Doğru... *özel ders*."

Sloane'un yanında konuşan Mercedes'in sesi kısıktı. "Ama siz de bizim gibi sokağa çıkma yasağını geçerseniz başınız belaya girmez mi?"

"SMC, Gemma ve benim akşamları lakrostan sonra - sokağa çıkma yasağından sonra - ders vermemize izin verdi."

Sloane gözlerini devirdi. "Isaiah başının belaya girmesini hiç umursadı mı Mer?"

Ben arkamı döner dönmez Cade konuştu ve koridorda ilerlemeye başladı. "Size yemekhaneden bir şeyler getirmemi ister misiniz? O haklı. Neredeyse sokağa çıkma yasağı var."

Sloane hiç istifini bozmadı. "Kimse senden bir şey istemiyor Cade. Gerektiğinde nasıl ortaya çıkmadığını hepimiz biliyoruz zaten."

Bu hakarete gülmek istedim çünkü ne ben ne de diğer Asiler genellikle hiçbir şey için geri çevrilmezdik. Sloane'un Cade'den bu kadar nefret etmesinin bir nedeni olmasaydı, Cade'in biri tarafından aşağılanması çok komik olurdu. Arkama bile bakmadan Cade'in yüzünün kül grisi olduğunu biliyordum. Sloane'un ondan neden nefret ettiğini o da biliyordu ve bu onun kafasını karıştırıyordu.

Uzun giriş yolunun köşesini döndüğümde kendimi yalnız buldum. Yakında herkes kendi koridoruna çekilecekti: erkekler solda, kızlar sağda. Cuma gününden beri babamdan haber almamıştım ama Jack'ten haber almayı çok istiyordum. Her şeyden çok iyi olduğunu teyit etmek için.

Babama güvenmiyordum ve annem de bugünlerde onun sözüne güvenemeyecek kadar ileri gitmişti.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp Jack'e hızlıca bir mesaj yazdım ve sonra telefonumu kotumun içine geri soktum. Amcamın ofisinin kapısı kapalıydı, ben de dinlemek için başımı kalın tahtaya yasladım.

Diğer taraftan yüksek ve sert bir ses duyuldu, bir cümlemin sonu ofisi dolduruyordu. *"Ders mi çalışıyordun? Yoksa onaylamayacağımı bildiğin bir şey mi yapıyordun?"*

Bu sorunun nedenini çözmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. Sonra amcamın yerine Gemma'nın şefkatli sesi gelince kaşlarım daha da çatıldı. "Evet, efendim. Ders çalışıyordum."

Yargıç Stallard olduğunu tahmin ettiğim adamın sesi hiç kesilmedi. "Yalnız mısınız? Müdür nerede?"

Gemma'nın tarafında bir duraklama. "O burada benimle birlikte."

"Peki onun ofisine ne sıklıkla yalnız gidiyorsunuz, genç bayan?" Ses tonunda omuzlarımı dikleştiren ve dişlerimi sıkmama neden olan buz gibi bir acılık vardı. Gemma'nın amcasından korktuğu çok açıktı, her ne kadar böyle bir fikre karşı çıksa da nedenini anlayabiliyordum. Beni korkutmuyordu ama ses tonundan anladığım kadarıyla onu neden korkuttuğunu anlayabiliyordum. Birinin onu korkuttuğu düşüncesiyle nefesim öfkeyle kesildi ve ofise dalıp telefonu amcamın masasından sökmek için ilkel bir dürtü duydum.

Gemma amcasına cevap verirken hiç tereddüt etmedi. "Sadece seni aramak için."

"Sana inandığımdan emin değilim," diye alay etti ve tam Gemma'nın amcasının ima ettiği gibi müdürle yalnız *olmadığını* belirtmek için kapının tokmağını çevirmek üzereydim ki kapı hızla açıldı ve amcam kıpkırmızı bir suratla ve inanamayacağım kadar sinirli bir şekilde dışarı çıktı.

Kapıyı hızla kapattı, sanki orada durduğumu biliyormuş gibi bana kısa bir süre baktı ve kulağını tıpkı benim gibi kapıya dayadı. *Kahretsin, şimdi bunu nereden aldığımı biliyordum.*

Amcam bana gözlerini devirdi, ikimiz de Gemma'yı ve hâlâ hoparlörde olan amcasını dinlerken boynundaki kravatu gevşetti.

"Müdür az önce odadan çıktı. Şu anda yalnızım. Bir şey olduğu yok. Kurallara uyuyorum. Her gece sokağa çıkma yasağına kadar odamdayım ve benden istediğiniz her şeyi yapıyorum."

Gemma amcasının katı biri olduğunu söylemişti ve yalan söylemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, tam bir orospu çocuğuna benziyordu. Ondan hoşlanmamıştım.

"Güzel." Sesi hırçındı ve telefonun ucunda, cam bir bardağın üzerinde kayan buz gibi bir tıkırtı vardı - muhtemelen kehribarla çevriliydi

Sıvı. Bu sesi ezbere biliyordum. "Peki ya sanatın? Eskiz yapmayı bıraktın, değil mi? Eğer bunları çizdiğini duyarsam-"

"Durmuyorum. Benden durmamı istedin, ben de durdum."

Telefonun ucunda yüksek sesle bir şey çaldı ve kaşlarım tekrar çatıldı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Az önce sözümü mü kestin?"

"BEN..." Gemma'nın sesi temkinli çıkmaya başladı ve kendimi Tanrı'ya bana yaptığı gibi ona da aynı ateşli ruhu göstermesi için dua ederken buldum. *Onunla böyle konuşarak kim olduğunu sanıyordu?* Bu düşünceye neredeyse gülecektim. Onun gibi adamları tanırdım. Onun gibileri o kadar iyi tanırdım ki, gözlerim kıpkırmızı olurdu. Sesi tıpkı babam gibiydi; güce ve şiddete aç.

Sonunda "Özür dilerim," demeyi başardı ve göğsümdeki çentik boşalır gibi oldu.

"Özür dilerim?" diye sordu. "Özür dilerim..." Kelimelerin konuşmacıdan süzülme şekli, sadece kendisinin ve Gemma'nın farkında olduğu bir şeyi ima ediyormuş gibi görünmesine neden oldu. Gemma'nın korku dolu sesi soğuk ve boş bir hal aldığı anda, başımı hafifçe tahtaya vurarak onu daha iyi tanımaya çalıştım.

"Üzgünüm... *Baba.*"

Gözlerim amcamınkilere kaydılar ve hafifçe geri çekildim. *Az önce ona baba mı dedi?*

Ahşap kapının ardından çok yüksek ve boğuk bir nefes sesi geldi ve inlemeye çok benziyordu. Başım farklı yönlerde dönüyordu, bunların hepsi amcamın ofisine dalmak ve elimdeki lanet telefonu kırmakla sonuçlandı, ama kendimi mevcut ve topraklanmış tutmak için savaştım. Hesaplı davranmak fevri davranmaktan daha iyiydi. Bu küçük anı alıp daha sonraki bir tarih için saklayacak ve iş o noktaya gelirse kendi yararına kullanacaktım.

"Bu doğru. Ben senin babanım," dedi amcası nefes nefese kaldıktan sonra. "Ve çok yakında eve, ait olduğun yere döneceksin."

Kalbim onun sözleriyle biraz daha hızlı çarpmaya başladı ve nedenini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, onun gitmesi ve geri dönmemesi düşüncesinden pek hoşlanmadığımdı.

"Gelecek Pazartesi sizinle konuşacağım. Peki bu sefer? Sakın geç kalma." Kelimeler ağzından çıkarken garip bir farkındalık hissi vardı. Sanki bir tehdit savruluyordu. Belki de sessiz bir tehdit.

"Geç kalmayacağım," diye cevap verdi Gemma. "Odama çıkmadan önce Müdür Ellison'la konuşmak ister misiniz? Sokağa çıkma yasağı neredeyse geçti."

"Hayır," diye sertçe cevap verdi amcası. "Odana geri dön. Kuralları çiğnemenden hoşlanmadığımı biliyorsun. Ne dediğimizi hatırlıyor musun?"

"İyi kızlar kuralları çiğnemez." Sonra hat kesildi.

Amcam ve ben kapıdan geri çekildiğimizde, ikimiz de aynı derecede tedirgin görünüyorduk, ahizeye çarpan telefonun gürültüsü bize bilmemiz gereken her şeyi anlattı.

Gemma'nın amcası onu parmağında oynattığını sanıyordu ama öyle değildi. Çünkü Gemma kızgındı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Elim hâlâ telefonda, müdürün maun masasının üzerinde dururken VÜCUDUM titriyordu. Ahizeye o kadar sert vurdum ki kolum uyuştı. Sesi milyonlarca küçük örümceğin kulağıma girip kafamı haksız yalanlarla ve yıllarca süren tehdit ve cezalardan kaynaklanan bağınaz düşüncelerle doldurması gibiydi. Ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki bir çığlğın boş odayı yırtmakla tehdit ettiğini hissediyordum. Ama çığlık atmak ya da müdürün masasının ucundaki küreyi alıp duvara fırlatmak yerine parmaklarımı sıyırdım ve nefesim daha az düzensizleşene kadar ondan geriye doğru saydım.

Sözlerini tekrarlamaya devam ederken midem çalkalandı: *yakında evde olacaksın, ait olduğun yere geri döneceksin*. Yapamadım. Oraya geri dönemezdım. Hayatta kalamazdım. İsaiah'la olan bu şey yürümezse ne yapacağımdan emin değildim.

Muhtemelen onsuz da yapabileceğim bir para. Öyle ya da böyle iki yakamı bir araya getirecektim. Başka bir seçeneğim yoktu ama benim gerçek biletim yeni kimliğimdi. Yeni bir isimle sahte bir kimliğe ihtiyacım vardı. Yetkililerin dikkatini çekmeden ortama uyum sağlamanın bir yolu - Richard'ın derin cebinde kalabilmek için yıllarca ilişki kurduğu yetkililer.

Yargıç olmanın birçok avantajı vardı ve herkesin sizin tarafınızda olması -Polis şefleri, itfaiye yetkilileri, avukatlar, yargıçlar, aklınıza ne gelirse... Bu da, fark edildiğim takdirde güzelce bir polis arabasına tıkılıp doğruca Richard'ın yanına götürüleceğim anlamına geliyordu.

Bilmem gerekirdi. Daha önce de oldu.

Bu bir spekülasyon değildi. Bu çok gerçek bir olasılıktı.

Müdür odasına geri dönmeden önce avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırarak hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım. *Amcamın* hoparlörden ikimiz arasında bir şeyler olduğunu ima ettiğini duymuş olması zaten yeterince garipti. Onun önünde ağlamak işleri daha da kötüleştirecekti.

Müdürün yüzündeki ifade gözümün önünden geçti ve o da utançtan yerin dibine girmişti. Ama Richard'ı tanıyorsam, zaten planı buydu: müdürü utandırmak ve burada patronun *kendisi* olduğunu göstermek için bir güç gösterisi yapmak, tersini yapmak değil.

Kapı tekrar açılıp Müdür Ellison içeri girdiğinde göğsümden uzun ve kesik bir nefes çıktı. Ellerim hemen gözlerimden kalktı ve gülümsemeye zorlamaya çalıştım, ancak Isaiah'ın amcasının ardından içeri girmesini izlediğimde şoka dönüştü.

"Isaiah," diye ağızımdan kaçırdım, onun da ofiste olduğunu görünce irkildim. Beni görünce dudakları kıvrıldı. "Şimdiden özel ders için beni ekmeye mi başladın?"

Kahretsin. Onunla soyunma odasının dışında buluşmam gerekiyordu. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim ve saatin kaç olduğunu görmek için bir saat aradım. Richard işin içindeyken ne kadar zaman geçtiğinden asla emin olamıyordum. Öfke ve korku duyularımı çarpıtıyor gibiydi ve her şey çarpıktı.

Isaiah bana biraz daha yaklaşıp, "Sokağa çıkma yasağı başlamak üzere," dedi. Onun yakınlığı karşısında kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı ve bu beni şaşırttı. İtaatkâr yeğeni oynadıktan sonra her zaman içimde kalan korku ve kızgınlıktan başka bir şey hissedebilmem beni şaşırttı. "İyi ki sokağa çıkma yasağından sonra ders verme iznimiz var, değil mi?"

Müdür masasının arkasında, Isaiah ve benim karşımda duruyordu. Boğazını temizlemeden önce ikimize de dikkatle baktı. Boynundaki kırmızı kravat biraz önce beni dışarıdan yakaladığında olduğundan daha gevşekti. "Sokağa çıkma yasağından sonra kütüphanede olduğunuz için size sorun çıkaran olursa bana gönderin." Kara kaşları Isaiah'a doğru kalktı, sanki

sessizce onu tehdit ediyordu ama bana döndüğünde ifadesi yumuşadı. "Gelecek hafta aynı saatte, değil mi?"

Birkaç dakika boyunca masasının karşısındaki müdüre baktım, ilk gün hissettiğim aşinalık duygusu hislerimi okşarken onu incelikle süzdüm. *Belki de ona güvenebilirdim.*

Sustum. *Hayır. Güvenme.*

"Evet, efendim." Başımı salladım ve hızla dönüp Isaiah'ya baktım çünkü Richard'ın sesi açık havada kalırken ofisinden çıkmaya hazırdım. O konuştuktan sonra her şey lekelenmiş gibi hissediyordum. Isaiah'ya kilitlendiğimde ve o yakınımdayken sürekli midemde oluşan o düşüşü atlattığımda tereddüt ettim.

Yanağının keskin kıvrımını ve düz çenesini takip ederek dar siyah tişörtünün altından geçtim ve yumruk yaptığı ellerini buldum. Duruşu bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Sanki kızgın gibiydi, bu da benim için kafa karıştırıcıydı - tıpkı daha önce eğilip yanağımı öptükten sonra sahada kaybolduğu zamanki gibi. Isaiah'la birlikte oldukça onun ne kadar karmaşık biri olduğunu daha iyi anladım. Ya da belki de sadece hislerimi alt üst etmesindendi. Onun yanında kendimi karmakarışık hissediyordum.

Neler olup bittiğini anlamak için Isaiah'nın yüzüne baktığımda, lazer gibi bakışlarının müdürün masasındaki bir şeye kilitlendiğini gördüm. Ama kafamı masanın üstündeki dağınık şeye çevirir çevirmez Isaiah elimi tutarak dikkatimi dağıttı ve beni tamamen kör etti.

"Gidelim, Teach." Isaiah beni arkasına çekti, nasırlı elleri -muhtemelen lakros sırasında o sopayı sıkı sıkı tutmaktan- yumuşak avuç içime sürtünüyordu. Kör bir aptal gibi beni yönlendirmesine izin verdim çünkü elimi tutması kafamın arkasında *acilen* çılgılık atan bir şeyi susturdu.

Bir kez müdür beye baktım ve bir dosya alıp masasının en üst çekmecesine koyduktan sonra sandalyesine yığılmasını şaşkınlıkla izledim.

Kesinlikle bir şeye üzülmüştü ve bunun benimle ilgili olduğuna dair çok güçlü bir his vardı içimde. *Harika.*

Isaiah ve ben amcasının ofisinden çıkar çıkmaz yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Koridor biraz daha aydınlıktı ve yemek salonuna giden uzun, dar koridor, tepedeki avizelerden gelen sıcak bir ışıltıyla yıkanıyordu. Hava daha tazeydi ve çok geçmeden duyularım açlıktan midemi bulandıran lezzetli sıcak yemek kokusuyla doldu. *Haftalık telefon görüşmem tamamlanmıştı. Hayatta kalmıştım.*

Isaiah'nın eli hâlâ benim elimdeydi ama ne geri çektim ne de bu konuda bir yorum yaptım. Yürürken sessizdim, etrafımdaki diğer her şeyin büyüüne kapılmıştım ve bu da arka planda kalan karanlık sesi susturuyor gibiydi. "Bu yüzden mi sana İyi Kız dememden hoşlanmıyorsun?"

Durakladım, ayaklarım ayakkabılarımın altındaki siyah-beyaz zemine çimento gibi yapışmıştı. Elimi onun elinden çekerken kirpiklerim şokla titredi. Başımı kaldırdığımda tek gördüğüm bana bakan iki buz gibi gözdü. "Ne-ne?" Kalbim göğsüme çarpıyordu.

Dudakları sert bir çizgiye dönüştüğünde paniğe kapıldı. "Sadece soruya cevap ver."

"Telefon konuşmamı dinliyor muydun?" Utanç yanaklarımı doldurdu ve içime küçük bir korku sızdı. Ne cüretle dinlerdi?

Isaiah'nın ağzında küçük bir seğirme oldu ve bu seğirmeye odaklandığımda kanıma yeni bir ateş düştü. "Tıpkı tanıştığımız ilk gün beni ve amcamı dinlediğin gibi mi?"

Gözlerim yere kayd, birden kendimi aptal gibi hissettim, çünkü haklıydı. Onu ilk ben gizlice dinlemiştim, bu yüzden sanırım bunu hak etmiştim. Ama yine de sinirlenmiştim ve tam neden onu değil de beni dinlemesinin doğru olduğunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışırken sözümü kesti.

"Dinliyordum, evet, ama ne olursa olsun, amcan telefonun diğer ucunda pek de sessiz değildi. Ve şaşırtıcı bir şekilde, o kalın kapıdan çok iyi duyabiliyorsun." Sessiz kaldım, bundan sonra ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Müdürün aniden dışarı çıktıktan sonra kapının diğer tarafındaki konuşmayı duyabileceği gerçeğini düşünmediğim için kendime kızıyordum. Ve Isaiah'ın dışarıda olduğundan bile haberim yoktu. Uzaklaştırmak için elimden geleni yaptığım konuşmayı kavradım ve ne söylediğimi anlamak için kafamda tekrar oynattım.

"Cevap ver bana," diye yalvardı Isaiah. Sesinde bir sertlik vardı ve kaşlarının arasında küçük bir çukur vardı.

"*Soru sormak yok* demiştik." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. Birkaç öğrenci ellerinde soda kutularıyla sendeleyerek yemekhaneden çıktı ve yanımızdan olabildiğince yavaş geçtiler. Önce Isaiah'a sonra da bana baktılar ve diğerlerine nasıl görüldüğümüzden emin değildim ama sanki kavga ediyormuşuz gibi görüldüğümüzü varsayıyordum. Isaiah sert bir şekilde bana bakıyordu, ben de tek kaşımı kaldırmış ona bakıyordum ve yanıtını bekliyordum.

Topuklarının üzerinde dönüp yemekhanenin kapısından hışımla girerken yüksek sesle iç geçirdiğini ve belki de hafif bir hırlama sesi duydum. O, Richard'ın mahkeme salonunda sahip olduğu kadar otoriter bir şekilde büyük odaya girdiğinde bir grup öğrenci hızla yolundan çekildi ve sonra dikkatleri bana yöneldi, muhtemelen okulun en iyi asisini bu kadar kızdıracak ne yaptığımı merak ediyorlardı.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Bu durumda kızgın olanın ben olmam gerekmez miydi?

Ve neden küçük bir parçam Isaiah'ın o anda kızgın olduğunu bildiği halde kendini iyi hissetmiyordu? Bana kızgın mıydı? Neden en başta kızgın olmasından endişe ediyordum ki?

Neredeyse boş olan yemek salonuna doğru ilerlerken Isaiah'ın bir tür yırtıcı hayvan gibi hareket ederek sıradaki yiyecekleri rahatça aşırmasını izledim,

İşçiler onu kaldırırken bile. Geri dönerken ödeme yapma zahmetine bile girmedi, gözleri beni bıraktığı pozisyonda duruyordu -kollarını kavuşturmuş, tek kaşını kaldırmıştı.

Yaklaşırken siyah saçları alnına döküldü, sonra elime bir cips poşeti tutuşturdu ve takip edeceğimi bilerek yanımdan hışımla geçti. Onu takip etmesem bile, ikimiz de ders için kütüphaneye giderken onu birkaç dakika içinde görecektim ve bahsetmiyorum bile, insanlardan korkmayı ya da onların davranışlarının beni etkilemesine izin vermeyi bırakmıştım. Bu yeni Gemma değildi. Richard'ın sümüksü parmakları arasında şekillendirdiği eski Gemma'ydı.

Koridorlar boş ve karanlıktı, yan yana yürürken ayrı ayrı cips paketlerimizi yiyorduk. Tek ses poşetlerin kırıışması ve bizim belli belirsiz çiğnememizdi. Dilim ona bağırarak ya da öfkeli bir şeyler kusmak için yanıp tutuşuyordu, çünkü sanki konuşmasına kulak misafiri olan ben değilmişim gibi davranarak hışımla çekip gitmişti, ama ıssız kütüphaneye girip kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ağzımdan bambaşka bir şey çıktı ve beni tam girişte sersemletti.

"Evet." *Bekle. Ne yapıyorsun, Gemma?!*

Isaiah birkaç adım önümdeydi, uzun duruşu rafları yırtık pırtık kitaplarla dolu devasa odada karanlık bir gölgeden başka bir şey değildi. Sırtı kıpırdamadı.

Sessizce kendimi küçümsedim, ikimizin de unutulması gereken sorusuna cevap verdiğim için sinirliydim ama sanki görünmez bir güç beni buna ikna etmişti. Konuyu açtığı andan itibaren üzerimde ağır bir yük vardı. Sanki maskelerimden birini düşürmüş ve onu hiç de korkutmadığından emin olduğum sert bakışlarımın ardını görmüş gibiydi.

Boğazımı temizleyip tekrar denemeden önce sesim tüm yanlış noktalarda kesildi. "Evet, işte bu yüzden bana İyi Kız demenden hoşlanmadım.

Bu yüzden beni kızdırdı."

Isaiah'ın omurgasında bir titreme gördüm ve sırtına bakarken üç santim daha uzadığına yemin ettim. Kendine gelmesi sadece birkaç saniye sürdü ama söylediğim şeyin onu sarstığını biliyordum. Çabucak arkasını döndü, cips poşeti hâlâ elindeydi. "O zaman artık sana öyle demeyeceğim."

"Hayır!" Çaresizlik peşimi bırakmazken kendimi kütüphanenin içine doğru iterek ağızımdan kaçırdım.

Uzaktaki pencerelerden süzülen ay ışığında kaslarının gerildiğini görmek zor değildi. "Hayır mı?"

Yutkundum, onu tutmaya devam ettim. Neden konuşmayı kesemiyordum? Neden sanki yıllarca ondan saklanmamışım gibi kirli gerçeği kütüphanenin zeminine döküyordum? "Bana öyle demeyi bırakma."

Çanta elinde buruşurken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Tamam..." Başparmağını alt dudağına sürtüp tuzu yalamadan önce kelimeyi uzattı. "Ama neden? Belli ki amcandan hoşlanmıyorsun."

Yılın yetersiz ifadesi. "Sevmiyorum." Elimi cips paketime daha sıkı sardım, bunu yüksek sesle söylediğim için inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum. Eğer Richard ağızımdan bu cümlenin çıktığını duyarsa, bunun doğru olmadığını ona kanıtlayana kadar haftalarca zincire vurulabilirdim. "Ama..." Gözlerimi kaçırdım, ağızımdan çıkmak isteyen kelimelerden neredeyse boğulacaktım.

Arkamdan bir gırtlak sesi duyuldu ve öyle bir sıçradım ki Isaiah'a çarptım. Karanlık kütüphanede kendini belli eden kişiyi ararken boştaki eli belime dolanarak beni sabitledi.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Geçen günden tanıdığım kütüphaneci bizi daha iyi görebilmek için gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Sokağa çıkma yasağından sonra. Kütüphane kapalı, dolayısıyla ışıklar da kapalı."

Yaşlı kadın bakışlarını benden kaçırdı ve Isaiah'ya kilitlendi. "Yine sokağa çıkma yasağından sonra dışarıdasınız Bay Underwood. Keşke o gece

şaşırdım." Ses tonundaki soğuk hayal kırıklığı çok açıktı ve nedense bu benim içimde ince bir koruma hattı oluşturdu.

Isaiah'nın elinden kurtularak öne çıktım ve yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştirdim. "Aslında Isaiah'ya ders vermek için buradayım. Müdür size söylemedi mi?"

Bana dikkatle baktı. Yüzümü tararken gözlerinin akı hızla hareket etti. "Öyle bir şey yapmadı."

Isaiah'a tekrar baktım. Bana inanmadığını söyleyebilirdim; sesinde belli bir aksaklık ve gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. Neyi bilerek? Tam olarak emin değildim. Muhtemelen Isaiah'ın dolaplara tıkıp oyaladığı istekli kızlardan biri olduğumu sanıyordu. Bu düşünce yüzümü ısıttı - daha çok merak beynimin arkasını tekrar gıdıkladığı için.

Yavaşça arkamı döndüm. "Okul müdürü bize sorun çıkaran olursa ona yönlendirmemizi söyledi. Isaiah derslerinden kalıyor ve SMC benden notlarını yükseltmesi için lacrosse'tan sonra ona burada özel ders vermemi istedi." Tatlı tatlı gülümsedim ve Richard ne zaman bir konuda yalan söylediğini düşünüp beni sorgulasa geçmişteki halime dönüyormuşum gibi hissettim. Bu rolü çok iyi oynayabiliyordum, o kadar iyi oynuyordum ki kendi derimin içine kayıyormuşum gibi hissediyordum. "İstersen ofisine kadar birlikte yürüyebiliriz. Benim için hiç sakıncası yok. Hem Isaiah'a da çalışma malzemelerini toplamak için bir şans vermiş oluruz."

Kadın önce Isaiah'a sonra da bana baktı. Kollarındaki kitapları itip kakarken kütüphanenin anahtarları elinde sallanıyordu. Dikkatini tekrar aramızda gidip getirirken yüzündeki alaycı ifadenin kaybolduğunu görebiliyordum. "Sorun değil canım. Çıkarken onu kontrol edebilirim. Sadece işiniz bittiğinde kapıyı kilitlediğinizden emin olun."

Bir kez daha gülümsedim. "Tabii ki."

Arkasını dönmeden önce, sadece yaşlı hanımların sahip olabileceği bir başka alaycı bakışla İsaya'yı hizaladı. Teyzemin bu bakışı bir iki kez yaptığını hatırlayarak sessizce güldüm. "Kütüphanemde kırıntı bırakmayın Bay Underwood. Yoksa Bay Clark'ın işini yaparsınız. Anladınız mı?"

Arkama bile bakmadan sesindeki kurnazlığı duyabiliyordum. "Evet, hanımefendi. Gerekirse onları yalayıp yutarım."

Yaşlı kadının yüzü şokla titredi, sonra bıkkın bir iç çekişle arkasını döndü. Kapıya doğru aceleyle ilerlerken uzun elbisesi sallandı ve ardından kapıyı çarparak kapattı.

Etrafımda dönerken boştaki elim kalçamı buldu. "Gerçekten mi?" Isaiah rahatça omuz silkerken yanağı kalktı. "Ne?"

"Gerekirse *onları yalayıp* yutacak mısın? Bunu kim söylüyor ki?"

Isaiah'nın gülümsemesi daha da genişledi ve gözlerim doğrudan yanağındaki gamzeye gitti. Kendi dudaklarımın da gülümseme isteğiyle karıncalandığını hissettim ama gülümsememek için dişlerimi sıktım. Isaiah'dan öğrendiğim bir şey varsa o da daha fazla teşvike ihtiyacı olmadığıydı.

"Tepkisi çok eğlenceliydi. Gerçekten eğilip yeri yalasaydım ne yapardı hayal edebiliyor musunuz?" Durdu, düşünceli görünüyordu. "Sence kızarmıydı?"

İçimi çektim. "Sanırım SMC'nin senden neden bıktığını anlayabiliyorum. Ve bunun notlarınla hiçbir ilgisi yok."

Eli sanki kalbini tutuyormuş gibi göğsüne düştü. "Ahh. Az önce okulun en huysuz yarasasına kirpiklerini kırıştıran ve karşılığında bir şekilde gülümseyen Gemma'yı geri getirin." Kıkırdadı. "Bayan Groves'un gülümseyebildiğini bile bilmiyordum."

Gözlerimi devirerek yanından geçtim ve uzun masalardan birine yöneldim. "Buna saygı duymak denir." Bu küçük kelimeyle ilgili her şeyi biliyordum. Richard bana ezberletmişti ve Merriam-Webster'daki tanımını uykumda bile ezbere söyleyebileceğimden emindim.

Isaiah'nın çantası tekrar kırıştı ve omzumun üzerinden baktım, başını geriye doğru eğip kalan cips kırıntılarını yemek için ağzına götürmesini izledim. Tobias'ın çocukken bize nadiren sağlıksız bir atıştırma verildiğinde bunu yaptığını hatırlayınca içimden hüzünlü bir düşünce geçti. Küçük bir paket cips bizim için yılda bir kez verilen bir ikramdı.

Düşüncelerimi bir kenara iterek omzumun üzerinden Isaiah'a seslendim. "Onları yere düşürmesen iyi olur."

Şeytani bir sırıtış belirirken artık boş olan çantası yüzünden kaybolmuştu. Bana beyaz dişlerini gösterirken gümüşü ay ışığı yontulmuş çenesinin yan tarafına vuruyordu. Sonra parmağını kaldırıp ağzına attı ve ucundaki tuzu çıkarmak için emdi. Küçük, alaycı gülümsemem anında yok olurken, midemin dibine yasaklayıcı derecede sıcak bir şey düştü. Başımı iki yana sallayıp sandalyemi çektim ve ter saç çizgimi kaplarken sandalyeme çöktüm.

Masanın diğer tarafında belirmeden önce ayak seslerini duydum. Otururken sandalye gıcırdadı, boş cips poşeti benim yarı dolu poşetimin yanında duruyordu. "Otoriteye saygım olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu sandalyeye yaslanıp yüzüne bakmamı sağlayacak kadar arkaya yatırırken. "Ona arkamı temizleyeceğimi söyledim."

Dudaklarımdan bir nefes çıktı. "Onu rahatsız ettin."

Sırıttı. "Başkalarının tepkilerini kontrol edemem."

Isaiah cips paketimi bana doğru itip başıyla işaret edince kaşlarım çatıldı. Elimi nazikçe poşete soktum ve bir cips çıkardım, dudaklarıma götürme zahmetine girmedim. "Ama hareketlerini kontrol edebilirsin," diye yineleyerek cipsi tekrar poşetin içine ittim. "Aslında, madem *eylemlerden* bahsediyoruz... bana daha önce ne olduğunu anlatmak ister misin? Neden herkesin önünde yanağımı öptün?"

Peki neden sevdim?

Isaiah hareketsiz kaldı, sandalyesi iki ayağı üzerinde dengede duruyordu. Aramızdaki masanın üzerinde duran küçük lambaya baktım ve parmaklarım yüzünü daha iyi görebilmek için onu yakmak istedi. "Sen benimkine cevap verirsen ben de seninkine cevap veririm."

Neyi kastettiğini çok iyi biliyordum ve yapmak istediğim son şey kulak misafiri olduğu telefon görüşmesi hakkında konuşmaktı, bu yüzden konuyu sanki bu dünyadaki ana sebebimmiş gibi saptırdım. "Sanırım çalışmaya başlasak iyi olacak. Önce hangi konuda yardıma ihtiyacın var?"

Isaiah'nın kolları aşağı indi ve bizi ayıran parlak tahtaya dayandı. Gözlerimi, parmakları sert yüzeyde gezinirken her iki saniyede bir hareket ediyormuş gibi görünen kollarındaki dans eden gölgelere diktim. "Bana güvendiğini sanıyordum, iyi kız."

Gözlerim onunkilere kaydı ve mavi rengi görememek beni çıldırttı. Birden kendimi aramızdaki ışığa uzanıp onu yakarken buldum. "Sana zaten kimseye güvenmediğimi söylemiştim."

Başını eğdi, kalın siyah kirpikleri bir kez, sonra iki kez düştü. "Daha önce eğilip yanağını öptüğümde bana güvenmiştin. Değil mi?"

Yaptım. Ağzımın kenarındaki kaslar gerildi ve nutkum tutuldu.

"Söyle bana Gemma. Neden hâlâ sana Cici Kız dememi istiyorsun? Şimdi, amcanın sana böyle seslendiğini öğrendikten sonra -ki bunun sevecen bir şekilde olmadığından yüzde yüz eminim- bir açıklamaya ihtiyacım olacak."

Onun belirsizlik ve tam olarak çözemediğim başka bir şeyle karışık soğuk gözlerine bakarken kalbimin atışları hızlandı. Her bir parçam bu konuşmayı sonlandırmak, ona ve yalvaran yüzüne haddini bildirmek için çılgılık atıyordu ama göğsüme saplanan minicik bir bıçak beni duraklattı. Ona bir açıklama borçlu değildim. Bunu biliyordum. Öyleyse neden bunu düşünüyordum?

Ona güvenebilir miydim? Burada birine güvenmek çok mu kötü olurdu? Kalbim hızlanmaya devam ederken içimdeki boşluk daha da derinleşti. Gümbürtü sertti -vücudumun her köşesinde ritmi hissedebiliyordum- ta ki kendimi bırakana kadar. Cevabımı ağzımdan kaçırdım ve arka planda gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. "Çünkü sen bana her öyle dediğinde, bu onun bana her öyle deyişini iptal ediyor." Omuz silkerken kuru dudaklarımı yaladım. "Belki yeterince söylersen hepsini siler."

Kütüphaneyi sessizlik kapladı ve benim kırılganlığım kadar ağırdı. Isaiah'ın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı, nefesi kesilmedi,

Hiçbir şey. Isaiah sadece bana baktı. Bana o kadar uzun süre baktı ki huzursuz olmaya başladım ve kelimeleri yok etmek için havayı yarmak istedim. Ama kelimelerle ilgili bir şeydi bu. Bir kez ortaya çıktılar mı, artık yoklardı. Geri dönüşü yoktu.

Isaiah'ın yanıt vermemesine öfke duymaya başladım. Ne söylemesini istediğimden bile emin değildim ama *bir şey* söylemesine ihtiyacım vardı. Herhangi bir şey. Birkaç saniye daha geçti ve sonunda omurgamı dikleştirdim. "Bu senin için yeterli güven miydi?" Çenemi hizalayıp bakışlarımı başka yöne çevirerek tersledim. Utanç iliklerime kadar işlemiş, sanki artık sandalyeyle bir bütünmüşüm gibi beni ağırlaştırmıştı.

"Seni korumak için daha önce yanağından öptüm." Sözleri bir an için öfkemi kesti.

"Ne?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde sordum.

Isaiah kendini tekrarladı. "Seni korumak için daha önce yanağından öptüm."

"Ne dediğini duydum. Sadece... anlamıyorum." Kendimi toparlamadan önce kaşlarım bir anlığına çatıldı. "Beni kimden koruyacaksın?"

Isaiah cipslerimi tekrar bana doğru itti. "Ye Gemma. Yemekhane kapalı ve şu ana kadar üç kez karnının guruldadığını duydum."

Cevabını öğrenmeye çok hevesli olduğum için cipsleri fırçaladım. "Ben sana cevap verdim. Şimdi sen de bana cevap vermelisin."

Isaiah'nın yüzünde kocaman, megawatt gücünde bir gülümseme belirdi ve lamba ışığının sıcak parıltısı o aptal gamzenin üzerinde yeniden parladı. "Oh, bu böyle mi devam edecek, İyi Kız? Cevaba cevap mı?" Kaşları çatıldı. "Bu çok tehlikeli yerlere götürebilir."

Sırtışını görmezden geldim, koltuğumda daha uzun süre oturdum, biraz sinirlenmiş hissediyordum. "Yanağıma bir öpücük kondurmak beni nasıl koruyacak?"

"Amcandan neden bu kadar korkuyorsun?"

Ellerimi masanın üzerine koydum. "Neden okuldan atılmamaya bu kadar kararlısın?"

Öne doğru eğildi, gözlerimiz aynı hizadaydı. "Neden sürekli günlüğüne bir şeyler karalıyorsun?"

Öfke demlendi. "Neden bana Bain'den uzak durmamı söyledin?" "Hiç öpüldün mü?"

Gözlerim Isaiah'ın dudaklarına kayarken ağzımdan yumuşak bir nefes çıktı. Hain çift, tam da oracıkta bana ihanet etmişti. Umutlu bir an için Isaiah'ın fark etmediğini düşündüm ama üst dudağının seğirmesinden yakalandığımı anladım. *Isaiah: 1, Gemma: 0.*

"Yapmadın, değil mi?" Gülümsemesi düştü ve gözleriyle karşılaştığımda yanaklarım ateşle doldu. *Ve utanç.* İlk utanç duygusundan sonra gelen bir sürü utanç vardı. Göğsü hava ile dolarken çenesinin kenarları gerildi. O nefesini bıraktığında ben de aynısını yaptım. Göğsünün genişlemesini izleyene kadar kendi nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile. "Bain bana ulaşmak için seni kullanmaya çalışacak. İnsanlara benim olduğunu göstermek için yanağını öptüm. Bir şey anlatmaya çalışıyordum."

Sözleri neden bu kadar acıttı? Ne için? Isaiah'ın yanağını öpmesini başka bir nedenle mi istemiştim? Hayır. Böyle bir ihtimal bile olamazdı. Endişelenmem gereken yeterince şey vardı. Isaiah, anlaşmamızı öğrenirse Richard'ın oyunlarında bir zayıf olmaya zaten yeterince yakındı. Eğer Isaiah ve ben bir şekilde şu an olduğumuzdan daha fazlası olursak, bu sadece onun kaderini mühürleyecekti. Kimsenin bana dokunmasına izin verilmiyordu ve burada beni görebilecek ve muhtemelen bana dokunabilecek insanların olduğunu bilmek Richard'ı öldürüyordu. Bana onun baktığı gibi bakmıyor olsalar bile.

Sen benimsin. Sesi içeri süzüldüğünde bir ürperti tuttum, ama hemen yerini kızgınlık ve öfkeye bıraktı. Ben onun değildim. Isaiah'ın da değildim.

Yüzüm gerginleşti. "Ben senin değilim." Bu sözler, dudaklarımın ardında biriken öfkeyle birlikte yüzüme inen bir tokat gibiydi. "Ve yanağını öpmek kadar basit bir şeyin insanları uzak tutacağını mı düşünüyorsun?" Acı acı güldüm. "İnsanlar istediklerini alırlar, Isaiah."

Isaiah parmaklarını masanın üzerine koymadan önce parmaklarını çıtlattı. "Bain'i senden uzak tutmak için dudaklarımın basit bir fırçasından çok daha fazlası gerekecek. Ama en azından bu bir başlangıç." Isaiah öfke nöbetimden etkilenmemiş olacak ki arkasına yaslandı ve cebinden telefonunu çıkardı. "İnsanlar konuşmaya başlayacak Gemma. Ve yakında hakkımızda bir sürü spekülasyon olacak. Gözlerin senin üzerinde olması, Bain'in seninle uğraşmak için daha az şansı olacağı anlamına geliyor."

Soğukkanlılığımı kaybettiğim için biraz utanarak ve bana bakmadığı için biraz da sinirlenerek bakışlarımı başka yöne çevirdim. Gözlerimi kısarak kütüphane kapısına baktım, bir gölgenin geçtiğini gördüğüme yemin edebilirdim ama bu muhtemelen kafamın benimle dalga geçmesiydi çünkü aniden kendimi açıkta hissettim. "Yani..." Sessizlik bizi kuşatırken ben başladım. "İnsanlar konuşsun diye mi yanağımı öptün? Ve beni izlesinler diye mi?" Ellerim kucağıma düştü. "Gözlerin üzerimde olmasından pek hoşlanmam." *Bu zaten kötü bir başlangıçtı.*

"Biliyorum." Isaiah sonunda telefonundan başını kaldırıp bana baktı. Yüz ifadesi yumuşaktı ama sesinde inkar edilemez bir sertlik vardı. "Ama bilmediğin şeyler var Gemma. Bu okulda kalmamla ilgili itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey var."

Sanki yine o küçük çamaşır dolabında sıkışıp kalmışız gibi sessizlik üzerimize çöktü. "Ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey yeni bir kimliğe sahip olmama bağlı."

Gözlerimiz tekrar birbirine çarptı ve zamanın durduğuna yemin ettim. İkimiz dışında her şey var olmayı bırakmıştı. Konuşmamızda hararetli bir şeyler vardı, alev almaya saniyeler kalmış sıcak kömürler gibi. Duvarların çöktüğünü, odanın küçüldüğünü hissettim.

Ama sonra Isaiah'nın telefonu çaldı ve o an yok oldu. Klima tekrar çalıştı ve Bayan Groves'un masasındaki kâğıtlar canlandı. Isaiah'nın elini siyah saçlarının arasından geçirip alnından ayırarak iki çizgi kaşını ortaya çıkarmasını izledim.

Elindeki telefonu kaldırdığında çenem sarsıldı. "Görev çağırıyor."
"Ne?" Sesim soluk soluğaydı ve hızla başımı salladım. "Bekle.
Bu akşamlik işimiz bitti mi? Ders bile
çalışmadık." Dudakları kıvrıldı. "Özel
öğretmene ihtiyacım yok, Gem."
Mücevher. "Derslerinden kaldığını sanıyordum?"

Isaiah ayağa kalktı, üzerimde geziniyordu. "Öyleyim. Ama bunun
nedeni öğrenmekten aciz olmam değil. Sadece ödevleri yapmıyorum."

Uzun boylu duruşuna bakarken ağzım açık kaldı. "Ah." Ayağa
kalkmaya başladım, Isaiah'nın beni sadece bir kılıf olarak kullandığı ve
aslında ders çalışmak için yardımına ihtiyacı olmadığı gerçeğinden biraz
rahatsız hissediyordum. Ama yine de ben de onu kullanıyordum, yani buna
hakkım yoktu.

Isaiah masadaki cipsleri kaptı ve ben de arkama yaslanıp kırıntıları
tekrar poşetlere doldurmasını izledim. Son anda bakışları benimkilere kaydı
ve kaşları çatıldı. "Emin olmak için yalamalı mıyım, yoksa..."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılmak için yalvardı ama kendime
gülümseme izni vermedim. Sadece içimi çektim ve başımı salladım, sanki
ben de Bayan Groves kadar kızgınmışım gibi davrandım, ama değildim.

Isaiah lambayı söndürür söndürmez arkamdan geldi ve kapıyı açarak
koridora adım atmama izin verdi. Uzanıp kilidi çevirirken kolu koluma
değdi ve uzun kollu giymiş olmama rağmen tenim karıncalanmaya devam
etti. Benimle birlikte adım adım yürürken kanım uğulduyordu. Koridorlar
boştu, ışıklar minimuma indirilmişti. Bir kez kafamı kaldırıp baktığımda,
yüzünde kafasının içinde olup biten hiçbir şey olmadan dümdüz ileriye
baktığını gördüm.

Bakışlarımı koridorla aynı hizaya getirerek eşit nefesler aldım,
vücudumun daha önce hep olduğu gibi davranmasını istedim ama gerçek şu
ki, St. Mary's'e geldiğimden beri Isaiah ile yalnız kaldığım kadar hiçbir
erkekle yalnız kalmamıştım. Birbirimizi ne kadar çok zorlarsak, o kadar
sessiz paylaşımlarda bulunuyorduk ve bu da vücudumun beni korkutacak
şekilde tepki vermesine neden oluyordu. Bu beni korkutuyordu, çünkü
içimde çok güçlü bir adım atma dürtüsü vardı.

ve beni *görmesi* için yalvardım. Gözlerini üzerime dikmesi ve içimde gizlenen her şeyi öğrenmesi için.

Bu benim olduğum kişinin tam tersiydi. Kimsenin bana bakmasını istemiyordum. Kimsenin içimdekileri görmesini istemiyordum, çünkü orası karanlıktı. Gerçekten çok karanlıktı. Ama yine de Isaiah Underwood ve onun ateşli, boğucu bakışları ve rastgele gamzeli sırtışıları bana giderek daha çekici gelmeye başlamıştı. Utangaç gülümsemelerin ve gizli düşüncelerin ardına saklanmak yerine beni bir şekilde aklımdan geçenleri söylemeye ikna edebilmesi baştan çıkarıcıydı. Bir bakıma, Isaiah beni görüyordu ve bunun nedeni, konu ona geldiğinde kendimi fazla tutmamamdı ve nedenini bilmiyordum.

Kızların koridorunu döndüğümüzde durdu ve önüme geçti. Koyu renk saçları yine alınına dökülmüştü ve onu daha iyi görebilmek için saçlarını itmek istedim. "Telefon numarana ihtiyacım var."

Son birkaç saniyemi dengeli nefes alma alıştırmaları yaparak geçirmiş olmama rağmen kelimelerimde tökezledim. "Ne-ne?"

Dudakları yavaşça hareket etti. "Telefon numaranı istiyorum Gemma."

"Neden?" diye sordum. diye sordum, hâlâ birkaç santim önümde olduğunun farkındaydım. Eğer çok derin nefes alsaydım, eminim göğüslerimiz birbirine değecekti.

Kaşları çatıldı, siyah saçlarından bir tutam daha aşağı döküldü. "Çünkü seninle işim bitmedi ama gidip bir şeyler yapmam gerekiyor." Elini yavaşça kaldırdı ve saçlarını geriye doğru tarayarak berrak tenini gösterdi.

Göğsümdeki baskının arttığını hissederek ayakkabılarımın topukları üzerinde geriye doğru sallandım. "Sana numaramı veremem."

Başı öne eğikti. "Ne demek yapamam?"

Ellerimi siyah kotumun arka ceplerine sokarak nefesimi verdim. "Amcam muhtemelen telefon kayıtlarımı çıkaracaktır. Buraya gelmeden önce telefonu bana verdi ve ona hiç dokunmadım." Bir sonraki sorumu sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim ama yine de sordum. "İnsanların kimi aradığını görebiliyor musun? Ya da mesaj atanları? Buna bakabilir, değil mi?"

Isaiah başımızın üzerindeki yüksek tavana baktı ve iç çekti. "Evet." Başını sallamadan önce dişlerinin gıcırdadığını duydum. "Tamam, merak etme. Bir yolunu bulacağım." Telefonu tekrar titredi. Bakma zahmetine bile girmedim. "Bu gece odandan çıkma. Tamam mı?"

Karanlık salonda etrafıma bakarken kaşlarım çatıldı. "Tamam..." Bunu neden söylediğinden emin değildim ama her halükarda odamdan çıkmayacaktım.

Isaiah'nın kaşları kısa bir an için çatıldı ama sonra toparlandı. "Ve eğer soran olursa, saat ona kadar birlikte ders çalışıyorduk, tamam mı?"

"10'a kadar mı?"

Sertçe başını salladı, çenesi taş gibi sertleşmişti. "Gitmem gerekiyor. Odana geri dön."

Isaiah'ın ısrarcı sözlerine ek olarak, çok az miktarda yalvarma hissettim, sanki orada bir ihtiyat vardı. Merak ediyordum ama soracak kadar değil. Onun yerine başımı salladım ve yanından geçmeye başladım ki kolu beni belimden yakaladı ve geriye doğru çekti. Nefesi kulağımın üzerinde gezindi ve tüm bedenim heyecanla ısındı. "Eğer ben burada olmazsam ve bir şey olursa, Cade, Brantley ve Shiner'a güvenebilirsiniz. Tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa onları bul."

Boğazımdaki sıcak düğümü yutkunarak geçiştirdim. "Isaiah, sana zaten kimseye güvenmediğimi söyledim."

Kıkırdaması beni tüm doğru noktalarımın vurdu. "Bana güveniyorsun, iyi kız. Güvenmiyormuş gibi davranmak istesen bile." Kolu yavaşça belimden indi ve bunun tamamen delice olacağını fark etmeden önce neredeyse geri çekecektim. "Yarın görüşürüz."

Beni orada, tenim sıcacık ve kalbim üç kat hızlı atarken bırakarak ters yöne doğru yürümeye başladı.

Odama varıp kapıyı arkamdan çarparak kapatana kadar kanımın akışı durmadı, Sloane'un diğer tarafta olacağını bile hatırlamıyordum. Ama Isaiah'ın bana yaptığı buydu. Onun etrafında olmak gözümün ondan *başka bir şey* görmemesine neden oluyordu. Üzerimde çılgın, kontrol edilemez bir gücü vardı.

buz gibi gözleri dışında her şeyden uzak durdu, bu da beni aşırı hızlanmaya itti. Dehşet vericiydi.

Odamıza girdiğimde Sloane nefes nefese kaldı, siyah saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve bacaklarının altında tavşan gibi görünen kocaman pembe, tüylü terlikleriyle tam ortasında durdu.

"Ayaklarınızda ne var böyle?" İki tüylü yaratığa kilitlendiğimde duraksayarak sordum.

"Nerelerdeydin?!" Koşarak yanıma geldi, tavşanların kafaları ileri geri sallanıyordu. "Isaiah seni aramaya gideceğini söyledi ve özel dersin olduğunu biliyorum ama endişelendim. Müdür seni alıp götürdü ve yalan söylemeyeceğim, ürkmüş görünüyordun." Sloane ellerini omuzlarıma koydu. Gözleri yüzümde ve kıyafetlerimde gezinerek hızla vücudumu inceledi. "O Asilere bir saniye bile güvenmiyorum. Isaiah'ın ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama ona gerçekten ders mi veriyorsun? O aptal değil. SAT puanlarını gördüm. Başka bir şey mi var? Çünkü hayatımda hiç bir kızın yanağını böyle öptüğünü görmedim. Masum ve şefkatliydi ve bunlar Isaiah Underwood'u tanımlamak için asla kullanmayacağım iki sıfat. Birini gözüne kestirdiğinde, daha ışıklar sönmeden açgözlülükle yüzünün ırzına geçiyor." Sanki bir şeyi anımsıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Kimse şikayetçi değil. Sadece... o pek *tatlı* bir şey yapmıyor."

"Um," diye başladım, onun büyük, yuvarlak gözlerine bakarak. "Evet, sadece ders çalışıyoruz." Gecenin karanlığında, karanlık dolaplarda ya da tozlu sınıflarda yaptığımız gizli konuşmaları Sloane'a anlatamayacağımı biliyordum. Özellikle de bu konuşmalar benim geçmişim ve gizli sırlarım etrafında döndüğü için.

Sloane beni yatağıma doğru sürükledi ve oturmam için itti. "O zaman neden yanağını öptü?" Sonra kendi yatağına doğru dört adım koştu ve zıplayarak duvara kadar ilerledi. "Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Genelde, her şeyi anında yapan bir adamdır. Bu tip bir adam değil.

rastgele birinin yanağını öper ve gözlerini kırıştırır, öğretmen olsun ya da olmasın." Bir an düşündü, güvensiz görünüyordu. "Ne yapmaya çalışıyor bu?"

Ayakkabılarımı çıkarırken, "Bu ne demek?" diye sordum. "Bam-bam-senden-daha-çok-anlamına mı geliyor?"

Sloane elini dudaklarına götürerek bir sonraki cümlesini boğdu. "Düşündüğümünden daha masummuşsun." Elini indirdi. "Sana öğretecek çok şeyim var."

Sloane tam saçmalamaya devam edecekken kapı hafifçe vuruldu. İkimizin de kafası o yöne doğru döndü. Sloane, "Birini mi bekliyordunuz?" diye düşündü.

Başımı iki yana salladım, omzumun üzerinden ufak bir endişe süzülüyordu. Benim için geliyor olmasından hiç korkmayacak mıydım? "Kimi bekliyor olabilirim ki?"

Sloane yavaşça yatağından kalktı ve kapıya doğru yürüdü. İçimde garip bir aciliyet hissi uyandı ve beni yatağımdan kaldırdı. Ya gelen Richard değil de Bain'se? Isaiah'nın sözleri kafamda yankılanırken, gecenin geri kalanında odamda kalmam için sessizce yalvardığını hatırladım. Görevinin çağırdığını söylemişti, bu da "özel ders seansımızı" beklediğimden çok daha çabuk bitirmişti. Bain, Isaiah'ın bir yere gittiğini ve benimle uğraşmaya geldiğini biliyor muydu?

Sloane'u takip ederken "Bekle," diye seslendim. "Bırak ben alayım."

Sloane'un yüzü düştü, pembe dudağı dışarı fırladı ama itiraz etmedi. Onun yerine, ayaklarının üzerindeki tüylü tavşanlar uçuşurken yoldan çekildi. Kapıyı yavaşça açıp koridordan aşağı bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Apliklerin titreşiminden görmek zordu ama tanıdık, geniş omuzlu, zayıf bir vücut, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi koridorda yavaşça yürüyordu.

Isaiah mı?

Sloane eğildi ve beni geri çekmeden önce bir şey aldı ve sessizce kapıyı kapattı, ön taraftaki zinciri neredeyse hiç takırdatmadı.

Tanidik bir cips paketiyle birlikte elinde buruşturulmuş bir not vardı. "Sanırım bu senin için." Notu bana uzatırken gülümsedi.

Pek de sağlam olmayan bir elle, üstünde kocaman harflerle adımın yazılı olduğu kâğıt parçasını açtım.

Yemek yememeni unuttuğumu sanma, iyi kız. Cipsini ye. Öğretmenimin iyi beslenmesini istiyorum.

Haftalardır süren fırtınalardan sonra nihayet gökyüzünü süsleyen güneş gibi, içimde sıcak bir şey dalgalandı. Kalbimi rahatlatmak ve gülümsememi uzak tutmak için savaştım, ancak her ikisinde de sefil bir şekilde başarısız oldum - Sloane'un kesinlikle işaret etmeyi başardığı bir şey.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ISAIAH

Odamızın karanlığında Cade'in yatağında uyuyan haline BAKTIM, gecenin bir vakti elinden düşen PlayStation kumandasının üzerinden geçtim ve kapıya yöneldim. Sandalyemin arkasından kravatımı kaptım, nemli saçlarıma taktım ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odamdan çıktım.

Geçmişte Cade'i ya da salonun geri kalanını uyandırıp uyandırmadığımı hiç umursamamıştım ama ay kaybolup yerini güneşe bırakmadan çok önceydi ve ayrıca kimsenin neyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyordum.

Telefonumu çıkarıp küçük kardeşimle aramızda geçen mesajları tekrar okurken minibüsüm kırmızı halı kaplı zeminde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. İyiydi ama zamanının çoğunu Mary'yle geçirdiğinden bahsetmişti, gerektiğinde birini tavayla devirebilen ömürlük dadımız. Zeytin rengi teni ve deniz gibi gözleri olan tıknaz bir kadındı. Çılgın, kıvrıkcık saçları onu son gördüğümde ağarmaya başlamıştı ve yuvarlak yanaklarını kırışıklıklar kaplamıştı ama annemin *kazasından* sonra devreye giren ve o zamandan beri benim ve Jack'in yanında olan kadın hâlâ aynıydı.

Jack'e dadımız konusunda güveniyordum ama ailemiz konusunda güvenmiyordum. *Ne kadar sağlıklı ve mutlu bir ailemiz vardı.*

Sahanlığa adımımı attığımda, Gemma'nın yüzü gözlerimin önünden geçmeden önce kısa bir süre kızların koridoruna baktım. Bu sabah onu ilk kez düşündüğümünden değil. Alarmım çaldığı ve beni uyku sisinden uyandırdığı andan itibaren onu düşünmüştüm. Kısa bir süre onu rüyamda da görüp görmediğimi merak ettim, çünkü bu sabah aklıma gelen ilk iki şey onun canlı yeşim gözleri ve somurtkan ağzıydı.

Ya da amcamın ofisinde "Gemma Richardson" başlıklı dosyayı karıştırmak üzere olduğum gerçeğiyle bir ilgisi olabilir.

Dün masasının en üst çekmecesine pek de kurnazca yerleştirilmemişti.

Eğer amcam akıllı olsaydı, o dosyayı canı pahasına korurdu. Çünkü öyle ya da böyle, ofisine geri dönüyordum ve Gemma, onun gizli hayatı ve son derece şüpheli amcası hakkında bilinmesi gereken her şeyi okuyordum. *Ona baba diyordu.* Bu da neyin nesiydi?

Garip bir şekilde sahiplenme duygusu üzerime çökerken boğazımın derinliklerinde bir hırıltı oturdu, omuzlarımın gerilmesine ve çenemin sıkılmasına neden oldu. Gemma ve belli ki gizli tutmak istediği hayatı konusunda neden bu kadar tedirgin hissettiğimden emin değildim. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum ama yalnızken öyle hissetmiyordum. Ona dokunmak ve yakın olmak için can atıyordum ama korumacı hissetmeye hakkım yoktu. Belki de amcası bana babamı çok hatırlattığı içindi. Sadece kendi kanımdan olanları değil, dünyadaki tüm Carlisle Underwood'ları yok etmek istiyordum. Bain'den ve ona bakışından bu kadar nefret etmemin bir başka nedeni de buydu. Onun için bir oyuncaktı. Sırf ilk ben dokundum diye kırmak istediği bir oyuncak.

Son basamaktan inerken telefonum cebimde titredi. Siyah pantolonumun içine uzandım ve Mary's Murmurs'un son blog yazısını okudum. Gemma blog yazısından ve blogda yer almaktan çok rahatsız olmuş gibi göründükten sonra, yeni yazılar için uyarılar ayarlamıştım. Amcası Mary'nin Mırıltıları'ndan muhtemelen hiç haberdar olmayacaktı ama geçen haftaki skandaldan sonra bu okuldaki her şeyden haberdar olmaya karar vermiştim - koridorları dolduran önemsiz dedikodulardan bile.

En üstteki başlık her zamanki gibi kalındı ve ilk görülen benim adımdı.

***KÖTÜ ÇOCUK ASİ, ISALAH UNDERWOOD, EN YENİ ÖĞRENCİMİZ
GEMMA RICHARDSON TARAFINDAN KAPILACAK.***

RUMOR, Gemma'nın akşamları Isaiah'a özel ders verdiğini söylüyor, ama tüm olan biten bu mu? Gemma Richardson bizim canavarın güzelliği mi? Güzel, sessiz, utangaç ve görünüşe göre dünyadaki tüm kötülöklere karşı saf. Isaiah'ın temiz bir sayfa açma bileti mi? Ona notlarında ve daha fazlasında yardım edebilir mi? Yoksa Isaiah'ın vahşi yaşam bileti mi? Bunu sadece zaman gösterecek.

Telefonumu cebime geri koyarken ÖLÜMÜMÜN altında KIKIRDADIM. Bir konuda haklıydılar: Gemma çok güzeldi. Onunla ilgili her şey güzeldi. Gözleri, teni, yanağının kıvrımı, dün gece kolum ona dolandığında belinin yumuşak eti. Gemma tam bir paketti, korunaklı ya da değil. Benim tipim miydi? Hayır. Ama bu beni yirmi dört-yedi saat onu düşünmekten alıkoymuyordu, değil mi?

Amcamın ofisine ulaştığımda kulağımı kapıya dayadım ve dinledim. Amcam çoğu zaman masasında uyuyakalır ve ertesi gün uyandığında yemekhanedeki kahveden biraz içene kadar darmadağınık ve kafası karışık görünürdü, bu yüzden bir gece önce masasının arkasında sıkışıp kalmadığından emin olmam gerekiyordu.

Diğer taraf sessizlikle doluydu, ama kapının kilidinin açık olduğunu fark ederek yavaşça çevirdiğimde belirsizlik hâlâ devam ediyordu. Kapıyı çekerek açtım ve tereddütle içeriye baktım.

Amcam ofisindeydi. Ama uyumuyordu. Onun yerine, doğrudan bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, dikkatli bir kaşını bana doğru kaldırarak. Masasının yanında durmuş, bir elinde bir kâğıt, diğerinde bir fincan kahve tutuyordu. *Kahretsin, çoktan kalkmış ve kahvesini içmiş.*

Sadece bir saniye durakladım. "Oh, merhaba, amca." Ses tonumda hafif ve havalı bir çentik vardı, odaya yeni girdiğim ve çok şüpheli göründüğüm gerçeğini tamamen atlamıştım.

Bana bakmaya devam ederken kaşlarını indirmedi.

Biraz daha yürüdüm, kravatım hala boynumda gevşekti. Odanın diğer tarafındaki odun şöminesinde bir ateş yanıyordu, kapıyı arkamdan kapattığımda alevler şiddetle yalıyordu.

"Ofisime girmeye mi çalışıyorsun?" Amcamın kaşları nihayet düştü ama yüzündeki temkinli ifade daha da kötüleşti.

Omuz silktilim. "Hayır. Sadece konuşmak istedim. Nasılsın?"

"Isaiah, ne istiyorsun?" İç çekmeden önce kahvesinden bir yudum aldı.

Masasının ayak ucundaki koltuğa oturdum, Gemma'nın bir gece önce oturduğundan emin olduğum koltuğa. "Dün gece sakladığın dosyayı kontrol etmeye geldim."

Amcamın gözleri kahve fincanının ağzından yukarı doğru kaydı. Fincan ağzını gizliyordu ama ben kelimeleri gün gibi açık duyuyordum. "Geri döneceğini biliyordum."

Deri sandalyede arkama yaslandım ve ayaklarımı masasının üzerine koydum. "Yaptın, değil mi?"

Fincanı yere bırakarak şömineye doğru yürüdü ve sırtını bana döndü. Elleri arkasında kenetlenmişti ve odayı yoğun bir sessizlik kaplamıştı. Birkaç saniyede bir sessizliği bozan tek ses közlerin patlamasıydı.

Ayaklarımı yere indirip onun yanına doğru yürürken ilk konuşan ben oldum. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Göğsünü içine çekti ve o kadar uzun süre öyle kaldı ki başımı çevirip ateşe odaklandım. Bildiği şey her neyse, onunla mücadele ediyordu. Bu kısım açıktı. Açık olan bir şey daha vardı ki o da her şeyi öğrenmeye can attığımdı. Başka biri olsaydı, umurumda olmazdı. Dosyada ne yazdığını görmek için bu sabah erkenden buraya gelmezdim. Amcam dosyayı masasına koyduğu anda aklımdan çıkmış olurdu.

Gemma kelimenin tam anlamıyla derimin altını kazıyordu ve bunun farkında bile değildi. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemem için hiçbir neden yoktu ama ben istiyordum. Çaresizce istiyordum ve bunun suçunu onu Bain'den korumak istememe atamazdım. Bunun şu anda onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonunda amcam nefesini verdi, ağır nefesinin altında ateş alev alev yanıyordu. "Amcasına güvenmiyorum. Bana anlattığı şeyler kızın dosyasıyla uyuşmuyor. Görünüşe göre iki ay öncesine kadar evde eğitim görmüş, sonra yakındaki bir hazırlık okuluna gönderilmiş, sonra da amcası onu aniden okuldan almış ve buraya göndermem için beni aramış."

"Peki seni aradığında ne dedi?" Bir süre bekledim. "Seni *neden* aradı?"

Yavaşça döndüm ve dikkatimi amcamın profilinin yan tarafına verdim. Sanki gözlerini kaçırmaması için ona meydan okunuyormuş gibi ateşe bakıyordu ki bunu yapmazdı çünkü ismini sahiplenmese de derinlerde bir Underwood'du ve Underwood'lar asla bir kavgadan geri adım atmazdı. "O... Ona bir iyilik borcum vardı. Baş belası olduğu için yeğenini almamı istedi."

Hiç tereddüt etmeden güldüm. "Baş belası mı?"

Alay etti. "Evet. Ve bunun doğru olmadığı çok açık."

Birkaç dakika daha sessizce durduktan sonra o başını benimkine çevirdi, ben de aynısını ona yaptım. Gözlerimiz kilitlendi, uzun süre birbirimizi öylece tuttuk ve o "Bir şey saklıyor" dedi.

Bir kez başımı salladım.

"O da öyle." "Kırılgan ve korkuyor."

"Korktun mu? Evet. Kırılgan mı? Tartışılır." İlk birkaç kez konuştuğumuzda takındığı o küçük alaycı tavrı düşündüm. Zaman zaman utangaç olabilirdi, o kadar çok kızarırdı ki aslında çok şirindi ve kesinlikle amcasından korkardı ama içinde savaştı bir damar vardı. Amcamın düşündüğü kadar kırılabilir biri değildi.

Amcam tekrar iç çektikten sonra masasına doğru yürüdü ve arkasına yığıldı. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor." Bana değil de ateşe baktı ve sanki tam olarak orada değilmiş gibiydi. Sanki turuncu ve kırmızı alevler hayatla dolup taşarken geçmişini yeniden ziyaret ediyordu. "Doğası gereği bir savaştıydı ama aynı zamanda tatlıydı. Nazikti."

Aramızda daha fazla sessizlik geçti ve sonunda geri dönüp daha önce oturduğum koltuğa oturdum. Güneşin doğmaya başladığından emindim ve sadece Gemma'yı görmek için değil, Bain'i de görebilmek için yemek salonuna gitmeye can atıyordum. Dün gece Gemma'yla ders yaptığımız sırada ortadan kaybolmuştu. İşler bu yüzden kısa kesilmişti ve onun izini kaybetmiş olmam beni çileden çıkarmıştı. Ben bunu hiç yapmadım. Tek iyi şey nöbetçi öğretmene yakalanmadan odama dönebilmiş olmamdı.

"Babanla konuştun mu?"

Konuşmadaki değişiklik karşısında rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Hayır ama Jack'le konuştum. Annem son zamanlarda kendini kötü hissediyor olmalı. Mary ile çok vakit geçirdiğini söyledi."

"Bu muhtemelen iyi bir şey."

Ağzım kapalı kaldı ama gerçek buydu. Mary bir normal duygusuydu ve Jack'in ihtiyacı olan şey de normaldi.

"Gemma'nın telefona ihtiyacı var."

Amcamın ağzı eğilirken başı yana düştü. "Ona telefon veremem. Biri öğrenirse bunu nasıl açıklarım?"

Omuz silkтім. "Ona bir dizüstü bilgisayar, battanierler ve fazladan üniformalar vermeyi nasıl açıklıyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Tate Amca"-kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum-"kendi yöntemlerim olduğunu biliyorsun."

Gözlerini devirdi ve eliyle çenesinin üstündeki tüyleri ovuşturdu. Sonra alt çekmecesini çekip bir şey aldı ve masasının üzerine bıraktı. Kollarından birkaç telefon birbirine çarptı. "Seç bakalım. Sadece Wi-Fi üzerinden çalışacak, bu yüzden mesajlaşma için telefonunuza uyarlanabilen bir tane seçin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, benimkinin aynısı olan bir telefonu elime aldım. Geçmişte telefonlar yasaklandığında bunlara el konulduğunu varsaymışım ya da

Belki de öğrenciler yanlışlıkla arkalarında bırakmışlardı ve almak için bir saniye bile geri gelmek istemiyorlardı. Gerçekten umurumda değildi. Tek önemsedığım Gemma'nın bir telefonu olmasıydı. Sadece sohbet etmek için bilgisayarının başına geçmesini beklemek yerine canım istediğinde onunla konuşabilmek için değil, aynı zamanda Bain söz konusu olduğunda aklımın bir köşesinde sorun yaratan bir düşünce olduğu için.

Bain onu tekrar köşeye sıkıştırmaya karar verirse Gemma'nın beni hemen arayabilmesi için bir yola ihtiyacı vardı, ki bunu yapacağını biliyordum. Bain pek çok şey olabilirdi ama aptal bunlardan biri değildi. Bunu yapmak için ben yakınında olmayana kadar bekleyecekti.

"Onu yakınında tut, Isaiah." Düşüncelerimden sıyrıldım ve amcamın yüz hatlarını çelik bir maske gibi kaplayan kararlılığa yeniden odaklandım. "Yargıç Stallard'a düşündüğümüzden çok daha büyük bir şey olduğuna dair içimde bir his var."

"Ne demek istiyorsun?" Saate bakarak sordum. Kahvaltı beş dakika içinde başlayacaktı.

Dağınık saçlarını salladı. "Onun hiç kardeşi yok." "Kimin yok ki?"

"Amcası, Yargıç Stallard. Gemma'nın yeğeni olduğunu söyledi ama bir kız ya da erkek kardeşi yok. Karısı da yok, ailede Richardson soyadını taşıyan kimse de yok." Ofisinde etrafına, özellikle de hiçbir şeye bakmadı. "Bunu araştırdım. Gemma'nın onunla bir akrabalığı olduğunu sanmıyorum, bu da bana Gemma'nın nereden geldiğini merak ettiriyor."

Ayağa kalkıp Gemma'nın yeni telefonunu cebime yerleştirirken bir nefes verdim. "Şey, bu... ilginç... ve açıkçası hiç de rahatlatıcı değil."

Aklımdan geçenler karanlık ve çarpıktı, bunların nasıl büyüdüğümün doğrudan bir sonucu olduğunu biliyordum. Korkunç yetiştirilme tarzlarına ve travmatik geçmişlere yabancı değildim ama Gemma hakkında böyle şeyler düşünmek bana hiç de iyi gelmiyordu.

"İstismardan şüpheleniyorum."

Kalbim durdu ve sırtım kaskatı kesildi.

"Bu yüzden onu yakınında tut Isaiah. Journey'nin tekrarlanması istemeyiz." Amcam tam olarak ne olduğumu hatırlıyordu. Yanlarımdan aşağı sarkan ellerime baktım, damarlarım cidden sıcak kan pompalıyordu. Onu Cade'e teslim ederken Journey'nin gevşek bedenini hâlâ kollarımda hissediyordum.

"Her şey kontrolüm altında," dedim ve ofisinden çıkıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce. Bir elimi saçlarımda gezdirirken gözlerim sıkıca kenetlendi, kafamı toparlamak için uçlarını hafifçe çekiştirdim. Birkaç ağır nefes daralan göğsümü terk etti ve işte o anda iyiydim.

Bir kez olsun, çocukken gördüğüm tüm o boktan şeyler için şükrettim. En azından artık travmatik şeylerle başa çıkabilecek ve onları tamamen yok olana kadar uzaklaştırabilecek kapasiteye ve eşiğe sahiptim.

Bu beni berbat mı etti? Muhtemelen.

Ama St. Mary's'de hepimiz biraz kafayı yemiştik.

OTUZUNCU BÖLÜM

GEMMA

Ertesi sabah YÜZGEÇLERİM AĞRIYORDU ve birkaç dakika öncesine kadar ellerimin her santimini kömür kaplamıştı. Şimdi lavaboda ovalamaktan kızarmış ve çiğ kalmışlardı, böylece kimse odamda değil de burada, müdürün bana verdiği rahat battaniyelerin altında olduğumdan şüphelenmeyecekti.

Dün gece Isaiah ile yollarımız ayrıldıktan ve Sloane beni Isaiah ve özel dersimiz hakkında sıkıştırdıktan sonra nihayet uykuya daldıktan sonra uyuyamadım. Gözümü bile kırpmadım. Bu hiç de alışılmadık bir durum değildi ama St Mary's'e geleli iki haftayı geçtiğinden beri aylardır uyumadığım kadar iyi uyuyordum. Tobias'ın gönderilmesinden bu yana rüyalarım normalden daha güçlüydü ve yaşlandıkça daha da artıyordu. Bazen gerçeklerden daha gerçekçi geliyorlardı. Dehşet vericiydi ve dün gece gözlerimi her kapadığımda duyabildiğim tek şey Richard'ın kafamın arkasında dolaşan sesiydi. Ona en sevdiği küçük evcil hayvan ismini söyledikten sonra telefonda süzülen tanıdık mide bulandırıcı zevk nefesi midemin huzursuzlukla bükülmesine neden oldu ve onu çözmenin tek yolunun onu dışarı çıkarmak olduğunu biliyordum.

Her şeyi tuvale, yani çıkış noktama dökmem gerekiyordu.

Sabah beş sularında yataktan kalktım, parmak uçlarımda banyoya gittim ve aceleyle güne hazırlandım. Hızlı bir duş, nemlendirici, biraz dudak parlaticısı (sadece teyzeme inat olsun diye), üniformam ve kapıdan çıkıp karanlık koridorda sadece titreyen aplikler eşliğinde sürünerek ilerliyordum. Döndüğüm her köşede sınırlarım karnıma baskı yapıyor, sabahın bu erken saatinde yataktan çıkmanın doğru olup olmadığını merak ediyordum, özellikle de Isaiah'ın uyarısı göz önüne alındığında. Ama güneş her an uzun, yemyeşil ağaçların üzerinden görünebilirdi, bu yüzden devam ettim. Ve yapmak zorundaydım

İtiraf etmeliyim ki, kuralları çiğnemek -birkaç dakika bile olsa- iyi hissettiriyordu. Tehlikeli derecede iyi.

Boş sanat odasına adımımı attığım anda rahat bir nefes aldım. Malzemelerimi toplamam ve hazırlanmam sadece birkaç dakika sürdü. Nemli saçlarımı uzun bir örgü haline getirdim, yüzümdeki dağınık parçaları serbest bıraktım ve blazer ceketimi omuzlarımdan sıyırdım. Ceketini bir taburenin üzerine örttüm, Isaiah'ın ders sırasında oturduğu taburenin üzerine koyduğumu görünce dudaklarım seğirdi. Sonra, üzerime kömür bulaşır diye beyaz bluzumu çıkardım, çünkü bulaşacağını biliyordum. Üzerimde sadece diz üstü çoraplarım, bordo ekose eteğim ve tenimi ürperten dar, beyaz bir atlet vardı.

Ama sonra işe koyuldum.

Zaman su gibi akıp geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan koridorun ışıkları yandı ve saat neredeyse iki saattir çalıştığımı gösterdi. Kahvaltı birazdan hazır olacaktı ve Sloane'u endişelendirmek istemedim, bu yüzden aceleyle yanıma geldim ve ham ellerimle tuvalin önünde durmadan önce cildimdeki kömürü yıkadım. Yarattığımı bile hatırlamadığım eseri taradım. Eskiz yapmak benim için her zaman bir rahatlama olmuştu. Hiçbir şeyi açığa vurmadan sırlarımı çözmenin bir yolu. Kafam farklı bir yerdeydi. *Ben de farklı bir yerdeydim.*

Oradaydım, yeniden su yüzüne çıkmak isteyen her türlü korkunç anıyı yeniden yaşıyordum ve bu bir bakıma tedavi ediciydi. Bu benim için durumun kontrolünü elime almanın ve sonra da onu kafamdan atmanın bir yoluydu.

Ama asla gerçekten gitmedi.

Lekelenmiş kara kaleme bakarken dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Çoğunlukla kül rengindeydi ama bazı kısımları diğerlerinden daha koyuydu. Dağınık, aceleye getirilmiş bir eskizdi ama tam da bu yüzden hoşuma gitmişti. Tuvalin ortasında ben vardım - en azından yüzümün yarısı. Düğmeye benzeyen burnumun keskin siyah kıvrımını ve sağ gözümün etrafındaki gölgeleri takip ettim. Yüksek elmacık kemiğimin kavisi uzun, başıboş tüylerle kaplıydı ve dudaklarım sanki nefes nefese kalmışım gibi yarılmıştı. Sonra, masanın diğer tarafında

Tuvalde, yüzümün geri kalanının olması gereken yerde, *İyi kızlar kuralları çiğnemez* kelimeleri vardı, tekrar tekrar, kağıdın tüm uzunluğu boyunca izlendikçe daha da dağınık ve daha da lekeli hale geliyorlardı. Kelimeler yüzümle karıştı ve göğsümde bir şey çatladı. Gözlerimi çizdiğim paramparça kızdan ayırıp hızla dönerken, kin ve ıstırabın yavaş yanışı ruhumu parçaladı.

Bir çığlık boğazımı tırmalarken, aniden geri dönüp onu parçalara ayırma dürtüsü beni tüketti. Bu işkence dolu anıyı yok etmek için deli gibi savaşıyordum. En son elim kanayana kadar bana bu cümleyi tekrar tekrar yazdırdığı zaman oluşan kabarcıkların hâlâ orada olup olmadığını görmek için elime bile baktım ama hayır. Gördüğüm tek şey her iki bileğimin çapını çevreleyen yara izleriydi. Altın rengi etimin geri kalanından daha açık olan parlak deri.

Ondan geriye doğru sayarak tavana baktım ve kendimi sakinleştirdim. Sınıf kapısının dışındaki hareketlilik gözüme çarpmaya başlamıştı ve harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Geçmişin hastalıklı hissini zihnimden uzaklaştırarak aceleyle Isaiah'ın taburesine koştum ve bluzumla ceketimi aldım. Gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çektim, aynadaki kömürleşmiş halime bir kez bile bakmadım. Tuvali bu şekilde açıkta bırakamayacağımı biliyordum ve Bayan Fitz'le, onun ve müdürün önerdiği gibi sanat odasını kullanacak olursam projelerimi ne yapacağımı hiç konuşmamıştık, bu yüzden akli başında her insanın yapacağını yaptım. Şövalenin klipslerini açtım ve malzeme dolabına koştum - Isaiah'ın beni ilk gün içine çektiği dolaba - ve çalışmamı en arkaya, yıllardır kullanılmamış gibi görünen süpürge'nin yanına astım. Süpürge'nin uçları yıpranmıştı ve toz etrafımda dans ederken tahta çubuktan örümcek ağları sarkıyordu. *Mükemmeldi.*

Bu eskizleri bir sır olarak saklamak benim için hayati önem taşıyordu ve onları bir kenara atamayacak kadar gurur duyuyordum. Bir keresinde onları bir başkasının görmesine izin vermek gibi bir hata yaptım ve bu beni kışkırmadan ısırdı.

Tam erzak dolabının kapısını kapatırken, derin bir ses etrafımda süzülerek donup kalmama neden oldu.

"Seni burada bulup bulamayacağımı merak ediyordum." Isaiah'nın ses tonu hafif ve havadardı ve kendi kalbimin öfkeli ve panikle çarpmasından hoşnut bir sestti.

"Isaiah," diye başladım, sonra kendimi aptal gibi hissettim çünkü birdenbire ortaya çıktığında ona hep adıyla hitap ediyor gibiydim. Sanki o görüş alanıma girdiğinde beynimle ağzım arasındaki bağlantı kopuyordu. Boğazımı temizleyerek ve yanaklarımın utancımı ele vermemesini umarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Her zaman oturduğu masaya yaslandı, poposu kenarda dururken ayakları bir şekilde hala yere değiyordu. Orada otururken son derece güzeldi ve parmaklarım yeniden canlanan kötü anılar yerine onu çizmek için kıpırdandı. Çene çizgisinin altında bir gölge vardı ve giydiği bordo blazer ceket pazularını sıkıca sarıyor ve belinin hemen altından kesilerek ince kalçalarını ve ayakkabılarına kadar uzanan siyah pantolonunu gösteriyordu.

Evet, Isaiah kesinlikle karanlık ve tehlikelinin tanımıydı.

Gülümseyene kadar.

Şu anda da bunu yapıyordu.

Bekle. Bir şey mi kaçırdım?

"Bir şey mi dedin?" Dikkatimi hızla başka yöne çekerek sordum.

Bir kahkaha mırıldandı ve masadan kalktı. Bana doğru yürürken adımları yavaş ve kolaydı, bu da kalbimin boğazıma kadar fırlamasına neden oldu. *Ne yapıyordu acaba?* Tam panik düşünceler beni tüketmeye başlamıştı ki, parmağı çenemin altını okşadı ve başımı geriye doğru eğdi. Örgüm omzumun arkasına savruldu ve diğer elini ağzına götürmesini hayretle izledim. Dili yumuşak dudaklarının arkasından başparmağını yalamak için dışarı fırladığında boynumda bir kızarıklık oluşmaya başladı. Başparmağındaki

Parmağının kaygan yüzeyi elmacık kemiğimin üzerinde, sol gözümün hemen altında gezindi ve neredeyse bayılacaktım.

Yanıyordum. Yanıyordum. Beni onun sıkı kavrayışında kalmaya zorlayan şey tarafından tamamen büyülenmiştim. İçimde bir şeyler zonkluyor ve arzu, sahip olduğum deneyimsizliği hatırlatan her şeyi yok ediyordu. Tüm oda alev alev yanıyordu. Onu öpmek istiyordum. *Bunu gerçekten istiyor muydum?* İstiyordum. İstedığimi biliyordum. *Onun* tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

"Yüzünde siyah bir şey vardı," dedi, elini hâlâ çenemde tutuyordu.

"Kömür." Tek kelimenin kenarları bir havai fişek gibi çatlamıştı.

Bir kez başını salladı, birbirimize bakarken nefeslerimiz birbirine karıştı. Gözlerinde vahşi ve baştan çıkarıcı bir şey vardı ve ben gerçekten ama gerçekten onun peşinden gitmek istiyordum.

"Bana ne yapıyorsun?" Eli çenemden ayrılırken sorusu boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi ve sonunda uzaklaşarak tekrar nefes almama izin verdi. Parmakları koyu renk saçlarında gezinerek onları biraz karıştırdı ve ben orada öylece durdum, tamamen ve tamamen şaşkına dönmüştüm. Bunu yüksek sesle mi söylemek istemişti?

Isaiah kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını indirdiğinde dudaklarım hâlâ ayıktı. "Sana odanda kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Gözlerimi kırıştıtarak kendime geldim, ceketimin kollarını indirdim ve çenemi hizalayarak bir yalan söylemeye zorladım. "Sokağa çıkma yasağı bitene kadar bekledim."

Öfkeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Saatlerdir buradasın, yani daha güneş doğmadan odanı terk etmişsin."

Geri çekildim. "Nasıl-"

Isaiah yaslandığı masadan kalktı ve bana doğru yaklaştı. "Saçların dağınık," dedi ve uzanıp bir tutam kahverengi saçı yüzümden uzaklaştırdı. "Yanağında kömür vardı." Dudağı seğirdi ve beni sıkıştırırken gözlerimi ayıramadım.

Tekrar. "Bu sabah seni almak için odana gittim ve Sloane seni bulamadı." Mavi gözlerini benimkilere dikmeden önce iç çekti. "Bir dahaki sefere not bırak."

Sesindeki paniğe benzer tını karşısında kalbim hıçkırdı. "Neden benim odama geldin?"

İstediğimden bir saniye daha uzun süren bir sessizlik oldu. Isaiah gözlerini kaçırırken kalın kirpiklerini indirdi. "Sokağa çıkma yasağı başlamadan önce koridorlarda olmamalısın Gemma. En azından tek başına."

"Ama neden?" Isaiah'nın çenesi gerginlikle paranteze alınmıştı. "Dün gece yapmak zorunda kaldığın şeyle bir ilgisi var mı? Seni korumamla bir ilgisi var mı?" Soruların ağzımdan dökülmesini engelleyemiyordum.

Hırıltısı alçaktı ama duydum. "Ne zamandır buradasın? Lütfen bana bütün gece sürmediğini söyle."

Bir gece önceki sözlerini ona iade ederken ağzımdan alaycı bir ses çıktı. "Sen benimkine cevap verirsen ben de seninkine veririm."

Daralmış gözleri ve çukurlaşmış yanağı karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Amcam sana yeterince değer vermiyor." Sonra hafif gülümsemem düştü. Bilmece gibi konuştuğuna yemin edebilirdim. Bu da ne demek oluyordu? "Söyle bana, iyi kız. Herkese karşı bu kadar hırçın mısın? Yoksa sadece bana mı?"

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü. "Sadece sen."

Elimi tutup beni sınıf kapısına doğru çekmeden önce yarım bir gülümsemeyle homurdandı. Karnımı kelebekler kaplamıştı, onları aceleyle kenara itip yokmuşlar gibi davrandım. Koridora çıkar çıkmaz elini çekti ama bana baktı. "Nedense kendimi ayrıcalıklı hissediyorum."

"Ayrıcalıklı mı?" Tekrar ona bakarak sordum.

Başını salladı, yan yana yürürken dosdoğru önüne bakıyordu. "Bunu başka kimseye değil de bana geri vermek hoşuma gidiyor."

Bir kahkaha attım. "Bunu neden sevesin ki?"

Cade, Brantley ve Shiner'ın yemekhaneden bize doğru yürüdüklerini görmeden hemen önce gamzesi yeniden ortaya çıktı. Zil başımızın üzerinde çaldı ve kendimi çizimime o kadar kaptırdığım için kendime lanet ettim - burada dürüst olalım, Isaiah'ın yüzümdeki o lanet kömürü yalamasına *da* kaptırmıştım - kahvaltıyı tamamen kaçırmıştım. Sloane muhtemelen bu sabah erkenden nereye gittiğimi sormak için sabırsızlanıyordu.

Asilerin geri kalanı önümüzde belirmeden hemen önce Isaiah eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bunu seviyorum çünkü bu bana kendin olacak kadar güvendiğin anlamına geliyor ve muhtemelen senin gibi bir kızın benim gibi birine güvenmesine layık olmasam da, yine de bunu kabul edeceğim."

Geri çekilirken göz kırptı ve sonra bir şeyi onaylıyormuş gibi çenelerini bana doğru eğen Asilerle birlikte adım adım yürümeye başladı ve gururumun kabardığını hissettim. Isaiah'ın bana karşı değersiz hissettiğini söylemesi hoşuma gitmişti ve arkadaşlarının da beni onaylıyor gibi görünmesi hoşuma gitmişti. Hoşlanmamam gereken pek çok şeyden hoşlanmaya başlamıştım ve koridor kahvaltıdan çıkıp ilk derslerine gitmeye çalışan öğrencilerle dolup taşmaya başladığında, birine güvenme konusundaki yetersizliğimin buhar olup uçtuğunu hissederek öylece kalakalmıştım.

İçten içe, karnımda uzun süredir uykuda olan kelebekleri kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Isaiah'ın niyetinin iyi olduğunu biliyordum ve muhtemelen en basit dokunuşların bile içimi yaktığını fark etmemişti. Benimle gerçekten flört etmiyordu ya da ona zaten verdiklerim dışında benden bir şey istediğini ima etmiyordu. Bunu dün de söylemişti: Bir şeyi kanıtlamak için herkesin önünde yanağımı öpmüştü. Ama yine de. Bir araya geldiğimizde düşüncelerim bulanıktı. Korku içinde yaşamıyor, geçmişten saklanmıyor ya da bir sonraki hamlemi düşünmüyordum. Bunun yerine, gizlice gamzesinin yeniden ortaya çıkmasını izliyor ya da kısa süreli de olsa ağzıma baktığında o kavurucu sıcaklığın içimi kaplamasını bekliyordum.

Her nasılsa, St. Mary's'in kötü çocuğu, ilk bakışta egoist bulmuştum, karanlık ve sıkıntılı düşüncelerime bir ara verdi ve şimdiye kadar fark etmemiştim ama bu tam da açlığını çektiğim şeydi. Isaiah Underwood'a ve kafamdaki tüm saçmalıkları susturma şekline açlık duyuyordum ve eninde sonunda onu bir daha göremeyeceğim bir zaman geleceğini bilsem bile, kendimi onu daha sonra tekrar görmek için sabırsızlanırken buldum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GEMMA

LIBRARY EARLIER'E DOĞRU YÜRÜRKEN, adımlarımda biraz canlılık hissettim. Bütün gün böyleydim. Yanaklarım sebepsiz yere gülümsemek için seğiriyordu ama topuklarımın peşinden koşan özgürlüğün verdiği rahatlığın üzerime çökmeye başladığını hissediyordum.

Bu sabah çizim yaptığım için mi, yoksa yemekhanede yaşıtım olan ve yetiştirilme tarzım göz önüne alındığında bile benden çok da farklı olmayan insanlarla oturup onlarla yemek yiyebildiğim için mi emin değildim. Ya da belki İngilizce 4 sınavımdan en yüksek notu aldığım için sevinçliydim - geçen yıl bana *Jane Eyre*'i bir oturuşta okuttuğun için teşekkür ederim teyze. Ya da belki de her gece yemek masasının karşısından bana bakan iki karanlık ve boncuk göz olmadan gerçekten rahat hissettiğim içindi, sadece bir hata yapmamı umuyordu, böylece hastalıklı zevklerini yerine getirebilir ve beni cezalandırabilirdi.

"Bütün bunlar da ne?"

Arkamdan gelen yumuşak sesle bedenim mırıldandı. Üniformalı eteğim hâlâ üzerimdeyken arkamı döndüğümde, lakros sonrası aldığı duştan yeni çıkmış ve tertemiz olan Isaiah'ya kaşlarımı kaldırdım. *Çok güzel kokuyordu.*

"Buna," diye cevap verdim, umarım kızarmış yanaklarımı saklamak için arkamı dönerek, "özel ders deniyor, Isaiah. Biri içeri girerse ikimizin burada oturmasını nasıl açıklayacaksın? Çalışma materyallerine ihtiyacımız var. Gerçekten özel ders veriyormuş gibi davranmalıyız, değil mi? İhtiyacınız olmadığını söyleseniz bile."

Dün gece kullandığım koltuğa oturup dizüstü bilgisayarımdan bir parça kâğıdı kaldırırken cevap vermesine fırsat vermedim.

Isaiah koltuğunu çekip rahatlamış bir şekilde yere yığılırken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Uzun bacakları önünde yayılmıştı.

ayakları ayakkabılarımın ucuna çarpıyor, ayak parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyordu.

"O da neydi?" Bacaklarımdaki karıncalanmayı dağıtmak için dizüstü bilgisayarımı açarak sordum. Ekranın ışığı loş kütüphanede o kadar parlaktı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kütüphaneci, derin raflarda bir insanın taşıyabileceği kadar çok yaşam ve tarihin sıralandığı geniş odada beni yalnız bırakmadan önce ışıkların çoğunu kapatmıştı.

"Notlarım gerçekten berbat olduğu için ödevlerimi yapmam gerektiğini söyledim."

Gülümsedim. "Bir taşla iki kuş vurmak. Tüm o umursamaz tavrının altında zeki olduğunu kim bilebilirdi?"

Isaiah kıkırdayarak cebinden bir şey çıkardı. "Dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi davranıyor olabilirim ama bu doğru değil."

Yüzüne baktım ve birbirimizi yakaladık. Derinlerde bir yerde, insanların görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Böyle bir şeyi herkesten çok ben biliyordum. Dışarıda her ne varsa, içeride kesinlikle daha güçlüydü. Isaiah'ın da benim gibi sorunlu olduğu belliydi. Yine de bunu elimden geldiğince saklamaya çalıştım.

Isaiah'nın siyah kirpikleri elindeki şeye doğru kaydı ve ben de onun görüş açısını takip ettim. "Eğer hiçbir şey umurumda olmasaydı, sana bunu almak için zahmete girmezdim." Siyah ve dikdörtgen şeklinde bir şeyi masaya doğru itti ve kaşlarım çatıldı. Arama motoru hâlâ açık olan dizüstü bilgisayarımı kenara çektim ve gevşek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Bu da ne?"

"Bir telefon."

Gözlerim kendiliğinden yuvarlandı. "Biraz geri kafalı olduğumu biliyorum Isaiah, ama bunun bir telefon olduğunun farkındayım. Sadece neden bana verdiğini merak ediyorum."

Parmaklarını bileğime doladığında eli benimkine düştü. Gözlerim ten tene temasla sarsıldı ve vücudumdaki her şey tutuldu. Bu

Bana dokunduğu için değil, her ne kadar bu beni sıcak hissettirse de, daha çok hangi parçamı kavradığı içindi. Eğer bileklerimi görseydi.

"Çünkü bana ulaşmak için bir yola ihtiyacın var."

Ona bir kez daha bakarken boğazımdaki sıkıntıyı yuttum. Eli hâlâ bileğime dolanmıştı ve orada kaldığı sürece kalbim daha çok çarpıyordu. "Ve belki de seninle öğrenci sohbeti dışında konuşmak istiyorum."

Yüzüne bakarken hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Vücudum birçok nedenden dolayı yıpranmıştı.

Isaiah'nın avucu sonunda bileğimi bıraktı ve ben de onu geri çekerek kucağıma koydum. Ruh halimdeki düşüşü fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Telefon sadece Wi-Fi üzerinden çalışıyor ama yine de bana mesaj atabilir ve interneti kullanabilirsin. Asilerin geri kalanıyla birlikte benim numaramı da oraya koydum ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç uygulama ekledim."

Konuşma yetimi yeniden kazanmadan önce kirpiklerim birkaç kez yanağıma çarptı. "Bunu nasıl aldın?" Cihazı elimde birkaç kez çevirip inceledim. Richard'ın bana verdiği telefona hiç benzemiyordu. Yine de Sloane ve Mercedes'inkine çok benziyordu.

Omuz silktili, kolunu yanındaki sandalyeye yasladı ve kendini beğenmiş bir ifade takındı. "Kendi yöntemlerim var. Sadece bir şey olursa beni arayabileceğin için içimin rahat olmasını istedim..."

"Eğer ne?"

"Bain bir şey söylerse... ya da seni tekrar köşeye sıkıştırırsa." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yakınımda olursam bunu yapmaz."

Nabzım atmaya başladı. "Geçen günden beri oldukça sessiz." Aldığım her nefeste kalbim iki kat daha hızlı atıyor gibiydi. Bain'i ya da bana söylediklerini unutmamıştım. Ama o zamandan beri hiçbir şey söylememişti. Aslında, onu neredeyse hiç görmemiştim. Görünüşe göre programlarımız uyuşmuyordu ve bunun için minnettardım, ama o hala sessiz bir düşünceydi

kafamın arkasında. Çok sevdiğim Richard Amcamın hemen yanına sokulmuştu.

Isaiah'nın bakışları ısındı, gözleri cam kırıkları gibi göründü. "Sessiz bir yılana asla güvenme Gemma. Bain sessiz olabilir ama seni temin ederim ki hâlâ aynı derecede ölümcül." Isaiah'nın şakağındaki kaslar titredi. "Bain ve benim bir geçmişimiz var, her ne kadar bu geçmişin ne kadar derin olduğunu henüz tam olarak bilmeseydi de. Bana karşı bir şeyler hissediyor ve benim üzerimde güç sahibi olmaktan başka bir şey istemiyor. Seni bir pazarlık kozu ya da benden intikam almanın bir yolu olarak görüyor, çünkü sana ilgi gösterdim ve kovulmamamın yegane nedenlerinden biri olduğundan bahsetmiyorum bile - Bain'in çok hoşuna gidecek bir şey."

Kafamda dolaşan çok fazla soru vardı ve her zaman dilimi sessiz tutmam söylene de, yine de ona daha fazlasını sormak istiyordum. Detaylandırmasını istedim. Nasıl bir geçmişleri vardı? Bain neden Isaiah'ın St. Mary's'den atılmasını istiyordu? Ama tek kelime etmedim çünkü ağzımı açar açmaz kütüphanenin kapıları açıldı ve Cade'in bakışları tüm masaları dolaşarak bize yöneldi.

"Telefonunu kontrol etmeyi hiç düşündün mü?" Cade gergin çenesi ve hafif çatık kaşlarıyla yürürken tedirgin görünüyordu.

Isaiah yavaşça arkasına baktı ve ellerini kalçalarına bastırmış olan Cade'i gördü. Göğsü kabarıyordu. *Buraya mı koşmuştu?*

Isaiah cebinden telefonunu çıkarırken onu izledim. Gözleri okuduğu şeyi taradı ve sonra ağzından vahşi bir hırıltı çıktı. "Nereye gittiğini bilmiyor musun?"

"Hayır. Ve araba hareket etmedi."

"Kim? Bain mi?" Kendimi durduramadan sordum. Konuşmamam gerekirken konuştuğum geçmiş deneyimlerimden dolayı *neredeyse* sandalyeye geri çekiliyordum ama artık o ben değildim. Güvende kalmak için sessiz kalmak zorunda değildim. Masum bir soru sorduğum için cezalandırılmayacaktım.

Bakışlarını tekrar Isaiah'ya çeviren Cade'in ağzı açık kaldı.

Isaiah ona anlam veremediğim bir bakış fırlattı ve sonra bana doğru bakarken yüz hatları biraz yumuşadı. "Özel ders aniden durdu." Isaiah kendini masadan itti, uzun boylu duruşu bir tür baştan çıkarıcı kâbus gibi üzerimde belirdi. Mürekkep rengi saçları alnına döküldü ve saniyeler önce sıcacık olan gözlerinin mavisi buz gibi oldu. "Eğer biri sorarsa..."

"Biliyorum. Biliyorum. Buradaydık, birlikte ders veriyorduk."

Dudakları o kadar ince bir şekilde kıpırdadı ki, bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

Isaiah ayrılmadan önce, "Odama geri dönmeli miyim? Ya biri buraya gelir ve bizi burada otururken görmezse? Komitedeki biri gibi mi?"

"Aslında kimsenin buraya geleceğini sanmıyorum. SMC'nin bir parçası olan tüm öğretmenler, salon görevleri olmadığı sürece okuldan hemen sonra dışarı çıkıyorlar."

Üzerime ürkek bir tedirginlik çöktü. "Emin misin?"

Isaiah elini güçsüzce yüzünde gezdirirken içini çekti. İsteddiği gibi onun tanıdığı olabilirdim ama biri gerçekten buraya gelip nerede olduğunu sorarsa ne diyecektim? Ertesi gün sorsalar neyse. Burada durup boş bir sandalyeye bakmaları başka bir şeydi.

Cade de belli ki yeni bir plan düşünerek başka tarafa bakarken nefesinin altından mırıldandı. Isaiah ve Cade omuzlarında benim bile hissedebildiğim bir gerginlikle tepemde dikilirken, ben elimde yeni telefonum ve kenara itilmiş dizüstü bilgisayarım ile sandalyede otururken grubumuzun üzerine sessizlik çöktü.

Parmaklarım telefonu sıkıca kavradı. "Buraya biri gelirse sana mesaj atarım. Bir kitap ya da başka bir şey almak için odana koştuğunu söylerim." Durakladım. "Tabii okuldan ayrılmıyorsan?"

Cade bu kez Isaiah'ya bakarak konuştu. "Araba hareket etmedi. Okuldan henüz ayrılmadı."

Isaiah'ın kaşları birbirine kenetlenirken üzerinde durduğu sandalyenin arkalığını öyle sıkı kavradı ki eklemlerinin rengi değişmeye başladı. Bakışları bir kez daha benimkileri delip geçti ve şöyle dedi: "Buraya biri gelirse bana mesaj at. Sadece bir öğretmeni kastetmiyorum. Buraya başka bir öğrenci gelirse, onlara güvenmeyin."

Cade homurdandığında kol ve bacaklarımda bir ürperti hissettim. "Geçen gün Bain'e Gemma'nın senin olduğunu gösterme planının hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Çünkü şimdi gerçekten ne yapacağı belli olmuyor."

"Başka seçeneğim var mıydı?" Eğer bakışlar öldürebilseydi, Isaiah şu anda soğukkanlı bir katil olurdu. Ama Cade de olabilirdi. Isaiah'ın karanlık ve tehlikeli yüz hatları varken, Cade'in rüya gibi, tam bir Amerikan çocuğu yüz hatları vardı ama gözlerini kıstığında ve çenesini sıktığında ne oluyordu? Gök gürlüyordu. Onları birbirlerine bakarken izlemek, okyanusun üzerinde kopan bir kasırgayı seyretmek gibiydi. "Bana özel ders vermesini istediğim ilk konuşmamızdan sonra ona nasıl baktığını gördüm, sonra da davada?" Yükselen bir öfkeyle başını salladı. "Bain aptal değil, Cade. Bunu sen de biliyorsun. Ya onunla arama mesafe koyar ve *ayakkabımın* altındaki lanet olası bir pislikten başka bir şey değilmiş gibi davranırım."

"Öğretmenim," diye cevap verdim, her ikisi de burada oturduğumu hatırlasınlar diye kendimi konuşmaya dahil ettim, her ne kadar öyle değilmişim gibi davransalar da. *Ayakkabısının altında bir parça toprak mı var?*

"Aynen öyle." Isaiah'nın sesi her kelimenin etrafında gerilmişti ve midem bulandı. "O ve ben ne olursa olsun birlikte olacağız, bu yüzden ya ona göz kulak olurum ya da..."

Cade içini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ya da hiçbir şey. Haklısınız. Bain'in bir şeye odaklandığında nasıl olduğunu biliyoruz." Yavaşça çenemi kaldırdım ve Cade'e baktım. Cümlesi beni yolumdan saptırdı çünkü ondan yayılan öfke artık yoktu, onun yerine ıstırap vardı. İri kahverengi gözleri

zemini buldukça derinleşti. Omuzları düştü. Nefesi huzursuzdu.

"Ben de ona baktığını gördüm," dedi Cade. "Ama bu senin yüzünden mi? Ya da çünkü..."

Isaiah ofladı. "Muhtemelen ikisi de."

Birbirlerine bakarken hepimizi yeniden sessizlik kapladı, belli ki beni oldukça önemsiz hissettiren sessiz bir sohbeti paylaşıyorlardı.

Ağzımı açtığımda içimi bir gurur kapladı. "Beni bilgilendirecek biri var mı? Çünkü ikiniz şifreli konuşuyormuşsunuz gibi geliyor ve ben karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum." Gururun hemen ardından bir öfke kaynamaya başladı. Hayatım boyunca karanlıkta kalmıştım. Bana yalan söylenmiş, ağzımı kapalı tutmaya zorlanmış ve bazı şeylerden "*korunmam*" için fiziksel olarak karanlık bir bodruma atılmıştım. Çevrenizden ya da etrafınızda olup bitenlerden habersiz olmak tehlikeden başka bir şey değildi. Neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordum. Etrafımda neler olup bittiğini bilmeyi her zaman hak etmiştim. Sadece bunu fark etmem biraz zaman almıştı.

"Şu anda zamanımız yok." Isaiah başını salladı ve telefonunda bir şeyler yazmaya başladı. "Ben izin verdiğimde Cade seninle odana kadar yürüyecek." Yürümeye başlamadan önce kısa bir süre Cade'e baktı. "Eğer onu bulamazsak yalnız kalmamalı. Ona güvenmiyorum. Eğer biri gelip neden burada olduğunuzu sorarsa, grup dersi ya da onun gibi bir şey olduğunu söyleyin."

Isaiah beni kovduğunda dudaklarımdan küçük bir hırıltı çıktı. Ellerim belime doğru savrulurken iki çocuk da dikkatlerini bana yöneltti. "Hayatım boyunca bana yalan söylendi." Devam etmeden önce seçtiğim kelimeler yüzünden bir an duraksadım. "Bana sadece bazı şeyler söylendi çünkü..." Geçmişini bir kenara iterek ve yükselen öfkeme tutunarak konuşmamı sonlandırdım. "Neden olduğu önemli değil. Önemli olan benimle ilgili bir şeyler olduğu ve benim de bilgilendirilmeyi hak ettiğim. İyi bir kız olduğum için göz ardı edilmekten çok sıkıldım."

Kalbim göğsüme çarparken bir saniye geçti. Parmak uçlarıma kan hücum etti ve ne olduğundan emin değildim ama *kızmıştım*. Sonunda hayatımdaki tüm saçmalıklar için eşliğime gelmiş ve hıncımı Cade ve Isaiah'dan mı çıkarıyordum? Belki de.

Isaiah'nın ağzı genişçe aralandı ve sadece yükselen öfkemi besleyen bir kahkaha attı. "Ne sıklıkla küfrediyorsun Gemma?" Cade bıyık altından kıkırdadı ve ben dudaklarımı büzdüm. "Sinirlendiğinde cidden çok sevimli oluyorsun. Tepkini görmek için seni kızdırmaya başlayabilirim." Sonra bana sırtıttı ve arkasını dönerek beni kulaklarımdan dumanlar çıkararak orada bıraktı.

Beş yaşındaki bir çocuğun yapacağı gibi ayağımı yere vurdum ama dürüst olmak gerekirse, bırakın on yedi yaşımı, çocukken bile bunu yaptığımı sanmıyorum. "Isaiah!" diye bağırdım. "Bana neler olduğunu anlatacaksın, yoksa SMC kapını çalarsa senin tanıgın olamam." Yüzümde şeytani bir sırıtma belirdi ve güç sahibi olduğum gerçeğini *sevdim*. Hem de çok seviyordum. "Onlara derslerimiz sırasında gizlice dışarı çıkıp Tanrı bilir neler yaptığını söylemem ne kadar kolay olurdu."

Isaiah başını arkaya attı ve omuzlarının üzerinden bana bile bakmadan güldü. "Beni korumaya devam edeceksin, iyi kız." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o güç dalgasının dağıldığını hissettim. Konuşurken kapıya doğru yürümeye devam etti. "Yoksa anlaşmamızı unuttun mu? Karşılığında bir şeye ihtiyacın yok muydu? Sahte kimlik ya da başka bir şey?"

Kapı saniyeler sonra kapandı ve kollarım yavaşça yenilgiye düştü. Isaiah haklıydı. Buradan çıkış biletimin o olduğunu nasıl unutabilirdim? Özgürlüğe giden yolumu onun açtığını? Kardeşimi bulmam için bana bir yol açtığını? Isaiah'nın endişelerimi alıp saniyeler içinde toza dönüştürebilmesi ve beni en başta ağırlaştıran her şeyi unutturabilmesi korkutucuydu.

Cade'e doğru döndüğümde, kollarını kavuşturmuş, bakışları tavana dikilmiş bir şekilde öylece duruyordu.

bana bakmak için.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

Alaycı bir şekilde güldü ve bakışlarını tekrar aşağı indirdi. "Hiç şansın yok. Seni bu işe Isaiah soktu; sonuçlarına katlanacak kişi o olabilir."

"Kaba," diye fısıldadım nefesimin altında, kendimi tekrar sandalyeye bıraktım. Dizüstü bilgisayarını kenara çektim ve arama motoruna öfkeyle yazmaya başladım, Cade sadece birkaç metre ötede durmuyormuş ve Isaiah beni kütüphanede eli boş ve huzursuz bir şekilde bırakmamış gibi davrandım. Onu idare etmemi istiyordu ama nedenini söylemiyordu? Her neyse. Neyse. Ben de ona sırlarımı anlatmak istemiyordum. Ama görünen o ki ikimizin de sırları diğerini kabul etmek istemediğimiz şekillerde etkiliyordu. O beni koruduğunu söylüyordu ama söz konusu Richard ve benim sırlarım olduğunda ben onu nasıl koruyordum? Her şey söylenip bittikten sonra, Richard bir şekilde bana ondan kaçmam için gerekenleri verenin Isaiah olduğunu öğrenirse, onun peşinden gider miydi?

İçimi çektim, zamanımı proaktif bir şekilde kullanmaya çalışırken omuzlarımdaki stresi hafiflettim. Arama motoruna oldukça agresif bir şekilde *Yargıç Stallard* kelimelerini yazdım ve enter tuşuna bastım, Richard'ın ilgili olduğu her şeyi araştırmak için bekliyordum. Bilgi gücü ve belki de beni Tobias'a götürecek bir şey çıkabilirdi. Belki en ufak bir ipucu ortaya çıkar ve ben de bir tomar para ve yeni kimliğimle bu okuldan çıktıktan sonra nereden başlayacağımı bilirdim. Richard'ın beni neredeyse öldüreceği küçük bir araştırmayla dikkatimi dağıtmak gibisi yoktu. Hepsi onun kontrolünün bir parçasıydı: o benim hakkımda her şeyi biliyordu ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Yargıç Stallard?" Cade beni irkiltti ve masanın diğer tarafından kalkıp gittiğinden bile haberim yoktu.

Dizüstü bilgisayarını kapattım. "Burnunu sokmayı bırak," diye tersledim.

Cade'in kahverengi gözleri büyüdü. "Ne? Bana güvenebilirsin. Belki küçük arayışında sana yardımcı olabilirim."

"Sana güvenmiyorum," dedim, her ne kadar içimden bir ses güvenilebileceğimi söylese de.

Cade'in dudakları seğirdi. "Güvenilir görünmediğimi düşünmen beni rahatsız etti."

Çenemi kaldırdım. "Güvenilir görünüyorsun ve tam da bu yüzden sana güvenmiyorum." Dizüstü bilgisayarını parmaklarımla tekrar açmaya başladım. "Ayrıca, sanat dersinin ilk günü İsaiah beni dolaba çektiğinde beni kandıran sendin."

Cade'in omuzları bir an için çöktü, açık renk saçları gözlerinin içine düştü. "Kahretsin. Yaptım, değil mi?" Kalın kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Özür dilerim. Beni affediyor musun?"

Dudaklarımı eşit tutmak için mücadele ederken bir gülümseme dudaklarımı gıdıkladı. "Kirpiklerini böyle kırıştırmak kızlar üzerinde gerçekten işe yarıyor mu?" Gerçekten işe yaradığını biliyordum. Bu hafta onu birkaç kez iş başında görmüştüm. Hedefi her zaman bir tür kadın mıknatısı gibi kucağına düşüyor gibiydi.

Cade'in yüzünü kocaman bir sırıtma kapladı. "Tabii ki öyle." Yanımdaki sandalyeyi çekti ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum..." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Güvenine ihanet etmeyeceğim. Söz veriyorum. Bir daha bilgisayarına bakmayacağım."

Buna inanmak istedim. Gerçekten inanmak istedim. Kemiklerime bir sıcaklık yerleşti ve bu sıcaklık tenime yayılıyor gibiydi. Dizüstü bilgisayarımın kapağını sonuna kadar açtım, arama motoruna tekrar enter tuşuna basmadan önce Cade'e sadece birkaç kez baktım ve Richard hakkında bilinmesi gereken her şeyi okumaya başladım. Her nedense, onun yuvarlak yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde her zamanki gibi içimdeki acı tat yüzeye çıkmadı. Yükselen panik yerine kendimi güçlü hissettim. Sanki tüm bu bilgileri araştırmak bana ona karşı bir güç hissi veriyordu. En son kazmaya başladığımda beni suçüstü yakalamıştı ve sonu iyi bitmemişti. Ayaklarına kapandığımda ve olmamı istediği sadık ve vefalı kız gibi davrandığımda bile beni cezalandırdı.

Göz ucuyla Cade'in elindeki telefonla yer değiştirdiğini gördüm ama yine bilgisayar ekranıma bakmadı. Ona güvenebileceğimi söylediği için mi bakmamaya özen gösteriyordu, yoksa gerçekten umursamıyor muydu emin değildim. Her iki durumda da rahatlamıştım. Onun başını eğdiği her saniye göğsüm gerildi ve sonunda makaleler ve gazete manşetleri arasında gezinirken nefeslerim tembel ritmine geri döndü.

Ta ki belli belirsiz tanıdık bir hissin arkamdan yaklaşıp parmaklarımın klavyenin üzerinde duraklamasına neden olduğunu hissedene kadar. Köşedeki küçük zaman simgesine baktım ve sokağa çıkma yasağının çoktan geçtiğini gördüm; bu, Asilerin geri kalanının umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Omzumun üzerinden yavaşça baktım, orada duran bir şey ya da birini görmeye hazırdım, ama tek gördüğüm çok yüksek kitap rafları ve kütüphanenin arkasına giden boş, karanlık bir koridordu.

"Sorun nedir?" Cade sandalyesinin dört ayağını da yere koyarak sordu.

"Ben... bilmiyorum." Artan endişemden dolayı yüzüm kızardı. Muhtemelen yaptığım onca araştırma yüzünden huzursuz hissediyordum. Bilinçaltım hafifçe adım atmam için beni dürtüyordu. "Muhtemelen bir şey yoktur. Sadece sanki biz-" Kütüphanenin arka tarafında bir şey gümbürdediğinde cümlem kısa kesildi. Bir anda bir hareket oldu ve saniyeler içinde Cade oturduğu yerden kalktı ve beni çekip arkasına itti. Isaiah'ın bana verdiği telefon elimde, yüzüm Cade'in sırtına yapışmış halde masanın kenarına tökezledim.

"Isaiah'a mesaj at ve hemen odana döneceğimizi söyle." Kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve saniyeler içinde kapıya doğru ilerlemeye başladık.

"Bekle!" Bağırdım. "Eskiz defterime ihtiyacım var." Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kanımda içgüdüsel bir aciliyet hissi vardı. Eğer biri eskizlerimi bulursa, işler hızla kötüye gidebilirdi.

"Ne?" Cade'in yüzünde baskı ve temkin karışımı bir ifade vardı. "Lütfen," diye yalvardım, kolumu kavrayışından kurtarmaya çalışarak.

Yüzündeki gölgeler derinleşti ama gözlerini kütüphanenin arka tarafına dikerek beni masaya doğru sürükledi. Masanın üzerindeki yıpranmış eskiz defterini aceleyle aldım ve sonra kapıdan çıktık.

"Teknik olarak sokağa çıkma yasağından sonra dışarı çıkmama izin verilmediği için sessiz kal." Eli biraz gevşedi. "O zaman yakalanmayalım."

"Bu konuya bu kadar önem verdiğinizi bilmiyordum."

Cade'in kıkırdaması kısa ve tatlıydı ama kızların salonuna giden yolun geri kalanında sessiz kaldı. Başka kimseye rastlamadık. Koridor, sokağa çıkma yasağı saatlerinde genellikle olduğu gibi hareketsizdi. Yürüyüşümüz sırasında telefonu elime aldım ve Isaiah'ya mesaj atmaya başladım, hangi tuşa basacağımı bilmediğim için Cade'in bana yardım etmesi gerekiyordu. Tam kızlar koridoruna ulaştığımızda Cade'in telefonu titremeye başladı ve sessizce cevap verdi.

"Kütüphaneyi kontrol et," diye fısıldadı, bir kez arkamıza bakarak. "Arkada yüksek bir gümbürtü vardı ve araştırmak yerine Gemma'yı odasına geri götürmeye karar verdim." Sonra hat kesildi ve Cade telefonunu kot pantolonunun içine geri itti.

"O Isaiah mıydı?" Kızlar koridorunun karanlık köşelerini izleyerek sordum. Neredeyse odama varmıştık ve neyse ki nöbetçi öğretmen henüz viziteye çıkmamıştı ama yine de huzursuzluğun kanımda çamur gibi dolaştığını hissediyordum. Gergindim - muhtemelen iyi bir nedenim vardı.

"Evet." Bana baktı. "Sana bütün gece odanda kalmanı söylememi istedi."

Gözlerimi devirdim ama ben bir şey söyleyemeden Cade iç çekti. "Ve *bütün gece* kelimelere vurgu yapmamı söyledi."

Telefonu çıkarıp ona tekrar mesaj atarken dudaklarım titredi.

BEN: Evet, majesteleri. Odamda kalacağım.

ANINDA CEVAP VERDİ.

ISAIAH: Bütün gece.

"SADECE ONU DINLE."

Telefonu göğsüme doğru çektim ve Cade'e ters ters baktım. "Yine mi! Burnunu sokuyorsun!" Fısıltıyla bağırdım. Eskizlerimi ondan sakladığım zamanki Tobias'tan bile daha kötüydü.

Cade'in dudakları kıvrıldı ama ben sessizce kapımı açıp içeri süzülürken hiçbir şey söylemedi.

Sloane yatağından fırladı, saçları omuzlarının arkasına düştü. Tekrar yastığının üzerine çökmeden önce iç çekti. "Nihayet! Programımızı izlemeni bekliyordum. Isaiah ile özel ders en fazla bir saat sürer."

Yeni telefonu cebime sokarken içimden hafif bir kahkaha yükseldi ve Isaiah'ın mesajını diğer her şeyle birlikte zihnimden uzaklaştırdım. Güvendeydim ve şu anda önemli olan tek şey buydu. "Yatmak için üstümü değiştireyim, sonra izleriz. Yine de beni beklemene gerek yoktu. Atlayıp beni daha sonra bilgilendirebilirdin."

Nefesini içine çekti. "Kesinlikle olmaz." Ben banyoya girmeden hemen önce bana baktı. "Ve bensiz asla izlemesen iyi edersin. Arkadaşlığımız buna bağlı."

Kapıyı arkamdan kapatırken gülümsememi bile gizleyemedim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ISAIAH

Cumartesi öğleden sonra erkenden sıvışmak için herkes ortak salonda olana kadar BEKLEMİŞTİM. Cade ve Brantley şu anda dikkat dağıtıyor ve diğer takıma atılan yumruklarla sona eren lakros maçımız yüzünden herkesi heyecanlandırıyorlardı.

Wildcat'ler maçın son saniyelerinde onları yenmemizi kabullenemediler ve birkaç kişi laf dalaşına girdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Shiner çenesine yediği yumruğun ardından kalecimizi savunmak için sırtının üzerinden uçuyordu.

Amcamın her şeyi duyduğundan emin olmama rağmen Koç olayı hasıraltı etti.

Ben, kendi adıma, böyle canice eylemlere katılmadım. Aslında, Shiner'ı çekip alan ve barışı sağlayan bendim. Yumruk atmanın kesinlikle bir zamanı vardı ve SMC'de gözetim altında olmak bunlardan biri değildi.

Ortak alandan ayrılmadan önce, Shiner'ı Bain'in sık sık uğradığı kızlardan birine tek satır yazmaya çalışırken buldum, bu da Bain'in dikkatini anında çekti. Bu da planımın tıkr tıkr işlediği anlamına geliyordu.

Gemma ortak alanda yoktu ama bunun nedeni sanat odasında olmasıydı ve şu anda gözümüzün Bain'in üzerinde olduğunu bildiğim için bu durumdan memnundum. Son birkaç ders gecesi gergin geçmişti. Ödevlerimi nasıl yapmam gerektiğine dair birkaç şakacı yorum dışında, SMC'nin öğretmenim olarak işini yaptığını hissetmesi için, onun fark etmediğinden emin olduğum hızlı, ateşli bakışlarımla birlikte, çoğunlukla kendimize sakladık. Ona Bain hakkında daha fazla bilgi vermediğim için hâlâ kızgın olduğunu hissediyordum ama böylesi daha iyiydi.

Cade, Brantley ve Shiner, Salı günkü hatadan sonra Bain'e ayak uydurmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve Bain geçmişte olduğu gibi okul alanını terk etmemişti. Bain geçen gece bizimle dalga geçmişti, sanki gözlerin üzerinde olduğunu biliyormuş gibi. Bir süredir huzursuzlanmaya başladığına dair şüphelerim vardı ve Salı günü bunu doğruladı. Cade Gemma'yı odasına geri götürdükten sonra kütüphanede kimse yoktu ve karanlık kütüphane koridorlarını aramayı bitirdiğimizde, bir kitabın tek bir sayfasını bile yerinde bulamadığımızda, Bain aniden yeniden ortaya çıktı ve biz döndükten sonra odasına geri döndü. O gece ikimizin de koridorları tarayan nöbetçi öğretmenlere yakalanmamış olması büyük bir mucizeydi.

Omuzlarımdaki baskı hissini silkeleyerek merdivenlerden çıktım ve koridorda yavaşça yürüdüm. Kendimi Bain'in odasının önünde bulmam uzun sürmedi ve ana anahtar bende olduğu için daha da hızlı bir şekilde yurda girdim - en azından bir kopyası. Buraya geldiğim ilk hafta onunkini alıp bir kopyasını yaptığımı dşnrsek, amcamın bunu bildiğinden emin değildim.

Eninde sonunda işe yarayacağını biliyordum. *Her zaman ileriye düşün, Isaiah. slerini koru.* Babamın derslerinden biri aklıma geldiğinde bir yutkunuş boğazımda düğümlendi. Bana her zaman ileriye düşünmeyi öğretmişti ve ondan dünyadaki her şeyden daha çok nefret etmeme rağmen bu tavsiyesine sadık kalmıştım. Hayatımın her yönü için bir yedek planım vardı - babamın işinin varisi olmak dışında. Avcı olmak için bir yedek planım yoktu çünkü bu Jack'e zarar vermek anlamına geliyordu ve ben bunu yapmazdım. Jack benim limitimdi.

Kapı arkamdan tıklanır tıklanmaz bakışlarım keskinleşti ve kulaklarım daha da tetikte oldu. Babamın benden ne bulmamı istediğinden emin değildim. Dn telefonda çok üstü kapalı konuşmuştu ve ben de onu daha fazla sorgulayabileceğim bir noktada değildim. Yine de sadece teslimatlar ve satışlarla ilgili olduğunu varsayabilirdim. En fazla bilginin Bain'in telefonunda olduğunu biliyordum ama onu ele geçirmek çok daha zor olacaktı, bu yüzden ilk durağım onun odasıydı.

Yerdeki giysilerinin üzerinden geçip yatağını kaldırdım ve içinde saklanabilecek derme çatma delikler olup olmadığına baktım. Elimdeki yastıklar diğer yastıklarla aynıydı, yumuşak ve kabarıktı, içine bir şey sokulduğunu gösterecek herhangi bir ağırlık yoktu. Şifonyeri boxer ve ekstra üniformaların yanı sıra derslerden sonra ve hafta sonları için birkaç parça sokak kıyafetiyle doluydu.

Tam masasından uzaklaşırken gözüme bir şey takıldı. *Bir Polaroid fotoğraf makinesi mi?* Elime alıp incelerken kaşlarım çatıldı. Sonra sessizce yerine bıraktım ve burada olduğundan kesinlikle emin olduğum şeyi bulmak için odanın geri kalanını aradım.

Katın ortasında durmuş, odanın her köşesini arıyordum, ta ki durup bir kitaba bakana kadar. Yatılı bir okulda masanın üzerinde bir kitap olması alışılmadık bir şey değildi, değil mi? Ama alışılmadık olan, masasının arka tarafına düzgünce itilmiş olmasıydı. Her bir kitap dümdüzdü, neredeyse okulun bize verdiği gerçek bir ders kitabından ziyade bir evin rafında yer alacak bir dekorasyon gibi görünüyordu.

Parmağım omurgadan aşığı yavaşça indi ve işaret parmağımın yüzeyine değen deri yerine plastikti. Sert, bükölmez bir plastik. Kitaplardan birini arkaya yatırdığımda, her şey tek bir akışkan hareketle hareket etti ve duvardaki en küçük oyuk ortaya ıktı.

Ne salak ama. Daha önceki fikrimi değıştirdim. Bain aptaldı.

Delik, boyundan birkaç santim daha geniş değildi. Kenarlarda yıpranmış alçıpan parçaları vardı ve içeri uzandığımda fotoğrafları kolayca yakaladım.

Bain'in her an üst kata çıkabileceğini bilerek hızlıca göz gezdirdim. Çocuklara ortak alandan çıkar çıkmaz bana mesaj atmaları talimatı verilmişti ama yine de bu bana onunla karşılaşmadan odasından çıkmak için fazla zaman tanımayacaktı. Yine de yapılabilirdi. Aksi takdirde burada olmazdım.

İlk birkaç fotoğraf Journey'e aitti, ki bu benim için sürpriz değildi. Herkes onun Journey'e olan takıntısını biliyordu ve her ne kadar kaza sadece bir kaza olarak değerlendirilse de, yine de bu olayla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Onu köşeye sıkıştırdığımızda mazeretine inanmamıştım ve Journey'nin kendisinden başka birinin hatalı olduğundan şüphelenen kimse olmadığı için başka kimse onu sorgulamamıştı. Yine de ikna olmamıştım - bildiklerimle değil. Bu da Gemma'yı tek başına istemememin bir başka nedeniydi - hele ki Bain'in doğrudan tehdidi altındayken.

Fotoğrafının çekildiğinden habersiz olduğu belli olan Journey'in birkaç sapık gibi fotoğrafını bir kenara ittikten sonra, Bayan Glenburg'un bir fotoğrafı beni hırlattı. Korunmak için değil, çünkü fotoğrafa bakılırsa sadece beni değil, Bain'i de arzuladığı çok açıktı. Göğüsleri dantelli bir sütyenin içindeydi ve ağzında Bain'in başparmağı olduğunu tahmin ettiğim bir şey vardı. Kırmızı dudakları parmağın etrafına sarılmıştı ve emerken yanakları çukurlaşmıştı. Bain'in onunla bir tür açık ilişki yaşıyor gibi görünmesi hiç umurumda değildi. En ufak bir kıskançlığım yoktu. Ama umursadığım şey, bir sonraki fotoğrafta elim eteğinin üzerinde gezinirken çekilmiş olmamdı.

Şerefsiz herif.

SMC'ye söyleyen Bain'di. Beni takip ediyor olması pek de sürpriz sayılmazdı - bir süredir şüphelerim vardı, özellikle de Gemma'ya söylediklerinden sonra. Ama artık beni St. Mary's'ten attırmaya çalışanın o olduğundan emin olduğuma göre, bu muhtemelen onu takip ettiğimi ve nerede olduğunu babama bildirdiğimi bildiği anlamına geliyordu. Babamın Huntsman olduğunu biliyor muydu? Yoksa sadece babamın kendisiyle aynı iş kolunda olduğunu mu biliyordu? Çoğu zaman birinin ismine bir yüz koyabilirdiniz, ama babamı hangi isimle tanıyordu? Carlisle Underwood mu? Yoksa Huntsman mı?

Dişlerim birbirine öyle sert çarptı ki çenem zonkladı. Bunu bulmak Bain'in çok şey bildiği anlamına geliyordu. Babamı aramanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Bain'in peşimde olduğunu bilmesi gerekiyordu ama bu benim için ne anlama geliyordu? Jack için?

Bayan Glenburg'un fotoğrafını bir sonrakinin arkasına ittim, kenarlarını kırıştırmamaya dikkat ettim ama önümdeki resme yerleştiğimde parmaklarım kenetlendi.

Altın kahverengi saçları, yumuşak göründükleri için dokunmak istediğim o tatlı dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Önündeki bilgisayar ekranına bakarken alt dudağını ağzına götürmüştü. Fotoğrafın kötü kalitesine rağmen, ekran yanaklarının mükemmel düzlemlerini aydınlatırken bakışlarındaki yoğun ifadeyi görebiliyordum ve - *yanındaki Cade* miydi?

Öyleydi. Sıkı tutuşum daha da sıkılaştı, fotoğrafın kenarları parmaklarımın arasında büküldü. Bu fotoğraf Salı günü, Gemma'yı kütüphanede Cade'le bıraktıktan sonra Bain'in sinsi kışını ararken çekilmişti.

Lanet olsun. Kalbim hızlanmaya başladı, gümbürtü göğsümü gümbürdetecek kadar şiddetliydi. Fotoğrafları duvarın oyuk kısmına geri iterken boynumu kırdım.

Telefonum titredi ve öfkeyle sahte kitabı yerine geri itip mesajı okudum.

CADE: hareket halinde.

Telefonumu cebime bile koyamadan Bain'in odasından çıktım. Adımlarım koridorda yavaş ve kolaydı ve dışarıdan her zamanki gibi göründüğümü biliyordum, ama içimde milyonlarca küçük ateşle yanıyordum ve hepsi Gemma'nın etrafında alevli bir daire oluşturunuyordu.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir koruma hissi ortaya çıkmıştı ve Bain'i bulup, elimi boğazına dolayarak onu duvara yapıştırmak ve bir daha asla ona doğru bakmamasını istemek istiyordum.

Bain'in Gemma'nın fotoğraflarını çekmesinin iki nedeni vardı ve hiçbiri bana uymuyordu. Ya benim yüzümden onunla ilgileniyordu ya da ona Journey'i hatırlattığı için onunla ilgileniyordu. Her iki seçenek de lanet olası babamdan kaynaklanan başka bir öfke katmanı ekliyordu.

Bu da ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

Günümün büyük bir kısmını sanat odasında GEÇİRDİKTEN SONRA kendimi eskisinden daha iyi hissediyordum. Hafta ilginç geçmişti. Sonunda derslerime alışmaya başlamıştım ve kendimi Sloane ve Mercedes'in yanında her zamankinden daha rahat hissediyordum, oysa daha önce onlarla takılırken fazla şüpheli davranmaktan ya da yanlış bir şey söylemekten korkuyordum, ama işler benim için kolaylaşmaya başlamıştı. Isaiah ile yaptığım ve günümü sinir bozucu bir şekilde sonlandırmaktan başka bir işe yaramayan özel ders seanslarım dışında her şey yoluna giriyor gibiydi.

Onun yanında olmaktan korkmuyordum ama Salı gecesinden beri daha da ürkütücü bir havası olan odada sessizce çalışırken kendimi birkaç dakikada bir ona bakarken buluyordum. Kendime de biraz kızgındım, çünkü Bain ve belirsiz tehditler hakkında bana hâlâ bilgi vermediği ya da o gece kütüphanede Cade'le birlikte kimin olduğuna dair soruma cevap vermediği için ona yarı kızgın olsam da, göz göze geldiğimizde nefesimin kesildiğini hissediyordum. Bu beni her seferinde ateşliyordu ve sakinleştikten sonra başımı kaldırıp baktığım için kendimi azarlıyordum.

Çıldırıcıydı.

Çıldırıcıydı ve öyle olmak istediğini bile düşünmüyordum. Bu sadece vücudumun ona verdiği bir tepkiydi. Bunu daha önce hiçbir erkekle yalnız kalmamış olmanın verdiği merakla ya da üzerimde bana ait olan ellerle zorla tutulan elleri hissetmekle suçluyordum ama her neyse, bir türlü durduramıyordum. Küçük tohumlar gibi kafamın içine atılan düşünceler Isaiah'ın buz gibi gözleri ve mükemmel, kibirli ağzı tarafından besleniyor ve sulanıyordu. Ondan ya da tenimi kaşıdıran kötü düşüncelerden kaçamıyordum.

Ve bu gece, Sloane ve Mercedes'in beni sürükledikleri başka bir iddia partisi daha vardı - Isaiah'ın çok iyi farkında olduğu bir şey. Dün sabah kahvaltı masasında Sloane yüksek sesle gitmemi talep ettiğinde bu durum ortaya çıkmıştı. Geçen sefer yaşanan onca olaya rağmen, odamızda kalmama izin vermedi. Gitmeme karar verildiğinde, ki bunu sadece Sloane olay çıkardığı için kabul etmiştim, Isaiah'ın bakışları benimkilere kaydı ve sonra sanki uzaktan birine bakıyormuş gibi yanımdan geçip gitti.

"Isaiah'nın sana telefon verdiğine inanamıyorum." Sloane banyoda makyajını yapıyordu ama Mercedes ve benim onunla sohbet edebilmemiz için kapıyı açık bırakmıştı.

"Bu gerçekten çok garip." Mercedes başını kaldırıp kırmızı oje sürdüğü tırnaklarına baktı. "Neden sana bir telefon aldı ki? Senin zaten bir tane yok mu?"

İçime bir huzursuzluk yerleşti. Mercedes ve Sloane'u gerçekten seviyordum ve onları karanlıkta tutmaktan gerçekten nefret ediyordum, çünkü bu ne büyük bir çelişkiydi. Ama işleri yolunda tutmak için gerçeklerden biraz kaçmam gerekiyordu. "Evet, şey..." İkisinin de gözlerinin içine bakamayarak bakışlarımı kaçırdım. "Özel derslerimiz hakkında bana ulaşabilmek istedi. Bazen lakros yüzünden geç kalıyor ve..." Gerçeğin bir kısmını zorla ağzımdan çıkarırken göğsümdeki delik giderek büyüyordu. "Amcam oldukça katıdır ve telefon kayıtlarımı kontrol eder. Hiç tanımadığı biriyle mesajlaşmamdan memnun olmazdı, özellikle de bu Isaiah gibi biriyse." Bu kesinlikle hafif bir ifadeydi.

Mercedes yüksek sesle güldü. "Babam Isaiah *hakkında* konuştuğumu bilse çıldırırdı. Babam ona doğru bakmamı bile istemiyor."

"Baban SMC'de değil mi?" Tırnaklarına tekrar bakarken sordum.

Bir nefes verdi, allıkla kaplı yanakları şişti. "Evet, yani o Yaptığı her şeyi bildiği için Isaiah'dan *gerçekten* hoşlanmıyor." A

Hafif bir kakhaha onu terk etti. "Şey... yakalandığı şeyler."

Dilimin ucunda yanmasına neden olan bir soru vardı. "Neden St. Mary's'desin Mercedes?"

Sloane buraya gönderilmişti çünkü ailesi ordudaydı ve sık sık göreve gidiyorlardı ama Mercedes'in neden geldiğinden emin değildim. İyi biriydi. Gerçekten iyi. Ve eğer ailesi SMC'deyse, bu gerçekten ailesi olduğu anlamına geliyordu ve şey... bir şeyler tam olarak uyuşmuyordu. Sloane, St. Mary'deki herkesin biraz dağınık olduğunu söylemişti ama ben bunu Mercedes'ten anlamamıştım. Bunu Sloane'dan da anlamadım. Ama insanlar benden bunu anladı mı?

"Çünkü Mercedes'in ailesi onun Harvard'a ya da onun gibi gösterişli bir okula girmesini istiyor."

Yatakta kaykıldım. "Buraya giderek o okullardan birine girebilir misin?"

Mercedes omuz silkti. "St. Mary's, öğrencileri Ivy Leagues'e ya da en azından iyi bir üniversiteye sokma konusunda mükemmel bir üne sahip. Memleketime en yakın üst düzey okuldu, bu yüzden iyi bir eğitim alma şansımın daha az olduğu normal bir liseye gitmeme izin vermek yerine beni buraya göndermeye karar verdiler. Ya da öyle diyorlar."

Battaniyemin üzerindeki iplikleri karıştırmaya başladım. "Yani, St. Mary's üst düzey bir okul olarak mı kabul ediliyor?" Wellington Prep'i düşündüm. Kesinlikle sizi bir Ivy League üniversitesine sokabilecek türden bir okuldu - ya da en azından o kısa iki ay boyunca gittiğimde herkes çoğunlukla bundan bahsetmişti. Oradaki müfredat buradakiyle aynı seviyedeydi ama tabii ki teyzemin bana yaptırdıkları gibi değildi.

Sloane güldü. "Ben de öyle derdim. Eğer bir işiniz yoksa buraya gitmek çok pahalı. burs. Ailem de Mercedes'le aynı şeyi düşünüyordu. Boktan yetiştirilme tarzımıza rağmen Ivy-League mezunu veren ülkedeki tek yatılı okullardan biri. Sanki

SMC ders çalışmaktan başka yapacak bir şeyimiz olmadığını düşündü, bu yüzden de dersleri çok zorlaştırdı." Cümlesinin son kısmında gözlerini devirdi ama bana sert bir bakış atarak hemen fıkrını değiştirdi.

"Sana bir sorum var Gemma."

Dikkatim Mercedes'e ve sonra tekrar Sloane'a kaydı, parmaklarım battaniyeyi parçalıyordu. "Tamam mı?"

"Gecenin bir yarısı nereye kaçıp duruyorsun?" Parmaklarım hareketsizleşirken kalbim durdu.

Mercedes'in sesi cızırdadı. "Gizlice kaçıyor mu? Ne için? Nereye?"

"Isaiah'ı görmeye mi?"

Nefesimi içime çektim ve daha uzun oturdum. "Ne? Hayır!"

"Bu yüzden mi sürekli ona bakıyor?" Dikkatimi tekrar Mercedes'e yönelttim. *Bekle, ne? Bunu ne zaman yapıyor?*

Sloane dzleştiricisini Mercedes'e doğrulttu. "Tam da bu yüzden soruyorum! Geçen gün onun yanağını öptü ve o günden beri onu bir şahin gibi izliyor." Bana dönüp bakarken dudakları büzüldü. "Siz ikiniz ders çalışırken tam olarak ne yapıyorsunuz? Gecenin bir yarısı göreceğiniz kişi o mu?" Bir nefes daha çekti, çenesi düştü. "Aman Tanrım. Siz seks mi yapıyorsunuz?" Bir elini kalbine götürdü. "Yemin ederim, eğer bekaretini alır ve sonra da kalbini kırarsa, onu tmle diri diri yakarım! Sen çok tatlısın. Tanrım, seni mahvedecek! Bu zel ders olayının saçmalık olduğunu biliyordum! Hiç mantıklı değil!" Samalamasının bir noktasında dzleştiricisini küçük banyoda manyak gibi sallamaya başlamıştı.

Mercedes yataktan zıpladı. "Tanrı aşkına, St. Mary's'i yakıp kl etmeden önce şu dzleştiriciyi bırak, Sloane!"

Elimde değildi. Ağzımdan yüksek sesli bir kahkaha kaçtı ve bir kez çıktıktan sonra duracak gibi grnmyordum. Hayatımda hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum ve neden güldüğümü bile bilmiyordum. Resim çizmek için sanat odasına gizlice gittiğimi bilmediği için mi sevinmiştim?

en korkunç ama en güzel tasvirlerini yaptığı için mi? Yoksa benim adıma Isaiah'ı diri diri yakmakla tehdit ettiği için mi? Her neyse, hoşuma gitmişti. Çok gülüyordum. Mercedes'in kıkırdamaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü ve ardından Sloane da gülmeye başladı.

Hepimiz kahkahaların ortasında nefes almaya çalışıyorduk ki kapı çalındı. Hızla ayağa fırladım ama Mercedes beni başından savdı. "Muhtemelen Callie'dir. Hazırlanmayı bitirdiğinde bana kolyemi getirmesini söyledim."

İçime bir rahatlama çöktü ve tekrar gevşedim. Kapının diğer tarafında kimin olacağını düşündüğümde bile emin değildim ama son zamanlarda işler bu şekilde giderken, benim için normal kalacağından şüpheliydim. "Isaiah ve ben seks yapmıyoruz," dedim Sloane'a, nihayet odamdan çıktığımda yaptığımı sandığı şeyi dile getirmiştım. Belki de o kadar çok gülmüştüm ki, sabahın dördünde gizlice kaçıp bana her şeyden çok yasak olan tek eylemi yapma fikri çok saçmaydı ve komikti.

"Henüz." Sloane düzleştiricisini bana doğrulttu ve ben yine güldüm.

"St. Mary's'i gerçekten yakıp kül etmeden önce onu yere bırak." Banyo kapısının çerçevesini ittim. "Henüz derken neyi kastediyorsun?"

"Yani... Sana nasıl baktığını görüyorum Gemma." Siyah saçlarının son birkaç telini düzeltmeye başladı. "Ona sadece ders verdiğini söylediğini biliyorum ama o... bilmiyorum. Sanki sana bakmadan duramıyor. Lakros antrenmanındayken bile. Her mola verdiğinde gözleri seni buluyor."

Mercedes kapıyı açmaya başladığı anda Sloane'a gözlerini devirdi. "Bu doğru."

Sıkı bir kahkaha attım, Isaiah hakkındaki spekülasyonlarını savuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bana söylediği kadar çok bakıyor olsa bile, bunun Bain olayı yüzünden olduğundan emindim. Bain'in bana karşı belirsiz bir tehdit savurduğunu bilmiyorlardı. Isaiah'ın bana karşı

Bain'in Isaiah'dan intikam almak için beni bir tür piyon olarak kullanmaya çalışacağından endişe ediyordu.

"Oh!" Mercedes'in sesi bir fare ciyaklaması gibiydi. "Müdür Ellison."

Kapıya bakıp müdürle göz göze geldiğimde düşüncelerim duraksadı. Doğrudan bana bakıyordu ve midem takla attı. *Olamaz.*

"Umm..." Mercedes aramıza baktı. "Çok üzgünüm, Müdür Bey. Odama geri döneceğim."

Başını hafifçe sallayınca ifadesi hızla değişti. "Buna hiç gerek yok, Mercedes."

Odanın içine doğru geri adım attı, şimdi bana daha yakındı. Ojesinin kapağı hâlâ kapalıydı ve güçlü kokusu burnumun ucuna kadar geliyordu. "Ama... sokağa çıkma yasağı geçti. Odamda olmalıyım."

"Öyle mi?" Müdür sinsice gülümsedi ve bu beni şok etti çünkü nedense dudaklarının yukarıya doğru kıvrılması çok... tanıdıktı. Üzerime bir sıcaklık çöktü. "Sanırım bu doğru olabilir." İfadesi daha çok bir tahminden ibaretti. Mercedes'e masumca göz kırptı ve sonra tekrar gözüne takıldı. "Sadece Gemma'nın her şeye alışıp alışmadığını görmeye geldim. Özellikle de yeni özel ders işine. Pazartesi günü sen ofisimden ayrıldıktan sonra pek konuşma fırsatımız olmadı. Ama görünüşe göre gayet iyi gidiyorsun."

Buna kesinlikle şaşırılmıştı ama aynı zamanda... mutlu görünüyordu? Müdür Ellison'ın kafamı çok karıştırdığını itiraf etmeliyim. Ona gerçekten güvenmek istiyordum ve onda neredeyse anında bağlandığım bir şeyler vardı, ama aynı zamanda kafamın arkasında bana tek bir kişiye bile güvenmemem gerektiğini hatırlatan küçük bir ses vardı - en azından Richard'a iyilik borcu olan birine. İlk konuşmaları hafızamdan çok uzakta değildi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Sloane ve Mercedes yanıma gelirken dudaklarım birbirine çarptı. "Biz sadece"- ikisine de baktım

"Kızlar gecesi yapıyorum. Sorun olur mu?"

Müdür yorumum karşısında şaşkına döndü. Gülümsemeden önce yüz hatlarında bir şey parladı. "Elbette." Her birimize baktı. "Harika bir gece geçirin. Üçünüzün yatıya kalmasına izin verdiğimi diğer kızlara söylemeyin." Kıkırdadı. "Gerçi bunun buralarda yaygın bir şey olduğunu varsayıyorum. Kızların kanadına sık sık gelmeyi alışkanlık haline getirmedim." Sonra bir kez başını salladı ve kapıyı kapatmadan önce beceriksizce bir iyi geceler mırıldandı.

Sloane "Bu çok garipti" demeden önce üçümüz odanın ortasında bir dakika boyunca öylece durduk.

Sonra hepimiz tekrar gülmeye başladık.

Ayaklarımın altındaki suyun şırıltısı omurgamda bir heyecan yarattı. Heyecandan karnım gurulduyordu, bu da St. Mary's'in altındaki tünelde en son yürüdüğüm zamana göre büyük bir gelişmeydi. Müdür odadan çıktıktan sonra Sloane, Mercedes ve ben "pijama *partimize*" başladık, *ki* bu parti için hazırlanmaktan ibaretti. Sloane saç düzleştiriciyi saçıma götürmüştü, bütün gece agresif bir şekilde salladığı için ilk başta biraz tereddüt etsem de. Ama sonunda, koyulaşmış kahverengi dalgalarım parlak ve şık bir perde gibi omuzlarımın üzerine düşmüştü.

Mary's'de geçirdiğim birkaç kısa hafta içinde yaşadığım dönüşüm inanılmazdı. Bir aydan daha kısa bir süredir evden uzaktaydım ve her geçen gün Richard'ın üzerimdeki etkisinin biraz daha azaldığını hissediyordum. Sloane ve Mercedes'le kol kola girip bana her zaman *kötü* bir şeymiş gibi gösterilen bir partiye katılırken bu düşünce beni rahatsız ediyordu. Bana kuralları çiğnemenin kötü olduğu ve bunun ötesindeki her şeyin de kötü olduğu öğretilmişti. Geçmişte, kuralları çiğneme düşüncesi

beni panik sarmalına sokardı, ama şimdi? Richard'dan ve o evden uzak kaldıktan sonra? Ve bana neleri kaçırdığımı ve neleri kaybettiğimi hatırlatan her şeyden? Tobias gibi. İsyan duygusunu memnuniyetle karşılıyordum. Sonsuza kadar sürmeyecekti. Bunu biliyordum. Ama ev ile burası arasındaki zıtlık bir bakıma dönüştürücüydü. Sanki demir prangalar bileklerimden çıkmıştı. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. Bu gece olacaklar için neredeyse susamıştım - her ne olursa olsun.

Birden Isaiah'ın yüzü düşüncelerimde parladı ve vücuduma bir ağrı girdi. Sonra, Sloane ve Mercedes'in kolları benimkilerle iç içe geçip beni uçuruma doğru çekerken terlemeye başladım.

Partinin kapısına yaklaşıyorduk ve ayaklarımın altındaki bas gitarın gümbürtüsünü hissedebiliyordum. Sloane yürümeyi bıraktığında bileklerimi örtmek için gömleğimin kollarını aşağı çektim.

Zifiri karanlık olmasına rağmen ona baktım. "Sloane?" Dehşet yüzeye çıkarken sordum. "Neyin var?"

"Gemma." Sesi bizi çevreleyen boş duvarlarda yankılandı. "Sana bir şey daha sormam gerekiyor."

Dakikalar önce hissettiğim heyecan o kadar azalmıştı ki, ayaklarımın altındaki şıprırtıyı dinledim. "Tamam..."

"Neler oluyor, Sloane?" Mercedes fısıldadı. "Neredeyse kapıya geldik."

"Biliyorum," diye fısıldadı Sloane. "Ama bunu senden başka kimsenin yanında sormak istemiyorum."

Şimdi korku gerçekten yerleşmeye başlamıştı. Sloane'un kolu benimkinden çözüldü ve bana ödünç verdiği uzun kollu kazağın cızırtılı malzemesi koluma sürtündü. Sonra ellerimi tutup hızlıca sıktı ve kollarımı bileklerimden geçirdi.

İçgüdüsel olarak geri çekildim, kendimi hem ondan hem de Mercedes'ten kurtarmaya çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun, Sloane?" Mercedes'in sesi hâlâ arkamızdan biri gelse duyamayacağı kadar kısıktı ama Sloane ve benim için rüzgârda kopan bir lastik bant gibiydi.

Kimsenin göremeyeceği kadar karanlık olduğu için bunun gerçekten önemli olmadığını bilerek kollarımı tekrar aşağıya doğru itmeye başladım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sloane, Mercedes'i görmezden gelerek sordu. "Neden bileklerini saklıyorsun?"

Mercedes'in nefesi kesildi ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Gemma." Sesi bu kez daha tatlıydı ve elleri tekrar benimkilere uzandı. "Sen... intihara meyilli misin?"

Mercedes ağır sessizliği bozmadan önce durakladım. "Bunun hakkında konuşabilirsin, tamam mı? Bu konuda konuşmak önemli. Biz senin için buradayız."

Ağzım açıldı, sonra kapandı ve tekrar açıldı. "Ben intihara meyilli değilim."

Bu, geçmişte bir ya da iki kez aklımdan geçmediği anlamına gelmiyordu, ama bu düşünceler sadece kafamın en karanlık çukurlarında aklıma geliyordu ve ben bunları söyler söylemez, Tobias'ın sesi çelik zırhı ve kılıcıyla onları kesip atıyordu. *Hayatta kal, Gemma. Sadece hayatta kal.*

Ve yapardım. Sırf onu bulabilmek için her nefesimi hayatta kalmaya çalışarak geçirirdim.

Ne Sloane ne de Mercedes bir şey söyledi ve muhtemelen bana inanmadıkları içindi. Yine de onları suçlayamazdım. Sessiz ve içine kapanık biriydim. Her seferinde saatlerce ortadan kayboluyordum ve eskiz defterimi görseler ne düşüneceklerini hayal bile edemiyordum.

"O zaman neden kollarını aşağıya sokuyorsun? Neden hiç tişört giymiyorsun ya da benim önümde soyunmuyorsun?"

"Kendime zarar verdiğim için değil," diye tüm dürüstlüğümlle cevap verdim ve onlara kollarımı aşağıya itmemin gerçek nedenini söyleyebilmeyi diledim. Bu yüzden

Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti ve kısa bir an için neredeyse onları söyleyecektim.

"O zaman neden?" Sloane tamamen şaşkına dönmüş bir halde sordu. Yüzünü görebilseydim eminim şüpheyile bakardı.

İçimi çektim. "Çünkü kuralları çiğnedim." Keskin bir nefes aldım ve parmaklarımı hem Sloane'un hem de Mercedes'in parmaklarıyla iç içe geçirerek karanlık denizin içinden geçtim. Onları daha uzağa çekmeye başladım ve partinin kapısına ulaştığımızda omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. "Ve iyi kızlar kuralları çiğnemez."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

Sloane ve Mercedes'i odaya çekerken bir hava dalgası düz saçlarını savurdu. Parti tüm hızıyla devam ediyordu. Artık herkesin yüzü bana tanıdık geliyordu ve sanki en son gelen bizdik.

Kapı arkamızdan kapanırken Sloane'un eli benimkine kenetlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne?" Yüksek sesli mziğın üzerine bağırdım, gözlerim etrafta dalgalanan dans eden ışıklara takıldı.

"Kuralları çiğnemenin senin kollarını aşığı çekme takıntınla ne ilgisi var?"

Ağızım kapandı ve birkaç saniye sonra Sloane kendini çevirdi ve kaygısız sınıf arkadaşlarımin görüntüsünü kesti.

Siyah kanatlı gözleri hafifçe düştü, pembe dudakları çatıldı. "Sen olmadığına emin misin..." Biri geçerken sol tarafa baktı. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, elimi hâlâ sımsıkı tutan Mercedes'ten çektim ve avuçlarını Sloane'un zorlukla kapanan omuzlarına koydum.

"Sana söz veriyorum, kendime zarar vermiyorum. Böyle düşünüyorsun, değıl mi? Ben..." Wellington Prep'te geçirdiğim o kısa aylar boyunca psikoloji dersinde öğrendiklerimi hatırlamaya çalışırken sesim kesildi. "Kesmek mi?" Bunu bir tür soru olarak söyledim çünkü bunun doğıru terminoloji olup olmadığını hatırlayamıyordum.

Ama haklı olmalıydım, çünkü Sloane kısaca başını salladı.

"Değılim." Hafifçe gülümsedim, gözlerinde en ufak bir hüzün titreşimi olduğunu gördüm. Bunun neyle ilgili olduğunu merak ettim. Bir an için zgn görünüyordu... ya da etkilenmiş. "Bileklerimi rtmemin bir nedeni var ama nedeni bu değıl."

Mercedes'in eli koluma dokundu. "Bize tüm sırlarını anlatmak zorunda değilsin Gemma. Ama böyle bir şey olursa lütfen bize gel. Tamam mı? Eğer... yalnız hissedersen."

Kaşlarım çatıldı ve etrafımızdaki kaotik olaylara rağmen üçlümüz arasında bir tür bağ oluştuğunu hissettim. "Söz veriyorum," diye cevap verdim, St. Mary'den temelli ayrıldıktan sonra onlara tekrar ulaşamayacağımı bilsem bile yanımda oldukları için kendimi birden çok şanslı hissettim.

Endişeli bir bakış attılar ama ellerim Sloane'un omuzlarından düşmeden önce ikisi de bana başlarını salladı. Tekrar el ele tutuştuk ve sanki giydiklerimle değil de çıplak gelmişim gibi bana bakan birkaç öğrenci grubunun dikkatini çektik.

Gözlerim kıyafetimin üzerinde gezindi ve midem bulandı. Bu gece geçen partiye göre çok daha fazla bacak görünüyordu. Gündüzleri ders için etek giysem de, her zaman diz üstü çorap giydiğimden, çoğu gün kalçamdan sadece ince bir parça görünüyordu. Ama bu gece Sloane beni ayak bileği botlarını giymeye ikna etmişti - onlara Doc Martens diyordu, adını bilmediğim için tamamen şaşırmıştı. Bana uyluğumun ortasına kadar uzanan siyah bir mini etek ödünç vermişti ama arkasındaki altın rengi fermuar, Bain gibi arkamdan yaklaştırmaya çalışacak biri için fazlasıyla erişilebilir görünüyordu. Son partinin kısa anısı zihnimin sınırlarını zorladığında içimde bir ürperti dans etti.

Sloane ve Mercedes beni partinin arka tarafına doğru çekerken, açık alanda onu aradım. Onu, yanında birkaç tanıdık olmayan adamla birlikte taş bir sütunun yanında dururken bulduğumda ayaklarım durdu. Geniş omzunu muhafazaya yaslamıştı ve tıpkı şüphelendiğim kadar tehlikeli görünüyordu. Kırpılmış saçları kafatasına yakındı. Elmacık kemiğinin üzerinde ince bir yara izi. Son derece aldatıcı olan yakışıklı bir gülümseme.

Beni bulduğunda bakışlarımı onun üzerinde tuttum, sanki uzaktan ona baktığımı biliyordu. Gözleri, yaklaşırsam beni yakacakmış gibi görünen koyu bir kehribardı. Bir yanağı yarı gülümseme yarı hıçkırık şeklinde kalktı ve tüylerim diken diken oldu.

derimin üzerinde. *Kahretsin, belki de Isaiah haklıydı.* Daha dikkatli olmalıydım, özellikle de sabahın erken saatlerinde sanat odasına gizlice girerken.

"Lanet olsun hanımlar," dedi derinden gelen bir ses ve dikkatimi Bain'den uzaklaştırdı. Yine de hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum, sanki gözleri vücudumun üzerinde bir uyarı izi bırakıyordu. "Siz üçünüz düpedüz yenilebilir görünüyorsunuz."

Yürümeyi bıraktığımızda bizi ılık bal havuzları karşıladı. Sloane adamın omzunu iterek elinin benimkinden düşmesine izin verdi. Onu kısaca tanıdım ve Kimya II dersime girdiğinden oldukça emindim. Teni koyu ve zengindi, gülümsemesi o kadar parlaktı ki güneş dokunmuş gibi hissettim. "Nereden biliyorsun? Bir kadının tadının neye benzediğini bildiğini bilmiyordum, Mica."

Sloane'a sırtımdan önce birkaç kez dudak bükte. "Elbette biliyorum. Tadından özellikle hoşlanmadığımı nereden bileyim?"

Neden bahsettiklerini anlamaya çalışırken yüzümü sabit tuttum. Şifre kullandıklarına dair çok güçlü bir his vardı içimde. Cinsel imalar bana göre değildi.

"Amcığın tadını nasıl sevmezsin ki?" Bu Mica'nın arkasından geldi ve Asilerin gruba geldiğini görmek için etrafımda döndüm. Beni çoktan fark etmiş olan Isaiah ile göz göze geldiğimde kalbim göğsümde kilitlendi.

Sıcaklık yanaklarımı öptü ve oda etrafımızda küçülüyor gibiydi. Koyu renk kot pantolon ve her zamanki Vans'ını giymişti ama bu gece daha rahat görünüyordu. Geçen haftaki gibi kollarını gösteren bir gömlek giymek yerine, bu hafta fermuarlı bir ceket giymişti ve kapüşonunu kafasının üzerine öyle bir çekmişti ki duraksamama neden oldu. Parmaklarım neredeyse yüzüne doğru itme ihtiyacıyla seğiriyordu.

O meşhur sırtışı ortaya çıktı ve elinin göğsüme uzanıp canımı sıktığına yemin edebilirim. *Lanet olsun.* Üzerimde bir etkisi vardı. Gerçekten büyük bir etki. Pek aşına olmadığım bir etki. Bu

Titrek bacakların üzerinde durmak gibi ya da buzlu suyun altına itilmek ve nasıl yüzüleceğini bilmemek gibi.

"Özel ders vermediğin gecenin tadını çıkarıyor musun?"

Kazağım omzumdan düşecek kadar omuz silktim ve küflü havanın kazağımın çıplaklığı üzerinde dans etmesine izin verdim. Isaiah'nın gözleri hemen kazağıma kaydı ve bir yutkunmanın boğazından aşağı inişini izledim. "Sanırım." Sesim küçük bir gıcirtıydı ve içten içe ürperdim.

Isaiah'ın başı öne eğildi. "Tahmin ediyor musun?" Gözleri, dilimde en ufak bir beklenti tadı bırakan bir şeyle doluydu ve hayatım boyunca bunun ne olduğunu anlayamadım. Ya da ne anlama geldiğini. Sanki son birkaç gecedir kütüphanede, onun kalın tahtaya vurduğu kalemin sesinden ve benim hızla atan nabzımdan başka hiçbir şey olmadan "ders çalışmamız" beni tam da bu ana getirmişti; onun bir bakışıyla karnımdaki küçük sinir yumağı tam kapasite patlıyordu. "Her zaman gidebiliriz ve geri dönebiliriz..."-bana bir adım daha yaklaştı

- "Özel ders... eğer istersen."

Isaiah'ın sırtışı daha da büyürken gözlerim kısıldı. *Benimle oyun mu oynuyordu?* Özel ders verdiğimizizi söylediğimiz halde vermiyormuşuz gibi mi davranıyordu? Ne yapmaya çalışıyordu?

Yoldan biraz çekilmiş olan Mica, müziği ve hızla akan düşüncelerimi kesecek kadar yüksek sesle ıslık çaldı. "Ve birden, keşke kızlardan hoşlansaydım dedim. Sanırım ikinizin konuşmasını izlerken ereksiyon oldum."

Shiner nefesini verirken Sloane başını geriye attı ve güldü. "Kahretsin, sanırım ben de ereksiyon oldum."

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum ve daha çok kızgın mıydım yoksa utanmış mıydım emin değildim. Bir kez daha Isaiah o anda ne halt ediyorsa karanlıkta kalmıştım. Isaiah'ın yanağına öpmek için eğildiği ve insanlara şov yaptığı lacrosse maçındaki gibiydi. Yaptığı şey bu muydu? Yine şov mu yapıyordu? Bain için mi? İnsanların onun ve benim bir şeylerin peşinde olduğumuzu düşünmelerini sağlamak, böylece bizi yakından izlemelerini sağlamak ve

Bain'in araya girmesini engellemek mi? Blogun Isaiah'nın ve benim özel ders seanslarımdan bahsettiğini biliyordum, sanki başka bir şey varmış gibi.

Isaiah Shiner'a hızlı bir bakış fırlattı. "Shiner."

Shiner bana gizlice göz kırptı ve ben de kendimi gülümsemekten alıkoydum. Koridorlarda başlarında taç varmış gibi dolaşsalar da Asilerin geri kalanını seviyordum aslında. Shiner'ın bugün lakros maçında ciddi bir yumruk attığını görmüştüm, bu yüzden bazılarının neden yollarından çekildiğini anlayabiliyordum ama son birkaç gündür Asiler bana karşı son derece nazik davranıyorlardı. Hatta Cade bu hafta öğle yemeği sırasında bana telefonumdan bir oyun tanıttı ve son iki gecedir karşılıklı oynuyorduk. Onu yeniyordum ve mükemmel gibi görünen birini yenmek gerçekten iyi hissettiriyordu.

Isaiah bana doğru bir adım daha atmadan önce Shiner'a doğru bir kez daha tedirgin bir şekilde iç çekti. Grup biraz dağılmıştı ve onun yürüyüşü her şeyden çok bir sinsilik gibiydi. Gözlerimi kaçırma isteğimi bastırdım, bunun sadece o anda gerçekten ne kadar şaşkın hissettiğimi göstereceğini biliyordum. Ama Isaiah göğsünü göğsüme değdirecek kadar yaklaştığında, diğer her şey kaybolmuş gibiydi. Havada kesinlikle bir değişim vardı. Bunu hissedebiliyordum. Gözler üzerimizdeydi. Hepsinin. Tenimi delmeye çalıştılar ama Isaiah'nın elleri kalçalarımın indiğinde etrafımızda aşılmaz bir kalkan oluştu.

"Ne yapıyorsun, Isaiah?" Müziğin son on saniye içinde bir noktada yumuşadığını fark ederek fısıldadım. "Lakros maçının bir tekrarı mı bu? Herkes beni etiketlemeye başlayacak-"

"Benimkiler." Başındaki siyah kukuleta geriye düşmüştü ve vücudumda buz gibi bir yanma hissi uyandıran o siyah çerçeveli mavi gözleri ortaya çıkmıştı. Belimi saran parmakları iki yana açılmıştı ve beni tek bir hamlede kaldırılabileceğinden neredeyse emindim, bu onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Elleri büyüktü ve belim tam oturuyordu.

Başını kulağıma doğru eğdiğinde nefesim kesildi, saçının koyu bir tutamı hassas bir noktaya değdi. Birden çılgına dönmüştüm, onu daha da içime çekmek istiyordum ama bunu yapamayacak kadar mantıklı davranıyordum. Ne olduğundan emin değildim ama bedenim her türlü şeyi hissediyordu ve ben şimdiki zamanda kalmakla geçmişe atlamak arasında gidip geliyordum. *Dokunulmamış olarak kalacaksın.*

Richard'ın sesi kırbaç gibiydi ama darbeyi savuşturmakta gecikmedim. Şu anda kal, Gemma. Sadece hazır ol.

Bu kez Isaiah'ın ne yapmaya çalıştığı umurumda değildi. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verecek ve doğru ya da yanlış belirsizliğini bir kenara itecektim. Bu sefer tamamen bendim. Şu anda ve burada kendimden başka kimseyi dinlemiyordum. Richard'ı değil. Tobias'ı bile, son sözleri süzülürken. *Hayatta kal, Gemma. Sadece hayatta kal.*

"Seni öpeceğim, iyi kız." Ağzım açıldı ve ağır bir nefes bizi sardı. "Çünkü şu anda insanların senin benim olduğunu bilmesine ihtiyacım var. Bugün bir şey buldum ve..." Yumuşak dudakları tenimde gezinirken sırtım kıvrıldı. "Sadece bana güven, tamam mı? Seni öpeceğim ve sana sahip çıkıyormuşum gibi davranacağım." Dudakları kulağımın üzerinde bir tür senkronize şarkı gibi hareket ediyordu ve ben de buna kapılıyordum. Son kelimesine kadar. "Bain odadayken seni elimden bırakmamın imkânı yok." Durakladı ve tüm odanın sallandığından oldukça emindim. "Bu senin için sorun olur mu?"

Ellerim bileklerine kenetlendi, göğsüm onunkilere sürtündü. Geri çekilip o tehlikeli bakışlarını üzerime diktiği anda parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım yavaşça kulağının üzerinde gezindi. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım, kısa bir süre arkasındaki arkadaşlarımızın gözlerini yakaladım. "Ama benim için sorun değil." *Benim için sorun yok muydu?*

Botlarımı yavaşça yere bıraktım ve bu okulda hiç kimseye göstermediğim bir gerçeklikle ona baktım. Ona karşı tamamen şeffaf davranıyordum, her ne kadar bu beni

deneyimsiz ve yıpranmış hissediyordum. Kanım uğulduyor, kalbim o kadar sert atıyordu ki vücudumun her zerresinde hissediyordum.

Arkamda bir şeyle ya da biriyle göz göze geldi ama kısa sürdü. "Neyi nasıl yapacağını bilmiyor musun?" Kaşlarının arasında küçük bir kıstırma, yüz hatlarında küçük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Oda daha da daralırken vücudumu bir sıcaklık dalgası daha kapladı. Müzik şimdi kapalı mıydı? Müziğin kapalı olduğundan oldukça emindim. "Öp," dedim sonunda, göğsüm çökerken dudaklarına baktım. "Nasıl öpüşüleceğini bilmiyorum."

Ağız neredeyse anında açıldı, o mükemmel dudakları ayrıldı. Belimi saran elleri sıkılaştı ve çenesi kilitlendi. Sonra dudakları büküldü ve gözleri acıktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Geçen gece sorduğumda yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Ama merak etme," dedi elini kaldırıp başımın arkasına sararken. "Sana öğreteceğim."

Ve sonra... Ve sonra beni öptü... ve ben uçuyordum. Karnımdaki kelebekler kadar yükseklerle uçuyordum ve ayaklarımın bir daha yere değmemesi umurumda değildi.

Isaiah önce beni nazıkçe öptü, dudakları sert ama aynı zamanda yumuşaktı. Eli saçlarımı kavradı ve ağızımdan garip bir ses çıktı ve o anda ayaklarım yere değiyor gibi oldu ama sadece kısa bir an için, çünkü kalbimin göğsümde ne yaptığını fark ettiğim anda dili dışarı fırladı ve dudaklarımın kenarını yaladı ve benimkiler farkına bile varmadan açıldı. Ve sonra... Ben de onu öpmeye başladım.

Acı tatlı bir duyguydu. Bunun sahte olduğunu ve Isaiah'ın beni diğer kızları öptüğü gibi öptüğünü biliyordum ama dudaklarıma dokunduğu her anın yerini almıştı.

Bu benim ilk öpücüğüm değildi, ama *istediğim* ilk öpücüktü. Ve bu benim için bir şey ifade ediyordu.

Isaiah'nın hırıltısı yanaklarımı titretirken dili de yanaklarıma değdi. Kalçamı ölüm gibi kavırıyordu ve yeni ve sıcak bir şey beni çekiyordu.

Çekirdek. Kendimi durduramadan dişlerim alt dudağını ısırды ve ışıklar aniden kararmasaydı geri çekilip özür dileyecektim.

Daha önce duyduğum bir ses -Brantley- hoparlörlerden odaya yayıldı. "Sanırım o anın iddia zamanını ilan etmesine izin verebiliriz. Sanırım artık hepimiz hazırız. Işıklar bir saat sonra tekrar yanacak. Kuralları unutmayın. Sahiplenilmesini istemediğiniz kişilere dokunmayın. Ve akıllıca seçin."

"Siktir, Gemma," diye mırıldandı Isaiah dudaklarıma karşı. "*Siktir*." Sonra eli benimkiyle kenetlendi, parmaklarımız anında iç içe geçti ve o kadar hızlı çekiliyordum ki zorlukla yetişebildim. Gözlerim odaya alışamamıştı. Her şey karanlıktı, özellikle de yeraltında olduğu için, ama panik her zamanki gibi içeri girmedi.

Aslında düşündüğüm tek şey dudaklarımın nasıl karıncalandığı ve vücudumun her santiminin nasıl yandığı idi.

Daha fazlasını istedim. Isaiah gibi birinin bana dokunmasına ve beni öpmesine izin vermek kadar yasak bir şey beni lekelenmiş ve korkmuş hissettirmeliydi. Ne de olsa çok ama çok küçük yaşlardan beri kafama kazınan buydu. *Dokunulmamış ve bozulmamış kalmalısın. Aksi takdirde bunun tıpkı annen gibi olur, bozulmuş bir zihin ve çarpık bir kalbe sahip olursun.*

Ama Isaiah'ın dudaklarını dudaklarıma bir kez değdirdikten sonra, benden ruhumu teslim etmemi isteyen şeytan da olabilirdi ve ben de bunu yapardım.

Isaiah bitireceğimden emin olduğum bir şeye başlamıştı. Dudakları beni durdurulamaz hissettirdi.

Richard iyi kızların kuralları çiğnemediğini söylerdi, ama benim her birini çiğneyişimi izleyebilirdi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Kapının KILIDI tıkladı ve her şey daha da yoğunlaştı. Oda da bodrum kadar karanlıktı ama yolumu biliyordum. Ellerim Gemma'nın küçük bedenini serin, beton duvarın arkasına doğru itti ve dizim çıplak bacaklarının arasına girdi.

Etek. Kahrolası deri etek. Parmaklarım arkadan fermuarını açmak için kıpırdandı ama kendimi aştığımı biliyordum. Aslında bu bütün plana aykırı bir şeydi.

Onu öp, sahiplen, yan odaya götür ve partinin geri kalanında herkesin onu becerdiğini düşünmesine izin ver. Plan buydu. Herkesin konuşmasını sağlamak ve dikkatlerini onun üzerine çekmek, çünkü Gemma'nın üzerinde ne kadar çok göz olursa Bain'in geri adım atmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Bu okuldaki öğrenciler bana ona olduklarından çok daha sadıktı. Herkes onun benim olduğunu düşündükten sonra ona yaklaşmaya cesaret etse bile saniyeler içinde onu ispiyonlardı. Hatta bazıları müdahale ederdi. Üzerinde her zamankinden daha fazla göz olacaktı. Planın tam potansiyeliyle işleyeceğinden emin değildim ama bir şeyler yapmalıyım. Onu bir şekilde caydırmalıyım, özellikle de fotoğrafları bulduktan sonra. Bu, ben ve diğer Asiler tarafından düzenlenmiş bir plandı. Şu anda elimizdeki tek şey buydu çünkü ne yazık ki babamın son emirlerine göre Bain dokunulmazdı.

Yumuşak bir inilti taş duvarlarda yankılandı ve ben aniden şimdiki zamana geri döndüm. Gemma ve ben aniden oksijensiz kaldığımız için hâlâ nefes nefese kalmıştık. Ellerim onun yumuşak, sıcak tenine değdi ve sikim karnına doğru itildiğinde bir kaya kadar sertleşti. Bacaklarını kalçalarım dolamayı ve kendimi onun sıcaklığına bırakmayı o kadar çok istiyordum ki.

Islak olup olmadığını merak ettim. Ellerimi kalçalarına doğru sürüyüp bir parmağımı dar amına sokarsam ne yapacağını merak ettim. Bana izin verir miydi?

Tam bu düşünce aklımdan geçerken Gemma ayağa fırladı ve sanki aklımı okumuş gibi bacaklarını belime doladı. Başım döndü ve kan hücum etti. *Tanrım*. Gemma nasıl öpüşüleceğini bilmediğini söylüyordu ama dili tekrar benimkine bağlanmıştı ve ağzından seksi sesler çıkıyordu ve bu benim kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

Kontrolü hiç kaybetmedim.

Ama lanet olsun, İyi Kız küçük ellerini bedenime -ve hatta belki de ruhuma- dolamış, onları kendine ait kılıyordu.

Midemdeki garip çekim bir an için bocalamama neden oldu.

Hay sikeyim. Hiç böyle hissetmemiştim. Bununla ne yapacağımı bilemedim. Ağzımı onunkinden çektim, göğüs dolusu hava emdim.

"Ne oluyor lan?" dedim kesik kesik nefesler alarak. Gemma'nın küçük bedeni kollarımda kıpırdandı, sıcaklığı kot pantolonuma yayıldı ve başımı geriye atarak kesik kesik bir nefes verdim.

"Ne?" diye sordu, sesi benim hissettiğim kadar şehvetle doluydu.

Parmaklarım bacaklarındaki çıplak ete battı ve havayı içine çekti.

Onu yere bırak.

"Sen!" Hırladım, parmaklarım hâlâ tenini ısıırıyordu.

Işıklar. Işıklar hangi cehennemdeydi?

Önce kapıya, sonra da ışık düşmesine dokunarak hızla hareket ettim. Başımızın üstündeki ışıktan odaya yumuşak bir parıltı yayılıyordu ve ben onun şehvetli yeşil gözlerine ve şiş dudaklarına bakarken göz bebeklerimin büyüdüğünü hissettim. Yanaklarının elmaları kızarmıştı ve gözlerimi belime doladığı ayırık bacaklarına doğru kaydırduğımda, eteği külotunun rengini görebileceğim kadar yukarı itilmişti. Neredeyse düşüyordum. Dizlerim titredi. Tüm okul titredi.

"Seni yere indiriyorum."

Yemyeşil gözlerinin ardında acı parlıyordu ama acı çekmiş gibi görüldüğü kadar çabuk hayal kırıklığına uğramış gibi de görünüyordu. Dolgun alt dudağı dışarı fırladı ve aletime hızlı bir yumruk indirdi.

Suratını asıyordu ve içimden bir ses o asık dudağı ısırarak istiyordu. *Evet.*

Saklamayı sevdiği Gemma bu muydu? Arada bir bir anlığına gördüğüm? İyi kız rolünün arkasında sessizce oturan?

Aramıza mesafe koyarken fiziksel acı içimde yükseldi. Parmaklarımın üzerinde bıraktığı izleri gizlemek için eteğini aşağı çekerken parmakları eteğinin altını karıştırdı. "Beni neden yere indirdin?"

"Seni neden yere indirdim?" Neredeyse kükreyerek sordum. Ellerim enseme sıkıca kavrarken sırtım ona doğru savruldu. Sonra arkamı döndüm ve ona öyle bir bakış attım ki ağzı açık kaldı. "Nasıl öpüşüleceğini bilmediğini söylemiştin."

Kestane rengi saçlarını yana doğru çekerken dudağını dişledi. "Biliyorum."

"Yalan söyledin!" Tersledim. Yalan söylenmesinden hoşlanmıyordum.

Bir yanıt verirken bakışları benimkilere kaydı. "Ben yapmadım!"

"Gerçekten orada durup bana ilk öpücüğünün ben olduğumu söyleyemezsin. Eğer öyleyse, geçmiş hayatında striptizciymişsin demektir." *Çok ateşli. Çok ateşliydi.*

Gemma'nın omuzları sertleşti ve yüzünde bir şeylerin titreşimi belirdi. "İlk öpücüğümün sen olduğunu hiç söylemedim."

Ateş gibi yanan bir kıskançlık fermuarı omurgamı kesti. Mantıksızdı ve mantıklı bir nedeni yoktu ama bu, benden önce onun gibi bir kızı öpme fırsatı bulmuş herkesi paramparça etmek istediğimi daha az fark etmemi sağlamadı.

Titrek sesi beni yere seriyor gibiydi. "Nasıl öpüşüleceğini bilmediğimi söyledim. Öpülmediğimden değil."

Sözlerini dikkatle düşündüm, ellerim yanlarıma düşerken kafamda tekrarladım. "Öyleyse sen de öpüldün. İlk öpücüğün ben değil miydin?"

Çatışma yüzünde belirgindi. Güzel, meleksi özellikleri, yüzünde nadiren görülen makyajla bile, şaşkınlıkla bir araya geldi. "Hayır. Ama... evet?"

Geri çektim, ellerim boynuma doğru fırladı. Kendimi lanet bir yaylı tüfeğin teli kadar gergin hissediyordum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum!" diye tersledi, belli ki küçük odada volta atmaya başlarken bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordu. Daha adımımı atmadan kurumuş sperm kokusunu alabileceğim kadar üzerinde döl bulunan eski püskü bir kanepe dışında önünde hiçbir engel yoktu.

Her hareketini takip ettikten sonra nihayet "Kafam karıştı," dedim. Hissettiğim şey bu muydu? Kafa karışıklığı mı? Kesinlikle bir şeyler hissediyordum ama o kadar yeniydi ki ne olduğunu çözemiyordum.

Durdu ve siyah botlarının üzerinde döndü. Bacağının pürüzsüzlüğünü yakaladım ve aletimin yeniden yükseldiğini hissettim. *Onu istiyordum.* Odanın diğer ucundan ona bakarken kendimi vahşi hissediyordum. Kanım daha fazla pompalandıkça göğsüm yeniden kabarmaya başladı.

Dudaklarımı yaladım ve o da ellerini kalçalarının üzerine, artık sadece yarısı eteğinin içine sokulmuş olan krem rengi kazağının hemen altına koydu. "Kafan mı karıştı?!" diye bağırdı ve ben ona doğru bir adım attım. "Kafam karıştı!"

Başım öne eğildi. "Neden kafan karıştı?"

Bana tutunmadan önce gözleri odanın her köşesini taradı. Artık daha yakındım ve yolun geri kalanını ona doğru yürüdüğümü bile hatırlamıyordum. "Çünkü tüm bunlar benim için çok yeni! Ve hoşuma gitti! Çok hoşuma gidiyor ama hoşlanmamam gerekiyor. Bu bana uzun süre *çok* kötü olduğu öğretilen bir şey."

Kötü mü? Gözlerini sıkıca kapatıp titreyen elini burnunun üstüne götürdüğünde ellerim ona uzandı. Kelimeleri ağzından hızla fırlayan füzeler gibiydi. "Ve bu gerçek bile değil. Sen

Bain yüzünden beni öpüyorsun, değil mi? Ben sadece oyundaki bir piyonum ve bu her neyse... Beni korumaya çalıştığını ya da beni rahat bırakması için üzerime daha fazla dikkat çekmeye çalıştığını biliyorum ya da... her neyse-"

"Gerçek olmadığını kim söyledi?" Daha fazla ilerleyemeden sözünü kestim.

İki büyük, güzel yeşil göz açıldı ve beni yakaladı. Elim yukarı kalktı ve çenesinin altında durdu. Başparmağım şişmiş alt dudağına sürtündü ve vücudumdaki her sinir ucu dikleşti. "Bu durum... alışılmışın dışında. Biliyorum. Senden bana ders vermeni ve okuldan ayrılmam gerektiğinde yerime bakmanı istedim, böylece hem SMC tarafından yakalanıp okuldan atılmaktan kurtulabilir hem de yapmam gerekeni yapabilirdim..." Gözlerimi kaçırdım, onu bu pislige daha fazla bulaştırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama gerçeği bilmeyi hak ediyordu - Salı gününden beri düşündüğüm bir şeyi. "St. Mary's'e Bain yüzünden geldim." İçimi tiksinti ve öfke kaplarken gözlerinin içine bile bakamıyordum. "Babam beni buraya Bain ve babası hakkında bilinmesi gereken her şeyi rapor etmem için gönderdi. Bir piyondan mı bahsetmek istiyorsun? Ben de tam olarak öyleyim. Bain okuldan ayrılır ve ben de onu takip ederim. Bu yüzden beni korumana ve sokağa çıkma yasağından sonra koridorlarda olman için bir nedene ihtiyacım var. Bu yüzden okuldan ayrılıyorum. Benim babam ve Bain'in babası *kötü adamlar*."

Sözlerim daha da öfkeli bir hal alınca Gemma sıçradı ama ben çenesini yerinde tutmaya devam ettim.

Bakışlarım kanepeden ayrıldı ve yumuşak sesi odada yankılandığında tekrar onunkini buldum. "Kötü adamlar hakkında her şeyi biliyorum Isaiah. Bana başka bir şey açıklamak zorunda değilsin."

Onu tekrar öpmemek için kendimi zor tutarken çenem sıkıştı. Gemma bir piyon değildi. Olmasına izin veremezdim. Bain'in yapmaya çalıştığı şey tam olarak buydu. Onu bana karşı kullanmak istiyordu, tıpkı Journey'i Cade'e karşı kullanmaya çalıştığından şüphelendiğim gibi, hala bilmediğim bir nedenden ötürü.

"Seni herkesin önünde şov yapmak için öptüm; bu kısmı doğru. Ama seni öpmek sahte değildi. Az önce olanlar sahte değildi." Yutkundum, dudaklarımı yaladım. Onunla benim bir şey olmamızın imkânsızlığı aklımın bir köşesinde dursa da kendime engel olamıyordum. Bedenim ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Kalbim kanımı kaynatan bir yoğunlukla hızlı hızlı atıyordu. Bu cazibeden çok daha fazlasıydı. Kalın kafalı değildim. Hissettiğim şeyler yüzeyin derinliklerine gömülmüştü ve bu bile beni ondan uzaklaştırmalıydı. Ama bunun yerine daha da yakınlaştım.

Başımı onunkine eğdim ve Bain'e, babama, beni bekleyen geleceğe ve onun sakladığı sırlara dair son düşüncelerimi bir kenara ittim. Sadece o ve ben, St. Mary's Yatılı Okulu'nun kırıptırsız koridorlarının altındaki bir odada kilitli kalmıştık. Göğsümün içinde bir şeyler kıpırdadı ve onun da böyle hissedip hissetmediğini bilmek için can attım. O benim küçük gizemli kızımdı. O yeşil gözlerin ardında neler olup bittiğini bilmeden iki büklüm oluyordum. Her şey çok hızlı geliyordu. Yemekhanenin öbür ucundan tek bir bakışıyla açtığı deliği inkâr etme yeteneğim çoktan yok olmuştu. *Kahretsin, ona dokunmam gerekiyordu.*

Gemma kendini bana doğru bastırırken sırtı kıvrıldı ve doe benzeri gözleri neredeyse nefesimi kesiyordu. Dudaklarımı tekrar yalarken dilim dışarı fırladı, göğsüm gerildi ve bana çenemi kapatmam için yalvardı. "Muhtemelen buraya gitmemeliyiz, Gemma." Gözlerimiz birbirine takıldı ve oda çökmeye başladı. "Uzun sürmeyecek. Hiçbir yere gidemez." Annemin yüzü hafızamın kenar mahallelerini dolduruyordu ve yine tam orada, uzaklaşmam için gereken itici güç olmalıydı, ama yapmadım.

"Biliyorum," diye fısıldadı, gözlerini ağızımdan alıp tekrar yüzüme dikerek. "Bu hayatı öyle ya da böyle geride bırakacağım."

Sertçe başımı salladım. "Ben de benimkini bırakamam."

Tatlı ağzından kısa bir nefes geldi ve ben içime çekerken gözlerim kapandı. "Bütün mesele bu, değil mi? Seni burada, St. Mary's'de tutmak.

Sizi okuldan atılmaktan mı koruyor?"

Ona cevap vermedim çünkü düşüncelerimin asla sapmadıkları o düz, kontrollü çizgide kalmasını sağlayamıyordum.

"Isaiah?" Onun gözlerine kilitlendiğimde gözlerim bir anda açıldı. Yeşil beni hızla içine çekti. "Beni tekrar öpecek misin?"

Ellerim onun belinde daha da sıkılaştı ve sanki beni topraklamak için ihtiyacım olan tek şey oymuş gibi hissettim. *Kahretsin. Bu çok kötüydü. Çok kötüydü.* "Amcam seni bozmamamı söyledi, iyi kız." Yumuşak yüz ifadesine ve mükemmel bir şekilde ayrılmış dudaklarına bakarken, onun en az onlar kadar masum olduğunu biliyordum. Beni benim için yaratılmış gibi öpmüş olabilirdi ama onu ilk gördüğüm andan beri masumiyet saçıyordu. Ve yalan söylemeyecektim... Bu çok baştan çıkarıcıydı. Saflığını şeytani parmaklarımla kavramak ve onu her şekilde kirletmek istiyordum. Vücudunun benimkine ve başkasınıninkine tepki vermesini istiyordum.

"Ve sen amcanı mı dinleyeceksin?" Sorusundaki samimiyet ağzımdan derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdamanın çıkmasına neden oldu.

"Amcamın sözünü asla dinlemem. Sen bana dur diyene kadar seni tekrar tekrar öpeceğim." *Belki o zaman bile olmaz.*

Dudaklarını en ufak bir şekilde kaldırması odanın eğilmesine neden oldu. "Güzel."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

GEMMA

Ben titrek bir nefes çekerken ISAIAH'nın GÖZLERİ kapandı. Elleri gövdem üzerinde yayıldı ve karnımın çıplak derisi boyunca uzandı. Avuçlarının vücudumdaki hissi her şeyi tüketiyordu. Birdenbire yaptığı her şeyin farkına vardım ve başka hiçbir şeyin farkında değildim. Onun sertliği beni korkutması gerekirken heyecanlandırıyordu. Nefesinin boynumun kıvrımlarına sürtünen bir tüy gibi oluşu. Göğsünün benimkine karşı hareket ettiğini hissediyordum. Ve bir noktada başı eğildi, sıcak nefesi tenimi kaplarken saçları yanağımı gıdıkladı ve kollarımın uçlarında tüylerim diken diken oldu.

Paniğe kapılıp son birkaç anı yeniden düşünmeye fırsat bulamadan Isaiah'nın dişleri köprücük kemiğimi sıyırdı ve kafamın arkasında sessizce yatan Richard'ın gizli tehditlerini yok eden sıcak bir şey içime doldu. Isaiah'nın varlığı bana bir parça güvenlik... normallik vermişti ve ben de onunla koşuyordum.

Dudakları boğazımın kenarına, tam nabız noktamın üzerine bastırırken, "Demek öpüldün," diye sordu. İçimdeki her şey canlandı ve o kadar sıcak bir ihtiyaç sırtımın eğilmesine ve nefesimin hızlanmasına neden oldu.

Bana ne yapıyordu böyle? Her zaman bir başkasının dokunuşunu hissetme şansım olursa korkacağımı ya da gerçekten zevk alamayacak kadar gergin olacağımı düşünmüştüm. Ama korkmuyordum. Hem de hiç. Heyecanlanmıştım. Daha fazlasını istedim.

"Evet," diye cevap verdim, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana yatırdım.

"Ama sana dokunuldu mu?"

Çok zor bir soru ve açıklamayı tercih etmediğim bir soru.

Isaiah bir parça geri çekildi. Gsnn sert düzlemleri hâlâ benimkine değiyordu. Kavrayışı sıkılaşırken sabırlı gözlerle bekledi. Elmacık kemiklerinin kesik kemerleri kızarmıştı ve gözleri neredeyse vahşiydi. Karşımda öylece dururken tehlikeli derecede çekiciydi. Sanki... sanki beni tüketmek istiyordu.

Acı sorunun ağzımdan çıkmasına izin verirken yutkundum. "Nasıl dokundu?" Gerçeğin bir kısmından kaçtığımı biliyordum ve muhtemelen o da bunu biliyordu.

Isaiah'ın gözleri, mavi tonlarının derinliklerini örten kapışonlu bir pee gibi kararmıştı. "Eğer sormak zorundaysan, cevabım hayır." Durakladı, avuçlarını belimden çekti ve ellerimi tek bir avucunun içine aldı. Onları başımın üzerine doğru itti ve kollarımın hâlâ bileklerimi kapattığından emin olmak için onlara bakma dürtüsüyle savaştım. "Ya da..." Artık yüzüme değil dudaklarıma bakıyordu. "Sana daha önce kim dokunduysa... ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Seni ellerinde tutmak için ne kadar değersiz olduklarını bilmiyorlardı."

Dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı ve başımı eğdim. "Ama... biliyor musun?"

"Pek çok şeyi nasıl yapacağımı biliyorum Gemma, bu da muhtemelen beni şu an için çok daha değersiz kılıyor."

O değersiz değildi. Değersizliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dizlerim kirli bir bodrumun soğuk ve nemli zeminine vururken kulağıma fısıldanan iğrenç şeylerden haberi yoktu, bileklerim ağır zincirlerle tertemiz bir evin altına çok güzel bir şekilde sıkıştırılmıştı. Eğer yeterince düşünürsem, ben açlıktan ağlarken Richard'ın sırtıma bastırđıėı uzunluğunu hâlâ hissedebiliyordum. Kardeşimin elini tutmak gibi tamamen masum bir şey için özür dilerken titreyen sesimdeki çaresizliği. Beni cezalandırmaktan nasıl zevk aldığını hissedebiliyordum. Hiçbir zaman bir baba fiğr olarak görmediğim bu adam, yardım için yalvarmamı izlemeyi *seviyordu*. Beni kendi merhametine bırakmayı seviyordu ve on sekiz yaşıma girip tekrar onun pençesine düştüğümde

Onun merhametine kalacağımı ve anneme sahip olduğu gibi bana da sahip olmak gibi hastalıklı hayallerine devam edeceğini düşündüm.

Isaiah'nın dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken öfke, korku ve isyan bedenimi bir mengene gibi sardı. "Öğret bana," diye yalvardım. Kelimeler, rakibine doğru ilerleyen bir kılıç gibi fırlamıştı. Ağzım onunkine değdi ve midemin bulanmasına neden olan bir ses çıkardı. "Bana neyin iyi hissettirdiğini öğret Isaiah."

"Kayalık bir yola giriyoruz," diye cevap verdi ve dudakları tekrar dudaklarıma değmeden bir saniye önce geri çekildi. Kıvılcımlar uçtu ve kalçalarımın kendiliğinden ona doğru sarsıldığını hissettim.

Geri çekildi ve bana karanlık bir bakış fırlattı. "Bunu bir daha yaparsan seni mahvederim." Boştaki eli bir çeşit uyarı olarak kalçalarımın indi. Parmakları tenime saplandı ve içimdeki heyecan alevlenirken beni dağladı. "Sana kendini iyi hissettireceğim Gemma. Ama küçük kalçalarının yapmaya çalıştığı şeye hazır olmadığını söylediğimde bana güven."

Muhtemelen haklıydı ama isyan etmek için ne kadar çaresiz olduğumu bilmiyordu. Bedenim ve zihnim hayatımda ilk kez senkronize olmuş gibiydi ve içim isyan ediyordu. Tam şu anda sahip olduğum özgürlüğün içinde yaşamak ve nefes almak istiyordum. Geleceği, yaklaşan tehditleri ya da Tobias'ı bulmayı düşünmek istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum. Isaiah beni öptüğünde hissettiğim gibi hissetmek istiyordum. O heyecanı yaşamak istiyordum. Buna açtım. Karnımın alt kısmında bir şeyler sıkıca sarılmıştı ve çözülmelerini istiyordum. Isaiah'ın beni bu kadar sıkı tutan ipi çekmesini istiyordum.

Ben ona yalvaramadan avuçları eteğimin altına girdi ve külotumun astarının hemen altında popomun kıvrımına dokundu. Beni duvara doğru çekip hararetle öperken parmakları yumuşak tenimi kavradı. Islak dili benimkinin ırzına geçiyordu ve ben ona doğru itiyordum, o da bana doğru itiyordu. Aramızda ikinci bir düşünce yoktu. Birimiz hareket ettiğinde, diğeri de aynısını yapıyordu. Biz

Mıknatıs gibiydik, birbirimizden ayrılamıyorduk, aç öpücükler ve sıcak dokunuşlardan oluşan bir tuzağa yakalanmış gibi birbirimize tamamen kapılmıştık.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu kısa bir an için kendini geri çekerken. Nabzım hızlanmıştı ve bacaklarım karıncalanmıştı. "İçindeki o yakıcı ihtiyacı hissediyor musun Gemma?"

Cevabım acele bir nefes olarak çıktı. "*Evet.*"

Parmakları bir kez daha tenime saplanırken göğsü yükseldi. Çenesi titriyordu ve sesi benim içimde hissettiğim kadar çığdı. "Biri seni her öptüğünde böyle hissetmelisin. Eğer ileride böyle hissetmezsen, bana verdiklerinle bir erkeği şereflendirdiğinde... Git ve içinde bu duyguyu uyandıran birini bul."

Vay canına.

Öpüşmemiz sırasında bir noktada Isaiah bileklerimi serbest bıraktı ve parmaklarım başının arkasına doğru uzanıp gür saçlarına dolandı. "Böyle mi hissetmen gerekiyor?" Deneyimsizliğim ve savunmasızlığım çökerken başka tarafa bakma dürtüsüyle savaşıarak sordum. "Başka kızları öptüğünde böyle mi hissediyorsun?"

Hep böyle mi hissederdiniz? Eğer öyleyse, şimdi herkesin Talep Gecesi için neden bu kadar heyecanlandığını anlıyordum.

Isaiah'nın ıslak dudakları loş ışığın altında parlıyordu. "Hayır." Cevap beni şok etti. "Hayır mı?"

Keskin bakışları dudaklarımda gezinirken başını yavaşça salladı. Boğazından bir yutkunma geçti ve sonraki sözleri bir fısıltıdan öteye gidemedi. "Ve şimdi benim için gelecekteki tüm kızları mahvettin." Gözlerimiz kilitlenince durakladı. "*Kahretsin.*" Sonra, ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi ve oda dönüyordu ve tüm düşüncelerim yok oldu. Isaiah ve içimi yalayan baştan çıkarıcı bir şeyin hissi dışında her şey yok olmuştu.

Isaiah beni öpmeye devam ederken ağzımdan yumuşak bir ses çıktı, arada bir nefes alabilmek için ağzımdan uzaklaştı

ve kulağımı ve boynumu ısıırıyordu ve dürüst olmak gerekirse, kapı keskin bir şekilde çalınana kadar başa çıkmak için çok fazlaydı. İkimizin de kafası dikkat kesildi ve panik beni o kadar derinden kesti ki kanamayı bekliyordum.

"Isaiah," diye bir havlama sesi geldi kalın tahta parçasının arasından. Cade olduğundan oldukça emindim ama emin olamıyordum. Düşüncelerim o kadar bulanıktı ki Isaiah da kapıya bakmasaydı, kapının çalındığına bile inanamayacaktım. Tek bildiğim, kalbimin gümbür gümbür yere çarpıyor olabileceğiydi. "Sonunda dikkatini çekebildim mi?"

Isaiah'nın sesi bir kırbaç kadar keskindi. "Cade. Ne istiyorsun?"

Isaiah tekrar bana baktı ve sanki beni daha fazla öpmek istiyormuş gibi doğrudan dudaklarıma baktı. "Küçük bir sorunumuz var. Hareket halinde."

Isaiah'dan bir lanet çıktı ve ağzıma bir kez daha bakarken yüzü acı içinde görünüyordu. Umut etrafımda yanıp kül oldu ve hayal kırıklığının aramıza girdiğini hissettim. Isaiah bacaklarımı indirir indirmez serin hava üzerimden geçti ve kendimi... nemli hissettim.

"Lanet olsun." Eteğimi kalçalarımın üzerinde düzeltirken Isaiah'dan bir inilti çıktı ve ardından bir elini oldukça agresif bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Sen..."

Dikkatim ona yöneldi. "Ben neyim?"

Titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve kendimi farklı hissettim. Damgalanmış mı? Daha mı az saf? Lekelenmiş mi?

Hayır. Ben lekeli değildim. Kirlenmedim. Isaiah ve ben öpüşmekten fazlasını yapmış olsak bile, lekelenmemiştim.

Richard öğrenirse kesinlikle böyle düşünürdü. Onun sözleri zihnimin en karanlık bölgelerinden çıkıp gelen bir yankı gibiydi. *Sana dokunulmayacak. Sen bana aitsin. Sen benimsin.*

Ama ben onun değildim. Olmayacaktım da. Kararlılık sanki ilkel bir düşünceyle doğmuşum gibi kanımda dolaşıyordu. Richard'ın yarattığı itaatkâr küçük melek yavaş yavaş kendini yok ediyordu ve bu bana küçük bir koz verdi.

Hayatımın bir döneminde onun ağzından çıkan her şeye inanmıştım. Onun kurallarına uydum ve tehditlerine sadık kaldım. O söyledi

Beni cezalandırmasına, benimle ilgilenmesine izin vermezsem, sonumun annem gibi olacağını söyledi. *Öldü.*

Ama bu doğru değildi.

Hepsi lanet bir yalandı.

Tıpkı annemin akıl hastası olduğunun muhtemelen bir yalan olması gibi. Gerçeğin göz ardı edilmesi gibi. Yıllar boyunca annem ve davranışları hakkında uzun uzun düşündüm. Annem beni terk ettiğinde o kadar küçüktüm ki, neyin gerçek olduğunu ve bana o kadar erken yaşta neyin aşılandığını kavramak zordu ama eğer annem Richard'ın bana yaşattıklarını yaşıyorsa (*şu anda* bana yaşıyor) belki de hastalığının nedeni oydu

-Tabii başlangıçta bir tane varsa. Belki de onu o kadar derinden kırmıştı ki, kendini nasıl toparlayacağını hatırlayamıyordu.

Düşünceler beni dibe çekmeye başladığında korku omzumun üzerinden süzölmeye başladı. Zihnim onun gülüşünü ya da bana ve Tobias'a söylediği şarkıyı hatırlamaya çalışıyordu ama bir el koluma konduğunda hızla anılardan uzaklaştım.

"İyi misin?" Isaiah'nın diğer eli çenemi buldu ve ben de hızla gözlerimi kırpıştırarak onun kalın kirpiklerine ve sert bakışlarına odaklandım. "Az önce nereye gittin?"

"Um..." Dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı. "Hiçbir yerde. Ben buradayım."

Başını bir kez salladı ve koyu renkli bir saç teli alnına düştü. Kaşları çatıldı. "Bana güvendiğini söylediğini sanıyordum." Hiçbir şey söylemedim ve bir şey söylememi beklediğinden oldukça emindim. Herhangi bir şey. Ama söylemedim. Söyleyemedim. "Ondan kaçtığını biliyorum Gem. Ama neden?"

Kapıya bir kez daha vuruldu ve ben sıçradım. "Isaiah." Cade'in sesi daha az şakacı ve daha acildi. "Eğer onu takip etmek istiyorsan, şimdi gitsen iyi olur."

"Bain?" Isaiah'ın eli benimkine uzandığında ve beni yanına çekmeye başladığında sordum.

Kapıyı açmadan hemen önce bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Okul gezisine çıkmak ister misin?"

"Okul arazisini terk etmek gibi mi?"

"Mmhm." Kapıyı açtı ve Cade bana bakmadan önce onunla göz göze geldi.

"Peki ya yakalanırsak? Mazeretiniz yanınızdayken kim sizin mazeretiniz olacak?"

Bir kez omuz silkti, yanağında o gamze belirmeden önce her zamanki soğukkanlı, sakın ve sakın görünüyordu. "O zaman yakalanmasak iyi olur, ha?"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ISAIAH

Gemma titreyen elini benimkine koyarken etrafımızı SESSİZLİK kapladı. Partinin karanlığında Cade ve benim yanımda yürürken parmaklarım onunkilerle çarpıştı.

Kulağına fısıldadım, "Sessiz ol. İnsanların erken çıktığımızı bilmesini istemiyorum."

"Partiden erken mi döndün?" Sesi neredeyse hiç duyulmuyordu.

Cade "Sahiplenme" diye cevap verince sırtımı dikleştirdim.

Hızlıca çıkışa doğru ilerlerken öpüşme sesleri ve yumuşak inlemeler üçümüzün arasına karıştı. Etrafımızı saran karanlık örtüye rağmen bu bodrumda yolumu bulabiliyordum. Elimi uzatıp bir sütuna dokundum, sonra bir diğerine, sonra da kapıdan tam olarak üç metre uzakta olduğumuzu anlamadan önce bir tane daha.

Sol taraftan tenin tene çarpması ve flörtöz bir kıkırdama geldi ve Gemma'nın hafif nefesi sıcak havaya karıştı. Tıpkı diğer iddialar gibi seks ve alkol kokuyordu ama bu onun için yeniydi.

Her şey öyleydi.

Eteğinin altında ne olduğunu hayal etmeme izin verdiğimde, sıkı çekirdeğimin derinliklerine bir zonklama yerleşti. Kadın ıslaktı. Bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum. Onu odaya geri çekmek ve bacaklarını ayırıp mükemmel küçük amının tadına bakması için Cade'i dışarıda bırakmak için ani bir dürtü duydum.

Ne saplantılı, çılgınca ateşli bir düşünce.

Kahretsin, onun nesi vardı? Gemma içimde bir şeyleri uyandırmıştı, sanki en gizli arzularımın bağını çözmüştü. Ellerim ona dokunduğu anda içimi bir koruma ve sahiplenme duygusu kapladı ve bu tehlikeli bir şeydi.

Şu anda onu yanımda getirmek riskliydi.

Bunu
biliyordum.

Cade bunu
biliyordu.

İşi zevkle karıştırmak muhtemelen sonunda beni mahvedecekti, ama işte buradaydım, onu kapıdan itiyor ve ıslak taş ve örümcek ağlarından yapılmış küflü, nemli yeraltı koridoruna çekiyordum.

"Onu da yanında mı getiriyorsun?" Cade hayal kırıklığını ima ederek sordu.

"İyi olacak," diye cevap verdim, elim onun elinin üzerinde kenetlenmişti. "Onu kim takip ediyor?"

"Brantley," diye yanıtladı Cade karanlıkta hızlı adımlarla yürürken. "Sen ve Gemma o çok ama *çok* inandırıcı öpüşmeye başlar başlamaz, sıvışıp gitti."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Onun peşinde olduğumu biliyor."

Babama hâlâ Bain'in bir şeylerden şüphelendiğini söylememiştim, çünkü sözlerinin ağırlığıyla hemen uğraşmak istemiyordum. Ama ona haber vermem gerektiğini biliyordum. Bain'in onu izlediğimi bildiğinden yüzde yüz emin olmak istiyordum ya da en azından kendime böyle söylüyordum. Belki de ona söylememiştim çünkü bir tür kontrolüm varmış gibi hissetmek hoşuma gidiyordu, ama yoktu. En azından pek değil.

Yine de Bain'in dalmadan önce benim meşgul olmamı beklemesi akıllıca ve hesaplıydı. Yine de bunu yapacağına dair içimde büyük bir his vardı. Onu takip ettiğim zamanların yarısında, arabasını terk edilmiş deponun yakınındaki sokağa park edip St. Mary's'e geri dönmeden önce daireler çizmekten başka bir şey yapmazdı. Öğrencilerin burada araç bulundurmasına izin verilmezdi ama Bain'in her zaman sokağın aşağısına park edilmiş bir yedeği olurdu. Arada bir arabanın tipi değişir ve üzerine yerleştirdiğimiz takip cihazı bozulurdu ama yine de onu takip etmeyi başarırdık. Paranoyaktı. Ya da belki de babasının paranoyasıydı. Her iki durumda da, hilekar küçük bir pislikti.

"Babana söyledin mi?"

"Hayır." Cevabım ani olduğu kadar kısaydı ve bir saniye sonra Cade'in iç çektiğini duydum. Ondan bir saniye sonra da kapıları ittik ve koridorun serin havası sıcak tenime yapıştı.

Gemma, Cade ile benim aramda durmuş, bir fare kadar sessiz kalmıştı. Kahverengi saçları soğukkanlı yüzünü çerçevesiyor, gözleri hiçbir şey göstermiyordu.

Kapüşonumu başıma geri çektim ve Cade'e başımı salladım. "Gem'in ceketini giymesine izin ver."

Koyu renk bir şeyler giymesini istiyordum. Siyah eteği iş görürdü ama saklanmamız gerekirse açık renkli kazağı dikkat çekerdı.

Cade koyu gri ceketinin fermuarını açıp omuzlarından silerken onaylamaz bir şekilde içini çekti. "Cidden onu yanında mı getiriyorsun?"

Gemma gergin bir şekilde kıpırdandı ve yere baktı.

Cade ceketini ona uzattı ve beni görmezden gelerek, "Sana karşı bir şey değil Gemma. Sadece Isaiah çok *dikkatsiz* davranıyor." Bana ters ters baktı. "Ve sen de ikincil hasar olarak kalabilirsin."

Kendime babam olmadığımı ve asla babam gibi davranmayacağımı hatırlatmaya çalışırken göğsümden gırtlaktan bir kahkaha patladı. Elbette, Avcı'nın oğluydum ve bir sonraki patron olarak görülüyordum, yani sadece en iyi iki arkadaşım değil, babaları da benim için çalışacaktı - eğer o kadar uzun süre hayatta kalmayı başarırlarsa - ama onlara güç çelmesi takmak istemiyordum. Asla da yapmam. "Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, Cade. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Annemi ve çapraz ateşe yakalandığında neler olduğunu hatırlayınca içimde bir acı hissettim. Cade her şeyi biliyordu. O ve babası o gecenin ilerleyen saatlerinde ortaya çıkmıştı.

Gemma'nın ceketinin fermuarını çekmesine yardım ederken Cade'in çenesi gerildi. Sessiz kaldı ve ne düşündüğünü bilmemek beni rahatsız etti.

"Her zaman böyle bir seçeneğin yok Isaiah." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve o haklı. Ya ikiniz yakalanırsanız?"

"Yakalanmayacağız. Daha önce dikkatsiz davrandım. Bunu biliyorsun."

Neden bunu ona açıklıyordum ki? Neden kendimi ona karşı haklı çıkarıyordum? Gözlerimi kaçırdım, neden bu kadar endişelendiğini biliyordum. Ve dinlemeliydim. Gerçekten dinlemeliydim.

"Gitmemiz gerek. Biz yokken bir şey olursa ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Cade Gemma'ya göz kırpmadan önce bana başını salladı ve sonra partiye geri dönmek için kapıdan sıvıştı.

Gemma'nın elini bir kez daha tuttum ve boş koridorda amcamın taş kulübesine doğru uzun bir yürüyüşe başladık.

Mary's'in hemen arkasında, okulun en soldaki girişindeydi. Gece havası tenimizi serinletirken ayaklarımız arnavut kaldırımlı yürüyüş yolunda sürünüyordu. Yapraklar, Gemma ve benim gecenin bir yarısı okuldan gizlice kaçtığımızı biliyorlarmış gibi yükselen bir gerilimle hışırdıyordu. Ya da belki de onu Cade'le birlikte geri göndermem gerektiğine dair bir uyarıydı. Ama lanet olsun, onun yanımda olması hoşuma gidiyordu.

Çam kokan bir ağacın büyük gövdesinin hemen arkasında durup amcamın yatak odasının olduğunu bildiğim en soldaki penceresine baktım. Bu ev eski bir hizmetçi eviydi. Küçük ve inceliksizdi, içinde bir yatak ve küçük bir banyodan başka bir şey yoktu. Ama arabası birkaç metre ötedeki derme çatma araba yoluna park edilmişti. Gemma ve ben ona doğru yöneldik.

Telefonum çaldı ve boştaki elimle onu çıkarıp Brantley'nin mesajını okudum.

Brant: Yaya olarak gidiyor. İleride yeni bir araba görüyorum. Bir Bentley. Sanırım bu onun. Takip cihazını bulmuş olmalı. Bir iğne gönderiyor.

Telefonumu kapüşonuma geri soktum ve kot pantolonumdan amcamın yedek anahtarını çıkardım. Gemma olduğu yerde durdu.

Çakıl taşları botlarının altında kayıyordu. "Isaiah. Gerçekten gidiyor muyuz?"

Parmağımı dudaklarıma götürerek bir kez başımı salladım ve amcamın yeni restore edilmiş 75 model Mustang'inin kapısını açtım. Gemma önce tereddüt etti ve onun geri çekileceğini, Bain'i her zamanki gibi yanımda olmadan tek başıma takip etmek zorunda kalacağımı düşününce göğsümde garip bir çekilme hissettim. Bu berbat bir şeydi. Cade haklıydı. Riskli ve umursamaz davranıyordum. Kafamın arkasında alaycı bir ses "Bencil" diye fısıldadı.

Bencil ve düşüncesiz *davrandığım* gerçeğiyle yüz yüze geldiğimde, ona karşı hissettiğim her neyse bunun asla sürmeyeceğini çok iyi bildiğim için ağır bir nefes aldım. O kadar ileri gitmesine izin veremezdim. Benim için hiçbir şey değişmeyecekti. Hâlâ babamın berbat imparatorluğunun sorumluluğunu üstleniyordum ve onun gibi birini, benim yaşadığım hayatın acı çeken bir kurbanı olabileceği bir konuma asla sokmayacaktım.

Derimin altındaki daha derin duyguların iğnelenmesini hissetsem bile, işin o noktaya gelmesine asla izin vermezdim. Gemma benim için bir şey ifade ediyordu, hem de bu kadar kısa sürede. Çok korkutucuydu ve korkularımı kolay kolay kabul etmezdim.

Direksiyona geçtikten bir saniye sonra araba canlandı. Motor gürültülüydü ama amcamın uyanıp beni bulmasından endişe etmiyordum. Daha önce onun arabasını aldığımı ve nedenini biliyordu. Gemma'nın benimle birlikte olmasını muhtemelen onaylamayacaktı ama bilmediği bir şey ona zarar vermezdi.

Gemma yolcu koltuğunda kıpırdamadan otururken, "Biri bizi okuldan çıkarken yakalarsa başımız ciddi belaya girebilir," diye fısıldadı. "Bu her şeyi mahvetmez mi?"

"Emniyet kemerini tak." Arabayı geri vitese taktım ve yavaşça St. Mary's'den uzaklaşmaya başladım. Tam girişe geldiğimizde ışıkları yaktım, araba yolundaki çukurun üzerinden geçerken araba aşağıya düştü.

Gemma'nın yumuşak sesi, emniyet kemeri takıldıktan sonra karanlık iç mekânı doldurdu. "Kimin arabası bu? Öğrencilerin arabası olabileceğini düşünmemiştim."

Kıkırdadım ve Brantley'nin bana gönderdiği iğneyi takip etmek için sağa döndüm. "Bu doğru." Durakladım, hareket eden başka araç var mı diye caddeyi taradım. "Amcamın."

Nefes nefese kalması
beni gülümsetti. "Ne?!"

Elimi tekrar direksiyona koymadan önce kısa bir süre için çıplak dizine koydum. *Kötü bir fikirdi.* "Sakinleşecek misin? Bana güvendiğini söylediğini sanıyordum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu tamamen bağlamından koparıyorsun."

"Ah," diye mırıldandım, hâlâ boş sokağı tarıyordum. Telefonumdaki adresin karşısına park etmiştik, diğer birkaç arabanın arasına sıkışmıştık. "Yani bana sadece ellerim eteğinin altındayken güveniyorsun. Anlıyorum."

Tekrar nefes aldı, bu sefer tüm vücudunu bana doğru savurdu. Dudağım yukarı doğru çıktı ve eğer burası bu kadar karanlık olmasaydı, yüzünün *hoş* bir kırmızı tonuna bürüneceğini biliyordum. "BEN... BEN..."

Boğazımdan bir kahkaha yükselmeye başladı ve kahkaha ağzımdan çıkar çıkmaz içini çekti. Bana kızgınmış gibi davranmaya çalıştığından emindim ama bunun yerine yanağı seğirdi ve ardından dudaklarını birbirine çarptı.

Gece yarısı renginde bir Bentley'in harap bir deponun girişinden sinsice geçip yola çıktığını ve dur işaretinden sağa döndüğünü gördüğümde kahkahalarım kesildi. Hangi yöne gittiğini görebileceğim kadar hızlanmadan önce ayağımı gaz pedalına sürttüm ama beni görebileceği kadar yaklaşmadım.

Ya da belki beni görmüştür.
Mümkün değil. Ama
mümkündü.

Bardaklıktaki telefonum çaldı ve Gemma'yla göz göze geldik. "Şunu bana okur musun?"

Kollarını açıp telefonu yüzüne götürmeden önce bir anlığına şok olmuş gibi baktı. "Brantley'den olduğunu söylüyor. Görünmeden kaldığını söylüyor."

Bir kez başımı salladım, o da telefonu yerine bırakıp kollarını yeniden kavuşturdu. Birkaç saniye daha süren gergin bir sessizlikten sonra sesi havasızlığı vardı. "Neden şu anda seninleyim?"

Gözlerimi Bain'den ayırmazken kaşlarım çatıldı. "Şu anda benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Bir an bekledi ve sonra koltuğunda kaydı. "Ama ya yakalanırsan? Şartlı tahliyesin. Bana sahip olmanın tek nedeni bu değil mi? Bain'i takip ederken seni korumam için?"

Sinyal lambamı yaktım ve sola döndüm, Bain'in hızı azaldığı için biraz yavaşladım.

Gemma ona cevap vermeme fırsat vermeden başka bir soru sordu. "Bain'i takip etmek için St. Mary's'den gizlice çıkmayı alışkanlık haline mi getirdin? Özel dersten erken çıktığında buraya mı gidiyorsun?"

"Çok fazla soru var," diye kestirip attım.

"Isaiah!" diye bağırdı ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. *Tanrım, alıngan olduğunda çok tatlı oluyordu.* "Başım belaya girecekse, nedenini bilsem iyi olur!"

"Başın belaya girmeyecek, Gemma. Bunun olmasına izin vermem."

Ellerini uzattı ve kıvrak vücudunu deri koltuğun içine itti. "Eğer yakalanırsak, başımız belaya girer!"

"Bizi daha sonra okula dönerken yakalarlarsa yıldızları incelediğimizi söyleyebiliriz. Astronomi." Yüzüme yerleşmek isteyen gülümsemeyle savaştım.

Göz ucuyla omuzlarının çöktüğünü görebiliyordum. "Beni bu yüzden mi getirdin? Hâlâ beni kılıf olarak mı kullanıyorsun?" Durakladı. "Astronomi dersi alıyor musun?" Almadım, ama bu gerçeğin dışında bir şeydi.

Onu dikkatle bana bakarken yakaladım ve cevap vermek yerine ona bir soru yönelttim. "Sen de beni kullanmıyor musun? Hızlı paraya ve kimliğe ihtiyacın var, değil mi?"

Gözlerini hızla kaçırdı, söyleyecek bir şey bulamıyordu çünkü haklıydım, her ne kadar ikimiz de bunun tamamen saçmalık olduğunu bilsek de, özellikle de dünyanın gelmiş geçmiş en ateşli öpücüğü için dudaklarımızı birbirine çarptıktan sonra.

Bain bir sola dönüş daha yaptı ve ben yine daireler çizdiğimizi düşünmeye başlamıştım ki o bir dönüş daha yaptı ve virajlı bir yola girdik. Aramızda üç araba vardı, bu da gözlerimi onun karartılmış Bentley'sinde tutmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden bir sonraki konuşmamda dikkatimi yoldan ayırmadım. "Seni kullanmıyorum."

Sesi yumuşaktı ve arabanın sesinden onu zar zor duyabiliyordum. "Sen değil misin?"

"Az önce olanlardan sonra bu soruyu sormak zorunda olman bile utanç verici. Yakalanacağımızı düşünseydim seni getirmezdim." Bir sonraki sözlerimin getireceğini bildiğim pişmanlığı yutkundum. "Seni getirdim çünkü yanımda olman hoşuma gidiyor."

"Ah," diye fısıldadı, iç içe geçmiş parmaklarına bakarak. Tekrar konuşması biraz zaman aldı ama konuştuğunda havada hızlı bir değişiklik oldu. "Neden baban için Bain'i takip etmek zorundasın?"

Gemma'nın elleri çözüldü ve orta konsola yerleştirdiği kolu benimkine değdi. Giyinik kollarımızda bile sıcaklığı hissettim. "Bu cevaplayamayacağım bir soru."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Cevabım çabuk oldu. "Vermeyeceğim. Tıpkı sana sormak istediğim hiçbir soruya cevap vermeyeceğin gibi."

Başını sallamadan önce bir an geçti. "Yeterince makul." Ve sonra üzerimize rahat bir sessizlik geldi. Sanki ikimizin de istemediği o tehlikeli soru ve cevap derinliklerine geçtiğimizi biliyordu

içine girmek için. Onu bu gece getirmem çok berbat bir şeydi, hatta hayatımın gerektirdiği her şeyi ona anlatmaya başlarsam daha da berbat olacaktı. Bu konuda karanlıkta kalması daha iyiydi.

"Yani..." Ona baktım ve o da gözüme takıldı. Kolum tekrar onun koluna değdiğinde karnımın derinliklerinde bir ihtiyaç hissettim. "St. Mary's'i seviyor musun?"

Dudaklarından ani, kesik kesik, ciyaklamaya benzer bir kahkaha çıktı ve dikkatimi tekrar Bain'in Bentley'ine vermeden önce bir anlığına ona yönelttim. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Neden gülüyorsun?" Ve neden bu sesle dudaklarımın yukarı doğru döndüğünü hissettim?

Hafif kahkahası arabayı tekrar doldurdu ve bu bir uyanış gibiydi. Neden daha önce güldüğünü duymamıştım? Göğsüm sıkıştıyordu ve aniden onu tekrar güldürmek istedim.

"Çünkü..." Başını o kadar eğdi ki saçları öne düştü ama yine de eğlendiğini duyabiliyordum. "Bain'i gizli bir görevde takip etmek için okuldan kaçmaktan bahsediyorduk, şimdi de St. Mary's'i sevip sevmediğimi mi soruyorsun?"

Parmaklarım direksiyonun üzerinde esnedi. "Tüm bunlardan önce öpüşme ve dokunma olayını unutma."

Göz ucuyla saçlarını yüzünden nasıl uzaklaştırdığını fark ettim ve bakmadan bile yüzünün kızardığını anladım. "Doğru ya. Bunu nasıl unutabilirim?" Sonra tekrar başladı. "Bakalım... Buradaki ilk birkaç günümde okulun en popüler kötü çocuğuyla bir dolaba tıkıldım, St Mary's'in yeni fahişesi olduğuma dair bir dedikodu çıktı, sonra okulun altından ilk partime sürüklendim ve ben bunun ne anlama geldiğini bile bilmeden biri beni sahiplenmeye kalktı ve o gece beyin sarsıntısı geçirdim. Sonra sokağa çıkma yasağından sonra başka bir dolaba tıkıldım. Ve bir şekilde okulun ilk gününden itibaren söz konusu kötü çocuğa özel ders vermeye başladım... ki bu aslında hiç de özel ders vermek sayılmaz, yani..."

Onun için bitirdim. "Yani kısacası, bayılıyorsun."

Gülüşü gürültüldü ve ben sııttım. "Aslında..." Başını baş dayanağına yasladı. "İstiyorum."

"Dur tahmin edeyim." Biraz daha dik oturdum ve ön cama düşen sisin içinden gözlerimi kısıarak Bain'in nereye yanaştığını görmeye çalıştım. Midem düğümlendi ama Gemma'nın endişemi görmesine izin vermedim. "En sevdiğin kısım ilk gün benimle birlikte bir dolaba tıklılmaktı. Haksız mıyım?"

Gülümsemesi tüm iç mekânı aydınlatıyordu. Gözlerinde parlak bir parıltı vardı ve bir noktada Cade'in ceketinin kapüşonunu kaldırarak sevimli bir şekilde yaramaz görünmesini sağlamıştı. Çoğu zaman çok odaklanmış ve soğukkanlı, bazen de neredeyse üzgün görünüyordu. Ama bu gece? Etrafında bir parıltı vardı. Hayatın tadına bakmak için yalvaran kaygısız bir ruh. Belki de bunun daha önce olanlarla bir ilgisi vardı.

Onu tekrar öpmek istedim.

Aslında ona pek çok şey yapmak istiyordum.

Arabayı park eden Gemma camdan dışarı baktı. "Neredeyiz biz?"

Parmaklarım direksiyonun etrafında büküldü. Ön cama bir kez daha baktım ve hırıltımı tuttum. "Umarım asla öğrenemeyeceğin bir yer."

Covens.

Bain'in Covens'te ne işi vardı? Babası artık burada silah mı tedarik ediyordu? Burası babamın bölgesiydi. Huntsman'ın. Tüm bu şehir babamındı ve Bain'in burada olduğunu öğrendiğinde, nedenini bulmak için öfkelenenecekti. Bu lanet olası bir savaş sebebiydi.

Düşüncelerim sıçramaya başlarken Gemma'nın sesi beni tekrar yere indirdi. "*Covenant Psikiyatri Hastanesi.*" Hastanenin tabelası ıslak camda ışıl ışıl parlarken başını pencereden yana çevirdi. "Bu bana neden bu kadar tanıdık geliyor?"

Buz damarlarımı kapladı. Bir el göğsümün içindeki kasları sıktı. *Hayır.* "Belki de geçip gitmişsinizdir?" Bilgi aramaya başladığımda dilimin ucuna milyonlarca soru geldi. Birinin burayı bilmesi sıradan bir şey değildi. Bir psikiyatri hastanesiydi, evet ve önden bakıldığında hastalar için herhangi bir normal tesis gibi görünüyordu. Ama arka tarafı? Gerçekten hasta olanların bulunduğu katların altı cehennem gibiydi. Saf cehennem. Gemma Covens'in ne olduğunu biliyorsa, düşündüğümünden çok daha fazlası var demektir.

"Oradan geçmem pek olası değil." Gemma bana hızlı ve kısa bir bakış atmadan önce bunu düşünüyor gibiydi. "St. Mary's'den önce pek dışarı çıkmazdım."

Araştırmaya ve sorular sormaya devam etmek istiyordum ama zaman benden uzaklaşıyordu ve yapmam gereken bir iş vardı. St. Mary'de bulunmamın ve Gemma'yla bir araya getirilmemizin tek nedeni buydu: Beni burada tutmak, babama bilgi vermek ve Jack'i güvende tutmak.

Kaputumu başımın üzerine doğru çekip kapıyı açarken arabayı çalışır halde bıraktım. Bir sağanak yağmur içeri doldu ve Gemma'ya doğru döndüm. "Buraya tırman ve arabayı çalışır durumda tut."

"Bekle, ne?" diye sordu, gözleri kocaman açılmış ve tamamen şok olmuştu.

"Hemen döneceğim. Telefonun yanında mı? Sana verdiğim mi?"

Cade'in ceketinin cebinden çıkardı. "Evet."

"Güzel, bir şey olursa beni ara. Dediğim gibi" -arabanın tepesine vurdum- "çalışır durumda tut."

Sonra yolun geri kalanını tırmanarak çıktım ve onun koltuğuma tırmanmaya başlamasını izledim. İtiraz etmeye başladığında kapı çarpıldı ama zamanın çok kısa olduğunu biliyordum, bu yüzden yağmur damlacıklarının arasından koşarak geçtim ve ıslak dallarının arasından görebileceğim kadar uzaktaki bir çalının arkasına saklandım.

Jack'in yaşındayken babamın beni götürdüğü hastanenin yan girişine bakarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İçeride çok uzun süre bakarsanız gözlerinizi yakabilecek kadar parlak ışıklar olduğunu ve koridorun antiseptikle zorlukla örtülen vücut teri, kan ve gözyaşı koktuğunu biliyordum. Zihnim beni hafıza şeridine götürmeye çalışırken burun deliklerim alevlendi, boynumun kıvrımı hala babamın eli hala oradaymış, onu kavriyormuş, beni izletiyormuş, gençliğimde sahip olduğum son masumiyet kırıntısını da kırıyormuş gibi sızlıyordu.

Çalıların sarkık dalları arasından önüme bakarken Jack aklıma girdi, yağmur damlaları can havliyle yapraklara tutunuyordu. Birinin hastanenin girişinden çıkışını izledim, metal kapının arkasından gürültüyle kapanmasına izin verdim. Tıknaz bir adamdı, güzelce ütülenmiş bir takım elbise giyyordu, bu yüzden çalışanlardan biri olmadığını hemen anladım. Üzerinde hastanenin psikiyatri bölümü için mavi ve Covens için siyah olan o belirgin önlük rengi yoktu. Telefonumu çıkardım ve Bain'in Bentley'sini tentenin altındaki kapıya doğru yaklaştırdım. Adamın başının üzerinde titreyen parlak bir ışık vardı ve herkesin net bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Bain'in sürücü koltuğundan inip bagajı açarak Bentley'in etrafından dolanırken birkaç fotoğrafını çektim, sonra Bain bir çanta çıkarıp arabanın üstüne koyarken birkaç tane daha çektim. Sonra şık, siyah bir tabanca çıktı ve içimdeki öfke iliklerime kadar işlerken midem bulandı. *Şimdi de babasının kirli işlerini mi yapıyordu?* Bain'in babasının yanında çalıştığı fikrini kavramak benim için zor değildi, çünkü bu hayatın ne kadar karanlık ve aldatıcı olabileceğini biliyordum. Ve eğer Bain de benim gibi olsaydı, başka seçeneği yokmuş gibi hissederdi. Ama Bain'in sorunu da buydu. Seçme şansı olsa bile, yine de babasının tarafını tutardı. Bain gücü severdi. Adamla ileri geri konuşurken, ellerindeki silahı Tanrı'nın bir armağanıymış gibi çevirirken gücün etkisi yüzünden okunuyordu.

Onlar bozulmuş insanlardı.

İkisini de.

Bir aziz değildim ve hiç görmemiş olmayı dilediğim ve durmadığım için pişmanlık duyduğum şeylere tanık oldum, ama en azından suçluluk ve azap hissedecek insanlığa sahiptim. En azından insanlığı olduğu gibi tanıma yeteneğine sahiptim.

Ama Bain gibi adamlar, benim babam, onun babası, hatta Brantley'nin ve Cade'in babaları... başkalarına tepeden baktılar ve kimin incindiğini umursamadılar.

Bir insan hayatı onlar için çok önemli değildi. Eğer öyle olsaydı, Covens yerle bir olurdu.

İşkenceye ve bir insanın zihninin kırılmasına olduğu gibi izin vermezlerdi.

Hepsi bundan zevk aldı.

Üzerlerine yürüyüp boyunlarını ikiye ayırasım geldi.

Belki bu beni de onlar kadar kötü yapıyordu ama birileri hak ettiğinde cezalar dünya için hayati önem taşıyordu. Ve hepsi hak etti.

Bain'in gizemli adama birkaç silah verirken çekilmiş bir fotoğrafını daha tıkladıktan sonra telefonumu cebime soktum ve ayağa kalkmaya başladım. Gemma'ya geri dönmek için arkamı döndüğümde yer ayakkabılarıma sürtünüyor, çamur şırıldıyordu.

Bu benim ilk hatamdı. *Silahlı birine asla sırtını dönme evlat.*

Ses kulağımın dibinde dönüp durdu ve bir an duraksadım. *Bu muydu-?* Bildiğim sonraki şey, kendimi vurulmaktan kurtarmak için kendi bilinçaltı yeteneğim tarafından yere çekildiğimdi ve sonra eğiliyor, yuvarlanıyor ve cehennem gibi koşmadan önce ayaklarıma tırmanıyordum.

Gemma'ya geri dön.

Bu benim ikinci hatamdı: Onu buraya getirmek.

Ne düşünüyordum ki ben!

Bain'in mi beni fark ettiğinden yoksa güvenliğin mi fark ettiğinden emin değildim. Covens içeride oldukça iyi korunuyordu ve dışarıda da korunuyor olması beni şaşırtmazdı, özellikle de lanet olası bir silah takasıyla.

Silahın bir kez daha patladığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve Gemma'ya doğru koşmak zorunda kalmak beni öldürdü ama başka seçeneğim yoktu.

Cade'in sesi kafamın içinde çınladı. "*Dikkatsiz davranıyorsun.*"

Pervasız benim göbek adım olmalıydı.

Nefesim kesilmişti ve arabanın hemen yanında durmak için kayarken ayakkabılarım güçlükle çekiyordu. Yolcu kapısını açtım ve içeri uçtum.

Gemma sürücü koltuğunda oturuyordu ve beni görür görmez "SÜR!" diye bağırdım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEMMA

SIZIYORUM. Ciğerlerim nefes alma yeteneğimi çalmıştı.

"Gemma!" Isaiah tepeden tırnağa ıslanmıştı. Siyah saçları alnına yapıştığından her zamankinden daha da koyuydu. Küçük yağmur damlaları kirpiklerine yapışmıştı ve ağzını açıp "Gemma, sür!" diye bağırdığında bile öylece duruyorlardı.

Yüksek bir ses havada çınladı. *O da neydi öyle?*

"Araba kullanamıyorum!" Panikledim, sanki deri ellerimi yakacakmış gibi direksiyona baktım. Sesinde panik vardı ve başımızın belada olduğunu anlamak için tek bir bakışı yetti.

"Araba kullanamam da ne demek?" Sonra eli aramızdaki vites kolunu kavradı. "Gaz sağda, fren solda!"

Kan vücuduma öyle bir hücum etti ki kaşındım.

"Ölüm kalım meselesi, Gemma! Git! Şimdi!" Sonra arabayı vites taktı, ayağım frenden çekildi ve gaza yüklendim. Lastikler ıslak asfaltın altında dönmeye başladı ve sonra vınlayarak ilerledik, caddeden aşağıya doğru hızla indik.

Arkadan yine bir ses geldi ve Isaiah küfretti. "Bir saniyeliğine gazı bırak."

Dediğini yaptım, ayağım pedaldan tamamen çekildi ve sonra uzanıp direksiyonu sola kırdı ve başka bir sokağa uçtuk.

Önümüze pek dikkat etmiyordu ama daha çok arkamızdaydı. Yolcu koltuğundan direksiyonu sıkıca kavramaya devam etti, ancak pedala tekrar basmadan önce onu bizim için düzeltebildim.

"İşte bu, Gem. Harika gidiyorsun. Ayağını gazdan ayırma."

Isaiah yan aynadan dışarı bakıyordu, çenesi sıkı ve sert bir çizgiye oturmuştu. Yine de uzun süre bakmadım çünkü durumun gerçekliği omuzlarıma çökmüştü ve bizi yolda tutmam gerekiyordu.

Daha önce de yaya olarak koşmuştum ama ölüm kalım meselesi içinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve endişelenmeye ya da tereddüt etmeye vaktim yoktu. Hissettiklerim daha önce hissettiklerime paraleldi ve bizi kaçıdığı her neyse ondan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. *Bain?* "Biraz daha benzin," diye ısrar etti, iri elleri hâlâ direksiyonun üzerindeydi. Dışarı baktı aynaya dönmeden önce bir saniyeliğine ön tarafa baktı. Bizi ileriye doğru iterken ikimizin de vücudu deri koltukların üzerine uçu ve yolda düz durmamız için elimden geleni yaptım. Dikiz aynası göremeyeceğim kadar yukarıdaydı ve Isaiah Bain'i ararken koltuğu karıştırdığım için şanslıydım, yoksa ayaklarım pedallara çarpmazdı.

"Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında. Sesi o kadar öfkeliydi ki kulaklarıma bir uyarı dalgası gönderdi. "Seni buradan çıkarmalıyım."

"Biz," diye düzelttim, bakışlarım yolda sabit kalırken gaza daha da sert bastım. Önümüzde başka araba yoktu ama ileride beyaz çizgilerin kıvrıldığını gördüm ve midem bulandı. *Gaz mı? Ya da fren?*

"Isaiah, ne yapacağım?"

Cevap vermeden önce yola hızlıca bir göz attı, "Gazı bırak. Senin için döneceğim."

Nefesim kesiliyordu ama kovalanma hissi sırtımı tırmalarken bile elimdeki işe odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. Daha önce de kovalandığım benzer bir durum yaşamış olmama rağmen, bu durumu en ufak bir şekilde bile daha iyi hale getirmemişti. Vücudum hala o zamanki gibi panik içindeydi ve bir an için, kollarımda ve bacaklarımda kesilen dalları hala hissedebildiğime yemin ettim, derim kesiklerle yanıyordu.

"Gemma," Isaiah'nın sesi sisli beynimi yarıp geçti ve başımı salladım. "Nefes al. Direksiyonda kaydığını hissedebiliyorum."

Başımı sallayarak kekeledim. Gıcırdayan dişlerimin arasından, "Özür dilerim," diye ısrar ettim. *Kahretsin, yine yapıyorum!* "Bunu bazen yapıyorum."

Savaşmaya karar verdiğimde savaş ya da kaç içgüdülerim tenime acı veren tokatlar gibi iniyordu. Paniğe karşı savaşacaktım. Korku, daha önce hissettiklerimin birebir aynısıydı. Yakalanma korkusu ve beraberinde gelecek acı. Çıldırtıcıydı.

Ben eşit nefes almaya ve gazı bırakmaya odaklanırken Isaiiah direksiyonu benim için çevirdi. O direksiyonu düzeltmeden önce ayağım fren ve gaz pedalının üzerinde geziniyordu. "Gaz!"

Ellerim deriyi kavrarken ayağım yere çarptı.

"Bazen ne yapıyorsun?" Arabayı benim için tekrar çevirdi, gerçi artık alışmaya başladığımdan emindim. Yine de henüz tam olarak durmamıştım, bu yüzden muhtemelen hala onun rehberliğine ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Bazen kendimi kaybediyorum. Bayılıyorum. Son partide Bain'le olanları hatırlıyor musun? Panik yükseldiğinde ve bu daha önce hissettiklerime çok tanıdık geldiğinde, ben..."

İtirafımın arasından sıyrıldı. "Daha önce hayatın için kaçtın mı Gemma?"

Cevabım ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Evet." Sonra ellerim tekrar sıkıştı, direksiyonu düzelterip yolun çizgileri arasına girdim. "Yaptığımız şey bu mu? Hayatımız için mi kaçıyoruz?"

Isaiiah'nın eli direksiyondan çekildi ve onun yerine dizimin üzerine koydu. Bacağım zıpladı ve ayak parmaklarımın ucuna küçük kıvılcımlar sıçradı. Bana bakmadı, sert bakışlarını hala yan aynada bırakıyordu. "Seni getirmemeliydim. Özür dilerim."

Sesindeki panik biraz azalmış gibiydi. Hâlâ yan aynadan dışarı bakıyordu ama çenesi artık taş gibi sert değildi. Tekrar yola odaklandım, hızım arttıkça noktalı beyaz çizgi daha da bulanıklaşıyordu. "Sorun yok."

"Bu iyi değil." Bakışlarını milyonlarca küçük spot ışığı gibi üzerimde hissedebiliyordum. "Ve nasıl olur da daha önce hiç araba kullanmazsın?"

Güldüm-gerçekten güldüm. "Şey..." Yolda hafif bir viraj olduğu için direksiyonu biraz çevirmeye başladım. İsaiah'nın eli dizimden ayrıldı ve bana yol göstermeye yardım etti. "Kimse bana öğretmek için zaman ayırmadı." Gerçeğin tamamı bu değildi. Richard araba kullanmayı bilmemi istemiyordu. Ona güvenmem ve yardımını istemem için başka bir yol daha.

"Araba kullanma becerisine sahip olmadan St. Mary's'den ayrılmana izin vermem mümkün değil. Sana öğreteceğim."

Göğsümde bir şey çiçek açtı ve yüzeyin altında hala demlenen endişenin kalıntılarını hissedebilmeme rağmen, dudaklarımı bir gülümseme süsledi. "Gitmeme *izin vermen* mümkün değil mi? İzninize ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Omuz silkti. "Benim iznime ihtiyacın yok ama paraya ve yeni bir kimliğe ihtiyacın var, yani..."

Cevap vermedim çünkü *evet, beni oraya o götürdü.*

"Neredeyse St. Mary's'e dönmek üzereyiz," dedi İsaiah. "Yine de gaza basmaya devam et. Artık takip edilmiyoruz ama kimseyle karşılaşmak istemiyorum."

Ayağım gaza basmaya devam ederken başımı salladım. Tam olarak neyden kaçtığını ve neden Bain'i o kadar yer varken bir psikiyatri hastanesine kadar takip ederek ölüm kalım meselesine girdiğini sormayı o kadar çok istiyordum ki ama sormadım. Açıklayamayacağınız sırlara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Çözmem gereken kendi cevaplarım olduğundan bahsetmiyorum bile. Mesela o psikiyatri hastanesinin bana neden bu kadar tanıdık geldiği gibi.

"Sola dönün ve yavaşça okula girin. Işıkları kapatın." Durakladım, gazı bıraktım ve direksiyonu yavaşça çevirdim.

"İyi iş, İyi Kız. Çabuk öğreniyorsun." Tam iltifat ederken kıkırdadı çünkü ayağım frene sertçe basınca ikimiz de öne doğru savrulduk.

"Özür dilerim," dedim ayağımı pedaldan kaldırıp tekrar gaza basarken.

Göz ucuyla tembel yarım sırtışını gördüm. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Aslında, bence sen oldukça harikasın."

Sanki kalbimi yutmuşum gibi hissettim. Sonra Isaiah vücuduma uzanıp ışıkları kapatmak için düğmeyi çevirirken nemli kapüşonu yanağıma değince nefesim kesildi. Koltuğuna geri döndüğünde tekrar nefes almayı başardım. "Araba kullanmakta harika mısın? Sanırım beni daha iyi hissettirmek için yalan söylüyorsun."

İri, sıcak eli tekrar çıplak dizime uzandı ve dizimin iç kısmına dokunarak lekeleri görmemi sağladı. "Sürüş becerilerinden bahsetmiyorum."

Yanaklarıma sıcak bir şey hücum ederken ağzım açıldı. Tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona bakarken gözlerini yakaladım, ama sonra gözleri büyüdü ve "Fren!" diye bağırdı.

Fren mi?

Isaiah'nın eli bacağımdan ayrıldı ve benim ayağım pedala çarptığı anda o da elini orta vites değiştiriciye çarptı. İkimiz de öne doğru sarsıldık ama direksiyona çarpmamı engellemek için kolunu göğsüme doğru itmekte gecikmedi.

Parmaklarım ağzımı kapattı. "Aman Tanrım! Az önce müdürün arabasını mı mahvettim?!"

Isaiah'nın gürültülü kahkahasının içeriyi doldurması sadece bir saniye sürdü. Başını geriye atmış, güçlü çenesi ışıksızlıktan sinsi gölgeler yakalıyordu.

Aman Tanrım. "Isaiah! Hepsi senin suçun!"

Daha sert güldü. Kendini durdurmak için yumruğunu ağzına götürürken omuzları titriyordu. Frene basmadan önce çarptığım taş duvara baktım. Utanç ve korkunun binlerce tuğla gibi üzerime yağdığını hissettim.

"Sen gerçekten inanılmazsın," dedi daha fazla kırık kakhaha atarak. "İnanılmaz mı?!" Ben bağırdım. "İsaiah! Az nce St. Mary's'den gizlice kaçtığımız gerçeğini bir kenara bırak, az önce müdürün arabasını da mahvettik! Ve..." Sylenmelerimin arasında titreyerek nefes aldım. "Benim ehliyetim bile yok!

Bu gece mümkün olan her kuralı iğnedim!"

St. Mary's'e gelmemin, gecenin bir yarısı yanımda İsaiah gibi biri varken müdürün arabasını mahvetmekle sonlanacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Milyon yıl geçse de bu kadar dikkatsiz olacağımı düşünmezdim. Bunu takip edebilecek sonları bu kadar kr körüne görmezden geldiğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ama tüm bunlara rağmen, içimde kabaran eğlenceyi hissedebiliyordum. Gülümseme ya da kakhaha atmak için tamamen yanlış bir zamandı ama bunu yapmak için yanaklarım ağıyordu.

"Sakin ol." İsaiah hâlâ kıkırdıyordu, yüzünde çok uzun süre bakarsam beni her şeyi yapmaya zorlayabilecek kadar büyük bir gülümseme vardı. "Bu sadece yakalanırsak kural ihlali olur, ki yakalanmayacağız."

Sonra kapıyı açtı ve paniğimi de yanına alarak zahmetsizce dışarı ıktı. Sloane Asilerin tehlikeli olduğunu söylemişti ve İsaiah da tam olarak yleydi. İnanılmaz derecede tehlikeliydi çünkü yalnız kaldığımız her an beynimi bulandırıyor. Mantıklı düşünceler buharlaşıyor, korku yavaşça çözülüyor ve dehşet artık var olmuyordu. Var olan tek şey o ve o yanımdayken her zamankinden daha yükseklere çıkan çılgınca kaotik kalbimdi.

Müdürün arabasından iner inmez, saçlarımı ıslatan serin yağmurun buğusunu hissederek, İsaiah'nın eli benimkini sıktı ve okula geri dönene kadar ormanlık alanda koştuk.

"Sen delisin İsaiah," diye fısıldadım beni bedenine yaklaştırıp konuşmamıza devam ederken. "Yakalanmasan bile bu yine de kural ihlali sayılır."

"Kim demiş?" diye sordu, arkamızdaki uzun ağlara bakarak. "Ve sakın bana kuralları çiğnemekten hoşlanmadığını söyleme."

Beni yolun geri kalanına doğru çekerken ona cevap vermedim. Mary'nin kapısı. O haklıydı. Hoşuma gitti. Çok fazla zevk aldım.

"Kovalanmaktan ve bu sırada bir arabayı mahvetmekten hoşlandığımı mı sanıyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle," diye kulağıma fısıldadı ve beni biraz zıplattı. St. Mary's'e doğru yürüdükçe sessizlik daha da arttı. Islak ayakkabılarımız parlak zeminlerde yürürken gıcırdıyordu ama bu Isaiah'ı sessiz kalmaktan alıkoymadı. Bana daha da yaklaşp donup kalmama neden olurken eli hâlâ benimkindeydi. "Tıpkı kulağına fısıldadığımda bundan hoşlandığını düşündüğüm gibi."

Yanılmadı. Yanıldım. Vücudum öyle bir alev aldı ve acıdı ki nutkum tutuldu. Kafamın içi inanılmaz derecede karıştı. Duygularım ve hormonlarım o kadar çok isyan ediyordu ki koridorun ortasında durdum.

Başımı onunkine doğru eğdim, ikimiz de duvar boyunca uzanan apliklerin titreşiminden başka hiçbir şeye tanık olmadan orada duruyorduk. Isaiah bana baktı, şeytani bir sırıtış yüz ifadesini süslüyordu. Her şey değişiyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Daha önce yaptığımız gibi öpüşmemeliydik."

Cümlesi beni şaşırttı ve duygularımın kaydığını hissettim. Yine de gözleri değişmemişti. Mavi girdaplar hâlâ içlerinde bir kötülük barındırıyordu.

"Neden?" Ona doğru daha da döndüm.

Bir adım daha yaklaşırken göğsü benimkine sürtündü ve belirsizlik içinde asılı duran boşluğu sildi. Eli çenemi tüm dikkatimi çekecek kadar sert kavradı ama canımı acıtacak kadar değil. "Çünkü artık iyi kızın tadına baktığım için tek yapmak istediğim onu bozmak."

Midem dibe vurdu ve sonraki sözlerim beni şaşırttı. "O zaman ne bekliyorsun?"

Isaiah'ın yüzü karardı, kara kaşları gözlerini örttü ve sonra... ve sonra ben dönüyordum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ISAIAH

İyi kızı BOZMAYACAĞIM. İyi kızı bozmayacağım. İyi kızı bozmayacağım.

Ne kadar söylersem söyleyeyim, anlamıyordu. Dudaklarım onunkilerin üzerindeydi ve diğer her şey çoktan gitmişti. Ağzı tatlı, davetkâr ve şaşırtıcı derecede muhtaçtı. Küçük bedenini göğsüme çekerken bir hırıltı boğazımı yırttı ve sert karnıma karşı titrediğinde neredeyse kıyafetlerini parçalıyordum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç bedenimi sarmış, her parçamı çarpıtıyordu. Amcamın söylediği gibi kırılğan olup olmaması umurumda değildi. Deneyimsiz olması ya da ikimizin asla şu an olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımız umurumda değildi. Arzudan çok daha güçlü bir şeyin kanımı kamçıladığını hissetmem umurumda değildi.

Öpücüğü beni içine çekti. Beni içine çekti. Bir bağlantı. Aramızda bir şeyler vardı. O kadar büyük bir şey ki diğer her şeyi durduruyordu. Dili benimkinin üzerinde sürüklendi ve sanki koridorun ortasında değilmişiz gibi gömleğinin altına doğru ilerlemeye başlamadan önce kendimi yakalamak için geri çektim ve işte o zaman omzumun üzerinden gürleyen bir farkındalık dalgası geçti. *Bekle*. Hafif ayak sesleri dikkatimi çekti ve onu kavradım. Yakalanamazdık. Şimdi olmazdı. Ona ne kadar aç olduğumu fark ettikten sonra olmaz. Ve sahiplenici. Ve korumacı. Ve lanet olsun, ne diyordum ben?

"Gidelim," diye fısıldadım, bizi aceleyle yakındaki kapıya doğru çektim. İçeri girer girmez kapıyı sessizce kapattım ve etrafımızı kontrol etmek için döndüm. Gece yarısı olduğu için yemek salonu kapalıydı, bu yüzden geniş alan sessizdi. Gümüşü ay ışığının parıltısı kemerli pencerelerden içeri süzülüyordu.

yalnızdık. Arkamı döndüğümde Gemma'nın dudağını kemirdiğini gördüm, yarı korkmuş yarı heyecanlı görünüyordu. Ağzım bir parça burkuldu ama kapının altından bir ışığın parladığını görünce hemen kayboldu. *Kahretsin.* Hızlı düşünerek Gemma'nın elini tuttum ve bizi üç masa aşağıya fırlatırken ağzından tatlı bir nefes çıktı. Bir anda sırt üstü yere düştüm ve Gemma'yı pek de nazik olmayan bir şekilde üzerime çektim. Devrildi ve küçük bir ciyaklama sesi çıkardı ve ben ne yaptığımı anlamadan ağzımla susturdum.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken, bir şekilde kendimi bu fevri davranıştan alıkoyabildim ve ikimizi de uzun bankın ve yemek masasının altında kıpırdatmaya başladım. Bütün hafta oturduğum, Sloane ve Mercedes'le otururken ona bakışlar attığım, sabahları yulaf ezmesini yerken mükemmele yakın görünen lanet olası masanın aynısıydı.

Gemma ağzını benimkinden çekti ve parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Bu da ne Isaiah," diye tısladı parmaklarımın üzerinden, sıcak nefesi yüzüme düşüyordu. İçime çektim ve dilimi tekrar boğazına sokmamak için başımı çevirmek zorunda kaldım. "Senden gelen bir öpücük nasıl oldu da masanın altında kalmama neden oldu?"

"Çünkü sen de en az benim kadar açsın. Dokunduğumuzda tam olarak benim hissettiklerimi hissediyorsun." Ses tonum kısıkta ama cümlemin geçerliliği tüm gücüyle ortadaydı. Vücudu benimkinin üzerinde gerildi ama parmaklarımı dudaklarından çekip burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurduğumda hızla gevşedi. "Seni öpmekten hoşlanıyorum ve sen de hoşlanıyorsun. Bunda utanılacak bir şey yok."

Kalbim gerildi ve öpücüğünün lanet bir doğruluk serumu gibi olduğu gerçeğine lanet ettim. Bunda utanç *vardı*. İçten içe sözlerimin doğru olduğunu biliyordum ama aynı zamanda kaderimizin trajediyle sonuçlanacağını da biliyordum. Doğru olsalar bile ona duygularımı aktarmak yanlış geliyordu, çünkü o ve ben asla gerçek bir şey yaşayamayacaktık. St. Mary's'den yeni bir kimlik ve bir avuç parayla ayrılmayı planlamayan farklı bir kız olsaydı bile, biriyle bu yola girmezdim.

İçimdeki duyguları geri itmem gerekiyordu. Onu öpmeyi, ona dokunmayı ve odaya adımını attığı anda onu aramayı bırakmalıydım. SMC'nin radarından kurtulmak için onu kullanmayı bırakabilmem için şartlı tahliyeden çıkmam gerekiyordu.

Ama ihtiyaç ve istek birbirinden çok farklı şeylerdi.

Gemma bir şey söylemek için ağzını açtı, muhtemelen beni öpmekten hoşlandığını inkâr etmek için, çünkü kafasında aynı duyguları yaşadığını hissediyordum, ama yemek salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı ve nefesi kesildi. Hâlâ benimkinin üzerinde gezinen dudaklarına "Şşşt," diye seslendim. "Biz iyiyiz. Sessiz ol."

Kahretsin, onu tekrar öpmek istedim. Ve ona dokunmak.

Gemma'nın ağzı kulağımın üzerine gelmeden önce birkaç dakika geçti. "Neden..." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabiliyordum. "Neden gülecekmişim gibi hissediyorum?"

Elim onu sabit tutmak için yavaşça başının arkasını kavrarken dudaklarım titredi. "Çünkü içten içe benimle kuralları çiğnemeyi seviyorsun. Bu eğlenceli."

En yumuşak, gırtlaktan gelen ses onu terk etti ve yumuşak bir kıkırdama çıkardı. *Oh, kahretsin.* "Gemma," diye uyardım, aynı zamanda göğsümde bir kahkaha kabarcığı hissettim. Yemekhanenin kapısı gürültüyle kapanırken bir el fenerinin ışığının sallandığını gördüm. Bu gece koridorlarda devriye gezen her kimse şüpheliydi ve içimde SMC'den biri olduğuna dair büyük bir his vardı, çünkü gecenin bir yarısı bir masanın altına itilmişken neden olmasındı? Bir yanım yakalanmamıza izin verip nöbetçi öğretmene Gemma'yla özel dersten döndüğümüzü söylesem mi diye düşündü ama geç olmuştu, kütüphaneden uzaktaydık ve onunla işim henüz bitmemişti. Gecenin bitmesini istemiyordum.

Başını göğsüme gömüp gülmemek için kendini zor tutarken Gemma'nın vücudu benimkinin üzerinde titremeye başladı. Sessiz olmamız gerektiği gerçeğine lanet ettim, çünkü onun kahkahasını tekrar duymak istiyordum. İçimdeki karanlığın bir kısmını siliyordu. Yatıştırıcı bir merhem gibi. Ve onun gülmesi hoşuma gidiyordu.

önceki gibi panikle miyordu. Sonunda bana güvenmiş ve başını belaya sokmasına izin vermeyeceğime inanmış mıydı?

Işık yaklaştı ve Gemma'nın kıkırdamaları bir fare kadar sessiz olsa da, gerçekliğin küçük bir kısmı yerleşti. Yakalanamazdık. Notlarım yükselse bile, ki bunun başlıca nedeni artık ödevlerimi gerçekten teslim ediyor olmamdı, yine de burnumu temiz tutmam gerekiyordu. Notlarım SMC'yi yatıştıracak, belki güvenlerini biraz tazeleyecekti ama yine gizlice dışarı çıkarken ya da gece yarısı yemekhanede bir masanın altına itilmiş bir kızla yalnız yakalanırsam -herhangi bir kuralı çiğnerken yakalanırsam, gerçekten-buradan çıkış biletimi bulacaktım.

Gemma hâlâ üzerimde titriyordu ve kapüşonumu sıkıca kavramıştı. *Lanet olsun, Gemma.* Sadece güldüğü gerçeğine gülmek istedim ama bunun yerine kalçalarımı yukarı ittim ve dikkatini çektim. Sonra başını göğsümden ayırdım ve dudaklarımı onunkilere öyle bir yapıştırdım ki, dilinin ucuna kadar gelen kahkahaları susturdum. Şoku atlatıp beni öpmeye başlaması sadece bir saniye sürdü ve gözlerimi açık tutup ışık huzmesinin yemek salonunun bir ucundan diğerine salınmasını izlesem de, ağzının benimkinde yarattığı sıcaklık ve yoğunluk elektrik gibiydi. Kalçalarım hareket etti ve Gemma'nın bacakları yavaşça yana düştü, sertliğimin onun sıcak çekirdeğine dokunmasına izin verdi ve *Tanrım*, onu örten tek kumaş parçasından kaynaklanan sıcak ısıyı hissedebiliyordum. Ellerim onu sabit tutmak için kalçalarını kavradı, böylece kot pantolonumun üzerinden hareket etmeyecekti. Tırmalama sesi sadece dikkatleri üzerimize çekecekti ve bu ihtiyacımız olan son şeydi.

Dudaklarımız birbiriyle senkronize bir şekilde hareket etti ve Gemma sessiz olmamız gerektiğine dair ipucunu yakalamış olmalıydı, çünkü tek bir dudak şapırdatma sesi bile duyulmadı. Öpüşmemiz özensiz değildi. Ya da aceleye gelmemişti. Yavaş, yoğun ve cehennem gibi sıcaktı.

Kapı tekrar çarparak kapandığında ve ışık huzmesi kaybolduğunda Gemma kendini ağzımdan çekti. Elim belinden ayrıldı ve ben

dudaklarıma götürdüm ve ona sessiz olmasını söyledim. Başını salladı ve saçından bir parça öne düşerek omzuma geldi. Başımı eğip karanlık zeminde hâlâ orada duran biri olup olmadığına bakarken boynumdaki kaslar gerildi. Gemma'nın daha fazla hava emdiğini hissettim. Kalçalarım hareketin içinde yukarı doğru bastırmıştı ve o ve ben bir bütün gibiydik. O kadar yakındık ki yanan zonklamayı ruhuma kadar hissedebiliyordum.

Gözlerim onunkilere yapıştı ve bir saniye boyunca birbirimize baktık, gözler kilitlenmiş, bedenler birleşmişti. Göğsü yükselmiş ve öylece kalmıştı, gömleğimi kavrayışı hiç azalmamıştı. Sıcak bir yudum aldım ve sonra aynı anda dudaklarımız tekrar birbirine çarptı ve az önceki yavaş ve istikrarlı öpüşmemiz acımasız ve affetmez bir hal aldı. Bu sefer kendimi tutmadım. Ellerim çıplak poposundaydı, sıktıkça külotunun kumaşı kıvrılıyordu. Kalçaları sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Bir homurtuyu bastırdım ve dişlerimle dudağını ısırırken hırlama ihtiyacı hissettim. O kadar hızlı hareket ediyorduk ki, istediği şeyin bu olup olmadığını sormaya bile vaktim olmadı. Eğer yoğun öpücükler ve şehvetli dokunuşlar dışında hiçbir şey paylaşmadığımız bu yola gireceksek, sonrasında ikimiz de batacaktık. Muhtemelen suçluluk, hatta pişmanlık duyacaktık.

Hayır. Onu öptüğüme asla pişman olmayacaktım. Çok sıcak ve çok zevkliydi.

Bizi yemek masasının altından dışarı iterken öpüşmemizi kestim ve açık havanın sıcak bedenlerimizi serinletmesine izin verdim. Ayağa kalkar kalkmaz onu eteğinin altından kaldırdım ve sıkı poposunu her yemek için tepsilerimizi yerleştirdiğimiz tahta levhanın üzerine yerleştirdim ve sonra bacaklarını ayırdım.

"Kendime seninle bu çizgiyi aşmayacağımı söylemiştim," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından, elleri omuzlarıma uzanırken. "Ama sonra öpüştük."

"Ve işler değişti," diye bitirdi sözlerini, bana daha yakın olmak için kendini kımıldatarak. Bakışlarımız buluştu ve hava değişti. Gerçek gözlerinden okunuyordu. Benim sahip olduğum gerçeğin aynısı. İkimiz de bunun çok daha büyük bir şey olduğunu biliyorduk.

Basit bir dokunuştan daha fazlasıydı ve muhtemelen sonunda bizi cezalandıracak bir şeydi, ama önemli değildi - en azından benim için.

O anda ondan başka bir şey istemiyordum.

"O çizgiyi geçmek istiyor musun?" Parmağımın ucuyla başını geriye doğru eğerek sordum. Uzun saçları omuzlarının arkasına düşerek yükselen göğsünü ortaya çıkardı.

Dudaklarına baktı. "Sınırın ne olduğunu bilmiyorum... ama sanırım seninle sınırı geçmek istiyorum." Sessizce yutkundu. "Sana daha önce bana nasıl iyi hissedeceğimi öğretmeni istediğimi söylemiştim ve bu değişmedi."

Meraklı gözlerle bana bakarken bir elim onun narin çenesinde kaldı. Beden dili çok şey anlatıyordu. Ondan yayılan uyarılma o kadar güçlüydü ki, kendi nabzımdan başka bir şeye odaklanamıyordum. Masum yanı bakışlarında belirgindi ve ben onun bu masum parçasını alıp, tamamen sikilmiş ve tanınmaz hale gelene kadar çarpıtmaktan başka bir şey istemiyordum. Zevk almanın ve lanet olası bir kraliçeden daha azı gibi muamele görmemenin nasıl bir his olduğunu öğrenecekti.

"Ders uzun," diye başladım, bir şekilde kalçama yapışmış olan dizini kavrayarak. "Ama en başından başlayacağız." Elim bacağından yukarı çıkıp eteğinin kenarından geçerken nefesi kesildi. Dokunuşum altında nasıl kıpırdadığını ve gözlerini nasıl kaçırdığını izledim.

"Bana bak," diye yalvardım, çenesini tekrar kavradım. Bakışlarımız tekrar birleştiğinde, elim biraz daha yukarı çıktı. "İyi hissetmek sorun değil Gemma. Eğer iyi hissetmiyorsan, daha iyisini hak ediyorsun demektir."

Ağızından düzensiz, gergin bir nefes çıktı. "Bana bunun yanlış olduğu söylendi... bana yaptığın şeyin... hissettiklerimin."

Bu küçük parçayı daha sonra kullanmak üzere dosyalarken parmaklarım bir saniyeliğine hareketsiz kaldı. "Yalan söylediler."

Diğer elim, çenesindeki elim, kaygan alt dudağının üzerinde gezindi ve ağzını tekrar yalayıp yuttuğumu hayal ettiğimde kendimle savaştım. Eğer onu öpüyor olsaydım, elimi dudağına daldırdığımda yüzündeki vahşi açlığı göremezdim.

parmağımı içine soktum. Onun çözölüşünü izlemek istiyordum. Yanaklarının kızarmasından ben sorumlu olmak istedim.

Elim külotunun kenarına ulaştığında gözleri daldı. Göğsü kabardı. Sırtı eğildi. Saçları yüzüne döküldü ve ince ay ışığı doğrudan yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde parladı. Lanet olsun, çok güzeldi. Acı verecek kadar. Ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Parmağımı külotunun içine sokar sokmaz ürperdi. *Çok duyarlıydı.* "Isaiah," diye fısıldadı, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Zaten o kadar ıslaktı ki. Parmağım kaygan dikişinden aşağı indi ve inledi. Daha önce kimsenin ona dokunmadığına inanamıyordum. Ona daha önce dokunmuşlar mıydı? Şiddetli bir kıskançlık duygusu sırtımı tırmalıyordu. Başka birinin bunu izlemesini aklım almıyordu. Onun benim olmasını istiyordum. Karnımdaki sinirler iyice gerilmişti ve ona bakarken içimde ona karşı duyduğum aşırı korumacı his canlanıyordu. "Çok güzelsin Gemma." Klitorisini nazikçe daire içine aldım, sabit hızımı zorlukla koruyordum. Bunu aceleye getirmek akıllıca olmazdı. Vücudu konusunda bana güvenmesini istiyordum.

"Hissettiriyor..." Yanakları kararırken hırıltılı nefesler onu terk etti.

"*Güzel,*" diye fısıldadım dudaklarının arasından, onu nefessiz öpmeden önce. Dili bir şey için yalvarır gibi benimkini okşadı ve işte o zaman parmağımın ucunu onun sıkı, ıslak kıvrımlarına soktum.

Ağzıma karşı inledi, yankısı omurgamdan aşağı bir zevk şoku gönderdi. Kalçaları öne doğru çıktı ve bu beni olduğu kadar onu da şaşırttı. Parmağım daha da içeri girdi ve elleri omuzlarımı kavradı, minik parmakları kapüşonumun içinden hissedebileceğim kadar sert kazıyordu. Öpüşmemiz kesildi ve parmağımı onun sıkı kucağında yavaşça hareket ettirmeye başladığımda nefes nefese kalarak başını geriye attı. "Kendini nasıl iyi hissediyorsan öyle yap Gemma," diye fısıldadım boynunun açıkta kalan derisi boyunca. Onu neyin çözeceğini biliyordum ama bu coşku hissini keşfetmesi gerekiyordu. Onun rahat olmasını istiyordum ve eğer rahat değilse

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. Kalçalarını eklemlerimle buluşmak için hareket ettiriyordu. *Lanet* olsun.

Dudaklarım yumuşak tenini tekrar öptü ve aniden boynunu emme isteği duydum, ama bunun bir iz bırakacağını biliyordum ve tüm dünyanın onda iz bıraktığını bilmesinden başka bir şey istemesem de, bunun bizim çıkarımıza olmadığını biliyordum - en azından SMC için. St. Mary's'in iyi kızını bozduğumu bilmelerini istemiyordum. Öğretmenimi. Ama yaptığım şey tam olarak buydu. Onu baştan çıkarıyordum ve bu benim için çok bencilceydi, yine de kendimi durduramıyordum. Çok iyi hissettiriyordu.

"Aman Tanrım."

Elim gömleğinin altında hareket etti ve sütyeninin ince pamuğunun arasından bile göğüs ucunun sıkı tomurcuğunu elime karşı hissettim. Küçük tatlı amcığı daralmaya başladı ve işte o zaman her şey üzerindeki kontrolümü kaybettim. Parmağımı daha da içeri soktum ve kaşındığını bildiğim noktaya doğru kıvırdım ve avucum şişmiş klitorisinin üzerinde gezindi. Bacakları genişlerken ağzım onunkinin üzerindeydi, elim şımarık göğsünü sıktı ve mırıldandım, "Değersiz. Buna hiç layık değilim." Ağzının açıldığını ve gözlerinin kapandığını görmek için tam zamanında geri çekildim. Parmağımın üzerinde çözüldüğünü hissettim ve o anda boku yediğimi anladım.

Resmen sıçmıştım.

Gemma Richardson benim ruhuma sahipti.

KIRKINCI BÖLÜM

GEMMA

Kafamdan aşığı iner inmez ve Isaiah elini eteğimin altından çeker çekmez öyle bir kızardım ki terlemeye başladım. Ya da belki daha önce terlemiştim. Emin değildim. Tutarlı düşünceler ya da cümleler kurmaktan acizdim, tam da bu yüzden ona baktım ve "Teşekkür ederim" dedim.

Yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük gülümseme belirdi ve o anda ölmek istedim. Aslında, hayır. Ölmek istemedim. Çünkü ölmüş olsaydım, az önce onun elinden hissettiğim şeyi bir daha asla hissedemeyecektim. Nutkum tutulmuştu.

Isaiah geride durmuş, ben bacaklarımı yavaşça birleştirirken bana bakıyordu. Islak ve yapışkandım ve başka bir utanç turuyla neredeyse kör olmuştum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kapüşonunu tekrar başına geçirirken. Karanlık odada mavi gözlerinin tam tonunu göremiyordum ama eğlenceyle dans ettiklerine dair bir his vardı içimde.

İçimi çektim, hâlâ yemek masasının üzerinde otururken eteğimi düzelttim. *Aman Tanrım.*

Ya masa benim yüzümden ıslandıysa? "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Arsız sırtışı gözüme çarptı. "Bu bir yalan. Söyle bana."

"Ne düşünüyorsun?" Kendimi cesur hissederek karşı çıktım.

Kıkırdadı. "Ne düşündüğümü duymaya hazır değilsin."

Yanılıyordu. Ben fazlasıyla hazırdım.

Isaiah bana yaklaşmıştı, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki odaklanmakta zorlanıyordum. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye ısrar etti ve sesinde, sanki kontrolüm yokmuş gibi ağızımdan bir şeyler kaçırmam için beni kandıran bir şey vardı.

"Bunu tekrar yapmak istediğimi düşünüyorum... seninle." Elimi ağızımın üzerine kapattım. *Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?*

Isaiah'nın gözleri bir saniyeliğine kenetlendi, sonra elleri kalçalarını kavradı ve beni yemek masasının en ucuna çekti. Ellerim kucağıma düştü. "Yapacağız. Söz veriyorum." İç çekmeden önce dikkatini gözlerime ve ağzıma verdi. "Ama geç oldu. Mutfak personeli kahvaltı için hazırlıklara başlamadan önce geri dönmeliyiz." Dudaklarıma bakarak durakladı. "Ve neredeyse odandan gizlice çıkıp sanat odasına gitme vaktin geldi."

Gözlerim onunkilere kaydı ve durakladım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Hafif bir gamze belirdi. "Her sabah okuldan önce gizlice yataktan kalkıp özel olarak çalıştığını nereden bileyim?"

Başımı salladım.

"Bain'in sana aşık olduğunu öğrendikten sonra bu koridorlardan tek başına geçmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Bana aşık mı oldu? Beni sadece sana karşı kullanmak istediğini söylediğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Bu iki şey el ele gider, bu da gecenin bir yarısı koridorlarda gizlice dolaşmaman için bir neden daha." Isaiah'nın elleri belimi kavradı ve beni yere yatırdı. "Ama dinlemeyeceğini bildiğim için, sadece korunduğunu bil." Bana göz kırptı ve eteğimi aşağı çekerken pembe yanaklarımı beni ele vermeden önce hızla başka tarafa baktım. Oturduğum masaya bir göz attım ve tekrar Isaiah'a baktığımda sırtıyordu.

Neden daha fazla utanmadım? Neden Isaiah'ın parmağının, şu anda benimkine dokunmakta olan parmağın, birkaç dakika önce içimde olmasından daha fazla utanmadım? Bensiz odasına döneceği düşüncesi neden bu kadar hayal kırıklığı yaratıyordu? Neden ona ders verme yükümlülüğümden kurtulacağım anı dört gözle beklemiyordum? Çünkü ondan sonra özgürlük gelecekti. Aklımdaki tek şey bu olmalıydı. Isaiah ve onun vücuduma yaptıkları değil.

"Fazla düşünmeyi bırak," dedi koridorun kapısını hafifçe açmadan önce. İki tarafa da baktı ve sonra beni içeri çekti.

Koridorda el ele yürürken sessiz kaldım. Kızların salonuna vardığımızda onun elinden kurtulacaktım ama bunun yerine beni kapıma kadar götürdü ve birkaç kez arkamıza baktı.

Kapımın önüne geldiğimizde, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken yavaşça ona doğru döndüm. Onu tekrar öpmeyi düşünürken sinirlerim karnımın en altından filizlendi. "Benimle odama kadar yürüdüğün için teşekkür ederim."

Bu akşam nöbetçi olan öğretmene yakalanmayalım diye benimle yürüdüğünden emindim, muhtemelen az önce yemekhanede bizi neredeyse yakalayacak olan öğretmene, ama küçük bir parçam bunun benim onunla olduğu kadar onun da benimle vakit geçirmek istemesinden kaynaklandığını düşünmek istiyordu. "Bu gece seni yanımda götürdüğüm için özür dilerim. Düşüncesizce davrandım." O elimi bıraktı ve benden bir adım uzaklaştı. "Bir daha olmayacak."

Korkunç derecede uzun bir süre birbirimize baktık ve duygularımı sıralamaya ve tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalıştığım her seferinde yetersiz kaldım. Çünkü gerçek şu ki, hayatım boyunca hiç böyle hissetmemiştim.

Farklı hissediyordum. Isaiah bana büyük bir şey hissettirdi ve benden neden özür dilediğini ve bunun bir daha olmayacağını neden söylediğini anlamama rağmen, yine de hayal kırıklığının acısını hissettim. Sanki bir parçasını bana kapatıyor gibiydi ve bu aptalcaydı çünkü en başta gerçekten açılmış mıydı?

Söylemişti. Bana neden St. Mary'de olduğunu söyledi. Bana biraz kendinden bahsetti ve bunun tedbirsiz olmadığından emindim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben sözünü kestim. "Daha önce babanın kötü bir adam olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Bain'in babasının öyle olduğunu? Bain'in mi?"

Isaiah'ın kaşları aşağı indi ve başını eğerek selam verdi. Boğazıma dolan korkuyu yutkunarak geri çektim ve ona doğru bir adım atarak elimi sert çenesine koydum, parmaklarımı sıcak teninde gezdirdim. "Ve sana kötü adamlar hakkında her şeyi bildiğimi nasıl söyledim?" Isaiah'nın bakışları benimkilere kaydı ve ben çok çiğ ve affetmez bir şey fısıldadım. "Benim amcam da kötü bir adam, Isaiah. Ve sen haklıydın. Ondan kaçıyorum."

Elleri o kadar hızlı yüzüme dolandı ki geriye doğru sendeledim. Yanaklarımı sertçe kavrarken dudaklarımız birleşti ve nabzımın duraklamasına neden olan bir hızla bedenimi onunkine çarptı. Dili ağzıma daldı ve bana her dokunduğunda hissettiğim o kıvılcım hissi alevler içinde patladı. Bu öpücüğü öncekinden daha da derinleştiren sözlerimin ağırlığı mıydı? Yoksa hepsi kafamın içinde miydi?

Isaiah beni kapıya kadar geri itip sırtımı kapıya yaslarken hızla geri çekildi. "Bunu bana neden söyledin? Nereden çıktı bu?"

Aynı şeyi ona da söylemeden önce bir ciğer dolusu hava yuttum. "Bana kendi gerçeğinin bir kısmını anlattın ve aynısını benden de hak ediyorsun."

Isaiah elini yüzünde gezdirmeden önce birkaç dakika sessiz kaldık. "Sen ve ben alevler içinde kalacağız. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu..."- önce beni sonra da onu işaret etti-"bu... farklı."

"Farklı mı?" Başımı sallayarak sorumu geçiştirmeden önce sordum çünkü bir önemi yoktu. "Alevler içinde kalsam da umurumda değil." En azından burada, St. Mary's'de seçme şansım vardı.

Beni bırakmadan önce dudaklarıma nefesimi kesen hızlı bir öpücük kondurdu ve yüz hatlarında karanlık bir şeyin gölgesiyle karşılaştım. Azap mı? Acı mı? Pişmanlık mı? Her iki seçenek de göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

"Senin gibi masum birinin alevler içinde kalması utanç verici olur Gemma."

Sonra arkasını döndü ve hayatıma girdiği gibi sinsice koridorda yürüdü.

Odamıza gizlice girdiğimde SLOANE UYUYORDU ve ben buna minnettardım. Yastığımın üzerine yapıştırılmış, onun el yazısıyla yazılmış ve üzerinde *Ayrıntılar* yazan yapışkan nota gülümsedim. Isaiah'la olan her şeyi anlatmamı isteyeceğini biliyordum ve ona yalan söylemek istemiyordum. Aslında ne söyleyeceğimden de emin değildim. Bana yaptıklarını ona anlatacak mıydım? Öpüşme ve diğer şeyleri? St. Mary's'den gizlice kaçtığımızı ve müdürün arabasını mahvettiğimi söyleyecek miydim?

Hayır.

Bunu mezara kadar götürebilirim. O gece yaşadıklarına inanamıyordum ve özellikle de tek bir şeyden bile pişmanlık duymadığıma inanamıyordum. Biri bizi arkamızdan kovalarken kalbim boğazıma düğümlenmiş bir şekilde yasadışı araba kullanmaktan bile. Adrenalinin hala akmaya devam ettiğinden emindim ve şu anda bu kadar sakin olmamın nedeni de buydu. Tobias yaptığım onca şeyi bilseydi benimle gurur duyardı. O her zaman daha cesur bir ikiz olmuştu. Bana daha fazla yaşamam ve kuralları esnetmem gerektiğini söylerdi. Kim olduğumu bulmamı. Muhtemelen Richard'ın ondan bu kadar nefret etmesinin nedeni de buydu.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyoda sessizce elimi yüzümü yıkadıktan sonra, dudaklarımın ne kadar şişmiş olduğuna ve yanaklarımın kırmızısının en hafif tonunu taşıdığına daha fazla dikkat ederek, kabarık yorganımın altındaki yatağıma girdim ve uykuya dalmaya çalışırken geceyi tekrar tekrar yaşadım.

Yorgun olmalıydım ve öyleydim de. Yatağa uzandığımda saat neredeyse sabahın üçüydü ama nefes almaya başladığım andan itibaren k a f a m ı kurcalayan bir şey vardı: Isaiah ile yaptığım konuşma

Bain'in gittiği yere yanaşmıştık. Bu hikâyede Isaiah'nın bana anlattığından daha fazlası olduğunu biliyordum ama daha fazla kurcalamayacaktım. Eğer Isaiah daha fazlasını bilmemi isteseydi, bana söylerdi. Ona hayat hikâyemi anlatmamı beklemiyordu, ben de ondan bunu beklemiyordum.

Ama tüm bu durumla ilgili kafamı en çok karıştıran şey, akıl hastanesinin bana belli belirsiz tanıdık gelmesiydi; tıpkı kafamda net ama kenarları yırtık pırtık, önemli yerleri atlanmış bir fotoğraf gibi. Bir de Isaiah'a nerede olduğumuzu sorduğum ve onun da *"Umarım asla öğrenemeyeceğin bir yerde"* dediği an vardı.

Ama bunu öğrenmiştim. Ya
da görmüştüm.

Bir şeyler.

Karanlık, sarmaşıklarla kaplı binaya yanaştığımızda bir şeyler yerine oturmuştu. Neredeyse St. Mary's kadar ürkütücü görünüyordu.

Sonraki bir buçuk saat boyunca yatakta yattım, dönüp durdum, uykuya dalıp çıktım, psikiyatri hastanesinin görüntüsünün beynimden silinmesini istedim. Isaiah'ı ve onun aç öpücüklerini bile düşünmüştüm ama ne zaman zihnimin dolaşmasına izin versem, kafamı kurcalayan o soru aklıma geliyordu.

Neden bu kadar tanıdık?

Sonra aklıma geldi.

Battaniyeyi vücudumdan kaldırdım ve hışırının Sloane'u rahatsız etmeyeceğini umarak yavaşça sıyırdım. Gerçi odamıza döndüğümde beri bir santim bile kıpırdamamıştı.

Cade'in ceketini omuzlarıma doladım, kollarımı ceketin kollarına soktum ve Isaiah'ın birkaç saat önce St. Mary's'in bahçesinde koştururken kapüşonu nasıl başıma geçirdiğini hatırlayıp gülümsedim. Çıplak ayaklarımla kapıma doğru ilerledim, yavaşça açtım ve karanlık koridora süzüldüm.

Her sabah sanat odasına gitmek için gizlice dışarı çıktığımda beni karşılayan aynı ürkütücü sessizlikteki koridordu. Neyse ki, bu koridorda hiç

Ama artık birinin beni "koruduğunu" bildiğim için, tekrar çizim yaparken sırtımın kapıya dönük olmadığından emin olmak için hızlıca bir not almıştım. Tuvalimde ne olduğunu kimsenin görmesine gerek yoktu.

Merdivenlerden aşağı inmeme ya da resim odasına ulaşmam uzun sürmedi. Hafta içi buraya geldiğimde genellikle ders için giyinmiş olurdum, bu yüzden eşikten geçip doğruca malzeme dolabına yöneldiğimde serin zemin çıplak ayaklarımı sarsıyordu.

Kapıyı çekip açtığımda kapı gümbürdedi ve o kadar gürültülü bir şekilde gıcırdadı ki bir an duraksayıp omzumun üzerinden baktım. Isaiah'nın orada durmasını bekliyordum ama onun yerine uzakta hareket eden tek şey havada dans eden toz parçacıklarıydı.

Malzeme dolabına doğru birkaç adım attıktan sonra küflü boya fırçalarının ve küf kokusunun burnuma dolmasına izin vererek yırtık pırtık ipi çektim ve sallanan ampulün odayı hafif bir ışıltıyla aydınlatmasına izin verdim.

Elimin titremesi, geçen haftaki çizimlerimi ve gün içinde boş zaman bulduğumda çizdiğim sanat günlüğümü bir kenara bırakmama engel olmadı. Artık boş vakitlerimin çoğunu Cade'in telefonuma indirdiği oyunla geçiriyordum ama şu anda konumuz bu değildi. Parmaklarımın arasındaki her kalın kâğıt parçasıyla birlikte, güzel ama aynı zamanda korkunç bulduğum şeyler karşısında midem sıkıştıyordu.

İlki daha iki gün önce yaptığım eskizdi, karakalem kâğıdın üzerinde hâlâ biraz tazeydi. Çok hızlı bakarsanız neredeyse bulanıklaşıyordu, ama onu iterken bile ne olduğunu ezbere biliyordum. Ben olduğunu bildiğim kızın omurgası çizimin merkezindeydi. Her bir omur kalın bir düğüm gibi düz bir çizgi halinde aşağı iniyor, çıkıntılı kaburgalar siyah lekeler halinde yayılıyordu. Başı aşağı doğru eğilmiş, tepesinde dağınık bir topuz saç vardı ve kalın bir el kemikli omzuna uzanırken ensesine *benim* kelimesi kazınmıştı.

Bir sonraki eskizi çıkarırken bir nefes ürperdim; bu eskiz, bu sanat odasına ilk adımımı attığımda çizdiğim eskizdi.

bir gece örtüsünün ardında yatıyordu. Yüzümün yarısı ve *İyi Kızlar Kuralları Bozmaz* kelimeleri, satır satır, kağıdın diğer tarafına doğru süzülüyordu.

Son çizimi çıkarmak bile istemedim, o yüzden çıkarmadım. Bunun yerine defterimin deri cildini tuttum ve boğazım sıkılıp nefesim kesilene kadar baştan savma karakalem eskizleri karıştırdım.

Biliyordum.

Orada, birkaç hafta önce St. Mary's'e ilk başladığımda, geçmiş travmaların sükûnetinde yarattığım bir şey bana bakıyordu. Onu çizdiğim anı ya da neden çizdiğimi tam olarak hatırlamıyordum, çünkü kalemi kağıda götürdüğümde durum böyleydi. Zihnim karanlık bir yere gider ve şimdiki zamanda kalın bir duvarın ardına gizlenmiş, uzak durulan anılar dışında her şey kaybolurdu. Parmağım binanın kıvrımlı çizgileri üzerinde gezinirken yalnızca kurşunla yazılmış ve üzerinde *Covenant Psikiyatri Hastanesi* yazan kelimelere odaklandı.

Isaiah ve ben birkaç saat önce ürpertici sarmaşıklarla kaplı taş binaya yanaştığımızda tanıdıklığın acısını hissetmekte haklıymışım gibi görünüyordu... ama neden?

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

"KIMSİNİZ?" Pazartesi sabahı erkenden, daha kimse uyanmadan telefonumu amcamın masasına kapattım - Gemma hariç herkes. Resim odasında olduğunu, muhtemelen şu anda yumuşak tenine bulaşmış olan o sevimli kömür lekesiyle bir şeyler çizdiğini zaten biliyordum.

Amcam masasında oturuyordu ve ben hışımla ön tarafa geçip telefonumu yere atarken kıpırdamaya niyeti yoktu.

"Arabamı sen mi mahvettin?" Alnındaki kırışıklık derindi ama eninde sonunda azalacağını biliyordum.

"Teknik olarak değil. Kim bu adam?" Cumartesi gecesini Bain'in Covens'te siyah bir silah çantasını teslim ettiği fotoğrafa başımı sallayarak tekrar sordum. "Onu tanıyor musun?"

Amcam telefona bakmak için hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine, gözlerinde tiksintiyle bana bakmaya devam etti. *Yüce Tanrım. Tamam.* Geri çekildim, telefonumu masanın üzerine bıraktım ve karşısındaki deri koltuğa oturdum. "Arabamı ben mahvetmedim. Gemma yaptı."

Gözleri kocaman oldu. "Ne?!"

Raflardaki kitaplara bakarken içimi utanç kapladı, gözlerinin içine bile bakamayacak kadar suçluluk duyuyordum. Bu konuda söyleyeceklerinden korkmuyordum. Ama utanç ve suçluluk duygusunun vücudumda çığ gibi büyüdüğünü hissettim. Pazar sabahı Asiler'in geri kalanını bilgilendirdikten sonra Cade'in "*Sana söylemiştim,*" sözleri kafatasımın arkasında kendi kişisel ritmim gibi yankılandı.

Amcama tekrar baktım. "Coven'ları tanıdı."

Gözleri daha da büyüdü. "Bekle, onu Covens'e mi götürdün?" Yüzü, içime hafif bir endişe çizgisi gönderen bir kırmızı tonundaydı.

"Bok atmaya başlamadan önce açıklamama izin verin."

Dişleri o kadar sert şingirdiyordu ki, masasının karşısından şangirtisini duydum. *Etkileyiciydi.* "Bain bir parti sırasında ayrılmıştı. Biz de onu takip ettik. Senin arabanı aldım." Ona sert bir bakış attım. "Ve şaşırmış gibi davranma. Gece boyunca rastgele ayrıldığında bunu anladığımı biliyorsun. Her neyse, onu takip ettik."

Amcamın kaşları hâlâ yüzünü kaplıyor, mermerden çenesini sıkmaya devam ediyordu. "Ve Covens'e mi gitti?"

Parmağımla onu işaret ettim. "Bingo. Ama Gemma Coven'ları neden biliyor?" Rahatsız edici bir his göğsümü yardı ve Bain'in babamın bölgesinde silah satması yerine Gemma'nın Covens'i nasıl bildiğiyle daha fazla ilgilenmem beni şaşırtmamalıydı, ama şok hâlâ oradaydı. "Eğer Covens'i biliyorsa..."

"Bu konuda ne dedi?" Telefonumu kendisine doğru çekerek durakladı. *Ve enkaz halindeki arabayı geçmiştik... aynen böyle.*

"Ona tanıdık geldiğini söyledi. Ama nedenini bilmiyordu." "Ondan sonra ne oldu?" Gözleri kısılmıştı. Telefonumdaki fotoğraf.

"Babam için birkaç fotoğraf çekmek üzere arabadan indim ve Gemma'ya önlem olarak sürücü koltuğuna geçmesini söyledim. Bain işin içindeyken ne olacağını asla bilemezsiniz. Ve sonra..."

"Sonra ne olacak?" diye tersledi, telefonumu o kadar sert kavradı ki neredeyse elinden almak için öne doğru eğilecektim.

"Ve sonra biri beni kovalamaya başladı." Sonraki kelimeleri söylemek istemediğim için durakladım. "Elinde bir silah vardı. Ben de kaçtım ve Gemma'yla birlikte hızla uzaklaştık. Kaza yaptı çünkü görünüşe göre daha önce hiç araba kullanmamıştı." Her şeyden çok üzücü olmasına rağmen sıkı bir kahkaha attım. "Çok riskli bir duruma düşene kadar farkında olmadığım bir şey."

Amcam gözlerini ekrana dikmiş bakarken odayı sessizlik kapladı. Ekran çoktan kararmış ve sonunda kapanmıştı. Ekran ikinci kez

siyah, gözleri benimkilere kaydı. "Onu yanına alarak yaptığın son derece tehlikeli ve aptalca bir şeydi."

"Biliyorum," diye ısırdım, inkâr etmeye yeltenmedim bile.

Elini masaya vurdu ama ben irkilmedim. Amcamdan ya da onun öfke nöbetlerinden korkmuyordum. O benim babam değildi, hiçbir şekilde. "Hayır. Anlamıyorsun." Burnunun kemerini sıktı. "O fotoğraftaki adam Yargıç Stallard."

Nefes almayı bıraktım. Kalbim bir an durdu ve sonra öfke hücum etti.

"Bekle." *Yargıç Stallard*. Oda birden daha soğuk göründü.

Amcamın boğuk sesi şaşkınlığımı tırmaladı. "Bana onu seninle görmediğini söyle."

"Hayır. İmkânı yok. Ben biri tarafından görüldüğümde Bain'le birlikteydi. Benim tahminim Coven'ların güvenliği."

"Onu gördü mü?" diye sormadan önce biraz rahatlamış gibiydi.

"Hayır. Hiçbir şey görmedi. Bain'i takip ettiğimizi biliyordu ama ona bundan daha fazlasını söylemedim. Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Ama sen yaptın, Isaiah. Onu yanına alarak. Aklından ne geçiyordu?" Yüzünde az da olsa bir acıma ifadesi belirdi ve ben de gözlerimi kaçırdım. "Annene olanlardan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Öfkem yeniden yükselmeye başladı ve ellerimi sandalyenin kollarına sıkıştırdım. "Tabii ki yaptım! Ben de oradaydım!"

"O zaman neden bu kadar dikkatsiz davranıyorsun?" Ayağa kalkıp masasının etrafında dönerken sesi odanın içinde gürledi. Yerimden kıpırdamaya cesaret edemedim. Başımı kaldırıp ona bakmadım bile. Bakarsam duygularıma hâkim olamayıp bir çocuk gibi bir şeyleri kırıp dökmeye başlayacağımdan çok korkuyordum. Son zamanlarda giderek daha fazla hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Genelde hissettiğim uyuşukluk gitmişti. Onun yerine hayal kırıklığı, öfke ve hatta belki de korku midemin içinde çalışıyordu ve nefesimi kontrol altında tutmak için savaşıyordum.

"Onunla sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum, ta ki son blog yazısını görene kadar. İkiniz ve bir parti hakkında bir şey mi? Gizlice kaçmak mı?"

O zaman mı ayrılıp Bain'i takip ettin?" Başını iki yana salladı. "Sakın söyleme..."

Şu aptal blog. Bu sabah aldığım uyarıyı görmezden geldim, amcamın ofisine gitmek için çok hevesliydim.

Dikkatimi ona yönelttim. "Sana ne söylemeyeyim?"

"Bu yüzden mi sana yardım etmeyi kabul etti? Öğretmenin olmak için mi? Ona senin için özel biri olduğunu mu düşündürüyorsun? Ona değer verdiğini mi?" Yine burnunun kenarını sıkarak alay etti. "Dur tahmin edeyim, onu beceriyorsun... *Lanet* olsun. Sana onunla uğraşmamamı söylemiştim Isaiah!"

Derin bir nefes aldım ve ayakkabılarıma baktım. Ona bir şeyler açıklamak istesem bile nasıl yapacağımı bilemezdim. Bana yardım etmeyi kabul etmesinin nedeni bu değildi ve ona neden yardım ettiğini söylemeyecektim ama gözlerimin önünde beni neredeyse ona değer verdiğimi söylemeye iten kör edici bir ışık vardı.

Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra gözlerimi ayakkabılarımdan ayırdım ve metanetli ifademi tekrar amcama yerleştirdim, sadece duraksadım. "Ne sikime bana öyle bakıyorsun?" İki elini kavuşturup masasına yaslandığında kaşlarım çatıldı. "Tabii..."

"Neye kadar?" Öne doğru eğilerek tersledim.

"Ona değer veriyorsun." Keskin bakışlarım arkasındaki çerçeveli haritayı yakaladığında bir ses mırıldandı. *Önemsiyorum, ama lanet olsun, önemsememeliyim. Yapamam.* İtiraf zihnimdeydi ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Eğer yüksek sesle söylersem, zamanımız sona erdiğinde bunu geri alamaz ve hiç olmamış gibi davranamazdım. Çünkü öyle olacaktı.

"Gemma kırılgan biri ve bizim bilmediğimiz çok şeyi var. Onu önemseseniz de önemsemeseniz de onunla uğraşmamalısınız."

"Sandığın kadar kırılgan değil, Tate Amca." Kırılgan değildi. Utangaçlığının ve pembe yanaklarının altında kesinlikle sakladığı çok şey vardı ama kırılgan olmak bunlardan biri değildi. Ve zekiydi. Ve cesurdu. Gemma'nın bir planı olduğunu bilmiyordu. Güç ve cesaret dolu bir plan. Bazıları kaçmanın korkakça olduğunu söyleyebilirdi ama bu değildi.

Bunun ne olduğunu. Gemma kaçıyordu çünkü ileriye gitmenin geriye gitmekten daha iyi olduğunu biliyordu. Ve bu Jacobi ile olduğu gibi değildi. O kaçtı ve beni Jack'le birlikte geride bıraktı. Gemma'yı geride tutan hiçbir şey yoktu ve ben buna imreniyordum.

Gemma konusunu geçtim, amcamın düşündüğü terapi seansı yerine buraya gelmemin asıl nedenine dönmek istiyordum. "Yargıç Stallard'ın Covens'te ne işi vardı?" Bain'in ona yasadışı silah sattığı gerçeğini boş verin.

"Tek tahminim onun bir şekilde Coven'larla bağlantılı olduğu ve geçen hafta ortaya çıkardıklarımla bu çok mantıklı geliyor."

İşte bu dikkatimi çekti. "Ne biliyorsun?"

"Ben ne bilirim ki?" Masasına doğru yürüyüp yerine otururken kaşlarını kaldırdı. Üzerinde Gemma'nın adının yazılı olduğu dosyayı çıkardı.

"Düşündüğümünden çok daha kötü bir adam olduğunu." Gemma'nın Cumartesi gecesi yaptığı itirafla birlikte içimde bir şeyler kıpırdandı. Onun kaçma ihtiyacı hissettiği biriyle birlikte olduğu düşüncesi damarlarımda buz gibi bir his yarattı. "Sen

Gemma buraya gelmeden önce onu tanıyormuş,

doğru mu?" "Evet."

"Nasıl?"

Amcam dosyaya tekrar bakarken içini çekti. Kasları gerilmişti, gözleri belli bir şeye bakıyordu ya da belki de hiçbir şeye bakmıyordu. Anlayamadım. Ağzını tekrar açtığında sesi eskisi kadar soğuk değildi. Tahmin etmem gerekirse, yıkımın eşiğindeydi. "Yargıç Stallard'ın annesi Anne, eskiden kızlar için bir grup evi işletiyordu."

Sessizlik etrafımızda uzanıyordu ve o yarı kapalı dosyaya bakmaya devam ederken sabrım tükenmeye başlamıştı. Ama sonra tekrar başladı. Bakışları benimkileri buldu ve çenesi çelikten kalın bir çizgi gibi dikildi. "Babanın bir hayırsever olarak nasıl bağış ve yardım yaptığını biliyorsun.

gerçekte ne yaptığının farkında mı? İnsanları nasıl kandırıyor ve onları iyi kalpli, hayırsever bir adam olduğuna inandırıyor?"

Başımı sallamadan önce alay ettim.

"Büyükbaban da aynısını yaptı. Eminim bunu biliyordur." Hiçbir şey söylemedim, o da ağırlığına dayanamayıp gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandıktan sonra devam etti. "Bağış yaptığı yerlerden biri Anne'in grup eviydi. İşledikleri bir suçtan dolayı ıslahevinde hapis yatacak olan gençleri alıyorlardı ama hapse girmek yerine bir tür ceza olarak grup evine gidiyorlardı. Ücretsiz çalışıyorlar ve cezalarını bu şekilde çekiyorlardı. Yanlış yola giren genç kadınlar için bir terapi gibi. Mahkeme bu kızlar için doğru yer olup olmadığına karar veriyordu ya da bazen yaşları elveriyorsa onları hapse ya da cezaevine gönderiyorlardı."

"Tamam..." Bir an düşündüm. "Peki bunun Gemma'nın amcasıyla nasıl bir ilgisi var? Nasıl bir bağlantınız var?"

O kadar sert yutkundu ki sanki masasının ucunda duran kalemler boğazına zorla sokuluyormuş gibi ses çıkardı. "Bir arkadaşım vardı, iyi bir arkadaşım. Genç bir kadın. O zamanlar senin yaşındaydık."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bir *arkadaş* mı?"

Beni görmezden geldi. "Başı biraz derde girdi. Yargıç Stallard onun davasına bakan yargıçtı." Bir an düşündü. "Bu onun ilk davalarından biriydi. Genç bir yargıçtı. O kadarını hatırlıyorum. Babası kalp krizinden öldükten sonra bu iş ona verilmişti."

Şimdi bir yerlere varıyorduk.

"Uzun lafın kısası, Yargıç Stallard ailemize iyilik olsun diye arkadaşımı annesinin grup evine gönderdi. Büyükbabanızın onlarla olan bağları sayesinde kararını etkilemek zor olmadı. Aslında yakın zamana kadar iyi bilinen bir grup eviydi. Yargıç Stallard'ın annesi Anne felç geçirdi ve grup evi kapatıldı."

Boktan beynimde bir şeylerin yerine oturması uzun sürmedi. "Demek bu yüzden ona borçlu olduğunu söyledi. Çünkü onlar senin... arkadaşını aldılar? Onu neyden kurtardılar? Birkaç ay hapisten mi?"

Homurdandı. "Birkaç yıl hapis yatmayı dene."

Tamam, devam edelim. "Demek sen ve Gemma'nın amcası bu şekilde bağlantılısınız. Bana mantıklı gelmeyen şey, onun neden Covens'te olduğu ve Gemma'nın neden bunun ne olduğunu biliyor ya da en azından tanıyor gibi görüldüğü."

Dudaklarını yaladı. "Son zamanlarda öğrendiğim kadarıyla Yargıç Stallard iyi bir adam değil. Gemma hakkında bir şeyler saklıyor, şehirdeki polis gücüyle bağlantıları var ve Gemma'nın geldiğinden emin olduğum grup evi hakkında ortalıkta pek çok söylenti dolaşıyor." Durakladı ve dosyayı tekrar açtı. "Benim teorime göre Covens'i Yargıç Stallard yönetiyor. Kesinlikle öyle ya da böyle bir bağlantısı var." Başını kaldırıp bana baktı. "Suçluları hapisane yerine oraya gönderdiğini düşünüyorum. Duruşma sırasında onları deli ilan ediyor, psikiyatri birimine gönderiyor ve oradan da..."

"Oradan ne? Bu suçluları yaşamaya daha da mı değmez hale getiriyor? Onları babamın emrinde çalışanlar gibi adamlara mı dönüştürüyor? Dünyayı daha fazla katille mi dolduruyor? Ne?"

"Evet, Isaiah. Ben de aynen böyle düşünüyorum." Sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar sakindi. "Baban gibi insanlar o günahkâr yerde yaratılan erkekler için iyi para ödüyorlar. Eğer oraya adam gönderen Yargıç Stallard ise, muhtemelen multimilyoner olmuştur."

Öfkem geri gelmişti ve kalbim göğsüme çarpıyordu. O psikiyatri hastanesinin katlarının altında neler olduğunu biliyordum. O karanlık odalarda yaşanabilecek dehşeti ve omurgayı sertleştiren acıyı biliyordum. İnsanları nasıl aldıklarını ve bir kardeşliğin parçası olduklarını düşünmeleri için beyinlerini yıkayacak kadar ruhlarını nasıl kırdıklarını biliyordum. Bir çeşit ailenin.

Hasta katiller ve kadın dövücülerden oluşan bir aile. Onlar zayıf adamlardı.

Her biri ve her biri güç, iktidar ve zenginlik vaatlerine asıldı.
Hepsi babam ve Bain gibi adamların eliyle oldu. Yargıç Stallard da
öyle. "Peki ya Gemma?" Sonunda tırnaklarımı deriden çıkarırken
sordum.

Otur.

"İşte bu henüz çözemediğim bir gizem. Ama hayatının büyük
bölümünde Yargıç Stallard gibi bir adamla yaşadıysa..." Bir sayfayı ileri
doğru çevirdi ve bir şeyi taradı. "Bulabildiğim kadarıyla en azından genç
yaşta... Ama insanları Coven'lara gönderebilen bir adamla yaşıyorsa,
gördüğü ya da duyduğu şeyleri hayal bile edemiyorum." Dosyayı kapattı.
"Sanırım orada doğmuş olabilir."

Kaşlarım çatılmıştı. "Nerede? Covens'e mi?"

"Orada ya da belki grup evinde. Grup evindeki bir kızın hamile
kaldığından ya da hamile olduğundan ve Anne'in bebeğe baktığından
şüpheleniyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Şey... bu durumda bebekler."

"Ne?" Tereddütle sordum.

"Oh, evet. Sana söylemedi mi? Gemma'nın bir ikiz kardeşi var."

Ne?

"Nerede o?"

Amcam bana bir bakış attı. "Bilmiyorum. Onunla ilgili bir kayıt yok.
Gemma ağzından kaçtıktan sonra araştırdım. Onunla ilgili her şey çok
gizli. Neredeyse hiçbir şey bulamıyorum."

Midem dibe vurdu.

Kardeşinin tam olarak nerede olduğunu bildiğime
dair bir his vardı içimde. Ve içten içe Gemma'nın da
bilip bilmediğini merak ediyordum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

Yemek salonunda oturmuş Gemma'nın kahvaltı için gelmesini beklerken kanım hala hızlı akıyordu. Ona on dakika önce mesaj atmıştım.

Sanat odasında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsun. Kahvaltı vakti geldi.

Bir dakika içinde mesaj attı. ***Şimdi temizliyorum. Teşekkürler.***

Bacağım, Gemma ve benim kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce altına itildiğimiz masanın altından sekerken parmaklarım ekranın üzerinde uçu.

Cade seninle yürüyecek.

Cevabı bir dakika sonra geldi.

Gemma: Cade'i beni gözetlemesi için mi gönderdin?

Cade'e onunla birlikte yürümesi gerektiğine dair mesaj attıktan sonra telefonumu cebime geri koyarken içimden güldüm. Gemma buna casusluk diyordu. Bense koruma diyordum. Aynı fark.

Gözlerim, Cumartesi gecesi parmağım içindeyken çıplak kıcının üzerinde durduğu zengin tahtaya kaydı. Sadece bunu düşünmek bile kan dolaşımdaki endişe ve öfke kaşıntısının azalmasını sağlıyordu, ama saçları kısacık kesilmiş ve sertleşmiş yüz hatlarıyla Bain'e her baktığımda daha da geriliyordum. Babam Cumartesi gününden beri ona yönelttiğim tek bir soruya bile cevap vermemişti. Aslında, Bain'in küçük macerasını ona anlattıktan sonra telefonun diğer ucundaki birkaç küfür dışında ondan hiçbir şey duymamıştım. Normalde umurunda olmazdı. Ona bilgi verir ve sonra beni tekrar arayana kadar onu kafamdan uzaklaştırırdım. Ama şimdi Gemma da işin içindeydi ve ailemizin bir şekilde onun ailesine bağlı olduğunu biliyordum, daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. İçimde yanan bilme ihtiyacını, yakında babamın tüm silah kaçakçılığı işini devralacak olmama bağlayabilirdim ama bu yüzden değil.

önemsendi. En ufak bir şekilde bile. Ona, hatta Asilerin geri kalanına yalan söyleyebilirdim ama kendime? Hiç şansım yoktu. Gemma'nın küçük tatlı itirafı beynimde bir delik açıyordu. *Amcamdan kaçıyorum*. Neden kaçırıyorsun? Ona ne yapmıştı ve bunu ona nasıl ödetebilirdim?

Düşünce oradaydı, Yargıç Stallard'ı ortadan kaldırırsam ne olacağını merak etmeme izin veren rasyonelliğimdeki küçük düşüş. Ben babam değildim ama onun kanı damarlarımda dolaşıyordu. Yıllarca kendimi kontrol altında tutmamın altında o şeytani yanımda yaşıyordum. Sık sık dışarı çıkmasına izin vermiyordum ama Gemma için verir miydim? Amcası ortadan kaybolursa St. Mary'de kalabilir miydi? *Hayır*. Yargıç Stallard'ın başına talihsiz bir şey gelse bile, ki amcam polis teşkilatıyla sağlıklı bir ilişkisi olduğu varsayımında haklıysa bu çok riskli olurdu, Gemma ve ben *yine* de bir şey olamazdık. O bu hayata getirilemezdi. Hiç şansı yok.

Yemek salonunun kapıları açılıp Sloane, ardından Mercedes ve onun yanında Gemma içeri girdiğinde dilimi damağımdan çözdüm. Cade de onu takip etti, dikkat çekmeyecek kadar arkasında duruyordu ama Bain'in sol gözünün seğirmesine neden olacak kadar da yakındı. Dikkatim ondan çekildi ve hemen Gemma'nın çıplak bacaklarına, sonra da Cumartesi gecesinden beri görmediğim kalp şeklindeki sevimli yüzüne gitti.

Dün onu hiç görmemiştik ve bunun tam da burada yaptığımız şeyle ilgili olduğundan neredeyse emindim.

Birkaç kez mesajlaştık ama ev ödevlerini halledeceğini ve sonra Sloane'la bir film gecesi yapacağını söyledi. Görünüşe göre, Sloane "*özel ders*" ile çok fazla zamanını aldığını söylemişti. Sanki derin, karanlık kütüphanede tek başımıza ders çalışmaktan başka bir şey yapıyormuşuz gibi, mesajında *özel* ders kelimesine yıldız vermişti.

Gözlerimiz çarpıştığında, odanın küçüldüğünü hissettim. Duvarlar çöktü ve sanki tüm hava ciğerlerimden hortumla çekildi ve doğruca

onunkine. Dudaklarının hafif kıvrımı gözüme çarptı ve benimkilerin de aynı şeyi yaptığını hissettim.

Aman Tanrım. Amcam tamamen haklıydı. Ona gerçekten değer veriyordum. Bu beni şaşırtmıştı çünkü birine karşı çekimden başka bir şey hissedebileceğim gerçeğini düşünmeme bile izin vermemiştim - hem de bu kadar çabuk. Gemma duvarlarımı tutmuştu ve parmağını şıklatmasıyla duvarlar yıkıldı.

"On sekiz yıllık hayatım boyunca birine böyle baktığını hiç görmemiştim," dedi Shiner şaşkınlıkla. "Tüm öğrenci nüfusunu korkutuyorsun."

Elinde bir parça domuz pastırması tutarken dikkatimi yavaşça ona çevirdim.
Hava.

"Öğrenci nüfusunu nasıl korkutuyorum?"

Brantley diğer taraftan homurdandı. "Çünkü sen sen aşıksın."

Çenemi tutarak başımı ona doğru çevirdim. Kırmak istedim. Böyle bir şeyi yüksek sesle tanımak çok fazla kulağa iniyordu. Bu yüzüme inen bir tokattı ve nedenini biliyordu.

"Böyle şeyler söyleme." Çenemi büktüm.

"Bunu söylememin bir nedeni var, Isaiah." Konuşmamızın yoğunluğunu önemsemeden kahvaltısına geri döndü. "Uyan. Bunun için buradayım. Sana uyanmanı söylemek için."

Cade yanımdaki koltuğa kaydı. "Bunun benim işim olduğunu sanıyordum. Hepimiz benim favori olduğumu biliyoruz."

Brantley fincanının ağzından gözlerini ona dikti. "Bu konuda artık sana güvenilemez. Madalyonun iki yüzünde de bulundun. Jou'dan sonra-"

"Sakın onun lanet adını söyleme." Yemek salonu sessizleşti ve bakışlarımı en iyi iki arkadaşım arasında gidip getirdim. Shiner masanın öbür ucunda gözüme takıldı ve sanki ne olduğunu anlamamışım gibi sessiz bir uyarı gönderdi.

gözümün önünde cereyan ediyordu. Zaman zaman tartışmamız olağandışı değildi ve teknik olarak Brantley ve Cade'in St. Mary's içinde ve dışında lideri olmama rağmen, genellikle kendi başlarına halletmelerine izin verirdim. Saldırganlık bir boka yaradığında kaybolurdu. En azından bizim gibi insanlar için.

Ellerimi masanın üzerine koyup Cade ve Brantley'nin birbirlerine ters ters bakmalarını izlerken ağzımdan sinirli bir iç çekiş çıktı. Yemek salonunun geri kalanı izlemiyormuş gibi yapıyordu ama sonunda dikkatleri teker teker bize kaydı. "Çocuklar..." Birkaç SMC üyesinin yemekhanede, kahvaltı görevinin keyfini çıkaran diğer bazı öğretmenlerle birlikte kahvaltı yaptığını görünce uyardım.

Kestane rengi bir at kuyruğunun salınımı gözüme çarptı ve kavgadan saniyeler önce tamamen habersiz olan üç kız yanımdan geçmeye başladı ve kolum fırladı ve Gemma'yı belinden yakaladım.

Nefesi kesildi ve başını benimkine doğru çevirdi, o parlak gözleri büyüdü.

"Bizimle otur," dedim, sesim her zamankinden biraz daha sertti. "Ödevimle ilgili bazı sorularım var ve sanırım öğretmenime ihtiyacım var."

Gemma'nın yumuşak sesi Brantley ve Cade'in dikkatini çekti. "Um... hiç koltuk yok."

Cade'e baktım, boynunun kırılmasıyla omuzları çökmüştü. *Tekrar hoş geldin, sık kafalı.* "Benim yerimi alabilirsin." Birkaç lakros oyuncusuna başını salladıktan sonra aşağı doğru kaymaya başladı. Onlar da hemen ayağa kalktı ve yer açmak için sıraya doğru ilerledi.

Sloane gözlerini devirdi. "Senin yanına oturmak istemiyorum, Cade." Kıvrık bir saç tutamıyla uğraşan Mercedes'e baktı. "Kazara çatalımı ona saptırmayayım diye Cade'in yanına oturur musun?"

Shiner başını arkaya atıp gülerek ortamı yumuşatmaya çalıştı ama hepimiz Sloane'un hakaretinin Cade'in yarasına tuz basmak gibi olduğunu biliyorduk, özellikle de Brantley ile olan tartışmadan sonra.

Mercedes ona sadece üzgün olarak tanımlanabilecek bir bakış attı ve "Elbette, Sloane" dedi. Önce o, sonra Sloane, her ne kadar Sloane yanımıza oturmaktansa yeri yalamayı tercih ediyormuş gibi davransa da, içeri girdi ve ardından Gemma harekete geçti.

Tepsilerini önlerine koyduklarında Gemma bana belli belirsiz bir bakış attı. "Hangi konuda yardıma ihtiyacın vardı Isaiah?"

Hiçbir şey. Tek bir şey bile. Parmaklarım masanın sert tahtasına o kadar yüksek sesle vuruyordu ki Gemma onlara baktı. Dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi ve ödevle ilgili her şeyden tamamen uzaklaşmaktan kendimi alamadım. "Bu güzel bir masa, değil mi?"

Gemma'nın kaşları çatıldı ve bakmaktan kendimi alamadığım dudaklarını büzdü. "Konuşmak istediğin şey bu muydu? Hesap-" Bakışları bir kez daha yukarı fırladı, atkuyruğu hareketle birlikte sallanıyordu. Yanakları derin bir şekilde kızardı ve göz kırptım, bu sadece zaten kırmızı olan yüzünün daha da derinleşmesine neden oldu.

"Masa neden güzel?" Mercedes, Gemma'dan bana ve sonra da grubumuzun geri kalanına bakarak sordu.

Brantley peçetesini tepsisine atarken onaylamaz bir şekilde içini çekti. Onlara masada yaptıklarımızdan bahsetmemiştim ama Brantley aptal değildi. Sesimin tonundan bir şeyler olduğunu anladığına şüphe yoktu.

"Bu masa neden güzel Isaiah?" Bain'in sesi arkamda gıcırdayarak durduğunda tüm omurgam kaskatı kesildi. Başım yavaşça Brantley'nin peçetesinden kalktı ve portakal suyu bardağını yavaşça yere bırakırken onunla göz göze geldik. "Geçen gece Gemma'yla kaçtığınız yer burası mıydı? Onu da burada mı siktin?"

Onu takip ettiğimizi bildiğini mi ima ediyordu? Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Yumruğum masanın üstünde sıkılırken göğsüm sıkışmaya başladı. Gemma'nın yüzüne bile bakamıyordum çünkü gerçekten de orada olacak olan utanç ve mahcubiyeti görmek istemiyordum. Bu sadece

bedenimde kabaran öfkeyi güçlendirmek istedim. Ayrıca su yüzüne çıkmakta olan öfkeyi görmesini de istemiyordum. Asilerin bunu hissedebileceğini biliyordum. Aslında, ünüm göz önüne alındığında, muhtemelen tüm okul elimi Bain'in boynuna dolamamı ve onu yere sermemi bekliyordu.

Bain ve ben daha önce hiç fiziksel olarak kavga etmemiştik ve bunun tek nedeni babamın talimatlarıydı, ama Gemma'nın adını onun dilinden duymak beni karanlık bir yere götürdü.

Muhtemelen onu daha önce bir kez tehdit etmiş olması ve odasında fotoğrafının bulunması, ayrıca onun hakkında yeni öğrendiğim her şey kafamdaki şeyleri karıştırıyor ve onları akıl almaz şekillerde çarpıtıyordu, ama her iki durumda da onu odanın öbür ucuna fırlatacaktım. Sonuçlar artık kafamın içinde yaşamıyordu. Parmaklarımı hızlıca şıklattım ve onları hemen dışarı attım.

Bir an için düşüncelerim anneme gitti. Babamın bir keresinde gardını nasıl düşürdüğünü ve zincirleme bir acı ve umutsuzluk reaksiyonuna neden olduğunu düşündüm. Babam kadar berbat birinin, yaptığı bir şey yüzünden sevdiğini iddia ettiği kadına zarar verebileceğini nasıl düşündüğünü düşündüm. Ona olan sevgisini yanlış değerlendirmişlerdi ama bu babamı intikam almaktan alıkoymadı. Ona karşı bir ihanet eylemi onun dünyasında yasaktı.

Ama hata yapmayın. Aramızda kan bağı olabilir ama birinin Gemma'ya böyle saygısızlık etmesine asla seyirci kalamazdım. Bunun Bain'in tüm St. Mary's'in önünde bana saygısızlık etmesiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ona saygısızlık etmesiyle ilgiliydi.

Bain'in sesi tekrar kulağıma geldi ve sırtım hala ona dönükken parmak eklemlerimi kırdım. "Bekle bir saniye. Onda hâlâ o bakire havası var. Pırıl pırıl ve çok tatlı. Demek istediğim, eğer Isaiah senin içindeki bakireyi sikip atmayacaksa, ben onun için bunu memnuniyetle yaparım."

Bu kadar.

İçimde bir şeyler koptu ve her bir düşünce kafamdan uçup gitti ve buhar olup uçtu.

Ayağa kalkmadan önce elim masaya iki kez vurdu. Yemek salonu o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. SMC'ler bile. Ama benim hedefim Bain'di, sadece Bain.

"Isaiah," Brantley'nin uyarısı kulaklarıma temas etti, aynı şekilde masadan uzaklaşırken sıranın çıkardığı gıcırtı da... Ama ben yine de etrafımda dolandım ve çenesini yüce bir kral gibi yukarı kaldırmış olan Bain'e dik dik baktım.

Bu unvan aslında ona yakışıyordu.

Krallar genellikle çekilmez, kendine çok fazla güvenen zayıf adamlardı.

Bain'in birkaç seviye aşağı çekilmesi, belki de kral olmadığının hatırlatılması gerektiğini düşündüm - ne bu okulda ne de gelecekteki iş kolumuzda.

"Onunla böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?" Tüm yemek salonunu dışarıya kapatırken vücuduma soğuk bir şey çöktü. Sadece ben ve Bain vardık, sanki bizi birbirimize bağlayan yakıcı, kızgın bir öfke kordonu vardı. Yüzünde o kadar kendini beğenmiş bir sırıtışla bana doğru yaklaştı ki kendimi onun aynası gibi hissettim. "Benim önümde mi?"

Bain'in gülümsemesi genişledi. Gözünün altındaki bir seğirme dikkatimi çekti. O da en az benim kadar öfkeliydi. "Önemli biriymişsin gibi davranıyorsun, Rebel."

Kıkırdadım ve bu tehditkârdı. O kadar tehditkârdı ki benden geldiğine inanmakta güçlük çektim. Ona yaklaştım, bir aslanın bir sonraki yemeğine yaklaştığı gibi avımı takip ettim. "Benim ne kadar önemli olduğumu bildiğinden eminim, Bain. Benimle taşak geçme."

O biliyordu. Kim olduğumu biliyordu. Buna hiç şüphe yoktu ve bu, kendime izin verirsem ne kadar ölümcül olabileceğimi bildiği anlamına geliyordu. Silah sesleri ve bana ait olmayan yumruklar görüş alanımı doldurdu ama geçmişi bir kenara itip ona odaklandım.

"Isaiah." Bir elin omzumu sıktığını hissettim ve hemen elimi çektim.

Damarlarımda dolaşan çok fazla duygu vardı ve bastırılmış tüm öfke ve kızgınlığımı açığa çıkarma ihtiyacını tetikliyordu. Hayatımdan nefret ediyordum. Babamdan nefret ediyordum. Jacobi'den nefret ediyordum. Dürüst olmak gerekirse çoğu şeyden nefret ediyordum. Ama sonra kafamın arkasında bir ses titreşti ve beni bir anlığına duraksattı. *Jack. Jack ve Gemma. Tüm arkadaşların,* diye fısıldadı. *Onlardan nefret etmiyorsun.*

Bana doğru bir adım daha atarken Bain'in dudakları gerildi. "Beni korkutmuyorsun, Isaiah. Nedenini bilmek ister misin?"

Ayaklarımı diktiğimde yumruğum ağrıyordu ve tam kolumu geriye sardığım anda, kendini beğenmiş, kibirli, saygısız pisliğin suratına bir yumruk atmaya hazırlanırken, sıcak kahverengi saçların belli belirsiz uçuşması gözüme çarptı ve ardından iki yumuşak el yanaklarımı sardı.

Gemma.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GEMMA

ONUN JAY YAS'ı avuçlarımda altında yontulmuş taş gibiydi. Yemek salonunun ortasında parmak uçlarımda dururken ve herkes bana bakarken bu his neredeyse sarsıcıydı.

"Hayır," dedim, gözlerimi onunkiler arasında gidip getirerek. Normalde olduklarından daha koyuydular. Alışkın olduğum havadar, açık mavi renkte değillerdi. Bunun yerine karanlık ve sıkıntılıydılar ve bu kalbimi deli ediyordu.

Sıkılı yumruğunu indirir indirmez ellerini anında bileklerime doladı. Parmaklarımı yüzünden çekmemek ve okul ceketimin kollarını aşağıya indirmemek için içimde her şey vardı ama buna karşı koydum. Isaiah'ın elleri, isterse narin eklemlerimi iki kez sarabilecek kadar büyüktü. Pembe yara izlerini kimse göremezdi.

Kelimeleri, içimi sızlatan bir kabalıkla boğuklaşmıştı. "Sana saygısızlık ediyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Başım çok kısa bir süre sallandı. "Olabilir. Ama aynı zamanda sana yem atıyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

Bundan hoşlanmadım. Aslında Bain'in tüm okulun önünde bakire olduğumu söylemesi beni zerre kadar rahatsız etmemişti. Bu hakaretin - *tecrübesizliğime* rağmen- çoğu kişi için bir hakaret olduğunun farkındaydım. Beni rahatsız eden şey, Bain'in Isaiah'da bir tepkiye neden olmasıydı, bu da ona saf bir tatmin veriyordu. Isaiah'ın sinirlenmesini istiyordu ve benimle uğraşmanın buna neden olacağını çok iyi biliyordu.

Isaiah'nın omurgası dikleşti ve ben de benimkinin dikleştiğini hissettim. Bain arkamdan gülmeye başlamıştı ve Isaiah'nın bakışları ölümcül bir hal aldı. Gözleri kısıldı; elmacık kemikleri keskinleşti. Yüzünü ellerimle sıktım.

Ta ki bakışlarını tekrar benimkilere indirene kadar. "Planı unutma, Isaiah. Sen gözetim altındasın. O bunu biliyor. Seni okuldan attırmaya çalışıyor. Sen bundan daha akıllısın."

Vücudu biraz gevşemiş gibiydi. "Benim ne kadar zeki olduğumu nereden biliyorsun, iyi kız?"

İşte oradaydı. Lakabım. Umarım bu onu günümüze geri getirdiğim anlamına geliyordur.

Kimin izlediğini umursamadan kendimi ona yaklaştırdım. "Burada SMC üyeleri var mı? Olanları izliyorlar mı?"

Ellerimin altında çenesi kırıldı. "Evet."

Onunkine çok yakın bir şekilde fısıldarken ağzımı bir gülümseme kapladı, "Onlara St. Mary'nin kötü çocuğunun bir kez olsun çılgın öfkesini dizginlediğini göstermek için ne mükemmel bir fırsat. Onlara burada kalmayı hak ettiğini göster. Onlara değiştiğini kanıtla."

Isaiah'nın elleri bileklerimden ayrıldı ve ben blazer ceketimin parlak, pürüzlü derinin altına girip girmediğine bakmak için hiçbir harekette bulunmadım. Belimi kavradığında kaslarındaki gerginlik azalır gibi oldu. "Öfkemin sıcak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alnını alnıma koyduğunda hafif bir kahkaha attım. Bir an için sanki o ve ben, etrafımızı çevreleyen kalın taş duvarlardan başka hiçbir şeyin olmadığı bir odada birbirimize siper olmuştuk. Sadece biz vardık. "Bunun dikkatini dağıtacağını biliyordum."

Isaiah beyaz dişlerini gösterirken kıkırdadı. "Sana yeterince kredi verdiğimi sanmıyorum. İyi kız rolü çok hoş ama düşündüğümünden çok daha sinsisin." Dudakları kulağımın üzerinde gezindi. "Sen çok iyi bir suç ortağısın."

Ayaklarımı tekrar sağlam zemine basmadan ve ellerimi onun yüzünden çekmeden önce içimde bir an için heyecan ve gurur alevlendi. Ondan sadece elini tutabilecek kadar uzaklaştım ve onu yemek salonundan dışarı çıkarmaya başladım, içerideki hemen hemen herkesin çenesi düşmüştü. Bain'in yanından geçer geçmez, yeterince yakın olmasak da

Bain'in buz gibi sözlerimi duyabileceği kadar, ama yine kavga edebilecekleri bir yere doğru eğildim. "Sinsi olduğumu söyleyemem Isaiah. Ama insanların iç yüzünü çok iyi görebilecek kadar zekiyim." Son kısmı Bain'e kilitlendiğim anda söyledim. Bakışları keskinleşti ve küçük planı işe yaramadığı için kızgın olduğunu biliyordum. Beni Isaiah'a karşı kullanıyordu ve dürüst olmak gerekirse, insanların sanki bu dünyaya kendi kişisel çıkarları için gelmişim gibi davranmalarından bıkmıştım.

Richard'dan ve onun öznel yaşam tarzından ne kadar uzun süre uzak kalırsam, olmam gereken kişiye dönüştüğümü o kadar çok hissediyordum. Biçimlendirildiğim paramparça, itaatkâr kız yavaş yavaş onun elinden kayıp gidiyordu. Onun önünde ya da Pazartesi gecesini yaptığımız telefon görüşmelerinde böyle davranacak kadar aptal değildim, ama Bain'in önünde? Hiç şansım yoktu. Bain'in benim onun oyunundaki küçük bir satranç taşı olmadığımı görmesi gerekiyordu.

Yemekhanenin kapıları arkamızdan kapandığında, Isaiah'nın gerginliğinin geri kalanının dağıldığını hissettim. Üzerindeki öfke silinmiş, yerine Cumartesi gecesini birlikte geçirdiğim Isaiah gelmişti. Beni güldüren ve alışık olmadığım her türlü şeyi hissettiren Isaiah.

Isaiah kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürdü ve elime hızlı bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." İkiye ayrılan koridora ulaştığımızda yürümeyi bıraktık: koridorlardan biri kütüphaneye, diğeri ise sınıflara gidiyordu. Arkamızdaki kapı itilerek açıldı ve içeridekinin Bain olduğu düşüncesi içimi korkuyla doldurdu ama Brantley'nin sesini duyduğumda sıkışmış bir nefes verdim.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Shiner ve Cade de kapıdan içeri girerken o da önümüzde belirdi. "Gerçekten ona karşı kendini kaybetmek üzere miydin? Baban olsa-"

Isaiah ellerimizi çözdü ve öfkeyle ellerini kalçalarına koydu. Ön kollarındaki gergin kaslar esnedi ve ceketinin nerede olduğunu merak ettim. "Açıkçası babam umurumda bile değil."

"Hayır," dedi Cade, ona acıyan bir bakış fırlatarak. "Ama Jack'i önemsiyorsun. Yoksa sen-"

"Tabii ki unutmadım." Isaiah'nın göğsü hızlı hareketlerle inip kalktı. Öfkesi bir anda geri gelmişti. "Ama lanet olsun, bundan çok sıkıldım." Elleri başının üstüne düşmüştü ve ben arkamda durup Jack'in kim olduğunu merak ederken kalın saç tellerini çekiştiriyordu.

Brantley bana baktı ve sert çenesi bir an için gevşedi. "Sen ona yumruk atamadan Gemma önüne atladığı için şanslısın."

Shiner kıkırdadı. "Kızın taşaklı olduğu kesin. Ona geride durmasını söylemeye çalıştım çünkü gözlerindeki o bakışı hepimiz daha önce gördük."

"Sen farklı bir zihniyeteydin, dostum."

Farklı bir zihniyet mi? Farklı bir zihniyette olmak hakkında her şeyi biliyordum. Fiziksel olarak şimdiki zamanda olup geçmişe çekilmek benim uzmanlık alanımdı.

Öğrenci birliğini yönetme unvanını haklı olarak sahiplenene dört uzun boylu, güçlü, göz korkutucu çocuğun önünde dururken sesim daha çok bir fısıltı gibiydi. Tanrı aşkına, insanlar koridorda onlara yer açıyordu ve bunu yaptıklarının farkında olduklarından bile emin değildim. Akranlarım bir balık sürüsü gibiydi. Her biri bordo üniformaları içinde, Asiler parlak zemin üzerinde ilerlerken hep birlikte yolu ayırıyorlardı. Bain ve birkaç arkadaşı hariç hepsi. Onlar en ufak bir korkuya kapılmamıştı. "Ben... Ben sadece onun başının belaya girmesini istemedim. Isaiah göz hapsinde ve okul sınırları içinde kavga etmenin okuldan atılmak için yeterli olduğuna eminim, değil mi?"

"Doğru." Cade Isaiah'a bakmadan önce beni işaret etti. "Ve sonra Jack'in işi biter."

Jack kimdi? Kapı arkamızdan tekrar açıldığında yüzüm düştü. Sloane'un bileğini vücuduna sımsıkı bastırdığını ve yanında yürüyen beden eğitimi öğretmeni Bay Fishers'ın Azrail'den bile daha suratsız göründüğünü görünce omurgam dikleşti.

"Ne oldu?" Ona doğru koşarak sordum.

Bay Fishers, Isaiah ve diğer Asilere kaşlarını çatarak Sloane adına cevap verdi. "Siz yemek salonundan çıktıktan sonra Sloane, Bain'in suratına yumruk atmayı kendine görev edindi." Sloane'un elini tutup incelerken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Narin parmak eklemleri pembe yanakları kadar parlaktı.

Vahşi bir ses çıkardı. "Bain bir pislik. Yumruklanmayı hak etti! Gemma hakkında cinsel içerikli sözler söylüyordu ve ayrıca Isaiah ile kavga ederek başını belaya sokmaya çalışıyordu. Ama başı belada olan *ben miyim?! Beni* müdürün odasına mı sürüklüyorsun?"

"Bu hiç adil görünmüyor," dedi Cade, gözle görülür bir şekilde Mr. Fishers.

Brantley kollarını kavuşturdu. "Katılıyorum. Sloane'a Bain'e neden saldırdığını hiç sordunuz mu? Sormadan onu müdürün odasına sürüklemek biraz cinsiyetçi görünüyor."

Sloane'un elini nazikçe göğsüne doğru ittim ve tekrar kucaklamasına izin verdim. "Bu doğru," diye başladım. "Sloane'un söyledikleri yani. Bain bakire olduğumu ima ediyor ve bana çok saygısızca şeyler söylüyordu, bir yandan da Isaiah'ı St. Mary's'den atılması için bir şeyler yapmaya teşvik ediyordu. Isaiah'ın SMC'de gözetim altında olduğu bir sır değil. Aslında akşamları ona özel ders veriyorum, eminim siz ve fakültenin geri kalanı bunun farkındasınızdır, böylece davranışlarını düzeltmenin yanı sıra notlarını da yükseltebilir. Bain sırf eğlence olsun diye kışkırtıcılık yapıyordu." Ben ve diğer Asiler Bain'in bunu eğlence olsun diye yapmadığını biliyorduk ama Bay Fishers'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Şey..." Bay Fishers ona verdiğim bilgileri kavrarken kekelemeye başladı. Önce Asilere sonra da Sloane'a baktı. "Belki de... bu akşam müdüre gitmek yerine benimle cezaya kalabilirsin. Cezasız kalamazsın. Fiziksel kavgaları hafife almam." Isaiah'ya baktı. "Yine de, orada

atlamam gereken daha büyük bir şey değildi. Bunun için teşekkür ederim Bay Underwood. Yoksa Gemma'ya mı teşekkür etmeliyim?"

Isaiah homurdanarak onayladı ama hepsi bu kadardı. Bay Fishers Sloane'a cezasıyla ilgili ayrıntıları verdikten sonra onu buz alması için hemşireye yönlendirdiği anda zil çaldı. Öğrenciler yemek salonundan çıkmaya başlarken Sloane gözlerini devirerek onu başından savdı. Her biri sanki dünyanın en büyük hazinesini elimizde tutuyormuşuz gibi bizi arıyordu. Mercedes ağzı açık bir halde koşarak geldi ve tam Sloane ona bilgi verirken Bain üst dudağına kan bulaşmış bir halde ağır meşe kapıdan içeri girdi. Beyaz yakasının üzerine kırmızı noktalar serpilmişti ve ben gülümsedim.

Aslında gülümsedim.

"Bir dahaki sefere iyi şanslar," dedim sessizce o yanımdan geçerken. Gülümsemesi soğuktu ve beni iliklerime kadar ürpertmesi gerekirdi ama öyle olmadı çünkü Isaiah'nın bakışları, diğer Asilerin bakışlarıyla birlikte tüm okulu ısıtıyordu. Bain koridorun sonuna geldiğinde Isaiah'ı bana bakarken yakaladığımda, alaycı bir sırıtiş belirdi.

Ona gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve sınıfa doğru ilerlerken Sloane ve Mercedes'e döndüm. "Buz istemediğine emin misin, Sloane?"

"Ben iyiyim," diye yanıtladı parmaklarını esneterek. "Sanırım."

"Ona yumruk attığına inanamıyorum," diye güldü Mercedes, Sloane ve bana geride bıraktığımız kitaplarımızı uzatırken. "Ona doğru yürüdüğünde neredeyse sandalyemden düşecektim."

Sloane'un kaşları birbirine çarparken kitaplarını kaptım ve kendi kitaplarımla birleştirdim. "Çenesini kapatması gerekiyordu. Kimse arkadaşlarım hakkında böyle konuşamaz."

"Belki de size Rebel-ettes demeliyiz. Ya da Rebel-ritas?" Shiner kolunu Sloane'un omzunun üzerinden fazlasıyla eğlenerek geçirdi. Hepimiz koridorda yürürken onun elini tuttu ve inceledi. Isaiah'a ürkek bir bakış attım ve göz göze geldik.

nefesimle birlikte. Bunu yapmayı nasıl başardı? Nefesimi bu kadar çabuk kesmeyi nasıl başardı?

Başka tarafa bakmama fırsat vermeden beni belimden yakaladı ve yanına çekti, kulağıma fısıldadı: "Sanırım sana bulaşıyorum."

"Nasıl yani?" Bir şekilde tek eliyle yakaladığı kitaplarımı geri çekmeye çalışarak sordum.

"Bain'e söylediğin kurnazca sözleri yakaladım. İkisini de." Hafif kıkırdaması kulağımı titretti ve iki gece önce yaptıklarımızı hatırlayarak yüzüm alev aldı. Bedenim zihnimden çok daha hızlı hatırlıyordu. Bir şeyler ısındı, bir şeyler çekildi, sırtımdan aşağı hafif bir sarsıntı indi. "Ve dün bütün gün benden nasıl kaçtığını fark etmediğimi sanma. Ne oldu?"

Sıcaklık başıma indi. "Ne? Senden kaçmıyordum."

"Yanakların bana farklı bir yanıt veriyor." Ses tonunda hafif bir tutukluk vardı ve eğlendiğini anladım.

Arkadaşlarımız önümüzdeydi, Shiner'ın kolu hâlâ Sloane'un kolunun üzerindeydi ve siyah saçları ileri geri sallanıyordu. İçimi çektim, başka kimsenin konuşmamızı dinlemediğine şükrettim. "İyi. Belki de öyleydin."

Bana ayak uydurmak için geri adım atmadan önce bir an dondu kaldı. "Neden?"

Sıcaklık yine kafa derimden başladı ama bu sefer vücudumun geri kalanına kadar devam etti. Neden ondan kaçmıştım? Günün çoğunu akıl hastanesi hakkında bilgi toplamaya çalışarak geçirdiğim ya da yazmam gereken bir ödevim olduğu için değil. Çünkü içimde utanç, suçluluk ve kafa karışıklığı hisseden küçük bir parça vardı.

Isaiah'ı seviyordum. Kendime ne kadar ondan hoşlanmamamı ve ona bağlanmamamı söylesem de, sanki bu okulda kalmak için bir sebepmiş gibi ona yapıştığımı hissediyordum. Aklıma geldiğinde midem bulanıyordu, odanın öbür ucundan gülümsemesi dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyordu ve

Cumartesi günü yollarımız ayrıldıktan sonra vücudumda tam olarak hızlı bir şekilde kaybolmayan bir şeylerin bozulmasına neden oldu.

Isaiah'ın zihnimde ne kadar yer kapladığını düşündükçe kafam karışıyor ve biraz da utanıyordum. St. Mary'den ayrılma ve kardeşimi bulma planıma odaklanmam gerekiyordu. Tobias aklımdan her geçtiğinde, ki bu neredeyse aynaya her baktığımda oluyordu, kalbim acıyla çarpıyordu ama Isaiah yakınımdayken acı o kadar dayanılmaz değildi. Stres o kadar yoğun değildi.

Isaiah gitmek gibi şeyleri sorgulamama neden oluyordu ve bu da boğazımın arkasına kuspama neden olan bir şeydi. Burada kalabileceğimi ve Richard'dan uzak durabileceğimi düşünmek saçmaydı. On sekizinci yaş günüm yaklaşıyordu ve Richard'ın saklamak istediği şeyleri ortaya çıkaran sosyal hizmet görevlisinin artık bana karşı bir yükümlülüğü olmayacaktı. Eğer fark edilmeden sıvışmazsam onun hastalıklı planları ortaya çıkacaktı.

Isaiah ile koridorda yürümeyi bitirdiğimizi bile fark edemeyecek kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Bir şekilde ilk sınıfımın dışında duruyorduk ve o bir noktada Sloane'a kitaplarını geri verirken benimkileri hâlâ sıkıca kavıyordu.

Bana bakarken güçlü kaş çizgisi derinleşti. "Cumartesi gecesi çizgiyi aştım mı?" Gözleri kısa bir süre kapandı, sonra başını sallarken kalın siyah kirpikleri tekrar açıldı. "Yani, tabii ki aştım. Seni yanımda götürmemeliydim. Tehlikeliydi ve-"

Elimi göğsüne koydum. Parmak uçlarımın altında kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. Onu telaşlı görmek alışılmadık bir şeydi ama öyleydi. Sözleri çok hızlıydı; gözleri dalgındı. Yanaklarının çelik kemerleri de biraz kızarmıştı. "Cumartesi hayatımın en güzel gecelerinden biriydi."

Isaiah'ın yüz hatlarını şok kaplarken ağzı kapandı. Sanırım benimkileri de sarmış olabilir. Ne diyordum ben?

Bu yüzden. Bu yüzden ondan kaçıyordum. Her şey çok fazlaydı. O yakınımdayken kendim gibi davranmıyordum. Düşüncesiz ve dikkatsizdim. Ben

ona kapıldım. Gözlerine. Nefes alışına. Her şeyine. Ve ellerini tekrar üzerimde istedim. İstedim. Gerçekten istiyordum.

"İşte bu yüzden senden kaçtım," diye mırıldandım, ellerimi kitaplarımın üzerine koyup onları onun elinden aldım. "Sen ve ben birlikteyken artık büyük resmi tam olarak göremiyorum ve bu beni korkutuyor." Bir an için gözümü kaçırdım ve koridorun duvarında asılı duran yağlı boya tablolarından birine kilitlendim. "Beni korkutuyorsun... Ve bunun Cumartesi günü canımızı kurtarmak için kaçmamızla hiçbir ilgisi yok."

Yüz hatları yumuşarken başı öne eğildi. "Seni korkutuyor muyum?"

Kalbimin üzerinde küçük bir kesik belirirken başımı salladım. Ben gittikten sonra Isaiah'ı bir daha asla göremeyecektim. Her neyse, *bunu* bir daha asla hissedemeyebilirdim. Yemekhaneye ya da ders için kütüphaneye her girdiğimde heyecanlanıyordum. Sabahları sanat odasında çok uzun zaman geçirdiğimde bana mesaj atmasını bekliyordum. Daha erken saatlerde bile, Isaiah ile alay eden Bain'e bakarken, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim - koruyucu hissettim. Onunla uğraştığı için Bain'in suratını yere çarpmak istedim. Sonra Isaiah ile birlikte beni savunduğu için Sloane'a karşı minnettarlık ve sevgi hissettim. Beni önemsiyorlardı. Burada beni gerçekten önemseyen insanlar vardı ve Richard'ın yaptığı gibi manipüle edilmiş ve çarpıtılmış bir şekilde değil. Kayıp ve korku dışında bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Isaiah nefes nefese kaldı ve elini mükemmel bir şekilde dağılmış saçlarında gezdirdi. Koridor boşalmaya başlamıştı ve şimdi çıkmazsa derse geç kalacaktı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sordu, gözlerinde şaşkın bir bakışla bana bakarak. Eli çenemde kenetlendi ve başparmağı dudağımın üzerinde gezinerek vücudumun en lezzetli şekillerde gerilmesine neden oldu. "*Beni* korkutuyorsun, Gemma Richardson. Ödümü koparıyorsun."

Son zil başımızın üzerinde çaldı ama ikimiz de geri adım atmadık. Gözlerimi bir kez kırıştırdım, gözlerimi onunkilere diktim. "Seni nasıl korkutabilirim?"

Sertçe yutkundum; başparmağı hâlâ dudağımın üzerindeydi. "Çünkü o sahte kimlikle gitmeye çalıştığında senden kalmanı isteyeceğimden korkuyorum.

ve para."

Kalbim gümbür gümbür yere çarptı ve dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerim büyüdü. "Yapma." Bir adım geri çekildim ve yere baktım. "Tek seçeneğim kaçmak." Kelimeler dilimin üzerinde asit gibi hissediyordum ve zihnim daha çıkar çıkmaz onları protesto etmeye bağladı. *Bu benim tek seçeneğim mi?* Yine de onun ne hissettiğini biliyordum. Ben de hissediyordum. Aramızda bir bağ vardı. Ben kelimeleri söylerken direnen bir tür ekim.

Gitmek istemedim. İğte, söyledim.

St. Mary's benim için güvenli bir ev gibiydi. Burada rahatlamığtım. Kendim oluyordum. *Yağıyordum. Hissedi-yordum.* Ve mutluydum. Burada daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum. Eğer kalmamı isterse, ayrılmam çok daha zor olacaktı.

"yle mi?" diye sorarak dğncelerimi tam orada durdurdu. "Bu senin tek seçeneğin mi?"

"Evet." Bunu söylemek bana acı verdi; gerçekten.

Yüzümü kendine doğru kaldırıırken elleri yanaklarımda gezindi. Yüz ifadesi acılıydı ve kağlarının arasında küçük bir kırığıklık vardı. Saçlarının tek bir dalgası alnını süslüyordu. "ėu anda bana bakığ ėeklin neredeyse beni öldürecek." Dudakları düz bir çizgi oluğturdu. "Gözlerin parlıyor."

Kalbim göğsümün içinde davul gibi çarpıyordu. Bu tarafa bakıyordum çünkü eliğkiler içindeydim. İçimde uzun zamandır bastırđđđđđ çok fazla duygu birikmiğti. Kızgınlık, korku, yalnızlık, kontrol edilemeyen sevgi ve güvenlik ihtiyaı ve birinin yardımına duyulan açlık.

"Sizin için ne yapabilirim? İzin ver sana yardım edeyim." Sanki aklımı okumuğ gibiydi.

Koridordan ayak sesleri gelmeye bağlayınca gözümü kaçırdım. Arkamda duran kapıyı açıp sınıfa gitmem gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Sıkığmığtım. Kafamın içinde yardım çığlıkları yükselmesine rağmen ağzım kapalı kalmığtı.

Sonunda, birbirimizden bir adım uzaklaşmamız gerektiğini çok iyi bilerek ağzımı açtım. Fazla bağlanmışım. Çok hoşgörülü. "Bana yardım ediyorsun Isaiah. Bana bir çıkış yolu veriyorsun."

Başını öfkeyle salladı ve ellerini bıraktı. "Hayır. Sana kaçman için bir yol veriyorum." Gözlerini koridorda yürüyen öğretmene dikerken çenesi gerildi. "Bana ne yaptığını söyle, ben de ona bunu ödeteyim."

Kimi kastettiğini çok iyi bildiğim için içimi bir korku kapladı. "Seni amcamın yakınında istemiyorum." Sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. Bu ses bana güç veriyordu ve onu Richard'a yaklaşacak her şeyden uzak tutma kararlılığım hiç azalmamıştı. Bu beni şaşırttı.

"Yargıç Stallard'dan korkmuyorum," dedi yüz hatları kıpırdamadan.

"Olmalısın."

Bir boğaz temizlendi ve Isaiah ile ben konuşmamızı aniden bitirdik, ki bunun için fazlasıyla minnettardım. "Gemma, sınıfa girersen ben de hemen arkada olacağım." Bay Hobbs benden uzaklaşırken Isaiah'a kaşlarını kaldırdı.

Isaiah'ın yüz ifadesi bana aramızdaki konuşmanın bittiğini düşünmediğini söyledi, ama bitmişti.

O GÜN GEÇ SAATLERDE, Sloane ve ben tribünde oturmuş, güneş sık sık bulutların arkasına dalarken lakros oynayan çocukları izliyorduk. Eskiz defterim dizlerimin arasında duruyordu ve Covenant Psikiyatri Hastanesi'nin web sitesini tekrar ziyaret ederken Isaiah'ın bana verdiği telefon parmaklarımın arasındaydı.

"Sen ve Isaiah bugün blogda çok konuşulan konulardandınız," diye söze başladı ve bir paket Twizzlers'a yumuldu. İkimiz de hâlâ okul uniformalarımızı giyiyorduk ama birden keşke üstümüzü değiştirseydik diye düşündüm, çünkü

Kasım ayına yaklaştığımız şu günlerde hava her geçen gün daha da soğuyordu.

"Öyle miydik?" Yüzünün yan tarafına bakarak sordum.

Başını salladı, gözleri hâlâ sahadaydı. "Telefonundan bakmana gerek yok. Blog çoktan çöktü." Sloane paketten kırmızı ipli şekerlerden biraz koparıp bana uzattı. Şüpheyile baktım ama yine de yedim ve tadının ne kadar güzel olduğunu görünce neredeyse inleyecektim.

"Blog çoktan çöktü mü?"

"Evet." Güldü. "Görünüşe göre ne zaman orada yer alsanız, hemen kaldırılıyor."

Twizzler'ımın sonuncusunu da yuttum ve Sloane elime bir tane daha tutuşturdu. Gülümsedim. "Blogda ne yazıyordu?"

Çocukların antrenmanı sırasında aşağıdan biri bağırdı ve onun Mica olduğundan oldukça emindim. Elinde sopasıyla koşuyor ve bir şeye gülüyordu, parlak beyaz gülümsemesi zengin teniyle tezat oluşturuyordu. Sloane yanıma kaydı ama ben gözlerimi sahadan ayırmadım. "Sadece Bain'i destansı bir dayaktan nasıl kurtardığından bahsediyordu ve... Isaiah ile olan *arkadaşlığını* ve özel ders yükümlülüklerini sorguluyordu. Bir de Bain ve Isaiah'ın birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiklerine dair bazı spekülasyonlar vardı." "Birbirlerinden neden bu kadar nefret *ediyorlar*?" diye sormadan önce durakladı. Sen biliyor musun?"

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için bir an durakladım. "Sanırım geçmişte olan bir şey."

"İlginç. Yani sen ve Isaiah ders sırasında bu tür şeyler hakkında konuşmuyor musunuz? Ya da geçen gece sana *sahip* çıktığında, ki bu arada gecenin geri kalanında ne yaptığınız konusunda beni bilgilendirmediğini hâlâ unutmuş değilim. Partinin ışıkları tekrar yandığında siz ikiniz çoktan gitmişsiniz."

Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Ve sakın bana ikinizin ders çalıştığını söyleme. Ben aptal değilim. Isaiah muhtemelen seni

sırlar..." Hüzünlü bir kahkaha attı. "Bu Asilerin çok fazla sırrı var. Ve bu konuda da çok kibirliler."

Göz ucuyla ona baktım. "Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun?"

Sloane'un parmakları Twizzler poşetine kenetlendi ve ona seslendiğim için anında kendimi kötü hissettim, ama Sloane kapalı bir kitap gibiydi. Ne zaman Mercedes ya da ben ona içeriği olan bir soru sorsak, hemen konuyu değiştiriyordu. Belli olmuyordu ama gerektiğinde gözlemci oluyordum.

"*Onlardan* nefret etmiyorum. Sadece Cade'den nefret ediyorum."

"Ama neden?" Şimdi tamamen ona doğru oturmuş bir halde sordum. Telefonumu yere bıraktım ve bana kısa bir süre baktı. Gözleri sıkıntılıydı ve bunu yaptığımın farkında bile olmadan elimi dizinde buldum. "Haklısın Sloane," dedim, kimse bizi duyacak kadar yakın olmasa da fısıldayarak. "Isaiah'ın sırları var. Ama herkesin var." Derin bir nefes aldım. "Seninkiler konusunda bana güvenebilirsin - eğer istersen yani." Bu konuşma tüylerimi diken diken etmeye başlamıştı. Ona doğru şeyleri söyleyip söylemediğimden ya da samimi olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim. Onun bana sırlarını anlatması ama benim sırlarımı saklamam ne kadar adildi?

Eli benimkinin üzerine düştü. "Bunu biliyorum." Pembe dudakları aşağı doğru çekildi. "Sadece hissediyorum..." Lacrosse sahasına doğru baktı ve ben de onu takip ettim. Isaiah'ın bakışlarını hemen yakaladım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu kadar uzaktan nasıl tepki vermemi sağlıyordu?

Sloane araya girdi. "Omuzlarına başka bir yük yüklemek istemiyorum. Sen zaten..."

"Şimdiden ne?"

"Sorunlu. Sadece... bir sorun yaşadığını söyleyebilirim." Kapalı bileğime baktı ve utanarak elimi bacağından çektim ama haklıydı.

"Öyleyim," diye kabul ettim, endişemi onun beni ittiğinden daha sert bir şekilde geri iterek. Parmaklarım günlüğümü kavradı ve neredeyse onu Sloane'a verip ne kadar sıkıntılı olduğumu göstermek istiyordum. Ama yapmadım. Bunun yerine kendimi toparladım ve gülümsedim. "Darmadağın olmasaydım St. Mary'de olmazdım, değil mi? Hepimizin biraz berbat durumda olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Yüz hatları gevşedi ve güldü. "Bunu ben söyledim. Bu okulun sloganı olmalı."

Isaiah'ın elinde sopasıyla sahada koşmasını izlemeden önce ben de güldüm. "Bunu broşürlere koymalılar."

Güldü, ama çabucak soldu. Sesi titrekti ve oda arkadaşım olarak tanıdığım kendinden emin kıza hiç benzemiyordu. "Cade'den nefret ediyorum çünkü Journey'in gitmesinin nedenlerinden biri de o."

"Journey senin son oda arkadaşındı, değil mi?"

İçini çekti ve bir Twizzler daha çıkardı. "Evet, çok yaklaştık. O ve Cade..." Dudağını dişledi. "Randevu, sanırım? Bilmiyorum. Garip bir şeydi. Çok yoğun. Biraz gizemli. Sen ve Isaiah gibi."

Isaiah ile aramızda bir şeyler olduğunu inkâr etmek istememe rağmen hiçbir şey söylemedim. Herkes Cumartesi gecesinden sonra aramızda bir şeyler olduğunu varsayıyordu, ki başından beri onun planı da buydu. Bazıları seks yaptığımızı ve benim *onun yatağındaki bir başka çentik* olduğumu varsaydı, bu ne anlama geliyorsa artık. Bazıları çıktığımızı fısıldadı. Sloane ve Mercedes dışında kimse bana doğrudan bir şey söylemedi tabii ki. Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve Pazar günü günün büyük bir bölümünde kendimle kavga etmekle, bunun onun için gerçekten bir şey ifade edip etmediğini tartışmakla o kadar meşguldüm ki onlara bir şey söyleyemedim. Ama şu anda inkar etmek yerine, Sloane sahaya bakarken ve kafası karışık görünürken, o devam ederken sessiz kaldım.

"Hikayenin tamamını bilmiyorum. Cade de bilmediğini söyledi. Ama..." Sloane'un başı bana doğru döndü. Gözleri çamurlu ve ıslaktı.

İçlerinde parlayan acıyla mideleri bulandı. "Isaiah onu bulmuştu... Cade de hemen ardından geldi. Onu bilekleri yarılmış halde bulmuşlar Gemma. Kendini öldürmeye çalışmış."

Nefesim kesildi ve elim onunkine yapıştı. İçimi bir ürperti kaplarken sıkıca kavradım. Ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. Gözleri tekrar bileklerime kaymıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen geceki sorusunu anlamıştım.

"Bu yüzden kendime zarar verip vermediğimi sordunuz."

Başını salladı ve boğazından aşağı küçük bir yudum indirdi.

Omuzlarım düştü ve onun yüzüne baktım. "Benim için endişelenmene gerek yok, Sloane. İntihara meyilli değilim."

"O zaman neden bileklerini kapatıyorsun?" Sesi titrekti ve elini tekrar sıktım. Duvarımın bir parçası çatladı ve yırtılmayı mideme kadar hissettim.

Bir anlığına tekrar Isaiah'a baktım ve gözlerini üzerimde gördüm. *Güven*, diye fısıldadı kafamın arkasından bir ses. Güven. Bu insanlara güveniyor muydum? Isaiah'a güveniyor muydum? Ve Sloane'a? Mercedes'e? Okul müdürüne?

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, hâlâ Sloane'un elini tutuyordum. Mercedes'in bugün tekrar sınava girmesi gerektiğine yarı yarıya sevinmiştim, böylece güvendiğimden tam olarak emin olmadığım birine kendimden bir parça daha verirken üzerimde iki çift göz olmayacaktı.

Ama birisine şans vermezsem ona güvenmeyi nasıl öğrenebilirdim ki?

"Ne yapıyoruz biz?" Sloane onu arabanın arkasına çekerken sordu.

Tribünler. Biz hızla uzaklaşırken birkaç öğrenci grubu bize bakıyordu. Artık etrafımı saran yüzlerin çoğunu tanıyordum, özellikle de Isaiah'la birlikteyken birçoğu her hareketimi takip ediyor gibiydi, ama bunun dışında kimse benimle uğraşmıyordu... Bain hariç. Ama o da Isaiah yüzünden oldu.

"Sana bileklerimi neden kapattığımı gösteriyorum."

Sloane'u o kadar hızlı döndürdüm ki ekose eteği yukarı doğru uçtu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Pembe dudaklarını büzdü ve yüzünü boş bir tuvale çevirerek dökülmemi bekledi.

"Sana güvenebilir miyim?" Bir elim kolumda, sordum. "Bu kimseye gösterdiğim bir şey değil. Asla."

Bana bir bakış attı. "Yani... hiç mi?"

"Asla," diye onayladım. Kaşları çatıldı ve hafif bir esinti etrafımızı sardı.

Kolumu yukarı iterek serin havanın gizli tenimi kaplamasına izin verdim ve tepkisini bekledim.

Sloane'un ağzı açık kaldı. "Ne... onlar ne?" "Onlar yara izleri." Biri diğerinin üstünde. Tekrar ve tekrar.

Sloane kolumu tutup beni kendine doğru çekmeden önce sormadı bile. Bileğimi çevirip pembe parlak derinin minik eklemimi çepeçevre sardığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neyin yara izleri Gemma?"

Elimi geri çektim ve kolumu aşağı ittim. Endişe boğazımı tırmaladı ve midem iğrendi. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, bu yüzden yalan söylemeden olabildiğince belli belirsiz doğruları söyledim.

"Geçmiş," dedim, elini tutup bizi tribünlere geri götürürken. "Kuralları çiğnedim." Mideme bir bıçak saplandı. "Ve cezalandırıldım."

"Aman Tanrım." Kelimeler bir nefeslik havadan daha fazlası değildi ama göğsümün çökmesine neden olacak kadar sertti.

"İntihara meyilli değilim," diye fısıldadım ve kendimi meşgul etmek için telefonuma baktım. Birdenbire sıcak bastı. Ter sırtımı kapladı. Sinirlerim derim boyunca karıncalandı. Birine yaralarımı gösterdiğime inanamıyordum. Onları bilen tek kişi, aynı kusurlu deriyi paylaştığım tek kişiydi. *Tobias*.

"Umarım bu yaralara kim sebep olduysa yerin iki metre altındadır."

Sözlerinin sertliğı bedenimde tek bir irkilmeye bile neden olmadı, çünkü bunu birden fazla kez ummuştum. Ve belki de bu beni Richard kadar berbat biri yapıyordu. Ya da belki bu düşünce doğrudan yaşadığım her şey yüzünden berbat bir kız olmamdan kaynaklanıyordu.

Ama Richard ölmemişti.

Ve bu beni ürküten bir şeydi.

"Gemma?" Müdürün sesi düşüncelerimi yarıp geçince kaskatı kesildim. Birkaç saniye sonra yüzü sislerin arasından belirdi. "Amcan aradı. Bu akşam seninle sohbet etmek istiyormuş. Bu da mükemmel bir çözüm. Artık Perşembe günü Temple'da oynanacak rakip maçın başlangıcı için her yıl düzenlenen moral ateşini kaçırmak zorunda değilsin."

Sloane, Bay Fishers'la olan cezasından dolayı kaçırmak zorunda kaldığı için sinirli bir şekilde nefesinin altından mırıldandı.

Tribünlerin hemen altında elleri cebinde duran Müdür Ellison'a başımı salladım. Sloane'a kısaca gülümsemeden önce, "Tamam," dedim. "Sonra odamızda görüşürüz."

Gözleri kapalı bileklerime kayarken başını salladı ve ben tribün merdivenlerinden aşağı inmeye başladım. Müdür tekrar konuştuğunda ayakkabılarımın metale çarpma sesi kalbim kadar gürültülüydü. "Seninle konuşmak için sabırla bekliyor, o yüzden hemen oraya gidelim. Bir saniye bile gecikerseniz, ortaya çıkacağından korkuyorum."

Şaşkınlık ve alaycı bir tavır içimi kapladı. "Neden gelmesini istemiyorsun?"

Okul müdürü ve ben kapıdan içeri girerken okulun ılık havası yüzüme çarptı. Öğrenciler her zamanki gibi bizi süzüyor, bazıları yanımızdan geçerken müdüre beşlik çakıyordu. Öğrencilerle arasında garip bir dinamik vardı. Diğer öğretmenlerle ve özellikle de Richard'la konuşurken profesyoneldi ama konu öğrencilere geldiğinde çok arkadaş canlısıydı. Sanki onları gerçekten önemsiyor gibiydi.

Müdür Ellison sorumu düşünerek mırıldandı. "Sanırım St. Mary's'in senin için iyi olduğunu düşündüğüm için ve burada geliştiğini görürse seni koparıp atacağını düşündüğüm için."

Seçme şansısı olsa beni hemen koparırdı.

Neredeyse ofisine varmıştık ki kendime şu soruyu sordurdum: "Peki neden beni söküp atmasını istemiyorsun? Bu senin için neden önemli?" Yeşil gözlerini benimkilere dikti ve gözlerinin yoğun rengi beni derinden etkiledi. Onlara bakarken kalbim küt küt atmaya başladı, derinliklerinde ilk gün hissettiğim o tanıdıklık duygusunu hissettim. "Çünkü öğrencilerim benim için önemli ve senin hakkında senden daha çok şey biliyorum. düşün, Gemma."

Midemdeki endişe kabarırken durakladım.

Elini çekmeden önce eli kısa bir süre için kolumda durdu. "Bu seni korkutmak için değildi. İfademde gizli bir tehdit yok." Ofisine girerken ağzımdan titrek bir nefes çıktı. Her zamanki gibi masasının ayakucuna oturmamı işaret etti. "Yine de arabamı mahvettiğini biliyorum."

Ağzımı açarken titrek bir nefes daha aldım. *Onun arabasını mahvettiğimi nasıl unutabilirdim?* İçten içe, bunun taş duvara çarptıktan sonra olanlardan dolayı gözümün kör olmasından kaynaklandığını biliyordum. Doğrusu, aklımdaki tek şey Isaiah ve bugün resim yaparken bakmaktan kendimi alamadığım yetenekli parmaklarıydı. "BEN... BEN..." *İnkar et!* Müdürün ışıltılı yüz ifadesine bir kez baktığımda inkar etmeme gerek olmadığını, bunun bir anlamı olmadığını anladım. Eğer sadece onu mahvettiğimi ve bilgi almaya çalıştığımı tahmin etseydi, suçlamayı ağzından çıkar çıkmaz reddetmeyerek ona gerçeği hemen orada vermiş olurum. "Bunu sana Isaiah mı söyledi?"

Birden kalbim daha hızlı atmaya başladı. Elbette Isaiah amcasına arabayı benim mahvettiğimi söylememişti. Ama ya müdür onun yaptığını düşündüğü için söylediye? Ya da SMC? Beni otobüsün altına atıp

Kendini kurtarmak mı? Isaiah'nın burada kalmasının bir nedeni vardı ve içimde bunun Jack adında biriyle ilgili olduğuna dair büyük bir his vardı. Isaiah'ya bugün Cade'in kimi kastettiğini sormamıştım ama Isaiah'nın omuzlarının nasıl gerildiğini gördüm.

"Isaiah kaza yaptığını söyledi. Ama ben yeğenimin nasıl sürdüğünü biliyorum. O kaza yapmaz."

Ağzım bir *O* harfi oluşturdu. Dudaklarımdaki kasların sıkıştığını hissedebiliyordum. *Yani beni otobüsün altına atmamıştı; beni bundan kurtarmaya çalışmıştı.* Bunu içime sindirirken müdüre hiçbir şey söylemedim. Bana dikkatle bakıyordu ve ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Özür dileyecek miydim? Richard'a söylememesi için yalvardım mı? *Aman Tanrım. Ya Richard'a söylediyse? Zemin ayaklarımın altında su gibiydi ve sandalyenin düşmesine saniyeler kalmış gibiydi.*

"Arabamı mahvettim." Ellerimi birbirine kenetledim ve başımın düştüğünü hissettim. "Ve özür dilerim." *Ya Richard'a söylerse? Kahretsin.*

"Gemma," dedi müdür, sesi her zamankinden biraz daha yumuşaktı. "Bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğunu hissediyorum."

"Ne?" Başımı yavaşça yukarı kaldırdım.

Yüzünde sevimsiz bir gülümseme belirdi. Bu, bir babanın ergenlik çağındaki kızına aptalca bir şaka yaptıktan sonra takınacağını tahmin ettiğim türden bir gülümsemeydi. Bunun neye benzeyeceği hakkında bir fikrim olduğundan değil, ama sadece... samimi görünüyordu. Aslında, onu görünce benim de ağzım kalkmak istedi. Bir parçam müdürün babam olmasını diledi. Kendi babam hakkında pek düşünmezdim. Onu hiç tanımamıştım ve annem de o kadar genç yaşta ortadan kaybolmuştu ki onu sorma fırsatım bile olmamıştı. Tobias bir keresinde Richard'a onu sormuştu ve o da günlerce bodrumda kilitli kalmıştı. Bir daha sormaya cesaret edemedik.

"Bana yalan söylemedin. Arabamı mahvettiğini itiraf ettin." Hâlâ gülümsediğini fark ettiğimde rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Ben onun arabasını mahvetmişken nasıl gülümseyebilirdi ki? "Bana gerçeği söyleyecek kadar güvendin. Sen

Benden amcana söylemememi istemedi - ki söylemeyeceğim bu arada. Ama bu doğru yönde atılmış bir adım, sence de öyle değil mi?"

Ona güvenmeye mi başlamıştım?

Eteğimin kenarını gergin bir şekilde çektim. "Sanırım haklısın." Durakladım. "Araban için üzgünüm. Ben... araba kullanmayı bilmiyorum."

Güldü. "Bunu görebiliyorum."

İçimi kemiren soruyu sormadan önce dudağımı ısırđım. "Isaiah'ın başı belada mı? Beni de yanında götürdüğü için mi?"

Tam başını salladı ve karnımda bir rahatlama hissettim ki masasındaki telefon çaldı. Midem altüst olurken sarsılarak doğruldum.

"Bahse girerim bu Ric-amcamdır," dedim kendimi düzelterek. Telefona doğru eğildim. Ayağı kalkıp masasının etrafında dönmeden önce telefonu bana doğru çevirirken başıyla onayladı.

"Kalabilirsin," diye ağızımdan kaçırđım, sandalyenin kolunu kavradım. En küçük, en minik gülümseme ağızıma yerleşti. "Zaten kapının arkasından dinlediğini biliyorum."

Müdür önce şaşırmış görünüyordu, ben de hafifçe güldüm. "Şey..." dedi zil sesi devam ederken. "Tamam o zaman."

Sonra, Richard'ın sesi kulağıma çarptığı sırada kendini tekrar sandalyeye bıraktı.

"Merhaba Gemma. Seni özledim."

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ISAIAH

Takım arkadaşlarım etrafını sararken ATEŞ birkaç saniyede bir çatırdayıp patlıyordu. Parıltı tüm takım lacrosse tişörtlerimizde titreyerek beyaz rengin yanan tonuyla turuncu görünmesine neden oldu. Gözlerim takımın etrafını saran her bir kişiye takıldı, Bain'e kilitlendi ve ardından Gemma'yı bulmak için kalabalığı bir kez daha taradı. Gemma *neredeydi*?

"Özellikle birini mi arıyorsunuz?" Brantley bir elini kısa saçlarında gezdirerek homurdandı. "Seni küçük, *yetenekli* parmağında oynatan minyon, kahverengi saçlı bir kız mı?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Onun yetenekli parmakları hakkında ne biliyorsun?" Ayakkabılarımı tabanlarımın altındaki yeşilliklere saplamadan önce içimi yakan bir kıskançlık şimşeği kemiklerime doğru fırladı. *Kendine gel Isaiah.*

Kıkırdadı ve tekrar ateşe doğru baktı. "Ben onun sanatsal yeteneklerinden bahsediyordum... ama daha önceki küçük sohbetimizin aklını o lanet olası çukurdan çıkarmaya yardımcı olmadığını bilmek güzel."

Cade arkamızdan güldü. "Ben de o yollardan geçtim. Faydası olmaz, Brantley. Bir kez içine çekildin mi, işin biter."

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız lütfen?" Konuşmalarının merkezinde olduğum için sinirlenerek boynumu yana doğru uzattım. Haklı olduklarını bildiğim için daha da sinirliydim. İkisinin de. Brantley yemekten sonra beni kenara çekmiş, boynumdan tutmuş ve alnını benimkine yaklaştırmıştı. Eğer arkadaşlığımız olmasaydı, muhtemelen ayaklarını yerden keser ve onu boğardım ama gözleri öyle bir şiddetle yanıyordu ki, aslında gerekçesini duymayı bekledim. Bana yeminimi hatırlatıyordu. Bu okula ilk adımımı attığımda ettiğim ve her gün her saat yanıma yapışan kızların olduğu yemini. Dokunabilir, öpebilir, sevişebilirdim,

ama duygular bunun dışında kaldı. Her zaman. Talep partileri başladığında bunu herkese açıkça belirttim. Taleplerin zaten anonim olması gerekiyordu, ancak bazıları karanlıkta bile kim olduğumu biliyordu ve bu maskaralığı ertesi güne kadar sürdürebileceklerini düşündüler. *Böyle bir şey olmadı.*

Brantley ve Cade gerekçemi biliyorlardı: annem yüzünden, hayatım yüzünden, geleceğim yüzünden. Onlar da aynı yemini ettiler.

Gemma'yı öpene kadar her şey yolundaydı.

Öpüp unutacağınız türden bir kız değildi ve sadece bir kez dokunduğunuz türden bir kız da değildi.

Cade nasıl hissettiğimi biliyordu. Journey'le birlikte hissetmişti ve tıpkı Brantley'nin şimdi yaptığı gibi, hepimiz onu bu saçmalığı kesmesi için uyardık. İşe yaramadı. Journey gitmiş olsa da onu hâlâ iliklerinde hissettiğini biliyordum. Bu yükü her gün üzerinde taşıyordu. Muhtemelen bu yüzden kızları becerdikten üç saniye sonra ses tonunda zerre kadar asalet olmadan dışarı atıyordu.

Bugün yemekhanede Gemma'nın beni tekrar yeryüzüne indirdiği andan sonra onun gitmesine kolay kolay izin vermeyeceğimi biliyordum. Ona söz verdiğim para ve sahte kimlikle St. Mary's'den ayrıldığında, gerçekten ortadan kaybolması gerekecekti, çünkü aksi takdirde onu geri getirmeye çalışabilirdim. Ve neden kaçtığı hakkında daha fazla şey bilmediğim için içim içimi yiyordu. *Ona ne yapmıştı?*

"Planın tam olarak nedir Isaiah?" Cade, St. Mary's punç dolu solo bardağını geriye doğru eğerken bunu söyledi. Bardağı elinden kaptım ve burnuma götürerek Bacardi'nin kokusunu aldım.

"Punch'ı bağladın mı?" Arkama baktım ve Koç'un punç masasının birkaç metre ötesinde Bayan Graves ile konuştuğunu gördüm. "Dua et de Koç seni maçtan önceki gece o boku içerken yakalamasın."

Cade sırıttı. "Ben *kendi* yumruğumu bağladım. Başka kimsenin değil."

"Kabalık," diye hırladı Shiner, arkamızdan yaklaşarak. "Paylaş, pislik."

Cade başını omzunun üzerinden eğdi ve refakatçilere sırtını döndü. Ben Gemma'yı bulmak için kalabalığı bir kez daha tararken o da matarasını çıkardı. Kürek kemiklerimin arasına bir düğüm yerleşmeye başladı.

"Bain orada. Rahatlayabilirsin." Brantley'nin sesi alçaktı ama içinde hafif bir kızgınlığın yükseldiğini duydum. "Baban Cumartesi hakkında ne dedi? Herhangi bir şey?"

"Hayır," diye tersledim. "Onunla bilmem gerekenler bazında konuşurken nasıl benden görevi devralmamı bekliyor anlamıyorum."

Shiner bir fincan çivili punç içtikten sonra dudaklarını şapırdattı. "Kahretsin, bu iyiydi." Şartlı tahliyede olmasaydım ben de biraz içerdim. Yanık, bu akşam vücuduma pompalanan öfkenin serinliğini kesinlikle yatıştıracaktı. Bain'in beni daha önce neredeyse yakalamış olmasına hâlâ sinirleniyordum. Kendini beğenmiş bir piç gibi ateşin üzerinden bana sırtıtmaya devam etmesiyle o da bunu biliyordu.

Cade elindeki fincanı ateşe fırlattı ve alevler patlayarak yakındaki bir grup kızın patlamasına neden oldu. Bana dönmeden önce göz kırptı. "Onunla aranın daha iyi olmasını istediğini bilmiyordum. Genelde aramalarından kaçırıyorsun."

"Evet, bu Gemma'nın bağlantılı olduğunu fark etmeden önceydi."

Üçü de bana bakarken neredeyse boyunlarını kıracaklardı. Sıkı grubumuz öğrenci yığınlarının etrafında biraz daha sıkılaştı. "Ne demek istiyorsun? Bain'in sana ulaşmak için onunla sevişmesinden daha mı bağlı?"

İçimi çektim, iri kolunu sık sık becerdiği kızlardan birine dolamış olan Bain'e bakmaya devam ediyordum. "Cumartesi günü sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bain'in Covens'te bir adama silah bırakması hakkında?" Cevap vermediler ama vermelerine de gerek yoktu. "Gemma'nın amcasıydı."

"Ne?" Brantley'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Onu gördü mü? Onu işaret etti mi?"

Çenemi sıktım. "Hayır. Ama Coven'ları tanıdı."

"Ciddi misin lan sen?" Cade başını öne eğdi. "Bu ne anlama geliyor? Onun için mi? Orada olmadığına eminim."

Başımı salladım ve insan denizinin üzerinden Bain'e baktım. Dürüst olmak gerekirse, en büyük rakiplerimizin maçlarını kutlamak için yapılan bu şenlik ateşlerini eskiden hiç umursamazdım ama şimdi Gemma'yla ders zamanıma denk geldiği için can sıkıcı ve sonuçsuz buluyordum. "Onda sizin bildiğinizden çok daha fazlası var." Üçünün de sert bakışlarıyla karşılaştım ve Brantley nefesinin altında küfretti.

"Sen ve onun arasında bildiğimizden daha fazlası var, demek istediğin bu." Shiner sırtını dikleştirdi ve ciddileşti. "Onu becerdin, değil mi?"

"Hayır." Ama istedim. Bakire ya da değil. *Kahretsin, bakireydi, değil mi?*

Bir sonraki vuruşunun ne olacağını tahmin etmek için kalabalığı tararken yüksek sesle güldü. Shiner, şenlik ateşleri sırasında istekli bir katılımcıyı yakalayıp ormanın derinliklerinde bir ağaca yaslayarak sikmesiyle ünlüydü. "Ve şimdiden ona *bu kadar* mı düşkünsün? İlginç..." Şaşkın şaşkın bakmadan önce durakladı ve nefesinin altında "Anlamıyorum" diye mırıldandı.

Cade iç çekti. "Zaten ona o kadar düşkünsün ki kendi ahlak kurallarına sırt çeviriyorsun. Onu, kimseyi sokmayacağına yemin ettiğin bir hayatın içine sürüklüyorsun."

"Journey'i getirmeyeceğin bir hayat gibi mi?"

Profilini bana doğru tutarken Cade'in şakağındaki kaslar patladı. Düşüncelerimizi toparlarken dördümüzün içinden sessizlik geçti. Gemma'nın hâlâ gelmemiş olması beni daha da sinirlendiriyordu. Belki de sanat odasındaydı? Bain moral mitinginin karşısında durup Gemma'ya yaklaşmadığı belli olsa da içime bir huzursuzluk çökmüştü. Kalabalığı taradım, karanlık gökyüzünde süzülen küçük korlara baktım ve iç çektim. "Onunla ilgileniyorum. Kafayı yemiş gibi hissediyorum. Ona karşı sahiplenici ve korumacıyım, hatta şimdi hayatına küçük bir bakış attığım için daha da korumacıyım, ki bu arada onun da berbat olduğundan eminim."

Cade başını salladı. "Korunaklı biri. Bunun bir nedeni var."

"Gemma uzun süre burada kalmayacak, bu yüzden aramızdaki bu şey, her ne haltsa-"

"Kıçını kurtarmak için ön tarafta ders vermeyi ama iddia sırasında herkesin altına boşalmasına neden olacak kadar sahiplenici bir şekilde onu öpmeyi mi kastediyorsun?" Shiner araya girdi.

Devam ederken onu görmezden geldim. "Dediğim gibi... Aramızdaki bu şey uzun sürmeyecek. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. İkimiz de sadece..." Ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Bir kadın daha önce hiç kafamı karıştırmamıştı. Birinin yeterince yaklaşmasına bile izin vermemiştim.

"Boku yediniz," diye cevap verdi Cade, hâlâ kükreyen ateşe kilitlenmiş bir halde. "İkiniz de boku yediniz. Bunu benden duy Isaiah. İnkâr etsen bile, sonrasında tamamen mahvolacaksınız. Ona nasıl baktığınızı görüyorum."

Ondan sonra konuşulmadı. Ve o haklıydı. İnkâr etmek istedim. Hepimiz asla birine aşık olmayacağımıza yemin etmiştik. Benim, Cade'in ve Brantley'nin sebepleri diğerlerinden daha temkinli olan Shiner'inkinden farklıydı ama iddialar başladıktan sonra bir gece hepimiz aynı yemini ettik. Hayatlarımız normal değildi ve bunun farkındaydık. Birine bağlanmak sadece iki şekilde sonuçlanıyordu ve ikisi de iyi değildi. Bunu ilk elden biliyordum. *Öyleyse neden bir türlü kendime çeki düzen veremiyordum?*

"Bu..." Sikeyim.

"Biliyorum," diye yanıtladı Cade. "Biliyorum."

Shiner uzaklaşmadan hemen önce sırtımı sıvazladı. "Senin ve onun arkasındayız. Burada olduğu sürece ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Bunu onaylamıyorum. Hem de hiç," dedi Brantley. "Ama Journey'nin tekrarlanması için izin vermeyeceğiz. Geçen sefer hazırlıksız yakalandık." Öne doğru eğildi ve Cade'e bir bakış fırlattı, bu haklıydı çünkü Cade

Onu bir sır olarak saklamışlardı ve eğer gizlice dolaştıklarını bilseydik, olayları daha iyi kavrayabilirdik. "Ve bu sefer hazırlıksız yakalanmayacağız. Özellikle de Bain ortalıkta dolaşırken. Gece geç saatlerde yaptığı dolambaçlı yollarla zaten şüpheli biri. Ve bugünden sonra, o benim boktan listemde."

Dikkatimi Bain'e kaydırırken bir kahkaha attım. "Babam onun dokunulmaz olduğunu söylüyor, ama bunu gözden geçiriyorsam lanet olsun bana."

Sanki yukarıdan bir işarete ihtiyacım varmış gibi telefonum titredi ve Jack'in adı ekranda belirdi. *Doğru ya*. Belli etmek istemediğim kadar çok şey tehlikedeydi. "Ben Jack. En azından Gemma gelene kadar Bain'e göz kulak ol. Onu aramamı istiyor."

"İşte orada." Amcam onu bize doğru yürütürken Cade başını yukarı kaldırdı. Gemma onun söylediği bir şeye gülümserken parmağım Jack'in mesajını kaydirdi. Amcam ayrılırken mükemmel, güzel dudakları hafifçe kıvrıldı ve ateşin etrafında bir esinti dolaştı. Çimenlik alanda göz göze geldiğimiz anda nefesim kesildi ve Cade haklıydı.

Boku yemiştim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GEMMA

Müdür beni gürültülü bir şenlik ateşinin ortasında bıraktığı ANDA, Sloane gözaltında olduğu için çılgınca Mercedes'i aramaya başladım ama sonra durdum ve dondum. Isaiah'nın delici bakışları alevlerin arasından süzülüyordu. Korlar rüzgârda dans ediyor, siyaha dönüşmeden önce gökyüzüne doğru süzülüyordu. Ayakkabılarımın altındaki yapraklar çıtırdıyordu ve bu, Mercedes'i bulmak yerine ona doğru ilerlediğimin tek göstergesiydi.

Ne yapıyordum ben?

Dudakları kıvrılırken gözleri daha da parladı. Sağ yanağında küçük bir gamze belirdi ve bu sık gördüğüm bir gamze değildi. Kütüphanede yalnız olmadığımız sürece hiç ortaya çıkmazdı, ödevini yapması konusundaki azarlamalarıma sinsî sözler ve ukala cevaplarla karşılık verirken meşgulumuş gibi davranırdı. Gerçek bir özel derse ihtiyacı olmayabilirdi ama ödevlerini yapmak için biraz itilmeye ihtiyacı vardı.

"Hey," dedi telefonunu elinde tutarken. Ona doğru yürümem için geçen sürede bir santim bile hareket ettiğini sanmıyordum.

Boğazımı temizlemeden önce "Merhaba," diye ciyakladım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Isaiah arkama baktı, telefon hâlâ elinde duruyordu. "Endişelenmeye başlamıştım."

Isaiah bana doğru bir adım daha atarken kalbimi hassas bir şey dürttü. "Öğretmenin olmadan sınıfta kalacağından mı endişeleniyorsun?" Sırıttım.

"Endişelenmemin nedeni bu değildi." Bakışları ağızma doğru kaydı ve hafif ve havai tavrım yerini çok daha yoğun ve sarsıcı bir şeye bıraktı.

Ateşe doğru baktım, okul kıyafetleri yerine St. Mary's lacrosse kıyafetleri giymiş olan bazı sınıf arkadaşlarımıza kısaca göz attım.

Bain'in üzerine düşmeden önce benim gibi üniforma giyiyordu. Vücudu Isaiah ve bana doğru eğilmişti ama bakmıyordu. Güzel, sarı saçlı bir kız onun yanına sarılmış, başını omzuna yaslamıştı ve böylesine güvenilmez bir insanda ne bulduğunu merak ettim.

Isaiah yanıma geldi, biriyle mesajlaşırken telefonunun ekranı parlıyordu. Tekrar ateşe bakıp nerede olduğumu açıklamadan önce bir anlığına ekranına baktım. "Amcamı kontrol ediyordum. Bu yüzden geç kaldım."

Göz ucuyla Isaiah'ın omuzlarının sertleşmesini izledim. Beyaz bir St. Mary's lacrosse tişörtü giymişti ve bu tişört omuzlarının geniş kısmına tam oturuyordu ve kaslarının gerginliğini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu. Biraz öne eğildim ve Brantley'nin de ateşe baktığını gördüm ama çenesi saatli bir bomba gibi ileri geri sallanıyordu. Bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Brantley her zaman biraz gergin görünürdü, ama ikisi birden? Amcamı kontrol edeceğimi söyledikten sonra mı? Bu dikkatimi çeken bir şeydi. Vücut dillerini tutma konusunda yetenekliydi; değişim zar zor fark ediliyordu. Ama Sloane'un varsayımları doğrudu: Asilerin sırları vardı. Bu onların cazibesinin bir parçasıydı.

"Doğru," dedi Isaiah saniyeler sonra. "Bugün Pazartesi."

"Evet," diye cevap verdim, Richard ve telefon görüşmesi düşüncesini kafamdan uzaklaştırarak. Uzun bir konuşma değildi. Derslerimin nasıl olduğunu sorduğunda araya birkaç gizli tehdit sıkıştırmıştı. Doğum günümün yaklaştığını hatırlattı -sanki unutabilirmişim gibi- ve hepsi bu kadardı. Konuşmanın tek iyi yanı, bu sefer ona *baba* dememi istememesiydi ki bu beni rahatlatmıştı çünkü Müdür Ellison'ın geçen sefer bunu söylediğimi duyduğunu bilsem de onun önünde söylemem son derece garip olurdu ve buna izin vereceğinden pek emin değildim. Sorular soracaktı. Cevaplayamayacağım sorular.

"Peki bu nasıl oldu?" Isaiah sordu. Tenim ısındı ve bunun ateşin gittikçe büyümesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bir adım geri attım, yapraklar yine ayakkabımın altında çıtırdıyordu. Isaiah adımlarımı takip ederek benimle aynı hızda durdu.

"İyiymi." "

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Gözlerimin içine bak ve bunu söyle."

Yavaşça başımı çevirdim ve onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. Çenesini kaldırmıştı, granitten yapılmış gibi görünen o çenesini ve gözleri öyle dikkatle parlıyordu ki sanki içime uzanıp tüm sırlarımı tek tek ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Tekrar yalan söylemeden önce yüzünü uzun uzun inceledim. "İyiymi."

Yanağı seğirdi. "Ben de iyi kızlar yalan söylemez sanırdım."

Ateşe döndüğümde ağızımdan bir kahkaha döküldü. Aklımda Richard'la ilgili düşünceler varken beni nasıl gülümsetebildiğini anlamıyordum ama işte buradaydık. Keşke giderken onu da yanımda götürebilseydim. Belki o zaman bu bok beni rahatsız etmeden uyuyabilirdim.

Isaiah'ın telefonu elinde tekrar titreşirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Havada yanık odun kokusuyla karışık bir kahkaha vardı ve göğsümün ışıkla yarıldığını hissettim. Başımı ondan yana çevirdiğimde Isaiah hâlâ gülümseyerek telefonuna bakıyordu ve o anda yıldızların ve ayın altında, arkamda güvende olduğumu hissettiren devasa bir okulla durduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

Burada kendimi güvende hissettim.

Tobias gittiğinden beri kendimi güvende hissetmiyordum. Ondan önce de kendimi gerçekten güvende hissetmemiştim.

Sonsuza kadar sürmeyecekti ama buradaki her gün biraz daha evim gibi hissettiriyordu ve bu da içimi ısıtıyordu. Sadece bir saniyeliğine bile olsa.

"Jack?" Isaiah'nın sesi kanımda dolaşan mutluluğu yarıp geçti ve bir anda yok oldu. Ona doğru tekrar döndüğümde

yüzündeki kanın çekildiğini gördü. Saniyeler önce masum kahkahalarla dolu olan yanaklarındaki sağlıklı parıltı artık yoktu. Bunun yerine, saf panik gölgelerinin kıvrımları aşındırdığı kül rengi bir gri vardı.

"Isaiah?" Elimi uzatıp koluna koyduğumun farkında bile olmadan sordum. "Sen-" Sözlerimi tamamlayamadan bitti. Gözleri benimkilere kayarken kaşlarının arasına dehşet yerleşmişti. "Amcama ihtiyacım var."

Onu sorgulamadım. Hızla etrafı kolaçan ettim ve Müdür Ellison'ı birkaç öğretmenle birlikte içeceklerin bulunduğu bir masanın yanında dururken buldum. Araya girdiğimde cümlesinin ortasındaydı, dışarıdan sakın görünmeye çalışıyordum ama içim burkulmuştu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Dehşet ve tedirginlik dolu o bakışı. Aynada birçok kez görmüştüm. Isaiah'ın yanındaydım ve onun hissettiklerini hissediyordum.

Ama *neden* böyle hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Gemma?"

"Isaiah'ın sana ihtiyacı var. Şimdi."

Beni kuşkuyla süzen öğretim görevlilerinin yanından ayrılırken omuzları dikleşti. Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz dikkatini bana yöneltti. "Sorun nedir?"

"Emin değilim. Ama sanırım Jack'le bir ilgisi var."

Bir an durakladıktan sonra nefesinin altından küfretti. Jack'in kim olduğunu sormak istedim ama sormadım. Bunun yerine, adım adım yürüdük. Müdürün benim önümde her şey kontrol altındaymış gibi davranmaya çalıştığını hissediyordum ama aslında terliyordu. Isı vücudundan yayılıyordu ve çılgınca şenlik ateşinde Isaiah'yı arıyordu.

"Nerede o?"

Paniklemeye başladığımda başım bir ileri bir geri gidip geldi. "Haklıydı-" Bakışlarım Brantley'e takıldı, o da çaktırmadan başını ormana doğru salladı. Bu gizliliğin neyle ilgili olduğundan emin değildim ama bir nedeni olduğundan emindim.

Başımı salladım ve çimenli tepeden aşağı inmeden önce müdürün koluna dokundum. Birkaç saniye sonra Brantley yarınki maçı kazanmakla ilgili bir şeyler bağırıp herkesin dikkatini çektikten sonra o da arkamdan geldi. Bu dikkat dağıtmanın planlı olup olmadığından emin değildim ama bildiklerimle sadece varsaymak zorundaydım. Okul müdürünün bir kız öğrenciyi karanlık ormana kadar takip etmesi muhtemelen dışarıdan pek de iyi görünmüyordu

-En azından dedikodu değirmeninin St. Mary's'de dedikodu çıkarmayı sevdiği şekilde değil. Yarın sabahki blog yazısını şimdiden görebiliyordum.

"Jack? Neler oluyor? Seni duyamıyorum."

Yaprakların ve dalların çıtırtısı ve şakırtısı beni ormanın daha da içine çekti, müdür de peşimdeydi. Birkaç dal çıplak kalçalarımı kesti ve bugün dersten sonra üstümü değiştirmedığım için kendimi bir kez daha azarladım. Ateşten uzaklaştığım anda tüylerim diken diken oldu ve Isaiah'ın ses tonunda daha da fazla panik duyduğumda ürperdim.

Bir sorun vardı. Bain'in gecenin bir yarısı gizlice kaçmasından çok daha büyük bir şey.

Bir ağaç kütüğüne takılıp düşerken Müdür Ellison kolumu tuttu. "Dur sana yardım edeyim."

Tutuşu sıkı değildi ama yürümeye devam ederken beni yerimde tuttu. "Isaiah?" diye bağırdı, ikimiz de ormanı kaplayan sisli havaya bakarken. Gözlerimi alıştırmak zor oldu ama ileride Isaiah'ın uzun boylu, karanlık formunu gördüm ve kolumu bırakıp müdürden önce oraya varmak için ileri atıldım.

"Dolaba gir ve kilitle." Isaiah'nın gözleri benimkileri buldu, parlaklıkları tam göğsüme çarptı. Omuzları bir an için gevşedi ve burnunun kenarını sıkıp gözlerini kapattı.

"Isaiah? Neyin var?" Müdür hışımla yanıma geldi, yere baktı ve hafif bir sızı olan kalçama indi. Bakışlarımız çarpıştı ama ben başımı salladım. Ben iyiydim. Isaiah değildi.

"Hoparlöre ver."

Isaiah sustu, bana baktı ama çok geçmeden telefon titreyen elinin arasında dururken diğer taraftan küçük bir ses duyuldu. "Ben zaten vestiyerdeydim! Beni buldu, ben de kaçtım ve yine beni aradığını duyabiliyorum."

Müdür Ellison küfretti. "Mary hangi cehennemde, Isaiah?"

"Bilmiyorum! Siktir, bilmiyorum! Cade onu çoktan aradı. Cevap vermedi. Korkarım annem ona bir şey yaptı. Jack hemşirelerin dışarı çıktığını söyledi ve kimsenin nerede olduğundan emin değilim! O yalnız."

Isaiah dehşete kapılmakla öfkelenmek arasındaki çizgide gidip geliyor gibiydi. Telefonu sıkıca kavradığı için omuzları kasılmış, kollarındaki damarlar kabarmıştı ama sesi ona benzemiyordu. Sesi kırılmış, kafası karışmış ve hatta belki de biraz savunmasız geliyordu. Ona doğru bir adım atmak ve yalnız olmadığını bilmesini sağlamak istedim. Ama yapmadım çünkü telefonun diğer ucundaki küçük, hıçkırıklı hıçkırık yalnızdı. Ve bu hem müdür hem de Isaiah için büyük bir dehşete neden olmuşa benziyordu.

"Tamam, sakın ol Isaiah." Müdür Ellison öne çıktı ve telefonu Isaiah'ın elinden almaya çalıştı ama ona doğru fırlatılan ölümcül bakışlar onun yerine ellerini havaya kaldırmasına neden oldu. Müdür telefona bakarken bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Jack? Ben Tate Amca."

"Amca...Tate? Annem. Sanıyor ki-" Diğer uçtan yüksek bir patlama sesi geldi ve elim ağzıma giderken bir adım öne çıktım.

Kesik kesik kelimeler dudaklarından dökülürken Isaiah'nın gözleri daha da sıkılaştı. "O olduğunu bilmiyor. O gece hakkında duyması gerekmeyen şeyler söylüyor. Sanırım onu incitmeye çalışıyor."

Müdür saçlarının ucunu çekti ve telefonu Isaiah'nın elinden hızla aldı. Müdür Ellison bana doğru, "S a k i n l e ş t i r onu," diye bağırırken Isaiah bir adım öne çıktı. Sonra telefonda konuşmaya başladı.

Telefon. "Jack. Beni çok iyi dinle, tamam mı? Bir oyun oynayacağız."

Isaiah'ın yumrukları sıkılırken gözleri öfkeyle parlıyordu ve bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Neredeyse Bain'e vuracağı zamanki bakışının aynısıydı. Richard'ın Tobias'ı kaçırap günlerce tuttuğu zamanki bakışının aynısıydı.

Ne yaptığımı anlamadan öne doğru sıçradım ve müdürle onun arasına girdim. İki elim kollarına gitti ve yüzüne baktım. "Isaiah, dur." Arkamdan bakarken çenesi sabitlenmişti. "Jack'i güvende tutmak istiyorsan, amcanın yardım etmesine izin vermelisin."

Elimi göğsüne koyduğumda Isaiah'ın göğsü kabarıyordu. Kalbinin atışları avucumun içinde gök gürültüsünü andırıyordu ve sıkı karnım sıkıştı. "Derin bir nefes al. Jack'in sakın kalmana ihtiyacı var. Çocukların korkuyu bir mil öteden hissedebildiğini söylediğimde bana güven. Sen sakın olursan, o da sakın olur." Çelik gibi bakışları benimkilere yöneldi ve yüzündeki kaslar hâlâ bir daha yumuşayacağından emin olmadığım bir gerginliğe sahipti. "Sadece nefes al ve dinle."

Burun delikleri alevlenirken sert bir yutkunmayla boğazından aşağı indi. Sıcak, keyifsiz nefes ağzından çıkıp etrafımda süzülürken başımı salladım. *İşte böyle.* Öylece dururken müdürün sesi ağır kucaklaşmamızı böldü. "Bu doğru, Jack. İyi iş çıkardın. Elini al ve duvarın kenarında gezdir. Küçük çıkıntıyı hissediyor musun?"

"Evet! İstiyorum!" Jack'in sesi artık daha az korkulu ve daha heyecanlıydı.

Müdür Ellison yumruğunu göğsüne indirdiğinde göğsü çöktü. "Güzel! Sahip olduğumu bildiğim o güçlü kaslarınla bastır. Bahse girerim Isaiah'dan daha güçlüsündür."

Birkaç saniye geçtikten sonra Isaiah'ın nefes alış veriş azaldı. Elim hala göğsüne bastırılmıştı ve güçlü kalbi hala çılgınca atıyor olsa da, üzerime atlayıp amcasına saldırmayacağını biliyordum.

telefonu geri verdi, ben de indirmeye başladım. Isaiah'nın avucu elimi kavrayıp vücuduna bastırduğunda nefesim kesildi.

"Ben yaptım!" Jack dışarı fırladı.

"Oraya tırman. Çabuk. Bu harika bir gizli tünel."

Isaiah'nın bakışları amcasına kayarken yüzünü bir şaşkınlık kapladı.

"Buradayım," dedi Jack, sesi her zamankinden daha rahatlamış geliyordu.

"Şimdi

Ne?"

Müdür yavaşça arkasını döndü ve gözleri bize dikildi. Elini alnına götürürken birkaç kırık dalın üzerinden geçti. "Sizi almaya geliyorum."

"Ne?" Isaiah ona doğru adım atarken eli elimden düştü. "Ama baba-

"Biliyorum ama Mary'ye ya da annenin hemşirelerine ulaşana kadar başka seçeneğimiz yok."

Tam o sırada Cade, telefonunu kulağına dayamış, ağaçlık alanda koşarak geldi. "Mary şimdi orada. Babanın ona bu gece izinli olabileceğini söylediğini anlattı. Bütün gece orada olacakmış."

Isaiah ensesini tutarken ağzından alaycı, kaba bir kahkaha yankılandı. "Onu öldüreceğim."

Okul müdürü telefonu Cade'in elinden aldı ve şimdi her ikisini de hoparlörde önünde tutuyordu. Hem Jack hem de Mary adındaki kadınla durum ve Mary'nin onu nasıl bulabileceği hakkında konuşmaya başladı. "Evet, kütüphaneden mutfağa giden gizli geçitleri biliyor musun? İşte orada. Ben olsam önce Beth'i bulurdum. Hemşireler nerede?"

"Onları dışarı kilitlemiş. Arabayı çektiğimde onları dışarıda buldum. Benimle birlikteler. Beth'i alacaklar. Ben Jack'i alacağım."

Müdürle kısa bir süre için birbirimize kenetlendik ve bana söylediklerini nasıl anladığımdan emin değildim ama anlamıştım. Aramızda bir anlayış hissettim. Tobias'ın yüzünün zihnimde canlanmasına neden olan acı bir aşinalığın garip bir karışımıydı. *Onu özlemiştim.* Yutkundum

Kendimi geri çekip Isaiah ve Cade ile konuşmaya geri döndüğümde, yükselen öfkesini tekrar yatıştırmaya hazırdım.

"Ne anlamı var ki?" Isaiah kollarını öfkeyle kavuşturarak bağırdı. "Burada bulunmamın, onun saçmalıklarını dinlememin ve isteklerini yerine getirmemin -ve Tanrı aşkına, aile işini devralmamın- tek nedeni Jack'i güvende tutmak. Ama lanet olsun. Anlaşmanın kendi tarafını bile tutamıyor mu? Dokuz yaşındaki oğluyla bir gece bile evde kalıp onun..." Isaiah'ın yüzünden yayılan acı o kadar yoğundu ki göğsümde hafif bir yanma hissettim. "Nereden..."

"Biliyorum Isaiah," dedi Cade ona doğru bir adım atarak.

"Hayır!" diye bağırdı, ellerini saçlarında gezdirirken daralan bakışları ona kilitlendi. "Yapamazsın. O lanet olası bir canavar, Cade. O gece... onu mahvetti. Gördüğün kan? Hepsi kafasından geldi. Bu onu mahvetti. Çoğu zaman bizi tanımıyor bile. İkisine de kendi etleri ve kanları konusunda güvenilmez ve lanet olsun, güvenilebilecek tek kişi oydu! Tanrım, dokuz yaşındaki oğlunu güvende tutmak için kendi babama rüşvet vermek zorunda kaldım!"

Bir adım öne çıktım. "Et ve kanın bununla hiçbir ilgisi yok."

Cade'in ve Isaiah'nın bakışları o kadar hızlı bana yöneldi ki irkildim. Hepimiz orada öylece durmuş birbirimize bakıyorduk ve etrafımızda uzun çam ağaçlarının esintisinden başka bir şey yoktu. Bedenimi bükülmüş bir sarmaşık gibi saran huzursuzluğu yuttum ve çenemi kaldırdım. "Bazı insanlar iyi insanlar değildir. Doğruyla yanlış ayırt edemezler. Çarpıktırlar ve"- devam ederken yüzlerindeki ifadeleri görmek istemediğim için ormana baktım-"ve belki de bu berbat bir çocukluktan kaynaklanıyor, ya da belki de acıya neden olduklarını göremeyecek kadar güce aç ve kontrolcüdürler, ya da belki acı vermekten *hoşlanıyorlar*, ya da..." Kollarımı vücuduma doladım. "Ya da belki bir hastalık, bir rahatsızlık ya da... her neyse, bunun et ve kanla bir ilgisi yok. Bazı insanlar

sadece...hasta. Ve inanın bana bunu anlamaya çalışmanın bir anlamı yok."

Cade bir adım öne çıktı, ayın ışığı en yakındaki ağacın dalları arasından yüzüne vuruyordu. "Tecrübelerine dayanarak konuşuyorsun gibi Gemma."

Dikkatimi başka yöne çevirdim ve Isaiah'nın kollarını iki yana açmış, doğrudan bana baktığını ve tamamen yenilmiş gibi görüldüğünü gördüm. "Çünkü ben öyleyim."

Kimse başka bir şey söyleyemeden ayak sesleri yaklaştı ve müdür elinde iki telefonla görüldü. Bakışları benden Cade'e, oradan da Isaiah'ya kaydı. "Mary ile birlikte. O iyi."

Isaiah'nın gözleri amcasının üzerinde parlayan cam parçaları gibiydi. "O iyi değil. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı."

Müdür başını salladı. "Katılıyorum. Tıpkı bir çocuğun telefonun diğer ucunda can havliyle koşan kardeşini duymak zorunda olmaması gerektiği gibi."

Midem bulandı. Isaiah'a ve onun güç ve öfkenin arkasına saklamak için umutsuzca çabaladığı tüm o güzel kırılmışlığına ve savunmasızlığına bakarken bir şey bana çarptı. Bunu saklamakta da gerçekten iyiydi. Ama şimdi biliyordum ki, boş bir uçurumun bile tutamayacağı kadar derin bir geçmişe sahip olan tek kişi ben değildim. Yetişkinliğe yara almadan giren tek kişi ben değildim. Tipik, normal bir çocukluk geçirmeyen tek kişi ben değildim. Elbette çocukluklarımız farklıydı ama bu onların da aynı derecede berbat olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ben dış dünyadan ve onun canavarlarından korunmuştum, evde kendi iğrenç canavarıma sahiptim ama Isaiah tam tersiydi. O korunaklı değildi. Aslında, bana kıyasla binlerce hayat yaşadığından ve her birinin bir öncekinden daha tehlikeli bir şey içerdiğinden oldukça emindim.

Titrek, öfke dolu sesi uykulu ormanı yarıp geçti. "Ben çocuk değilim. Çocuktan en uzak şeyim."

Müdür ellerini kalçalarına koydu ve gözleri her birimizin üzerinde gezinirken hepimizin dikkatini üzerinde topladı. "Hiçbiriniz değilsiniz." Önce Isaiah'a baktı. "Silahlarla, şiddetle, terk edilmeye, korkuyla çevrili çocukluğunuzla siz değilsiniz..." Cade'e doğru ilerlemeden önce sözünü kesti. "Aynı şey senin için de geçerli. Özellikle de kaybettiğin onca şeyden sonra." Sonra bana doğru geldi ve ben bir adım geri çekildim, kimsenin beni görmemesi için karanlık, ağaçlık alana doğru ilerlemek istedim. "Ve sen... Ofisime adımını attığın andan itibaren biliyordum."

Kalbim hızla çarpıyor, nefes alış verişim o kadar gürültülüydü ki, ciğerlerimden yükselen kesik kesik nefesleri hepsinin duyabileceğinden emindim. "Neyi biliyordun?"

"Cehennemden geçtiğini ve geri dönmeyi planlamadığını."

Beni bu kadar kolay okumasına sinirlenerek duygularımı geri çektim. Anlamamıştım. Artık hiçbir şey anlamıyordum. En başta müdürü anlamıyordum. Zaman zaman çok çelişkili davranıyordu. Isaiah ona planlarımdan bahsetti mi? Ona anlaşmamızdan bahsetti mi? Kaçmayı planladığımı anlamış mıydı? Yakında St. Mary'den tamamen kaybolacağımı mı? Elbette hayır, çünkü bu ona geri dönmez miydi? Öğrencilerini yeterince yakından izlemediği için? Birine bu gösteriyi yaşatmak ister miydim? Richard kendisinden başka birini suçlamak isteyecek ve Müdür Ellison'ın kellesi tehlikeye girecekti.

İleride, bir düdük çalınırken öğrenciler tezahüratlarla kükrüyordu. Cade ona doğru ilerlemeye başladığında yamaçtan ateşin çok zayıf parıltısını görebiliyordum. Omzunun üzerinden seslendi, "Burada kalıp hepimizin ne kadar berbat durumda olduğundan bahsetmek istesem de, Isaiah ve ben kayıp olduğumuz için Koç kafayı yemeden önce şenlik ateşine geri döneceğim."

Isaiah gitmek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, amcasına o kadar aşağılık bir şekilde bakıyordu ki yerimde titredim.

"Onu öldürmek istiyorum." Isaiah'nın sözlerindeki nefret beni ormanın zeminine yapıştırdı. Şakaklarındaki kaslar gölgelerinin içinde titriyordu. "Aynı şey Cade'in babası için de geçerli, Brantley için de, hatta belki Jacobi için de."

beni ortada bıraktı." Müdür hiçbir şey söylemedi ve yüzü ifadesizdi. Etrafımızı saran koyu karanlıkta bile sakın ve soğukkanlı olduğunu görebiliyordum. İsaiah'nın bakışları kısa bir an için benimkilere kayd, sonra tekrar amcasına dik dik bakmaya başladı. "Ben de Yargıç Stallard'ı öldürmek istiyorum."

İsim dudaklarından dökülürken midem bulandı. Richard nasıl olmuştu da bu konuşmaya dahil olmuştu? *Ben* bu konuşmaya nasıl dahil oldum?

Müdür bir adım öne çıktı ve İsaiah'nın başını ellerinin arasına aldı. İsaiah'ın kaşlarının çizgisi derinleşti. "Kimseyi öldürmeyeceksin, İsaiah. Bunu ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar."

İsaiah amcasının ellerini yüzünden çekerken dudaklarım aralandı. "Peki beni kim durduracak?"

Müdür, doğrudan İsaiah'ın yüzüne bakmadan önce kısa bir süre göz göze geldik. İşaret parmağını kaldırdı ve İsaiah'ın sert göğsüne bastırdı. "Sen. Sen seni durduracaksın. Çünkü sen baban değilsin." Sertçe yutkundu. "Kim olduğunu hatırla."

İsaiah'nın başı eğildi ve bakışlarını kaçırdı. "Peki bunu nereden biliyorsun Tate Amca? Belki ben de en az onun kadar kötüyüm, çünkü karanlığı hissediyorum. Bunu hak edenleri yok etmek için o otomatik çekimi hissediyorum. Bain'den başlayarak."

Müdürün ağzından belli belirsiz, kesik bir kahkaha çıktı. "Biliyorum çünkü baban *asla* bir başkası için isteklerinden vazgeçmezdi. Senin Jack için yaptığın gibi değil. Senin sevdiklerin için yapacağın gibi değil. Ve o bunu hak eden insanları yok etmez, İsaiah. Yoluna çıkan masum insanları yok eder. Bunu biliyorsun."

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki kendimi rahatsız hissetmeye başladım. Rahatsız oldum çünkü kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum. Rahatsız oldum çünkü konuştukları her neyse yüzeydekinden çok daha derinlere iniyordu ve İsaiah'ın böyle şeyleri duymamı istediğinden bile emin değildim. Böyle şeyleri görmek için. Onun yerinde olsaydım bunu yapmayacağımı biliyordum. Onun yerinde olsaydım

Karanlık ve çarpık hayatımdan bir şeyler bulup çıkarırken kimsenin duymasını istemezdim.

Bir düdük daha çaldı ve hepimiz Isaiah'ın adının birinin ağzından çıktığını duyduk. Başı öne eğilirken iç çekti.

Müdür bir adım geri çekildi. "Siz ikiniz akşam için bir yere gidin. Kütüphaneye gidin. Sanat odasına. Buradan uzak bir yere. Bu gece Bain'in etrafında olmanızı istemiyorum."

Isaiah ona bir bakış attı ama müdür başını salladı. "Ben hallederim. Koç'a sevgili öğretmeninizin burada olduğunu söyleyeceğim" - beni işaret etti

- "Yarınki sınav için çalışmana yardım ediyor. En iyi oyuncusunun notlarını yükseltmediği için SMC tarafından okuldan atılmasını istemez, değil mi?"

"Peki ya Bain?" Isaiah, amcasının onu şenlik ateşinden men etmesine açıkça sinirlenerek sordu. "Eminim Cade ve Brantley bir terslik olursa sana haber verirler. Geçmişte hep böyle yaptılar, değil mi?"

Isaiah bir şey söyleyecekti ama ben öne doğru bir adım atarak dikkatini çektim. Yüzünde bir şey titreşti ve omuzları bir parça düştü. "Tamam."

Müdür geri çekilmeye başladı ve Isaiah'ın telefonunu ona doğru fırlatırken dudakları bir parça aralandı. "Bu gece Isaiah Underwood'dan izin al yeğenim. Bunu hak ediyorsun."

Müdür çok uzaklaşmadan Isaiah bağırdı, "Jack iyi mi? Onunla konuştun mu?"

"Hem onunla hem de Mary ile konuştum. Birlikteler. Mary ona sahip. Şimdi git genç ol." Durakladı. "Ama... uslu durun." Arkasını döndü ve omzunun üzerinden seslendi. "Ve arabamı almayın."

Isaiah sırtı bana dönük halde nefesinin altından homurdandı. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşmek için yalvardı, birkaç dakika önce olanları düşününce bu çok saçmaydı. Isaiah'ın küçük kardeşinden... müdürün bana, Isaiah'a ve Cade'e daha az öğrencimiz olduğu için seslenmesine kadar-

Isaiah ve amcası arasındaki duygusal konuşmaya kadar. Her şey çok fazlaydı ama yine de gülümsemek istiyordum. *Arabamı almayın*. Sanırım müdürden hoşlandım.

Başı yere düşerken Isaiah'ın elleri belini buldu. Yüzü hâlâ bana dönüktü ve sırtındaki çıkıntılar sert ve gergindi. Bahse girerim gömleğini çıkarmış olsaydı, omuzlarındaki her bir kası sayabilirdim.

Ona doğru bir adım atarak, "Amcan... sıradışı biri" dedim.

Başını kaldırdığında Isaiah'ın ağzından keskin bir kahkaha çıktı. Omzunun üzerinden bana bir an baktı ve sonra arkasını dönmeye başladı. "Az önce tanık olduğun onca şeyden sonra söyleyeceğin şey bu mu? Amcamın... sıradışı olduğunu mu?"

Kollarımı gövdemın etrafına sararak omuz silktim. Havada bir soğukluk vardı ve tepedeki ateş beni ısıtmış olsa da, onsuz kesinlikle üşüyordum. "O sadece..." Ağzımdan yumuşak bir kahkaha döküldü. "Onu anlayamıyorum."

Isaiah ve ben artık birbirimizden sadece birkaç metre uzaktaydık ve sanki yıldızlara değecek kadar yüksek çam ağaçlarından oluşan bir çemberin ortasında duruyorduk. Gümüşü ay ışığı başımızın üzerinden süzülüyordu ve göz göze geldiğimizde bu aydınlık anın kısa sürdüğünü anladım. "Şu anda ne düşünüyorsun?" O kusursuz tenini göstererek başka tarafa baktı. "Dürüst olmak gerekirse bilmekten bile korkuyorum."

Dudağımı çiğnedim, ona doğru bir adım daha atmadan önce gözlerim yüksek elmacık kemiğinde bir delik açtı. "Sanırım Jack hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Isaiah'nın kafası o kadar hızlı bana doğru savruldu ki saç tellerinin yüzümün yanından geçtiğini hissettim. "Kardeşim hakkında daha fazla şey bilmek ister misin?"

Omzumu kaldırarak utangaç bir şekilde gülümsedim. "Senin için önemli birine benziyor."

"Öyle." Etrafımızda sessizlik uzanıyordu. Şenlik ateşinin cılız sesi, ormanın ilahileriyle birlikte dikkatimi çekti, ama çok geçmeden,

Isaiah ellerini indirdi ve ben de peşinden ağaçlık alana doğru yürümeye başladım.

Yürüdükçe sessizlik daha da uzuyordu. Ağaçlar daha kalabalıklaştı, dallar ve budaklar daha dağınıktı ve çıplak bacaklarımı kesebilirlerdi, ama Isaiah her zaman onları yoldan çekmekte hızlıydı, böylece kolayca geçebilirdim. Sonunda sessizliği bozduğunda hâlâ yürüyorduk. "Jack'ten kimseye bahsetmedim."

Göz ucuyla onu daha iyi görebilmek için bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken kaşlarım çatıldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü sevdiklerimi kendime yakın tutarım ve en çok onu seviyorum."

Isaiah yürümeyi bıraktı ve başını ağaçların arkasına doğru eğdi. Ben de aynısını yaptım ve dudaklarımdan kısa bir soluk çıktı. Kısa yürüyüşümüz sırasında etrafımızı saran uzun, heybetli ağaçlar artık gece gökyüzünün ışığını engellemiyordu. Milyonlarca küçük yıldız, sanki bizim için bir gösteri yapıyorlarmış gibi başımızın üzerinde parıldıyor ve ışıldıyordu. "Bu... çok güzel."

Sesi sertti. "Anlaştık." Yıldızlara doğru döndüm ve Isaiah'yı doğrudan bana bakarken yakaladım. Kalbim sanki uzanıp gökyüzündeki yıldızlardan birine dokunmuş gibi sarsıldı. Gözlerimi hızla kaçırırken yanaklarım ısındı.

Isaiah beni birkaç metre geçip sırtını kalın ağaç kütüklerinden birine dayadı ve kollarını göğsünde kavuştururken bir bacağına arkaya doğru attı. Aynı yerde kaldım, çok gergindim ve daha fazlasını yapamayacak kadar vücudumun her zerresine sızan sıcaktan bunalmıştım.

"Jack'i bilen tek insanlar Asiler ve tabii ki amcam." Ona bana bir şey söylemesine gerek olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama beni durdurdu. "Dokuz yaşında. Tıpkı bana benziyor, sadece aptal bir gülümsemesi ve dünyanın en iğrenç gözlükleri var. Harry Potter'a benziyor."

Ona doğru küçük bir adım attım. "Harry Potter kim?"

Sarsılırken koyu renk saçları başına döküldü. "Bana şaka yaptığını söyle."

Şimdi kollarımı göğsümde kavuşturma sırası bendeydi ve ona onaylamayan bir bakış fırlattım. "Sana zaten korunaklı bir çocukluk geçirdiğimi söylemiştim."

Ağaca tekme attı. "Bunu derhal düzeltmeliyiz." Beni işaret etmeden önce durakladı. "Ve eğer birine Harry Potter bağımlısı olduğumu söylersen, onlara yemek salonundaki masaların üzerinde çıplak oturmayı ne kadar sevdiğini söylerim."

Ağzım açık kaldı. "Yapamazsın!"

Bana meydan okurcasına kaşlarını yukarı kaldırdı ve ben de gözlerimi devirdim. "Her neyse. Kimseye söylemem." Yanından geçtim ve onun yerini aldım.

sırtımı ağaca yasladım. "Ama beni tehdit etmene gerek yok. Bana sadece kimseye söylemememi söyleyebilirdin ve ben de söylemezdim."

Yüzünde sinsî bir gülümseme kıvrıldı. "Biliyorum, ama o zaman kızardığını göremezdim."

"Kızardığımı görmek için çok karanlık."

"Doğru değil." Parmağıyla üzerimizde parıldayan yıldızları ve ayı işaret etti, ben de dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Jack'e dönelim," diye hatırlattım ona, hâlâ yanaklarımdaki sıcaklığın kaynadığını hissederek.

"Daha önce duymadığınız pek bir şey yok. Jack benim küçük kardeşim ve gerçekten sevdiğim tek şey o, ağabeyim dışında..."

Bekle. Onun da mı ağabeyi vardı?

İç geçirdi ve elini tekrar saçlarında gezdirdi. Ağabeyi hakkında konuşmak belli ki onun için zordu. "Artık ağabeyimle konuşmuyorum. Ama Jack... Gerçekten sahip olduğu tek şey benim."

Hiç tanımadığım ve muhtemelen hiç tanımayacağım bir çocukla empati kurarken hafifçe başımı salladım. Çocukken benim de sahip olduğum tek şey kardeşimdi. Eminim Jack onu çok özliyordur. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Babam beni buraya gönderene kadar öyleydi. Şimdi yalnız."

Başımı salladım ama önceki düşüncelerim önceki sorumu silip süpürünce kendimi durdurdum. "Bu yüzden mi burada kalmak konusunda bu kadar kararlısın? St. Mary's'de?" Yapbozun parçaları bir araya gelince öne doğru sıçradım. Cade, daha önce Isaiah'la yemek salonundan çıkarken Jack'ten bahsetmişti. "Onu koruyorsun." Boğazım düğümlenmeye başladığında cümlem fısıltıyla çıkmıştı. "Baban... baban kardeşini tehdit mi etti? Seni burada Bain'e göz kulak olman için mi tuttu?"

Bu çok saçmaydı. Değil mi? Ebeveynler çocuklarına böyle şeyler yapmazlar. Yaparlar mı? Daha önce söylediklerim aklıma geldi. *Bunun et ve kanla bir ilgisi yoktu... Bazı insanlar sadece kötüdür.* Her zaman Richard'ın Tobias ve bana karşı bu kadar acımasız olduğunu düşünmüşümdür çünkü biz onun gerçek ailesi değildik. Ebeveynlerin çocuklarına duyması gereken o koşulsuz sevgiye sahip olmadığı için bizi böylesine akıl almaz şekillerde cezalandırabiliyordu. Bizi Richard büyüttü. Sahip olduğumuz tek ebeveyn figürüydü ama bizi çocukları olarak görmüyordu. Hatta yeğenleri olarak bile görmedi.

Anne değildim, bu yüzden koşulsuz sevgi kavramını anlayamıyordum ve kendi annemin anıları o kadar bulanıktı ki emin olamıyordum ama ebeveynlerin çocuklarını her şeyden önce korumaları ve sevmeleri gerektiğinden oldukça emindim. Bunun gerçek hayattaki bir örneğini yaşamıştım. Anne, Richard'ın annesi, ona vurduğunda ve onu yere serdiğinde bile onu sevmişti. Benimle ilgili planlarını bilse bile onu sevmişti. Onu pek çok hatasına rağmen sevmişti.

Bu koşulsuz sevginin en iyi örneğiydi, ancak tüm ebeveynlerin böyle olmadığı açıktı. Daha önce haklıydım. Et ve kanın bununla hiçbir ilgisi yoktu. *Bazı insanlar sadece kötüydü.*

"Evet. Bu yüzden okuldan atılamıyorum. Küçük kardeşimi koz olarak kullanıyor."

Isaiah'ın cevabı beni ürküttü. Sıçradım ve kalçalarımın arkasını ağaç kabuğuna sürtmeye başladım.

İçimi yine bir şok dalgası kapladı ve bunun nedeninden bile emin değildim. Dünyada kötü insanların var olduğunu biliyordum, tıpkı her çocuğun sevgi dolu bir yuvaya sahip olmadığını bildiğim gibi. Büyürken sahip olduğum tüm sevgi, bunun sahte bir yorumuydu ve sevdiğiniz şeyleri kırmazdınız.

"Ben..." Tam Isaiah'ın gözleri benimkilere kayarken öne doğru bir adım attım. Başı eğikti ve kırılganlığı göğsümün içindeki ipleri çekiyordu. "Çok özür dilerim."

"Özür dilemesi gereken son kişi sensin. Şartlı tahliyemde bana yardım ediyorsun. Bir bakıma Jack'i güvende tutmama yardım ediyorsun."

Bir yanım ona anlaşmamızı unutmamasını söylemek istiyordu. Bana para ya da sahte kimlik vermek zorunda olmadığını. Ona yardım edeceksem karşılığında hiçbir şey istemiyordum. Sanki St. Mary'nin kötü çocuğu Isaiah Underwood'u ilk kez görüyordum. Artık onu farklı bir şekilde görüyordum. Kırılganlıklarını gördüm ve bu benim için her şey demektir. Bu onu gerçek yapıyordu.

Elbette ona bana ödeme yapmamasını ya da söz verdiği şeyi vermemesini söylemedim, çünkü bu benim de sahip olduğum her şey göz önüne alındığında delilik olurdu, ama söylemek istedim. Sadece anlaşmamız yüzünden bu işin içinde olmadığımı, ona her konuda yardımcı olabileceğimi bilmesini istedim.

St. Mary's her şeyi yanlış anlamıştı. Isaiah kudretli, kibirli, okulun hakimi kötü çocuk değildi.

Hayır.

Isaiah *iyiydi*. Ve koruyucuydu. Ve sadıktı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GEMMA

ISAIAH ve ben boş ormanda çok uzun süredir sessizce duruyorduk. Ona söyleyecek bir şey bulmak için kafamı yordukça tüylerim diken diken olmaya devam ediyordu. Ağzımdan kaçmaya çalışan sinir bozucu ve gereksiz özürden başka bir şey için.

Özür dileyecek bir şeyim olmadığını biliyordum. O buz gibi derinliklerinin ardında yatan her neyse benim hatam değildi ve muhtemelen benimle hiçbir ilgisi yoktu ama yine de üzgündüm. Kardeşini güvende tutmakla kendini gözden kaybetmek arasında sürekli bir savaş içinde olduğu için üzgündüm. Bu onun için çok ağır bir yük olmalıydı. Öyle olmalıydı. Tıpkı benim de Richard'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak ya da Tobias'ın nerede olduğunu öğrenecek kadar ona yaklaşmak arasında sürekli bir savaş içinde olmamın bana yüklediği gibi. Biri beni bencil hissettiriyordu ama diğeri kendi ölüm belgemi imzalamak gibiydi.

"Şenlik ateşine geri dönmek ister misin?"

Dikkatimi ayakkabılarımın altındaki dal ve yapraklardan uzaklaştırdığımda Isaiah'ın benden sadece birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Cevabımı beklerken kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı ve ben kendimi başımı hayır anlamında sallarken buldum.

Isaiah'ın alt dudağında sanki yeni yalamış gibi bir parlaklık vardı ve sırtımı yaslandığım ağaca daha da yasladığımı hissettim.

"Peki, o zaman ne yapmak istiyorsun? Okula geri mi dönelim? İkimiz de bunun tamamen saçmalık olduğunu bildiğimiz halde ders çalışıyormuş gibi yapmak için kütüphaneye mi gidelim? Amcamın arabasını test sürüşüne mi çıkaralım?" Kaşlarını salladı. "Sana araba kullanmayı öğretebilirim."

Ağzımdan ani bir kahkaha çıktı. "Kesinlikle hayır."

Bir dalın kırılmasıyla ikimiz de sola savrulana kadar dudağı kıvrıldı. Yaprakların hışırtısı hemen ardından geldi ve kalbim boğazıma kadar fırladı. Gecenin bir yarısı, karanlık bir ormanın içinde kapana kısılmışken bu sesleri neyin çıkarmış olabileceğine dair seçenekler gerçekten sonsuzdu.

Isaiah o kadar hızlı önümdeydi ki hareket ettiğini fark edecek zamanım bile olmadı. Eli ağzıma kenetlenirken vücudu bedenimi kapladı. Burnumdan nefes alıp veriyordum, çam ve onun topraksı kolonyasının kokusunu alıyordum, korku düşüncelerimi kaplamıştı ve gölgeler uzakta dans etmeye başlamıştı. Isaiah'ın alnı yavaşça benimkine yaklaşırken fısıldadı: "Sakin ol. Muhtemelen bir şey yoktur."

Sakin mi olayım? Bir ayı olabilir! Ya da... ya da SMC'den biri şenlik ateşinden gizlice kaçarak ne yaptığımızı merak ediyor! Ya da Bain! Bain ortaya çıkarsa çok endişelenecek değildim. Isaiah'ın yanında güvende olduğumu biliyordum. Bana bir şey olmasına izin vermezdi.

Diğer yönde bir dal daha kırıldı ve ikimiz de bir şey görünüp görünmediğini görmek için başımızı çevirdik. Bedenlerimizin üzerinde bir spot ışığı görevi gören yıldızlara ve aya tekrar baktım ve Isaiah ne söylediğini anlayarak başını salladı. Elini ağzımdan çekti ve beni ormanın içinde biraz daha ileriye çekmeden önce parmaklarımızı birbirine geçirdi. Çok fazla gürültü yapmamak için yavaşça yürüdük ve daha iyi bir kapsama alanına sahip iki ağacın arasına girdik. Nabzım derimin arkasında atarken ellerimiz bir arada kaldı. Omzumun üzerinden süzülen tedirginliği üzerimden atmaya çalıştım, çünkü en son ormanlık bir alanda koştuğum zamanı hızla hatırladım. Richard'dan olabildiğince hızlı koşarken dalların bacaklarıma batan keskin bıçak darbelerini neredeyse hissedebiliyordum.

"Gemma, rahatla." Ben burnumdan derin bir nefes alırken Isaiah elimi birkaç kez sıktı. "Korkacak bir şey yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Elini geri sıktım ve karnımda hafif bir çarpıntı hissettim. "Bunu biliyorum. Korkmuyorum."

Beni biraz daha kendine çekti, vücutlarımız çarpıştı. "Bundan emin misin? Nefes alıp veriyorsun..." Gürleyen göğsünden sessiz bir kıkırdama çıktı. "Boş ver."

Birkaç hışırtı daha duyana kadar kendimi ona karşı rahatlamış hissettim. Isaiah başımın üzerinden bakarken elleriyle belimi kavradı ve ben de etrafıma göz attım. Bir şeyin kıpırdadığını izlerken kaşlarım çatıldı ve ardından yüksek sesle bir şaplak ve bir kıkırdama geldi. *Kimdi o?*

"*Lanet* olası *Shiner*," diye mırıldandı Isaiah, seslerle yüzleşirken sırtım onun önüne gelecek şekilde beni çevirdi. Isaiah'nın nefesi kulağımın üzerinde süzülürken sıcaklığı daha da yakınlaştı. "Shiner şenlik ateşleri sırasında kızları buraya getirmesiyle tanınır. Bilmem gerekirdi."

Ve Shiner sanki bir işaretmiş gibi, "Hoşuna gitti mi bebeğim? Her zaman biraz kirli sevdiğini duymuştum."

Isaiah kahkahalarla arkamda titremeye başladığında gözlerim açıldı. Burada bir şeyler yapıyor olamazlar, değil mi? Değil mi?

"Ne..." Sallanan çimenlerin ve ağaç dallarının arasından iki karanlık gölgenin birbirleriyle ağır ağır hareket edişini izlerken gözlerim kısıldı. "Onlar ne... bekle. Onlar... mı?"

Shiner olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu gölge, ellerini küçük gölgenin omuzlarına koydu ve onu belinin altına doğru itti. Onun hareket eden figürünü ve beraberinde gelen sesleri duyunca kaşlarım daha da çatıldı. Bir hayvanın tıslamasına benzeyen bu sesin ardından Shiner, "*Sikeyim evet*," diye mırıldandı. Başını geriye eğerek uzun boynunu ve düz burnunun yan tarafını gösterdi. Gözlerimi kızın olduğu yere doğru kaydırduğымda nefes alışverişim öncekinden daha da hızlandı. Başının dalların küçük açıklıkları arasındaki hareketi yanaklarımın hızla kızarmasına neden olmuştu.

Isaiah beni biraz geriye çekti ve kulağıma fısıldadı. "Bu soruna cevap oldu mu?" Sesinde flörtöz bir şeyler vardı ama ben

algılayamadım bile. Önümde olup bitenlere çok odaklanmışım.

Gözlerimi Shiner'ın belinin altında başı sallanan kıza diktiğimde ağzım açık kaldı ve aniden midemde bir şeyler kıvrılıp bükülmeye başladı. Eli hızla kızın saçlarına gitti ve kalçalarını kıza doğru itmeye başladığında geri çekildim.

"Öyle mi..." Bakmadan duramıyordum. Gözlerim huşu içinde onlara yapışmıştı. Aşına olmadığım bir dünyaydı, buz gibi bir havuza parmağımı daldırıp hızla uzaklaşmak gibiydi. Bakmaya devam etmek istiyor muydum? Gitmeli miydik? Bu... özel değil miydi?

Isaiah saçlarımı omzumdan çekip kalın tellerin sırtımın arkasına düşmesine izin verirken eli karnımın üzerinde gezindi. "Burada takılabileceğimiz her türlü yer var Gem. Sadece yemekhane değil." Benimle alay etti ve göğsünün sırtımda gümbürdediğini hissettim. "Yani, evet. Dudaklarından hiç çıkmayan soruya cevap vereyim. Takılıyorlar."

Omurgamdan aşağı bir şimşek çaktı ve içimi çekti. "Oh" diye fısıldarken dudaklarımdan kesik kesik bir nefes çıktı.

Ben Shiner'ın hızla hareket eden kalçalarına bakmaya devam ederken Isaiah arkamdan durakladı. Temposu gittikçe hızlanıyordu ve başka tarafa bakmam gerektiğini biliyordum. Buraya bir kızla yalnız kalmak için gelmişti. Benim tarafımdan merakla gözetlenmek için değil.

"Şenlik ateşine geri dönmek ister misin? Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Nefesi boynumdaki hassas deriyi sıyırıp geçerken Isaiah'nın eli ön tarafıma yapışıp kaldı. Kendimi daha fazlası için başımı yana doğru hareket ettirirken buldum. Bunu neden yaptığımdan bile emin değildim, sadece tenimin üzerinde uçuşan kıvılcımların verdiği his hoşuma gidiyordu.

"Hayır," diye cevap verdim sessizce.

"Hayır mı?" Isaiah'nın hâlâ karnımın üzerinde duran eline baktım. Parmağını oynatıyordu, zar zor fark ediliyordu ama ben çok hiper-

Fark etmediğinin farkındaydı. Eteğimin kumaşının üzerinde bir daire çizmeye başladığını biliyor muydu? Göbek deliğimin hemen altına? Orada her şeyin ne kadar sıkı sarıldığını biliyor muydu? *Bu çok yanlış hissettirdi. Ama çok iyi.*

Başımı salladım, hızlı nefesleri kızarmış tenimde süzülürken boynum hâlâ yana eğikti. "Hayır. Ben... Ben..." Alt dudağımı yaladım ve tekrar duyduğum yasak seslere odaklandım.

"Sen ne?"

"Merak ediyorum," diye yanıtladım hemen. "Merak ediyorum."

Arkamdan Isaiah'nın yutkunduğunu duydum, sertliği kalbimin teklemesine neden oldu. Parmağı hâlâ yavaş, tembel daireler çizerek hareket ediyordu ama bir noktada eli bir şekilde kalçamın yan tarafına gitmişti.

"Merak mı ediyorsun?"

Shiner kızı yukarı çekip ağzını kızın ağzına yapıştırdığında içim alev alev yandı. *Vay be.* Bu çok yoğundu ve başka neler yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyordum. İzlemesi benim için çok yasak, karanlık bir şeydi. Ama daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Başka birinin hastalıklı arzuları için bir bodruma kapatılmışken neler kaçırdığımı görmem gerekiyordu. Başımı eğip kısa bir an için Isaiah'a baktım. İki ağacın arkasına saklandığımız için hava artık karanlıktı ama yine de gözlerine giden yolu buldum. "Ne yapıyordu? Bir saniye önce?"

Yüzündeki sinsi sırıtışı görünce arkamı döndüm. "Ona oral seks yapıyordu." Kaşlarım çatıldı. *Sakso mu? Tam olarak neydi bu?* Kelimeler üzerinde düşünmeye başlarken sessiz kaldım, ta ki Isaiah sessiz soruma bacaklarımı sıkımda neden olan bir ses tonuyla cevap verene kadar

"Onu emiyordu..." Isaiah'nın eli kalçama daha sıkı kenetlendi. "Ağzıyla."

Şok, karnımın en dibinden uçup gitti. "Oh." Dikkatim Isaiah'ın aniden kalçamın üzerinde zarıfçe dolaşmaya başlayan ve gömleğimin altından beni tahrik edecek kadar içeri giren eline geri döndü

Çıldırılmışım. Parmağının tenime değmesi kanımda minik yangınlar çıkmasına neden oldu. "Ve... bu iyi hissettiriyor mu? Bunu yaptığında?"

Ofladı, sıcak, pis nefesi bana kızgın kömür gibi değdi. "Evet."

Yeni bilgiyi kavrayarak başımı salladım. Shiner ve ortağına tekrar kilitlendiğimde gözlerim ormanın sivri dalları arasında gezindi. Shiner kızı hızla kaldırıp bacaklarını beline doladığında nabzım hızla yükseldi. Hızlıca hareket etti, onları ormanlık alanda daha da ileriye itti ve kızı bir ağaca yasladı. Yüzünü göremeyecek kadar karanlıktı ama uzun saçlarının karanlığa doğru uçtuğunu görebiliyordum. Shiner ona muhtemelen Isaiah'ın geçen gece bana yaptığına benzer bir şey yaparken onun nefes nefese inlemelerini duyabiliyordum.

"Gemma," diye tekrar fısıldadı Isaiah, beni vücuduyla aynı hizaya çekerek. "Şenlik ateşine geri dönmeliyiz."

Hayal kırıklığı göğsümü doldurdu. "Evet, haklısın. Haklısın."

İkimiz de hareket etmedik. Bunun yerine Isaiah'ın parmağı daha da hızlı çalışmaya başladı. Karnımda zar zor hareket eden uzun parmağı o kadar aşağılara iniyordu ki eteğimin bel bandının altından geçip külotuma değdi. Başım sert düzlemlerine yaslanırken kalbinin gümbür gümbür atışını hissediyordum. Toprak kokulu parfümü, bizden birkaç metre ötedeki çiftin sesleriyle birlikte duyularımı aşırı hızda harekete geçirdi.

"Değil mi-" Isaiah'nın diğer eli kalçamı daha da sıkı kavrayıp beni yerimde sabitlerken nefes nefese kaldım. "Müdür bize bu gece normal gençler gibi davranmamızı söylemedi mi?"

"*Mmhm.*" Aceleyle fısıldaması içimde derinlerde bir şeyleri uyandırdı. Etrafımda dönüp dudaklarımı onunkilere bastırmak yerine ayaklarımı yere sağlam basmak için her şeyimi verdim. Çünkü bedenim bana bunu yapmamı söylüyordu. Bana onu öpmemi söylüyordu. Ona dokunmamı. Bana dokunmasına izin vermemi.

"Bu..." Dudakları boynumun kenarına dokunduğunda nefesim kesildi. "Normal mi? Okuldaki şenlik ateşinden gizlice kaçmak için-"

"Kirli, pis şeyler yapmak için mi?"

"Evet... evet." Isaiah bir eliyle beni daha da sert bir şekilde kendine çekti, beni sabitledi, böylece vücutlarımız birbirine o kadar sıkıca yapıştı ki aramızda bir nefes bile süzülmedi.

"Okula geri dönmemiz gerekiyor Gemma." Ses tonundaki sertlik ve kalbinin atışı bana yalan söylediğini gösteriyordu. O da en az benim kadar burada kalmak istiyordu. Ben de elini tutup sinir yumağının olduğu yerden daha güneye itmek istedim. Bu, tamamen Cumartesi gecesi onun tarafından hayata geçirilen bir şeyden kaynaklanan düzensiz bir düşünceydi.

"Geri dönmek istiyor musun?" Shiner'ın kalçalarını ileri doğru sallayarak adını haykıran bir kızın içine girmesini puslu gözlerle izleyerek sordum. *"Aman Tanrım, Shiner. Sakın durma."*

"Isaiah beni o kadar sıkı kavradı ki yarın morluklarım olması muhtemeldi. Külotumun üstünü ileri geri kaydıran eli hareketsiz kaldı.

"O zaman neden geri dönmemizi önerdin?"

"Çünkü ellerimi senden uzak tutamıyorum." Isaiah'nın burnu çenemin yan tarafını o kadar yavaş ve sıkıcı bir şekilde sıyırdı ki, yapabileceğimi bilmediğim yerlerde zonklamaya başladım. Karnımda ani bir çekilme oldu ve onun itirafıyla midem alçaldı. "Burada durmuş, nefes nefese, ellerim üzerinde, çok fena bozmak istediğim bir masumiyetle çok *pis* bir şeyi izliyorsun." Dudakları hafifçe ağzımın kenarına dokundu ve elim istediğim yere çok yakın olan bileğine kenetlendi. "Ben iyi bir insan değilim Gemma. Kötü şeyler gördüm. Durduramadığım kötü şeyler, ama lanet olsun... sen iyisin ve seni mahvetmeyeceğim. Çizgiyi çoktan aştım ve-"

"Ve bana dokunmanı istiyorum, Isaiah. Yap o zaman." Hissettiğim diğer her şey yüzünden aşırı hızda olmasaydım, talebim karşısında şoka girebilirdim. "Eğer bir şey olursa, sadece bu gece için."

Dişleri kulağımı ısırırken hırladı. Yüksek sesle nefes aldım, sırtım kıvrıldı. Tenime öyle hızlı bir sıcaklık yapıştığını hissettim ki, ağaçların beni serinletmek için üzerimize bir esinti salmasını diledim.

"Bana böyle şeyler söyleme." Beni karanlık bakışlarıyla buluşturmak için etrafımda döndürürken ağır nefesi tenimde yankılandı. "Senin yanındayken kontrolümü kaybetmiş hissediyorum. Seninle yavaşça ilerleyip sana hak ettiğin şekilde davranabilir miyim, gerçekten bilmiyorum." Isaiah'nın avuç içleri yüzümü sararken parmakları saçlarıma daldı. "Ve bir şeyi anlamalısın Gemma." Ağzı benimkine dokunmaya o kadar yakındı ki neredeyse dilimde onun tadını alabiliyordum. Dudaklarımı yaladım ve o bir şekilde beni daha da yakınına çekti. "Sen gidiyorsun. Ben kalıyorum. Bu böyle sürmeyecek."

"Bunu biliyorum."

Başını salladı ve vücutlarımızı aynı hizaya getirdi. Aramızda bir sertlik olduğunu hissedebiliyordum ve bunun ne olduğunu biliyordum. Ama bu sefer beni korkutmuyordu. "Anlamıyorsun. Gitmene izin vermek istemeyeceğim. Özellikle de böyle devam edersek. Seninle her şey farklı."

Kalbimde onun sözlerini anlayan hafif bir çarpıntı vardı. Zaten öyle hissediyordum. Zaten St. Mary's'den ayrılmak istemiyordum ama ayrılmam kesinlikle hayati önem taşıyordu.

Başımı onunkine biraz daha yaklaştıırken titreyen ellerim Isaiah'nın beline düştü. *Normalmişiz gibi davranamaz mıyız? Sadece bu gece için? Sanki ayaklarının altında bir sürü yük olmayan iki gençmişiz gibi?*

Bunu yüksek sesle söylemedim ama onun yanındayken kim olduğumu unutmak *çok* kolaydı. Bu okulda bir an bile fazla kalırsa geleceği için endişelenen o temkinli kızı unutmak. Gerçekte kendimi bulmam gerekirken kendimi *kaybetmek* çok kolaydı. Ama korkulu düşünceler, engellemeler, hiçbir şey yoktu. Onunlayken sadece *hissettim*. Aklımın, kalbimin ve bedenimin ilk kez bir araya gelmesine izin verdim ve belki de böyle olması gerekiyordu.

Isaiah bana bakarken hiçbir şey söylemedi. Shiner ve kızın gittiğinden oldukça emindim çünkü kendi kalp atışlarım ve Isaiah'ın zor nefes alışı dışında tek bir şey bile duymuyordum.

"Bu çizgiyi isteyerek aştığımı bir kez kabul ettiğimde, geri dönmek benim için çok zor olacak Gemma. Bunu yapamam. Sana karşı çılgınca sahiplenici hissediyorum ve bu seni çok korkutmalı."

"Beni bırakma zamanı geldiğinde bırakmayacak kadar sahiplenici misin?" Kalbim boğazıma kadar fırladı ve beni, bana vermesini istediğim cevaba rehin tuttu. *Lütfen bana sadece bunu ver. Sadece bu gece için.*

Cevabı keskindi. "Hayır. Çünkü her ne kadar sahiplenici olsam da aynı zamanda koruyucuyum ve benden uzaklaşman senin yararına. Ve bunun gitmenin gerçek nedeniyle hiçbir ilgisi yok."

Birkaç dakika sessiz kaldım. Elleri yüzümün kenarlarından aşağıya inip kollarımdan aşağıya doğru yavaşça inerken parmaklarım tişörtünün etekleri boyunca uzanıyordu, titriyordum.

Yutkunduğu sırada ağzından çıkan soru dikkatimi çekti. "Peki ne olacak? Şenlik ateşine geri dönüp daha fazla bir şeye dönüşmeden bunu durduracak mıyız? Yoksa burada mı kalmak istiyorsun?"

"İşte," dedim gömleğini ellerimle kavrayarak. "Tam burada kalmak istiyorum. Seninle birlikte. Bunu yarın konuşmak zorunda bile değiliz. Sadece bu gece için olabilir."

Isaiah cevap vermedi. Bunun yerine elleri hızla hareket etti ve parmakları kalçalarımın saplanarak beni ortasıyla buluşmak üzere yukarı kaldırdı. Ağzı benimkinin üzerine indi ve öpücük beni sarstı. Sertti, dişlerimiz şakırdıyor, dili öne doğru dalıyor ve sanki onsuz aç kalacakmış gibi masumiyetimi yalıyordu. Başım dönüyordu ve bunun bizi savurup ormanın içinde tepinmesinden mi yoksa ağzının yaptıklarına bir tepki mi olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, bayılmıştım. Her bir parçasını sevmiştim.

Ormanda farklı bir alana ulaştığımızda geri çekildi. Yukarı baktığımda yıldızların ve ayın tekrar açıldığını gördüm ve başladığımız yere geri döndüğümüzü anladım.

"Sana yapabileceklerim saymakla bitmez, iyi kız."

Dişlerim dudağıma gömülürken içimi heyecan kapladı. Isaiah'nın gözleri, bacaklarım sırtına dolanmış bir şekilde ona doğru itilmiş olan orta kısma indiğinde beklenti hızla arttı. Bakışlarımız sadece bir saniyeliğine çarpıştıktan sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi, o kadar sıkıcı bir şekilde yalıyor ve keşfediyordu ki ondan *başka bir şey* düşünemiyordum. Onu her yerde hissediyordum. Kendimi onun sertliğine daha fazla iterken elleri vücudumda dolaşıyordu. *Çok iyi hissettiriyordu.* Elleri belime vururken homurdandı, titreyen bacaklarımı ormanın zeminine indirirken beni kendisinden uzaklaştırdı. Aramızdaki tüm boşluğu silerken ağırlığının altında çıtırdayan sopalar başımı geriye doğru eğerek ağacın sert kabuğuna yasladı. Yıldızlar ve ay başımızın üzerindeyken gözlerindeki bakışı görebiliyordum. Başparmağı alt dudağıma sürtünürken o buz mavisi daha da parlıyordu. "Açlıktan ölüyorum." *Ne? Şu anda mı?*

Nefeslerim aceleye gelmişti ve Isaiah beni göğüs kafesimin etrafından, sütyenimin hemen altından tuttuğunda daha da kesik kesik oldular. Elleri kıvrımlarımın üzerinde yavaşça gezinirken bir dizine kadar alçalmaya başladı. Ona baktım, çenem düşmüştü, tamamen ve tamamen kafam karışmıştı. "Ne... Ne..." Sıcak avuçlarından biri uyluğumun iç kısmını kavradığında yutkundum.

Parmağını kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken nefesi tenimi kapladı. "Seni şenlik ateşine girerken ilk gördüğümde, gelmeden önce neden üniformanı değiştirmediyi merak ettim." Dizimin hemen üstündeki deriye en yumuşak, en tatlı öpücüğü kondurmadan önce kıkırdadı. Her şey ısındı ve yerin hareket ettiğinden oldukça emindim. "Ama bunu yapmadığına gerçekten çok sevindim."

Tekrar yutkundum, dikkatimi vücudumun o kadar çok şeyi barındıran kısmının tam önünde duran ona vermeden önce yıldızlara baktım

Gerilimden yanacağımı sandım. "Neden?"

"Çünkü bunu yapmak benim için daha kolay." Kalçamda bir aşağı bir yukarı gezinen parmağı dizimin dibinden başlayıp yavaşça yukarıya, eteğimin altında kayboldu. Göz göze geldik ve karnım sıkıştı. "Bana güveniyor musun Gemma?"

Hızla başımı salladım, kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken dişlerimi sıktım. İç çamaşırlarımın üzerinden bana hafifçe dokunan parmağına karşılık verirken tembel gözlerle beni izledi. Başparmağını en karıncalı yerime hafifçe bastırduğında dudaklarım aralandı. "Seni tatmak istiyorum."

Kendimi sert ağaç kabuğuna geri ittim. *Bekle, ne oldu?* Isaiah'nın kolu bir an için sırtıma dolandı ve beni ağzına yaklaştırdı. "Hayır, bu doğru değil." Sonra her iki eli de beni tekrar kavradı ve bir ses çıkararak beni tamamen tahrik etti. "Seni tatmam *gerekiyor*."

"Ben... Ben bunu hiç yapmadım."

Isaiah gözlerini kapadı ve başı kaybolmadan önce "Güzel," diye fısıldadı ve ağzım bir anda açıldı. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü ağzından gelen sıcak ısı üzerime kapandı ve kalçalarım kendi kendine ona doğru büküldü. Isaiah'nın elleri daha yukarılara uzandı ve parmaklarını ince pamuğa geçirip ayak bileklerime kadar çekerek ormanın içinde bir yere fırlatışını hissettim. İç çamaşırlarımın çoktan gitmiş olması umurumda bile değildi, çünkü aniden çılgına dönmüştüm. Parmakları yumuşak tenime gömülürken, ağzı sıcaktı, merkezimi tekrar öptü, yaladı ve emdi.

Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Tamamen ve bütünüyle bedenimin nasıl kıvrılıp büküldüğüne ve zonkladığına odaklanmışım.

Isaiah'nın parmakları baldırımı omzuna koymak için bacaklarımdan birini bıraktığında dikkatim kısa bir an için dağıldı. Bir saniyeliğine eteğimin altından çıktı ve vahşi bir bakışla bana baktı.

Yüzünde evcilleşmemiş bir ifade. "Bundan sonra bir daha asla tatmin olamayacağım. Umarım bunu biliyordursun."

"*Sadece bu gece*" gibi bir şey mırıldandı ama açıklığa kavuşturmasını isteyemedim çünkü yine eteğimin altına daldı ve beni öyle sahiplenerek ağzına aldı ki haykırdım. Başım geriye doğru eğildi ve ellerim arkamdaki ağaç kütüğünün sert kabuğuna dolandı. İsaiah bacaklarımı daha da ayırdı ve kör oldum. Gözlerim kapandı; bedenim sarktı. Beni her yerimden öperken sıcak ağzının verdiği his çok fazlaydı. Sanki beni işaretliyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Kaygan dikiş yerimde gezdirdiği parmağının kayışını hissettim. Bu his beni nefessiz bıraktı ve daha fazlası için yanıp tutuştum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu da söyledim.

"İsaiah, daha fazla." Kalçalarım sallandı ve ben haykırırken parmağı merkezimi bularak hırladı.

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı beni emmeden ve sunabileceğim her şeyi yalamadan önce. Bu his her şeyi karıncalandırmaya başladı, ayak parmaklarım ayakkabılarımın altına doğru kıvrıldı ve parmaklarım ağacın kabuğuna o kadar şiddetle saplandı ki kesilebileceklerini düşündüm. "*Siktir*," dedi yalamalar arasında.

Dönmeyi durduramıyordum. Ağaçlar sallanıyor, rüzgâr üzerimizde esiyor ve İsaiah parmağını kıvrıp içime daha fazla soktuğu anda o heyecanı hissediyordum. Akıllara durgunluk veren, ruhları parçalayan, yıldızlarla bile eşleşmeyecek kadar parlak bir heyecan. Haykırdım, sesin benden geldiğini sonradan fark ettim. İsaiah emdi ve yaladı, ben nefesim kesilene ve doyana kadar şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem duyguyu yaşadım. Bir noktada, bacağıma yere indirilmişti ve içimden bir sarsıntı geçerek İsaiah'ın gözlerinin kararmasına neden oldu. Dizlerinin üzerinden kalkar kalkmaz alanımı doldurdu, kolunu belime doladı ve beni vücuduna çekti. Sertliğini aramızda hissettim ve başım karnıma bastırılmış olana bakmak için aşağı doğru eğilmeye başladı, ama çenemi yakaladı ve başını salladı.

"Kendime güvenmiyorum."

Kaşlarım çatıldı, hâlâ kelimeleri bile oluşturamıyordum. İçim jöle gibiydi ve kalbim normale dönmekte zorlanıyordu. Yine de damarlarımdan akan arzuyu hâlâ hissediyordum. Isaiah'nın az önce bana verdiği o anlık sessizlik, kafamdaki tüm endişe verici düşünceleri silmeye yetmişti. Az önce bana ne verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ne vereceğime dair hiçbir fikrim olmasa da ona bir şeyler vermek için tekrar aşağı bakmaya gittim ama çenemdeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Eğer aşağıya bakarsan, kıyafetlerinin geri kalanını yırtar ve seni burada beceririm Gemma ve bu... çok fazla, çok hızlı. Bu kesinlikle çizgiyi aşmak olur."

Yüzüm alev alev yanıyordu, sözlerini bu kadar... *davetkâr* bulduğum için neredeyse utanıyordum. Bunu istiyor muydum? Cevap basitti. *Evet, istiyordum.* İstiyordum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu beni korkutmadı bile. Korkutmalıydı ama korkutmadı. Tıpkı Isaiah'ın bana karşı sahiplenici hissettiğini söylemesinin beni korkutması gerektiği gibi, ama ben de onun hakkında böyle hissediyordum. Daha önce St. Mary's'in onu böylesine kibirli ve kalpsiz bir insan olarak etiketlemesine karşı ani bir öfke patlaması yaşadım. SMC'nin neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı halde ona bu kadar sorun çıkarmasına. Ne yapmakla görevlendirildiğini. Kendimi koruyucu hissettim. Hiç kimseye karşı korumacı hissetmemiştim. Tobias'a bile. Tobias her zaman beni korurdu, tam tersi değil.

Isaiah daha önce bana kendisinden bir parça verdi. Küçük kardeşine duyduğu acı ve öfke dalga dalga yayılırken tamamen ve tümüyle çıplaktı. Bu kadar kişisel bir konuda amcasıyla benim önümde rahatça konuşacak kadar bana güveniyordu.

Ve içimde ona bir şeyler vermek isteyen gizli bir parça vardı.

Özellikle de şimdi.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ISAIAH

SON BİRKAÇ gün işkenceden başka bir şey değildi.

Pazartesi günkü  enlik ate inden ve sonrasında olanlardan sonra tek d   nd   m Gemma'yı a zıma almaktı. Teninin her santimini. Onu daha da yozla tırmak istiyordum. Dizlerimin  zerine çökmek, onları ormanın toprakla kaplı zeminine dayamak ve onu defalarca dilimle becermek istiyordum.

Ama bunun yerine, bizden birkaç metre ötede bulduğum i   ama ırını ona geri verdikten sonra, onu hemen odasına götürdüm çünkü bana tam olarak farkında bile olmadığını bildiğim o sık beni bakışlarını atmaya devam ediyordu ve eğer o ormanlık alanda tek ba ımıza kalsaydık, onu sikerdim. Sonunda ne olacağını biliyordum ve bu olamazdı. Henüz olmazdı. Muhtemelen hiçbir zaman.

Kızların salonundan çıkıp odama döndüğümde yata ıma uzandım ve Cade'in  enlik ateşi sırasında Bain'in bir şeyler yapıp yapmadığını bana bildirmesini bekledim ve onun sözlerini dikkatle d   nd  m: *Sadece bu gecelik.*

  ten i e, daha fazla gece olacağını biliyordum. *Olmak zorundaydı, değil mi?*

Bu kaçınılmazdı çünkü birlikte olduğumuzda ikimiz de geleceği göremiyor gibiydik. Korkular ve endişeler  arpıtıldı.

Aslında, geleceğim ona çok benziyordu ve hala dilimde onun tadını aldıktan sonra gözlerimi kapatmadan hemen önce kendime *hayır* dedim. Kendime bu küçük kelimeyi defalarca söyledim ve ertesı gün onu görene kadar her şey yolundaydı.

  phelendi im gibi bana bakmaktan çekinmedi. Benden kaçmadı.

Aslında, sanat sırasında, ayakta durmak için yer de i tirdi inde, g nl   n  sıkıca g  s ne çekerek omzunun üzerinden bana baktı ve

Masum ama *çok* davetkâr bir gülümseme ve aletim sertleşti.

Eğer Bain dün gece yine lanet olası daireler çizmeye gitmemiş olsaydı, İngilizce 4 ödevimi bir kenara ittiğim için beni azarladıktan sonra Gemma'nın bacağının benimkine sürtündüğü yakın ve kişisel ders seansımız sırasında onu öperdim. Onu öpmekten çok daha fazlasını yapardım.

Ona Bain yüzünden gitmek zorunda olduğumu söylediğimde, yüz hatlarında bir şeyin parladığını gördüm.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Belli belirsizdi ama ben gördüm. Özel dersimizin bitmesini istemiyordu.

Kalan dokunuşların kaybolmasını istemiyordu.

Kendisinde de bir utangaçlık olsa bile, Pazartesi günü olanlar hakkında lafi dolandırıp durmak istemiyordu.

Çizgiyi aşmak için üzerime düşeni yapıyordum, çünkü sözleri kafamın arkasında sessizce duruyordu. *Sadece bu gece için*. Asilerin uyarıları ve benim korkunç geleceğimle birlikte oturdular, ama bütün gün ona bakmak ve ona dokunduğumda hissettiklerimi hatırlamak bana *gerçekten* ağır geldi.

Tıpkı dizüstü bilgisayarının üzerinden bana bakmak için başını kaldırıp durması gibi.

Yarın gece onunla özel ders veremeyecektim.

Büyük rakibin deplasman maçıydı.

Genellikle deplasman maçlarından keyif alırdım çünkü Bain hakkında çok fazla endişelenmeme gerek yoktu. Her zaman hallederdim. Ama yarın Temple'da olmak, göz göze geldiğimizde Gemma'nın yanaklarındaki sıcaklığı göremeyeceğim anlamına geliyordu. Bakışları bu lanet masanın öbür ucundan ağızda oyalanırken dudağını dişleyişini izleyemeyecektim. Çizgiyi tekrar geçip geçmemem gerektiği konusunda kendimle tartışamayacaktım ya da burada oturup onun da çizgiyi geçmek isteyip istemediğini anlamaya çalışamayacaktım.

Birkaç dakikada bir bana bakmaya devam ediyordu ve onu her yakalayışında içim ısıniyordu. Yazarken daha da öfkeleniyordu, ama kafamın arkasında devam eden pişmanlık ilahilerini dinlemek yerine ona baktım. Parmakları sonunda yazmayı bıraktığında ve dizüstü bilgisayarı kapattığında masayı ters çevirip her şeyin canı cehenneme dememe dakikalar, hatta belki saniyeler kalmıştı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bildiğim bir sonraki şey, ayağa kalktığı, hala o lanet olası okul üniformasını giydiği ve elini benimkine koyduğuydu. Avucunun yumuşaklığı benimkinde kutsal bir his uyandırıyor. Sanki ona dokunmayı hak etmiyormuşum gibi. Kütüphaneden çıkıp koridora doğru ilerlerken sanki beni gerçeğin yakınından bile geçmeyen bir şeye topraklıyordu.

Pazartesi günü onun önünde kendimi kaybedip babamı öldürmekle tehdit ettikten sonra bana farklı bir gözle bakmadığı için aniden içimi bir değersizlik duygusu kapladı. Hatta şimdi bana daha dikkatli bakıyordu. Sanki anlamış gibi.

Ve başımı bacaklarının arasına daldırmadan önce ona bir çıkış yolu göstermeye çalışmışım. Onu okula ve şenlik ateşine geri dönmeye zorlamaya çalıştım ama o benimle kalmak, beni yargılamadığını ve korkmadığını göstermek için çok mücadele etti. Bu onun hakkında çok şey anlatıyordu. Gerçekten öyle. Ve belki de bu yüzden son iki gündür kendimi dizginleyebiliyordum. Belki de içten içe onun gitmesine izin vermenin son derece zor olacağını biliyordum, çünkü sonunda gitmesine izin vermek zorunda kalacaktım. Ne olursa olsun.

"Nereye gidiyoruz?" Beni hâlâ gitmek istediği yöne doğru çekebilecek kadar ona yetişerek sordum. Kütüphane kapıları kapalıydı ve sokağa çıkma yasağı geçtiği için koridor karanlıktı.

Ağzını yumuşak bir gülümseme kaplarken kızarmış yanakları yeniden ortaya çıktı. "Göreceksin."

Onunla birlikte yürümeye devam ederken şüpheliğimi belli etmedim. Cevapsız mesajım olup olmadığına bakmak için telefonumu bir kez çıkardım, ama hiçbir şey yoktu

Bu da Bain'in bu gece sinsi davranmadığı anlamına geliyordu. Jack'ten mesaj bile almadım. Dün *annemizden kaçma* olayından sonra iyi olduğundan emin olmak için kontrol ettiğimde kısaca mesajlaşmıştık ama o zamandan beri ondan haber almamıştım. Yarın maça giderken babamı arayıp nerede olduğunu öğrenmek istediğimi aklıma not ettim. Pazartesi gecesi Gemma'dan ayrıldıktan sonra onu arayacaktım ama bunu yapmadan önce öfkem tamamen yatışana kadar beklemem gerektiğini biliyordum. Asıl yapmak istediğim şey, annemiz kriz geçirirken Jack'i Mary'siz yalnız bıraktığı için boğazını yumruklamaktı.

"Isaiah?" Gemma'nın tatlı sesi dikkatimi dağıttı. "İyi misin?" Ellerimize bakarken doe'ye benzeyen gözleri içime işledi. Elini hızla bıraktım ve zonklayan elimi vücuduma yaklaştırdım.

"Kahretsin, özür dilerim." Öfke yüzeyin altında, suçluluğun hemen altında kaynıyordu. "Elini incittim mi?"

Elini uzatıp avucunu benimkine dayadığında ve parmaklarımızı iç içe geçirdiğinde beni tekrar şaşırttı. "İyi misin? Ne düşünüyordun?"

Sanat odasının hemen önünde, aynı yerde dururken ağır bir nefesin göğsümden çıkmasına izin verdim. "Hiçbir şey. Ve şu anda hiç olmadığım kadar iyiyim." Ve bu doğrudu.

Gemma cevabımı bir süre düşündükten sonra başını salladı, parlak saçları omuzlarına dökülüyordu. "Ben de." Sonra topuklarının üzerinde döndü, sanat odasının kapısını açtı, koridorun her iki ucuna da baktı ve bizi içeri soktu.

Boya ve kil kokusu duyularımı doldurdu ve açıkçası bu beni biraz kızdırdı çünkü şimdiye kadar tek koklayabildiğim oydu. Bacaklarına baktım, geçen geceki tadını hatırladım. Bu düşünce aklımdan hiç çıkmıyordu. Tatlı bir şey tattığım an

Yemekhaneden çıkarken onu düşündüm. Eğer bir başkası da benim gibi onun tadına bakarsa, bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

Kapı arkamızdan kilitlenirken Gemma'nın eli benimkini bıraktı. Işığı açmak için hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine, okulun ilk gününde onu içine çektiğim malzeme dolabına doğru yürüdü ve omzunun üzerinden baktı. "Hemen döneceğim."

Başımı salladım ve Bayan Fitz'in masasının ucuna oturmadan önce gözden kaybolmasını izledim, beni burada otururken görse muhtemelen azarlardı ama öğretmenlerin çoğu, görevleri olmadığı sürece gece için gitmişlerdi.

Birkaç uzun saniye sonra Gemma elinde bir şey tutarak malzeme dolabından geri çıktı.

"Bu da ne?"

Yumuşak ifadesi benimkini yakaladı ve göğsüme hızlı bir yumruk indirdi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Gardını almıştı. O kadarını söyleyebilirim. Kestane rengi saçları yüzünün önünde sallanıyor, pencereden giren ayın hafif gümüşü ışıltısını yakalıyordu. Kâğıt parçasıyla oynarken küçük elleri titriyordu.

"Gem?" Ona doğru bir adım atarak sordum. "Bana her ne göstereceksen, göstermek zorunda değilsin."

Yeşil gözleri beni bir kez daha etkiledi. "Sana göstermek *istiyorum*." Yutkunurken parmaklarını ileri geri hareket ettirdi. Gemma ve ben artık şampuanının kokusunu tekrar alabileceğim kadar yakındık ve ona bakarken içimde garip bir his uçuştı. Midem düğümlendi ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Gemma kâğıdı çevirdi ve bana doğru çevirdi. Gözlerimi yüzünden ayırıp neredeyse ağlamasına neden olacak kadar güçlü hissettiği şeye bakarken alt dudağı titredi.

Bunu yaptığımın farkında bile olmadan, soluk kâğıdı sıkıca kavrayan ellerini tuttum. Parmaklarımızdan bir kıvılcım uçtu ve biliyordum ki

onu da hissettim. Gözlerim sonunda onun çizdiğini varsaydığım sanat eserini görmeye alışırken parmağım yavaşça onunkinin üzerinde gezindi.

İnanılmazdı. Detaylar hayret vericiydi. O kadar şaşırtıcıydı ki dikkatimi başka yöne çekemiyordum. Başımı daha da eğdim, kaybolması için başımı salladığımda bir parça siyah saç gözlerimin içine düştü. Bana bakan çocuk bizden biraz daha genç görünüyordu. Jack'in yaşına daha yakındı. Güçlü bir çenesi ve çok tanıdık gözleri vardı. Düz burnunun üzerinde belli belirsiz bir çil çizgisi vardı ve gözlerinin altındaki gölgeler o kadar rahatsız ediciydi ki konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım.

"Kim bu?" Sonunda kendimi toparlayıp Gemma'ya bakarak sordum. Umutsuzca emmek istediğim alt dudağı ağızına doğru çekilmişti. Gözlerimiz çarpıştığında kim olduğunu hemen anladım. Onun kardeşiymiş. İkizi.

Kâğıdı göğsüne doğru çekerken sesi titriyordu. "Benim de bir kardeşim var."

Elbette bu bilgiyi amcamdan biliyordum ama Gemma'nın bunu bilmesini istemiyordum. Bana karşı dürüst davranıyor ve sırlarından birini veriyordu ve ben de buna çok değer veriyordum.

"Bir ikiz."

"İkiz mi?" Masaya geri oturup ona aradığı boşluğu vererek sordum.

Küçük gövdesini çevirerek kâğıdı karşımdaki masanın üzerine bıraktı. "Evet. Adı Tobias."

Soru içimi tırmaladı, tıpkı onun farkında bile olmadığından emin olduğum cevap gibi. En azından yüzeyde. "Peki o nerede? Neden o da burada değil?"

Gemma yavaşça arkasına döndü, gözlerindeki yeşil akmamış gözyaşlarıyla parlıyordu ve sahip olduğumun farkında bile olmadığı bir içgüdüyle kollarımı ona sarmak için neredeyse masadan uçuyordum. "Bilmiyorum. Onu dört yıldır görmedim." Dört yıl mı? Eğer Covens'ta o kadar uzun süre kaldıysa... *kahretsin*. Benim

Ellerim kucağında kenetlenmişti ve Gemma'nın duruşumdaki korkuyu hissetmemesini umuyordum. Ben bir şey söyleyemeden tekrar konuştu. "Yine de iyi olduğunu biliyorum. Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum."

Bu dikkatimi çekti. Ona kilitlenmiş, eteğinin kenarıyla nasıl oynadığını izliyordum. "Bunu nereden biliyorsun? Onunla konuştun mu?"

"Hayır." Ses tonundaki titreme beni kesti. "Sanırım..." Omuz silkti. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece hayatta olduğunu biliyorum. Buna ikiz olayı diyebiliriz sanırım." Küçük bir gülümseme belirdi ama aynı hızla kayboldu.

Bir an düşündüm, gözleri odanın her yerinde gezinirken ona bakmaya devam ettim. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Amcasının bir pislik olduğu gerçeği olmasa, St. Mary's'den ayrılmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu şimdi anlıyordum. "Bu yüzden mi gidiyorsun? Onu bulmak için mi?"

Umarım öyle değildir. Çünkü onun Covens'te olduğuna dair bir önsezisi varsa ve hiç tereddüt etmeden oraya gittiyse? Onu geri vermezlerdi.

Gözleri daha da parlarken titrek bir nefes etrafımda süzüldü. Öfke, korku ve sanırım acının karışımı narin yüz hatlarına kazınmıştı ve etim kemiklerimden çekiliyormuş gibi hissediyordum. Eğer ağlarsa, gözyaşlarını yok edene kadar bu dünyadaki her binayı, her insanı, yaşayan her şeyi parçalara ayırırdım. Eğer bu onu mutlu edecekse, kardeşini bulmak için Covens'ı tuğla tuğla, insan insan yıkardım. Eğer bu kalabileceği anlamına geliyorsa.

O kalamaz, Isaiah.

Sesi kafamdan kovdum ve kendimden emin iki ayağımın üzerinde doğruldum. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve gözyaşlarından uzak kalmasını umduğum sıcak yanaklarına tutundum. Az önce aklımdan geçen her şeyi ona anlatmaya hazırdım. Onu gülümsetmek, kafamı allak bullak eden gözlerindeki ışığın geri gelmesini sağlamak için her şeyi yapacağımı söylemeye hazırdım ama o bileklerime tutunurken gözlerini sımsıkı yumdu. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum." Başını salladı ve karnım yere çarptı. Bu

Garip. On sekiz yıllık varlığım boyunca hiç böyle hissetmemiştim ama aramızdaki bağı hissediyordum. Duyguları elle tutulur gibiydi; acı, korku. İçimde hissediyordum ve bu beni parçalıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından hoşlanmıyordum. Ve özellikle de onun sorunlarını ortadan kaldıramıyor gibi görünmemden hoşlanmıyordum. Sesi titredi ve birdenbire onun içine hapsoldum. "Sadece senin bana yaptığın gibi ben de sana kendimden küçük bir parça vermek istedim. Hissettiklerinde yalnız olmadığını bilmeni istedim. Hayat bizim için kolay görünmüyor."

"Hayır, değil," diye onayladım, parmaklarım yumuşak saçlarında geziniyordu. Kanım yeniden ısınmaya başlamıştı ve dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. Tutku tüm sinir uçlarımı yalıyordu ve tek istediğim onu tüketmekti. Her şeyini. Aklını, bedenini, ruhunu ve hatta kalbini. Gemma lanet olası Richardson dünyanın merkezi haline gelmişti. Ve onun hiçbir fikri yoktu. Dudaklarımız yakınlaştı ve bana baktı. "Senin sorunlarını alıp benim yapmak istiyorum Gemma." *Bunu söylememeliydim. Ne yapıyordum ben?*

Parmakları tenime batıyordu ve keşke bunun, onu sahiplenmek için yaslandığı masanın üzerine yatırmak istememe neden olduğunu bilseydi. "Hayır," diye tersledi. "Bunu sana benim sorunlarımı senin sorunların haline getirmek için söylemedim. Ben sadece..."

"Bana kendinden bir parça vermek istedin."

Başını salladı, bedenini benimkine yaklaştırdı ve alnını göğsüme yasladı. Kalbimin atışını, kasların kaburgalarımın sert düzlemlerinden sekerek bedenimden çıkıp onunkine girmeye çalışmasını duyabildiğinden emindim. "Yapabilirsin, biliyorsun. Bana tüm dertlerini anlatabilirsin," dedim ve ellerimi saçlarından çekip ona sararak sıkıca kavradım. *Lanet olası geleceğin canı cehennem.* "Eğer sorunlarını çözmemi istiyorsan, çözerim Gemma. Beni kışkırtma."

Ağzından küçük, hafif bir kahkaha süzüldü. "Bazı sorunların tek bir çözümü vardır ve sen bana bu konuda yardımcı olma yolunda ilerliyorsun bile."

Bu doğru değildi. Sorunun ne olduğunu biliyordum. Ya da bir kısmını. Yargıç Stallard'ı ikiye ayırıp cesedini Pasifik Okyanusu'na atmaya hazırdım.

Gemma ve ben karanlık sanat odasında birlikte durduk, o kadar uzun süre birbirimize sarıldık ki kollarım uyuştı. Hareket etmeye hiç niyetim yoktu ama telefonum cebimde titredi ve gerçeklik bir kasırga gibi geri geldi. Ben telefonumu çıkarıp ekranı okurken Gemma benden ayrıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, aydınlığa bakarak.

İçimi çektim. "Evet, sadece Cade aradı ve Bain'in odasından çıktığını söyledi ama görünüşe göre Bethany'nin odasındaymış."

"Ellerini ondan uzak tutamayan sarışın mı?" İğrenmiş görünüyordu ve ben de kahkahalarla güldüm.

"Bain'i takip ediyoruz, değil mi?"

Kızarmış yüzünde bir anlık bir gülümseme daha belirdi ve dudaklarımın kalkmasına engel olamadım. "Sadece elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum. O bana bakmayı seviyor, ben de ona bakıyorum."

Bir hırıltı çıkarırken beynimi dürten sıkıntıyı fark ettim. Bain hakkında konuşmak istemiyordum. Aslında, ikimizin de hayatının gerçekliğiyle ilgili hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum, çünkü bunun beni uzaklaştıracağını biliyordum.

"Bir fikrim var," dedim, kollarını bırakıp yavaşça malzeme dolabına doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden ona nazlı bir sırtış attım.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra kollarını yavaşça kavuşturdu. "Bir fikir mi?"

Kapının arkasında kaybolmadan önce başımı salladım ve sonra kolumun altına sıkıştırdığım bir kutu kömür ve kalın bir kağıt parçasıyla tekrar dışarı çıktım. Kalın kirpikleri yanağına değerken gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Özel ders mi?"

Bu kez Gemma, Bayan Fitz'in masasına zıplayarak bacaklarını aşıya sarkıttı. *Mükemmeldi*. "Ve bunun için sanat malzemeleri mi gerekiyor? Şimdi birdenbire sana sanat dersi mi vermeye başladım?"

Durakladım, bir şövaleye doğru yürümeden önce kağıdı uzattım ve önüme koymak için yerde sürükledim. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, evet. Bu bir sanat dersi olabilir."

Gemma dudaklarını bir an için ağzına götürerek gülümsemeye çalıştı. "Tamam."

Onunla birlikteyken her zaman olduğu gibi içimi bir sıcaklık kapladı ve o St. Mary's'e girene kadar içimin bu kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim bile. Hayattan kopmuştum. Bana bir şeyler yapıyordu. "Tamam," diye tekrarladım, kabul etmesine şaşırmıştım. Ona doğru yürüdüm, onu kalçalarından hızla yakalamadan önce sadece birkaç santim uzakta durdum. Gözleri genişlerken yumuşak bir nefes aldı. "Önce," diye başladım, kışını kendime doğru çektim, böylece ortası benimkiyle kısa, kışkırtıcı bir saniyeliğine birleşecekti. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Masum bir tavırla bana baktı ama masanın ışığını yaktığımda alevlerin yükseldiğini gördüm. Son iki gündür körüklediğim aynı lanet ateş.

"Sanki başımı tekrar kalçalarının arasına sokmamı istiyorsun." *Çünkü yapardım. Sikerim.*

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, bacaklarının derisi kotunun kenarlarında bir delik açıyordu. "Ve ikincisi," diye fısıldadım, saçlarını omzunun arkasına iterek. "Seni çizebilmem için poz vermen gerekiyor."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve bu benim içime hızlı bir yumruk gibi indi. "Bana poz mu vereceksin? Çizebiliyor musun Isaiah?"

Ellerimi yavaşça kalçalarında gezdirirken kaşlarımı kaldırdım, pürüzsüz bacaklarının avuçlarıma verdiği hissin tadını çıkarıyordum. "Çok eğitilmiş öğretmenimden duymak ne kadar cesaret kırıcı bir şey."

Yüksek sesli bir kahkaha onu terk etti ve odayı yan yatırdı.

"Bunu yeterince yapmıyorsun." "Neyi?" diye sordu.

"Gül." Dudağımı yaladım, şimdi onu belinin arkasından kavradım ve yavaşça masanın üstüne sırt üstü yatırdım. "Ve söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ses olabilir." *Onun küçük zevk inlemelerinin yanında tabii ki.*

Gemma yanakları kalkarken gözlerini kaçırdı. "Isaiah Underwood'un bu kadar tatlı dilli olduğunu kim bilebilirdi?"

Mırıldandım, çenesini hafifçe kavradım ve şövaleme doğru eğdim. "Keşke kafamdaki düşünceleri duyabilseydin."

Kâğıt ve kömürün yanına geri dönerken gözlerini devirmesi sırtımda neden oldu. Gemma öğretmen masasının üzerine uzanmış, lambanın yumuşak ışığı vücudunu okşarken içini çekti. "Gerçekten mi? Böyle yatmamı mı istiyorsun? Sırt üstü yatıp... sana bakmamı mı?"

Keşke bu *haliyle* ne kadar ateşli görüldüğünü bilseydi. Gözlerimi onun eğlenen yüzünde gezdirdim. Dudaklarında *beliren* küçük gülümseme o kadar masumdu ki, aklımdan geçen cinsel düşünceler için *neredeyse* kendimi suçlu hissedecektim. Biraz doğrulup dirseğini masanın üzerine koydu ve başını avucunun içine aldı. "Bu çok saçma."

"Sen bana böyle gülümserken öyle olduğunu sanmıyorum." Göz kırptım, o da usulca iç çekti.

"Peki, tamam. Ama sık sık çizim yapan biri olarak, böyle yalan söylememe ne dersin? Ne de olsa ben senin öğretmeninim." Gemma okul ceketini çıkarıp sadece beyaz bluzunu bıraktıktan sonra masanın üzerinde kendini düzeltti. Yarı yan yarı sırtüstü yatıyordu. Sonra yavaşça başını arkaya yasladı ve narin çenesini bana doğru eğdi, kahverengi saçları omuzlarının arkasından sallanıyor, kalp şeklindeki yüzünü öyle mükemmel bir şekilde çevreliyordu ki tek yapabildiğim ona bakmaktı. Gözlerine. Gözlerinin parlak yeşili puslu bir odada bir şekilde canlanıyordu. Burnunun mükemmel ucu ve öne çıkmak için üzerinde en ufak bir renge bile ihtiyaç duymayan yontulmuş dudakları. Gözlerim geçmişe kaydı

Çenesi ve boynunun çukur kısmı neredeyse dişlerimi geçirmem için yalvarıyordu.

Onun kıvrımlarına ve Gemma gergin bir şekilde kıpırdamadan önce çok uzun süre üzerinde oyalandığım iki mükemmel büyüklükteki tümseğe bakmaya devam ederken aletim sertleşiyordu. Beni bakarken yakaladığını çok iyi bildiğim için gözlerimi kaçırdım.

"Tamam, hadi başlayalım, olur mu?" Gemma bana kıkırdadı ve ben de tuvalin üzerinden yukarı baktım. "Gülmek yok, yoksa beni mahveder."

Tekrar güldü. "Bitirdiğinde bunun neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım özel ders verme becerilerim yeterli olur."

"Şşşt," diye gülümseyerek sustum. "Ben... yaratıyorum."

Duruşunu biraz yumuşatırken dudakları birbirine dolandı ve bir kahkahayı zapt etti.

Üzerine gereğinden fazla kömür bulaşmış kalın kâğıda onu çizerken birkaç dakika geçti. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunun Gemma'ya ve vücudunun üzerindeki en küçük dalgalanmalara dikkatimin tamamen dağılmış olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ona bakmanın yarısında, onu tekrar güldürmek için sadece bir çubuk figürü çizmeye karar verdim, ama ona bir kez daha baktığımda gözleri kapalıydı ve ciğerlerimdeki tüm nefes emildi. Çok *güzeldi*.

Minik göğsü yavaşça inip kalkıyor, yana doğru bükülmüş bacağı daha rahat bir şekilde düşüyor ve kalçasının üzerinde güzelce duran eli, gözleri kapalı bir şekilde yayılıyordu. Gemma o kadar güzeldi ki nefesimi kesmişti. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. *Gerçekten* bakmaktan bahsediyorum. Kısa bir bakış değil, yanlılıkla fakültenin önünde onu öpmek için geri adım atmak zorunda kalmadan önce dudaklarına hızlı bir bakış değil. Hayır. Demek istediğim, hiçbir engel olmadan ona gerçekten baktım. Dünyayı durduran bir şeydi. O sadece seksi ya da ondan etkilendiğim için becermek istediğim biri değildi... O daha fazlasıydı. Güzellik saçıyordu ve dürüst olmak gerekirse bu beni biraz huzursuz hissettirdi.

Cade, Journey'i gördüğünde böyle mi hissetmişti? Eğer öyleyse, ona bu durumla ilgili söylediğim her şeyden pişmanlık duydum. Her şey için.

Karakalemi şövalenin üzerine bırakarak ellerimi pantolonuma sildim ve ona doğru yürümeye başladım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu, sokağa çıkma yasağı saatler önce başladığından herkes muhtemelen yataklarına girmişti. Cade bir kez daha Bain'in odasına döndüğünü ve oda arkadaşının onun yatağında uyuduğunu teyit ettiğini bildiren bir mesaj atmıştı; şu anda umurumda değildi. Görevimin başında kalmakta her zamankinden daha da zorlanıyordum. Bunun bir kısmı önümde yatan kahverengi saçlı kızla, bir kısmı da babamın Jack'i terk etmesinden dolayı hâlâ içimde kaynayan öfkeyle ilgiliydi. Eğer babam sözüne sadık kalmıyorsa tüm bunların ne anlamı vardı? Pazarlık ettiğimiz gibi Jack'e göz kulak olmuyorsa? Pazartesi günü için hâlâ çok öfkeliydim.

Gemma'ya bir kez daha bakıp öfkemin boşaldığını hissederek sessizce lanet okudum çünkü gecenin sona ermesi gerektiğini biliyordum. İkimiz de odalarımıza dönerken küçük bir sürtüşme yaşarsak nöbetçi öğretmen dersimizin bu kadar geç saate kadar sürmesinden şüphelenmeden önce odalarımıza dönmeliydik. Ama ona ne kadar uzun süre bakarsam, sikime o kadar çok kan hücum ediyordu. *Yapma bunu. Çizgiyi bir daha aşma.*

Tam elimi onu uyandırmak için uzattığımda, kafamın arkasındaki mantıklı düşüncenin zayıf sesini dinlerken, seğirdi ve beni yerimde kökledi. Başı yana düştü, gözleri irkilmiş gibi kısılmadan önce yavaşça düştü. Elimi uzatarak bekledim. Yüzünün yan tarafına birkaç parça saç yapıştı ve o zaman saç çizgisinin boncuk boncuk terle kaplandığını fark ettim.

Ben ona yaklaştıkça nefes alış veriş hızlandı ve gerildi. Birkaç dakika önce yumuşak bir şekilde yatan eli hızla açıldı ve omurgam sertleşti. Biraz kıpırdandı, neler olduğundan emin değildim ama onu sakinleştirmek ve uyandırmak için elimi uzattım ama birden Gemma bileklerini çekmeye başladı. İkisini de, ileri geri.

elleri hareket ederdi. Sol eli sağ elini, sağ eli de sol elini ovuşturuyordu. Ona doğru son adımı attığımda kúçük bir inilti çıkardı ve sonra beyaz kollarını yukarı iterken donakaldım, úniforma ústúnün yan tarafındaki düğme agresif bir şekilde çekip ekiřtirmesinden dolayı patladı ve o zaman bir şey gördüm.

Bu da neydi böyle?

Gözlerim bileklerini çevreleyen pembe, kabarık deriye takılı kaldı. Ne olduklarını merak ederek daha fazla incelemek için ellerini masaya sabitlemek istedim ama ondan başka bir ses geldi ve beni şaşkınlığımdan kurtardı. Ona doğru uzandım. Kollarımdan biri bacaklarının altından, diğeri de sırtının altından geçti. Bir saniye önce sert zeminde yatıyordu, bir saniye sonra ise masanın önünden aşağı kayarak onu kollarımın arasına aldığımda göğsüme çarpıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, eli gömleğimi sıkıca kavradı.

"İyisin," dedim, onu daha sıkı kendime çekerek. "Uyuyakalmışsın."

Başını bileklerine doğru indirdi ve yüz ifadesinin şaşkınlıktan utanca dönüşmesini izledim. Gözleri büyüdü, yanakları ukurlaştı. Sakladığı şeyi gördüğümü biliyordu ve tüm vücudu gerildi.

İçimde sıcak bir yanma hissettim. Bileklerini yeni fark ettiğim için öfkeliydim. Parçalar bir araya geldi ve çok yaklaştığımda kollarını nasıl aşağı çektiğini ya da neden çoğu zaman okul úniforması giydiğini, değilse bile uzun kollu giydiğini sorgulamayı düşünmediğim için çileden ıktım. Son talepte kazak giydiği için hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum, çünkü diğerkızlar gibi tenini daha fazla görmek istiyordum. *Kahretsin. Bunlar da neydi?*

Gemma kucağımdan inmek için hamle yaptı, ben de onu kendime çektim. "Hayır." Sözlerim içimde hissettiğim kadar soğuktu. "Sakın üzerimden inmeye kalkma." Omuzları çöktü, göğsü, içimde dönmemesi gereken şeyleri döndürmekten başka bir işe yaramayan hırıltılı bir nefesle kabardı.

Gemma'nın başının göğsümün üzerinde kaydığını hissettim ve gözlerindeki bakışı yakalayarak ona baktım. Ne düşündüğünden emin değildim ama kafasındaki son olumsuz düşünceyi de yok etmeyi planlıyordum. "Benden saklanmaya çalışma. Onları gördüm ve o yara izlerini kaşıma ihtiyacı hissedecek kadar dikkatle neyi hayal ettiğini bilmemek beni parçalara ayırsa da sormayacağım."

Gemma titrek bir nefes aldı ve yutkundu. Yakınına eğildim, dudaklarım kulağının yumuşaklığına değdi. "Ama onları oraya kimin koyduğunu bulursam, onları öldürürüm. Söz veriyorum."

Ve ilk kez, bu karanlık kelimeleri söylemenin beni tıpkı babam gibi göstermesini umursamadım bile. Onun için gitmeyeceğim hiçbir sınır olmadığını görmeye başlamıştım ve bu başlı başına oyunun kurallarını değiştiren bir şeydi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEMMA

ONU ÖPMEK İSTEDİM. Onu öpmek ve beni hayatta tutacak tek şeymiş gibi verdiği sözü içime çekmek istiyordum ki bu çok yerindeydi çünkü Richard hâlâ nefes alırken ölüm o kadar da uzak bir düşünce değildi.

Isaiah'nın elleri vücuduma sıkıca yerleşmişti ve beni daha da baştan çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Bunu söyleme şekliydi. Bana acıyarak bakmak ya da cevaplamaya hazır olmadığım sorular sormak yerine dünyayı yakıp kül etmek ister gibi bakmasıydı.

Vücudum uğulduyordu. Kâbusumda öfkeli ve çaresizdim - Richard'la yaptığım telefon görüşmesinden sonra pazartesiden beri tekrar eden ve belki de Isaiah'la şenlik ateşi sırasında yaptıklarımız yüzünden olan kâbusun aynısı. Kafamın arkasında, Isaiah'ın bana Richard'ın onu öldüreceğini bildiğim şeyleri yapmasına izin vermemin yanlış olduğunu söyleyen dırdırcı bir ses vardı. Hatta beni bile. Eğer Isaiah'ın bana parmağının ucuyla bile dokunduğunu bilseydi, tıpkı bir erkek ona uzun süre baktığında annemi kaybettiği gibi, o da kendini kaybederdi.

Bunu hatırladım.

Ondan bana kalan tek hatıra buydu.

Neden kötü anılar her zaman iyi anılardan daha fazla öne çıkıyordu? Bunu hiç anlamadım ve dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten adil değildi.

Vücudum yara bere içindeydi. Sanki patlamak üzereydim. Kabuslar her zaman çok gerçekçi gelirdi ve genellikle sonrasında titrerdim ama Isaiah'ın kollarında olmak bana başka bir şey yapıyordu. Çok daha büyük ve korkutucu bir şey.

Oda sıcacıktı, ay hâlâ masanın arkasındaki pencereden içeri süzülürken lambanın sıcak ışığı başımıza vuruyordu. Isaiah'ın kalın kirpikleri yüzümü kavrarken aşağıya inmişti.

Sözleri tüylerimi diken diken ederken üzerimdeki baskı daha da artıyordu.

"Sözüm seni korkuttu mu Gemma?" Sesindeki sertlik içimi yakan bir kibrit gibiydi. Beni hiç korkutmadı. Aslında, bu... *sıcaktı*. Ve bunun yanlış olup olmaması umurumda değildi. "Böyle şeyler söylediğimde seni korkutuyor mu? Çünkü uğruna insanlığımdan vazgeçebileceğim bir şey varsa, o da sen olabilirsin."

Kabulü etrafımda süzülürken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Midemdeki düşüş yoğun bir çırpınışa dönüştü ve kendimi düşmekten alıkoyamadım. Bunu hissettim. Düşüşü sanki yüksek bir uçurumun kenarından itilmiş gibi hissettim.

Isaiah.

Ona karşı asla kelimelere dökemeyeceğim şeyler hissediyordum. Beni bir araya getiriyor ama aynı anda parçalara ayırıyordu. İçten içe aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyordum, çünkü bu yoğun ve kişisel anlarda ne kadar çok birlikte olursak, ona o kadar yakınlaşıyordum. Ona bağlanmaya başlamıştım. Hissettiğim itme ve çekmeyi durduramıyordum. Gömleğini daha sıkı kavrayıp kollarının arasında dönerken, dudaklarımı onunkilere o kadar güçlü bastırıyordum ki durdu.

Ama sonra elleri göğüslerimin hemen altından gövdeyi kavradı ve beni kucağına oturacak şekilde çekti. Uzun bacakları önünde uzanırken ellerimi yüzüne doladım ve ne yaptığımı biliyormuşum gibi ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim.

Gerçekte hiçbir fikrim yoktu ama bedenim ne yapacağını biliyor gibiydi. İçimde derinlere gömülü bir içgüdü nihayet vücudumun en karanlık kısımlarından dışarı çıkıyor ve her dokunduğumuzda hayata geçirdiğimiz arzu ve tutkuyu hissetmeme izin veriyordu. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum. *Vahşi.*

"Siktir, Gemma," diye mırıldandı ağzıma karşı, elleri sırtımda ve saçlarımda gezinirken. Onu altımda hissediyordum, gittikçe sertleşiyordu ve onun üzerinde hareket etmek çok iyi hissettiriyordu. Kendimi ona karşı sallamak. I

nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini anlamıyordu ama hissettiriyordu. Üzerimde kıyafetler varken bile. "Gem," diye homurdandı, yüzümü onunkinden çekerek. "Durmalısın."

"Hayır." Ellerini yanaklarımdan uzaklaştırdım ve dudaklarımızı tekrar birleştirerek bir kez daha ona doğru ittim. Eli bluzumun altına kaçtı, birkaç dakika önce uyku sırasında bana ihanet eden aynı giysi parçası, İsaiah'ya herkesten sakladığım tek şeyi gösterdi. *Blazer ceketimi üzerimde tutmam gerektiğini biliyordum.* "Senden sadece..." Geri çektim ve eli sütyenimin alt kısmının hemen altında durdu. "Al onu. Hepsini al. Sadece bu gece için." İşte yine oradaydılar - sürekli ağzımdan düşürmediğim ama saniyeler sonra görmezden geldiğim o dört küçük kelime. *Sadece bu gece için.* İsaiah ve benim asla uzun ömürlü olamayacağımızı kendime hatırlatmak için bunu söylemek zorundaydım.

Dili dışarı fırladı ve dudağını yaladı. "Neyi alayım bebeğim? Ne almamı istiyorsun? Çünkü ben alacağım. Siktir, Gemma." İsaiah'nın boğazı düğümlendi ve yanakları hafifçe pembeleşti. "Sanırım senin için her şeyi yaparım."

Yüzümde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Al *beni*." Kendimi ona vermek istiyordum. O çizgiyi aşmak istiyordum, çünkü eğer bir ihtimal Richard beni tekrar kendi himayesine alırsa, en azından bunu yapan o olmayacaktı. Gerçekte, beni tamamen mahvetmesini engellemeyecek olsa bile, azıcık da olsa kontrolüm kalırdı.

İsaiah gözlerini sıkarken burun delikleri alevlendi. "Gemma, bana böyle şeyler söyleyemezsin, çünkü sikimi ıslak küçük amına sokmaktan ve seni benim yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Kendime olan hakimiyetim gittikçe daha hızlı kayıyor ve sen bunu istiyor olamazsın. Ben...*siktir*." Konuştukça sesi daha da sinirli çıkıyordu. "Bunu yapması gereken kişi ben değilim! Bunun anlamı çok büyük."

Öne doğru eğildiğimde ellerim İsaiah'nın omuzlarına düştü ve ağzından bir nefes çıkmasına neden oldu. Alnı aşağı indi ve göğsüme yaslandı, hızlı nefes alış veriş bluzumu ısıtıyordu. "Lütfen, İsaiah." Sesim güçlüydü ve bir şeyin kontrolünü ele almak ve ne istediğimi seçmek *çok* iyi hissettiriyordu. Çünkü sonuçta bu benim seçimimdi. Hatta eğer

Richard öyle olduğunu düşünmüyordu. Belki çok hızlı hareket ediyordum, ama tam da bu an, masumiyetimin her zerresini kaybettiğim an, bir başkasının merhametindeyken kulağıma fısıldanmamış gibi değildi. Bekaretimi kaybedeceğim zamanın geleceğini biliyordum ve bu konuda bir seçeneğim olacağından emin değildim. Ama şu anda vardı. "Eğer bunu sen yapmazsan... başkası yapacak. Ve o kişinin sen olmasını istiyorum. Seçimi bana bırak."

Tek gereken buydu. Sanki boş odada bir lastik bant kopmuş gibiydi. Isaiah ayağa kalktı, Bayan Fitz'in masasının geri kalanını yere iterken bacaklarımı beline doladı. Kalemler uçtu, lamba yere düştü ve kâğıtlar havada usulca sallandı.

Isaiah üzerimde durup bacaklarımı yavaşça açarken sırtım serin tahtaya yaslanmıştı ve titriyorlardı.

"Emin misin?" Bana baktı, çok karanlık ve tehlikeli görünüyordu. Kapüşonlu gözlerinin ardında gizlendiğini görebildiğim vaatler ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Ve bu sana son kez soruşum olacak, çünkü önümüzdeki birkaç saniye içinde sana dokunmazsam, kendimi bu lanet odadan çıkarmam gerekecek."

Gömleğinin yakasını kendime doğru çekerken elim aramızda uzandı. Ortası benimkiyle buluştu ve arzu vücudumun her yerine yayıldı.

"Eminim," diye fısıldadım ve dudakları geri geldi. Alt dudağımı ağzına aldı, çekiştirdi ve elleri eteğimden yukarı çıkıp beni kalçalarımın kavrayıp daha da yakına çekerken sırtımı dikleştirdim. Isaiah nefes nefese kalmama neden olacak kadar ateşli bir bakışla aşağı bakarken yumuşak bir ses beni terk etti. Gözleri şehvet doluydu, yanakları kızarmış ve göğsü kabarmıştı. Beni istiyor gibi görünüyordu ve bunun bana hissettirdiklerine *bayılıyordum*.

Parmakları kalçalarımın ayrıldı ve elleri eteğimin altından çıkarken serin hava bacaklarıma çarptı. Gömleğimin ön tarafına kondular ve Isaiah

Gömleğim tamamen açılana ve sütyenim ortaya çıkana kadar her düğmeyi doğru deliğinden geçirirken beni yakından izledi.

Normalde, endişe beni geri çekerdi ve birinin beni çıplak görmek üzere olmasından korkardım. Duş almak dışında çıplak kaldığım tek zamanlar, Richard'ın cezalarını *gerçekten* artırdığı ve beni bodrumda tek bir kat giysi olmadan soğukta bıraktığı birkaç zamandı, ama bu çok farklıydı. Isaiah'nın bakışları tenimde geziniyor, gömleğimi omuzlarımdan indirip kollarıma doğru iterken gözleri etimi kavuruyordu. Gözleri ile göğüslerim arasında duran tek şey sade, beyaz sütyenimdi ve parmağı omzumdaki ince, narin askının üzerinde gezindiğinde ürperdim.

"Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim." Isaiah'nın ağzı ince pamuk kayışların üzerine indi ve dişleriyle onları teker teker aşağı çekti. Tenime değen sıyrıklar beni onun altında soldurdu ve hiç şu an olduğum kadar yaralanmamıştım. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Karnımın alt kısmında fark etmeye başladığım sinir yumağını rahatlatmasına ihtiyacım vardı. Ve tekrar kaybolmaya ihtiyacım vardı. Geçen gün bana verdiği o hissi istiyordum. Saatler önce ormanda bana verdiği o hissi istiyordum.

"Isaiah," diye inledim.

Sütyenimi çözerken çıkardığı ses odaya yayıldı ve ben de nefesimi tuttum. "Sabırlı ol Gemma. Yavaş gitmeliyiz, yoksa canın yanacak."

Bana bakarken kaşlarım çatıldı, sütyenimi vücudumdan çekip yere düşürdü. Dudakları aralandı ve içimde saklanmak isteyen büyük bir parça vardı ama ifadesi içimdeki bu hissi birkaç dakika içinde değiştirdi.

"*Kahretsin.*" Başı aşağı eğildi ve meme ucumun üzerinde ağzının sıcak, ıslak dokunuşunu hissettim ve ilk başta beni şaşırttı, ama bir saniye sonra nefes nefese kaldım ve bundan zevk aldım. İnanılmaz bir histi.

"Isaiah," dedim tekrar, bu sefer daha da çaresiz. Her iki göğsümün üzerinde ilerlerken yalamaları ve öpücükleri vücudumu damgaladı, meme uçlarım merkezim kadar hızlı bir şekilde sıkılaştı. Ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordum. Onun dokunuşunda kendimi nasıl da kaybetmiştim. Richard'ın bunu yapmasına izin vermeyi aklım almıyordu ama o bunu istiyordu. Dokunmak, yalamak ve annem gibi beni tamamen kendine saklamak istiyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve öpücüğü kalça kemiğime değmeden hemen önce başını kaldırdı.

Sırtışı şeytancaydı ama gözlerindeki bakış bana onun da en az benim kadar aşık olduğunu söylüyordu. O da en az benim kadar kendini kaybetmişti. "Yavaş gitmeliyiz. Hazır olmalısın." Başını şimdiye kadar gördüğüm en yırtıcı şekilde eğdi. *Vay be.* "Tabii..." Tek parmağı bacağımın yan tarafına doğru ilerledi ve ayak parmaklarıma kadar karıncalandı. Zihnimin gerisindeki az miktardaki sinirle bile kendimi ona açtım ve tısladı, iç çamaşırımın yanından geçip başparmağını açıklığının üzerinde gezdirdi. Başını geriye atarken gözleri kenetlendi. "Sanki benim için yaratılmış gibiydin." Başı tekrar aşağı indi ve yanaklarım kızardı. "Ve sadece benim için."

Gömleğini çıkarışını izlerken yutkundum. Göğsünün ve karnının her kıvrımına hayranlıkla baktım. Lakros sayesinde çoğundan daha fit olduğunu biliyordum. Onu birkaç kez oynarken izlemiştim ve sopasının her vuruşunda beni kızdırmayı seven kalın bir kas şeridi görünüyordu ama onu gömleksiz görmek büyüleyiciydi. Sert kaslardan oluşan çukurlar ve vadiler vardı ve farkına bile varmadan elim masadan kaydı ve parmağımı yavaşça her bir sert kasın üzerinde gezdirdim. En alta, pantolonunun paçasının hemen üstüne geldiğimde eli benimkini kavradı ve sıktı. *Güzel olan oydu.* Aramızda mahrem bir şey paylaşılırken kalbim boğazıma kadar tırmandı. Kelimelerle tarif edilemeyecek bir şey. Sadece hareketlerle.

Isaiah benden bir adım geri çekildi ve ben de yavaşça masadan kalktım. Uzun saçlarım arkamdan dalga dalga dökülerek sırtımın çıplaklığını okşuyordu.

Kendimi en uç noktaya kadar itip titreyen parmaklarımı önüme uzattığımda kalbimin atışları hızlandı. Tüm bu süre boyunca göz göze geldik. Onun bebek mavileri benimkilerle çarpıştı. Kot pantolonunun düğmesi yavaşça delikten içeri itildi ve fermuarı aşağı çekerken parmaklarım titredi. Parmağımın ucu boxer'ının üzerine değdiğinde Isaiah'nın bakışları karardı ve kotunun geri kalanını yere doğru ittiğinde kottan çıktı ve parmaklarını bel kemerine geçirdi.

Beni neyin beklediğini biliyordum. Daha önce de bir erkeği hissetmiştim. Ama hiç böyle hissetmemiştim. Hiç yüz yüze gelmemiştim. Daha önce hiç biriyle *yakınlaşmamıştım*. Hiç görmek istememiştim. Ama Isaiah ile her şey farklıydı. Pazartesi günü beni o ağaca doğru ittiğinde yaptığım gibi, onun kendini benim içimde kaybetmesini sağlamaya açtım. Bunu onunla yapmak için sabırsızlanıyordum. Onunla bu anı yaşamak için.

Isaiah boxer'ını indirirken bakışlarımız çarpıştı. Yumuşak kumaşın yere düştüğünü duydum ve yavaşça, o kadar yavaşça, zaman gerçekten durmuş gibi hissettim. Elim dışarı ittim ve başımı eğdim.

Korku, endişe ya da hatta şaşkınlık beklerken kalbim yavaşladı ama hissettiğim tek şey sıcaklıktı. Sert ve uzundu ve kaçan nefesim beni ona dokunmaya, ellerimde hissetmeye, onu çözmeye ve onu memnun etmeye itti. İyi hissetmesini istiyordum. Onu çıldırtmak istiyordum. O kızın ormanda yaptığını yapmak istiyordum. Isaiah'ın beni istemesini istedim. Sonunda uzanıp parmağımı sertliğinin etrafında gezdirdiğimde keskin nefesini duymak bana inanılmaz bir güven verdi. Ona doğru hızlıca bir bakış attım, çenesi sabitlenmişti ve gözleri benimkilere takılmıştı.

"Doğru yapıyor muyum?" Utangaç bir şekilde başka tarafa baktım. "Emin değilim-"

Isaiah'nın eli benimkinin üzerine geldi ve parmaklarımı kalın tabanın etrafına sardı. Sıcaktı ve dudaklarımı yaladım. Biraz korkutucu ama bir o kadar da büyüleyiciydi. "Bunu gerçekten yanlış yapamazsın." Durakladı,

Birleştirdiğimiz ellerimizi alıp onun uzunluğuna srtt. "Yanlış bir şey yapamayacağına ikna oldum Gemma."

Ona dokunmaya alıştığımda İsaiah'nın eli benimkini bıraktı. Tutuşum biraz daha sıkılaştı ve onun kalınlaşmasını izledim. Başı geriye doğru savruldu ve boynundaki kaslar odanın gölgeleri arasında belirginleşti. Birkaç saniye sonra elimi tuttu ve sıkıca kavradı. Nefesi kısa aralıklarla geliyor, iri göğsü hızla genişliyordu. "Beni ne kadar çılgına evirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

İsaiah'nın başı tekrar aşağı indi ve dudaklarıma kilitlendi. Ellerimi tuttu ve doğrudan masanın üzerine koydu, serin ahşap saniyeler önce avuç içimde hissettiğim sıcaklığı yok etti. Sıkıca oturduğumda, kişisel alanıma doğru eğildi, bacakları benimkilerin iç kısımlarına sürtündü ve eteğimin arkasını tutup fermuarı indirdi. "Yukarı kaldır," dedi, kişisel alanıma doğru nefes alarak. Kendimi yukarı ittim, eteğimi ve klotumu bacaklarımdan aşağı ve ayak bileklerimin üzerinden hızla indirip kıyafetleriyle birlikte yere bırakmadan önce sadece bir an havada asılı kaldım.

Bir başka serin hava tenimi kapladı ama İsaiah bir kez daha üzerime ullanınca bu uzun sürmedi. Parmaklarını kalalarımdın üzerinde gezdirdi ve başım göğsüne düştü. Kalalarımdı öne doğru savurmam ve bu sırada beni yakalaması için parmağını orta parmağımın üzerinde bir kez gezdirmesi yetti.

"Arkana yaslan bebeğim," diye fısıldadı usulca, beni hafifçe iterek tekrar masanın üzerine uzanmamı sağladı. Üzerimde gezinirken saçlarım etrafımda dalgalanıyor, bacaklarımdın masadan tamamen sarkması için beni ona birkaç santim daha yaklaştırıyordu. Bir an için aşağıya uzandı ve tekrar yukarı çıkıp bacaklarımdı kavramadan önce bir paketin kırıştığını duydum. Bakışlarını sert bir eneyle içime dikti. "Bunu hemen şimdi ve burada durdurmalıyım ama yapamam."

Sinirlerimi yuttum ve dudaklarımdı yaladım. "Lütfen durma. Buna ihtiyaım var."

Dişlerini sıktı. "Bu bir saniyeliğine acıtabilir." Ağzı tam benimkinin üzerindeydi ve onu öpmemek için kendimi geriye yaslanmaya zorlamak zorunda kaldım. "Ama sana söz veriyorum, seni iyi hissettireceğim. Tıpkı Pazartesi günkü gibi. Bana güveniyor musun?"

Benim açımdan kesinlikle tereddüt yoktu. Parmağını yüzümün kenarında gezdirirken hızla başımı salladım. Eli çenemi kavradı ve ağzı ağzımı kaplayarak aklımdaki tüm düşünceleri yok etti. Dili ağzımın her santimini tarayarak beni döndürdü, sonra onu merkezimde hissettim. Yavaşça içeri itti ve durakladı, bana bakmak için ön kollarını yukarı kaldırdı. "İyi misin?"

Parmağı boynumdan geçip göğsümden aşağı inerken yutkundum ve başımı salladım. Isaiah'nın bir eli kalçamı kavrarken diğeri sol göğsüme doğru hareket etti. Başını eğip sıkı tomurcuğu öpmeden önce bana seksi bir sırıtış fırlattı ve vücudumda bir telaşa neden oldu. Keskin bir nefes aldım ve ona küçük bir hamleyle karşılık verdim. Yukarı çekip bana bir bakış attığında aşağıdan bir tutam acı geldi. "Dikkatli ol. Yavaş gitmemiz gerektiğini söylediğimde bana güven. Çok sıkıydın ve seninle ilgilenmeye niyetliyim" -biraz daha içeri iterken bakışları kapüşonlu bir hal aldı- "ve seni öyle bir boşaltacağım ki bir daha asla eskisi gibi olmayacaksın."

Sözleri biraz edepsizdi ve beni terletmekten başka bir işe yaramadı. Aşağı inip dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırduğunda sertçe başımı salladım ve bu sefer az önceki tatlılık biraz daha acıydı. Öpüşmelerimiz aceleye geldi ve göğüslerim yukarı doğru itilerek onun çıplak göğsüyle buluştu. İçinden homurtulu bir ses çıktı ve ağzımda yankılandı, işte o zaman onun dolgunluğunu hissettim. Daha da içeri itti ve ortalarımız buluştu. Onu her yerde hissediyordum. Vücudumun her santiminde. Kafamın içindeki her boşlukta. Birkaç saniye bu şekilde kaldık, alnı benimkine bastırды, yanağının mükemmel kıvrımından bir boncuk ter aktı. Önce ben hareket ettim, kalçalarımı bir anlığına onunkilere doğru kıvrarak suları test ettim. Bunun olduğuna inanamıyordum. Buna inanamıyordum.

Isaiah ve ben bir şekilde *bu* hale gelmiştik. Hiç beklemediğim bir şeydi ve çok çabuk gerçekleşmiş gibiydi ama hazırdım. Hazır olduğumu bilmiyordum ama hazırdım. En başından beri onunla yaşadığım her etkileşim farklı hissettiriyordu. Sanki bir şekilde birbirimize bağlıydık. Koridorun karşısından bana baktığında vücudum belli şekillerde bükülüyor gibiydi. Belki de derinlerde bir yerde ruhum benimkini onarması için ona yalvarıyordu. Çünkü öyle hissediyordum. Sanki Isaiah ruhumun üzerinde acı verici bir şekilde duran en derin yaralarımı alıyor ve onları iyileştiriyordu. Kötünün yerine iyiyi koyuyordu. Bana ışık veriyor, dışarıda bana verilenden çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

"Gemma, lanet olsun." Isaiah doğrulunca elleri kalçalarımın gitti. Parmakları tenime battı ve bu hoşuma gitti. *Hem de çok sevdim.* Yaşadığımı hissettim. Beni parçalara ayırabilirdi ve ben yine de kendimi bir araya geldiğimi hissederdim. "Yavaş gitmeliyim, yoksa canını yakarım. Bana alışman gerek."

Kendimi tekrar onun altında kıpırdattım ve bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim. Onun verdiklerini almaya hazırdım. Kendimi özgür bırakıyor, hissettiklerimin tadını çıkarmak için gevşiyordum. Ellerim pazularını buldu ve ona yaklaşırken onları sıkıca kavradım. Gözleri çılgına döndü ve ağzı açılıp kapandı. "Acımıyor mu?" diye sordu, içime doğru daha fazla itmeye başlamadan önce kalçalarımı yavaşça hareket ettirdi.

"Hayır," diye bağırdım, sırtımı kamburlaştırarak. "Bedenim bunu istiyor Isaiah. Seni istiyor." İstiyordu. Vücudum neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyordu. Peki ya bu? Bu doğrudu. Yanlış olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

"Siktir." Ağzı tekrar benimkine düştü, dişlerimiz birbirine çarptı. Beni sabitlemek için kolunu belime doladığında kalçaları hareket etmeye başladı. Avucunu saç tellerimin arasından geçirirken saçlarım parmaklarının arasında örülüyordu ve biz çılgınlık içindeydik. Kalçalarım birbirinden ayrıldı, vücudu benimkinin üzerinde en skandal şekillerde hareket ediyordu. "Ben zaten boşalmak üzereyim. Sen..." Eğildi ve dişleriyle dudağımı çekti ve vücudumun onun altında gerildiğini hissederken inledim. "Çok ıslak, sıcak, sıkı ve

"Bu olmadan yaşayabilecek miyim bilmiyorum." Elini benimkinden ayırdı ve aramıza soktu. Başparmağının pedinin üzerime süründüğünü hissettim ve onu izlemeye devam etmek istedim. Sanki gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi gözlerinin vücudumda gezinmesini izlemek istedim ama bu çok fazlaydı. Onun teni benimkine değiyordu. O içimdeyken hissettiğim tatmin. Bedenimin beni çekmesi, itmesi ve şarkı söylemesi. Altında hareket ettim, beni nasıl doldurduğunun en iyi yolunu buldum ve sonra hissettim. Rüzgarın yükseldiğini hissettim. Vücudumun büküldüğünü ve kıvrıldığını hissettim. Sıcaklık başımda başladı ve tek gereken kalçalarımın küçük bir hareketi ve ağzının göğsümün üzerinde olmasıydı ve ben düşüyordum. Hızla düşüyordum. Isaiah sıkılmış meme ucumdan kalkarken bir küfür mırıldandı ve derimi emmeden önce dişleri boynumu sıyırdı ve ben yıldızları gördüm.

Her şeyin kırıldığını ve tekrar bir araya geldiğini hissettim. Zevk dalgası ve başka hiçbir şey uyuşturucu gibiydi. Çok iyi hissettirdi. Çok iyi hissettiriyordu. Üstümde hareketsiz kaldığında, ayrılırken yanımda götüreceğim ve en yalnız gecelerimde tekrarlayacağım bir ses çıkardığında daha da fazla. Ve biz böyle kaldık. O kadar uzun süre böyle kaldık ki terimiz tenimizde kurudu.

Hareket edemiyordum. Ona bakamadım bile. Orada öylece uzandım, tamamen ve tamamen doymuş ve... memnun. Hiç bu kadar tapılmış ya da sevilmiş hissetmemiştim. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Sevmek. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama duygularımın kabardığını hissettim. Gerçekliğini. Karşılıklı bir bağın ham hissi.

Sonunda Isaiah içimden çıktı. Bunu biliyordum çünkü acının ve sızının dalga dalga geldiğini hissediyordum. Ama hâlâ cümle kuramıyordum. Ne söyleyeceğimden çok korkuyordum. Isaiah'nın odanın temizlik köşesindeki lavabodan almış olması gereken ıslak bir kağıt havluyla üzerimde gezindiğini gördüğümde gözlerim kısa süreliğine açıldı. "Ben sadece seni temizleyeceğim. Sorun olur mu?"

Yumuşakça gülümsedim ve başımı salladım. Beni nazikçe silerken soğuk su orta yerime iyi geldi ve ona uzanıp sarılma isteği uyandırdı

onu. Isaiah yüzeyde görünenden çok daha fazlasıydı. Yanlış bir şey söylemekten korktuğum için dudaklarımı kapalı tutuyordum ve gözlerim inanılmaz derecede kısıktı. Masanın üzerine uzandığımda Isaiah kağıt havluyu üzerimde gezdirirken birkaç kez kapandılar. Sonra kıyafetlerim geldi, külotumun bacaklarımdan yavaşça kaydığını hissettim, sonra eteğim. Sütyenimin askıları omuzlarımdan üzerinden geçti ve Isaiah beni elimden tutarak yukarı çekti ve yerine oturttu.

Düğmelerimden bazılarını iliklerken nihayet gizlice ona baktığımda, giyinik olduğunu gördüm - yani, bir bakıma. Pantolonunun beli hâlâ açıktı ama gömleği üzerindeydi. Yüzünü görmeyi başardığımda, ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerinin mavisini yumuşaktı, ağzı gevşemişti. Elleri yavaşça yukarı kalktı ve yanaklarımı kavradı ve kalbim aniden hayata döndü. İkimiz de yüksek sesle söylemek istemediğimiz şeyleri sessizce söylerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bunun daha önce hissettiğimiz her şeyden daha büyük olduğunu biliyorduk. En azından ben biliyordum.

Başparmağı yanağımın kavisinin üzerinde gezindi ve başını yavaşça salladı. "Şimdi ne yapacağım Gemma?"

Kelimelerle konuşmaya çalışırken sesim kısıldı ama elim boş döndüm. Onun yerine, neyi kastettiğini bildiğim için omuz silktim. Bizim için bir gelecek yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ya da bir şey ifade edip etmediğini. Hiçbir şey değişmiyordu. Richard hâlâ bir tehditti. Tobias hâlâ kayıptı ve ben onu bulmaya kararlıydım. Isaiah benimle gelemezdi ve onun da uğraşması gereken kendi sorunları yoktu. Bana daha önce bir kez çöküp yanacağımızı söylemişti ve haklı olduğunu görmeye başlamıştım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ISAIAH

SIRTIM AĞRIYORDU. O kadar kötü ağrıyordu ki sanki bütün gece doksan derecelik bir açıyla uyumuşum gibi hissediyordum. Ama sıcaktım. Sıcaktım ve hissettiklerimde çok huzur verici bir şey vardı. Neden bu kadar memnun hissediyordum? Sabah uyandığımda her zaman hissettiğim ilk şey kızgınlık ve öfkeydi çünkü çocukluk odamda değil, St. Mary's'deki bir yurt odasında babamın ayak işlerini yapıyordum. Ama bu farklıydı. Gözlerimde parlayan parlak bir ışık kaşlarımın çatılmasına neden oldu ve ardından başıma bir tokat yedim ve gözlerim hemen açıldı. *Kim bu-*

Cade'in iri kahverengi gözleri gözlerime dikildi ve sadece birkaç kez gördüğüm iki şeyi gördüm: panik ve öfke. "Kalk lan ayağa, hemen," diye fısıldadı.

"Kiminle konuştuğunu sandığından emin değilim," diye tersledikten sonra kucağımda bir kayma hissettim. Etrafımı anlamam bir anımı aldı ama sonra aşağı baktım ve Gemma'nın yüzünün huzurlu tarafını, gözlerinin üzerinde bir parça kahverengi saçla gördüm. Cade tekrar konuşmadan önce neredeyse onu fırçalamak için hamle yapacaktım.

"Isaiah, ayağa kalk. Şimdi. Dolaba gir. Bayan Fitz içeri girmek üzere ve eğer bulursa..." Ayağa fırladığımda kelimeler havada asılı kaldı.

Sikeyim.

Gemma ve ben... dün gece ne yaptığımıza dair bir kelime bile edemedim çünkü bu bir sikişten çok daha fazlasıydı... konuşmadık. En azından pek konuşmadık. Bizi giydirdim ve o sersemlemiş görünüyordu, ben de aynı şeyi hissettim. Hissettiğim şeyler benim için o kadar bilinmezdi ki ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden bir şey söylemek yerine

Bekâretini aldığım gerçeğini tartışarak onu kollarımla sardım ve Bayan Fitz'in masasına yaslanarak yere oturdum. Elimi kolunda gezdirirken başının üstünü öptüm ve sonunda nefes alış veriş düzleşti ve uykuya daldı.

Ben de uykuya daldım ama kolunu tutup kolunu yukarı kaldırmadan ve bileğinin etrafındaki izleri incelemeden önce değil. Cade arkamdayken bizi malzeme dolabına doğru koşturduğum bu andan önce hatırladığım son şey buydu.

"Neler oluyor?" Gemma'nın uykulu sesi tam göğsüme çarptı ve karanlıkta yüzünü görememekten nefret ettim.

"Siz ikiniz lanet olası ateşle oynuyorsunuz," diye fısıldadı Cade ama ses tonundaki ısırığı duydum. "Bayan Fitz lanet olası SMC'de, Isaiah. Siz ikinizi burada yarı uyur halde bulsa ne yapardı sanıyorsun? Birincisi, bütün gece burada, masasının üzerinde seviştiğiniz çok açık. Ve ikincisi, şartlı tahliyedesiniz! Gemma'yla olan tüm bu saçmalıkların seni burada tutmak için olduğunu hatırlamıyor musun? Özel ders? Notlarını yükseltmek için? Sokağa çıkma yasağını geçtiğin geceler için o senin koruman! Seviştiğinizi öğrenirlerse buna elveda diyebilirsin. Tabii ki senin için yalan söyleyecek ve aslında St. Mary's'den gizlice kaçarken ikinizin ders çalıştığını söyleyecek. Aptal değiller. Aslına bakarsanız, ilk etapta rolünüze inanmalarına bile şaşırdım."

"Cade, geri çekil." Kanım damarlarımda akıntı kadar hızlı akmaya başlamıştı. Cade'in boğuk fısıltısı sertleştikçe Gemma göğsüme yaslandı ve büyük olasılıkla söylediği şey doğru olduğu içindi. Burada uyuyakalacak kadar aptaldık. Ama Gemma'yla birlikte zihnim dağınıklaştı. Her şey o kadar acil ve gergin görünmüyordu. Bir planımız olduğunu unutmuştum. Ona dokunduğum anda her şeyi unuttum. "Bütün bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir numaralı önceliğim St. Mary'de kalmak, böylece babam Jack'i dünyanın en büyük siki olmak için göndermez. Neden burada olduğumu anlıyorum. Geleceğimin ne getireceğini biliyorum."

"Artık tek önceliğin bu değil Isaiah. Bunu sen de biliyorsun." Kapının altındaki ışığın parladığını gördüğümde alay etti. Gemma nefesini içine çekti ve ellerimi kollarında gezdirdim. Cade yakınımaya eğildi ve fısıldadı, "Artık bana sahip olman iyi bir şey, değil mi? Yoksa Bayan Fitz'e Gemma'yla neden sabahın altısında sanat odasında yarı çıplak olduğunuzu açıklamaya çalışıyor olurdun. İnsan anatomisini çok ciddiye almadığınız sürece ders çalışmadığınız çok açık."

Dişlerimi sıktım, bu duruma düşmemize izin verdiğim için kendime kızdım. Cade haklıydı. Önceliğim artık sadece Jack değil, Gemma'ydı da. Şu ana kadar onun hakkında öğrendiğim bilgilerle ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum ama onu korumak bu listede en üst sıradaydı ve *bu* şekilde yakalanmamız ikimizin de başına bela açacaktı. Bundan emindim.

Bayan Fitz'in gün için hazırlanırken etrafta dolaştığını duyduğumuzda üçümüz sessizce durduk. Şanslıydık ki dün gece kimse kaybolduğumuza dair bir öğretmene haber vermemişti. Gemma onun oda arkadaşı olduğu için Sloane'un ne düşündüğünü merak ediyordum ama endişelendiğinde amcamdan başka birine gidecek kadar aptal olmadığını ummak zorundaydım. Sloane gözlemciydi ve Asiler ve benim hakkımda söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu. Ne de olsa Journey'nin oda arkadaşıydı.

"Burada olduğumuzu nereden bildin?" O kadar alçak bir fısıltıyla sordum ki Cade'in duymak için Gemma'ya ve bana doğru eğilmesi gerekti.

Cade, malzeme dolabının karanlığında zar zor görebildiğim bir parmağını kaldırdı. Telefonunu çıkardı, bize doğru çevirmeden önce ekranda biraz ışık belirdi.

Mary's Murmurs'daki en yeni blog yazısına bakarken soğuk bir el boğazıma dolandı ve sıktı. "Bu ne lan!" diye mırıldandım ve telefonu elinden kaptım. Gemma'nın eli ağzına gitti. Orada, Gemma'nın kollarımda kıvrılmış, gömleğinin yarısı çıkarılmış ve pantolonumun açık olduğu gün gibi açık bir fotoğraf bize bakıyordu.

çözülmişti. Saçları seksi bir karmaşaydı ve sadece görünüşümüzden değil, boynundaki hafif morarmış morluktan da iyice sikildiği belliydi.

Telefonu hızla yukarı çektim ve serin elim Gemma'nın sıcak tenine indi. Başını eğdiğinde saçlarını omuzlarından ittim ve boynunda bir iz olduğu kesindi. Onu işaretlemiştim. Kahretsin, bunu ne zaman yapmışım? Onun içine gömüldüğümde saklandığım yerden çıkan bilinçaltım mıydı?

"Tanrım," diye homurdandım ve telefonu neredeyse ikiye bölecektim. Telefonu Cade'in eline tutuşturdum ve nefesimin altında homurdandım. "Bu en az birkaç saat önce çekildi."

Çabucak cebine geri koydu ve yaklaştı. "Yirmi dakika önce ortaya çıktı. Son blog yazısından sonra, daha fazla sürprizle karşılaşmamak için tekrar yayına girdiklerinde bir uyarı almak için kaydoldum. Yatakta olmadığını fark edince dışarı fırladım ve Mica'nın kapısına vurdum. İçeri girip yazıyı kaldırmayı başardı ama Bain odasında yok, yani tahminimce fotoğraf ondan geldi."

Gemma'yla uyuyakaldığım için sessizce kendimi küçümsedim. Sanat odasında geçirdiğim gece yüzünden telefonum cebimde ölü olmasaydı, o fotoğrafı görürdüm -ya da daha iyisi, fotoğraf en başta çekilmemiş olurdu.

Bain'in bu sabah kayıp olması beni şaşırtmadı. Gemma'nın fotoğraflarını çekip odasındaki küçük saklanma yerine tıktırıyordu, bu yüzden onu yalnız istemiyordum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, onu gömleğinin düğmeleri açık ve kollarımda gördüğü gerçeğine üzüldüğüm kadar blogda olduğumuz için üzülmüyordum. Onun bizi gözetlemesinden hoşlanmıyordum, tıpkı benim onu gözetlediğim gibi.

Bu, kafamda Bain'le ilgili yepyeni bir zincirleme reaksiyon başlattı. Bazı şeyler göze çarpmaya başlamıştı ve Bain'in her hareketinin arkasında bir neden olduğunu hissediyordum. Bu düşünceyi şimdilik bir kenara iterek

Gemma'nın yumuşak avucunu kendi avucuma aldım ve parmağımı onun narin teninde gezdirdim. *Ne düşünüyordu acaba?*

"Peki plan nedir? Bayan Fitz bizi görmeden buradan nasıl çıkacağız? Normalde umurumda olmazdı ama-"

"Ama gözetim altındasın ve ben hiçbir koşulda başımı belaya sokup eve gönderilemem," dedi Gemma'nın sesi Cade'in ve benim testosteron dolu çemberimi yararak. İkimiz de rahatsız bir şekilde yer değiştirdik. "Lütfen bana bir planın olduğunu söyle, Cade."

Dişlerinin beyazları göze çarpıyordu ve ben gözlerimi devirdim. "Tabii ki biliyorum, iyi kız. Sana arkanı kolladığımı söylemiştim, değil mi?"

"Yani?" Sınıf kapısının çarparak açıldığını duymadan hemen önce fısıldadım. Shiner'ın sesi geldi ve dudaklarım kıpırdadı. Asiler yanımda olduğu için çok şanslıydım. Shiner, Cade, Brantley ve benim sahip olduğum kasvetli geleceğe sahip değildi ama en azından yine de arkamızdaydı.

Shiner'ı odadan çıkarken takip eden Bayan Fitz'in sesi soluklaştı ve sonra hepimiz hızla malzeme dolabından çıkıp sınıfa doğru koşmaya başladık. Boş koridora adım atmadan önce çöp kutusuna koştum ve kullanılmış prezervatifimi alıp cebime soktum. Gemma'nın günlüğünün yarısı Bayan Fitz'in masasının altındaydı, ben de onu kaptım. Cade sinirle içini çekti ve Gemma'yla göz göze geldiğimde yanakları kanla doldu, ardından günlüğünü kapıp göğsüne götürdü. O an için hiç uygun olmasa da ona göz kırptım. Arkasını dönüp Cade'i takip etmeden önce dudakları kıvrıldı.

"Şimdi ne olacak?" Koridordaki dönemeci döndüğümüzde Gemma sordu. Eli tekrar benimkini buldu ve içimi bir memnuniyet duygusu kapladı. Hâlâ elimi tutmak istemesi gerçekten hoşuma gitmişti. Bekâretini aldığım için pişman olduğumu sanmıyordum ama sınırları zorladığımız son seferdeki gibi geri çekilmesinden korkuyordum.

Brantley bir anda ortaya çıktı, yanımdan süzüldü ve sanki başından beri buradaymış gibi koridorda ilerlemeye başladı. Gemma bir an durakladı.

yetişmeden önce.

"Bain'i 24 saat gözetim altında tutmalıyız. Ona güven olmaz. Ne piç ama. Seni buradan attırmak için çok uğraşıyor Isaiah."

Yaptığı tek şey bu değildi ama bunu Gemma'nın önünde söylemedim. Bunun yerine onu başından savdım ve omuz silktim. "Sonra konuşuruz. Hâlâ babamla konuşmam gerekiyor. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Gemma!" Kız gibi bir ses koridoru doldurdu ve Gemma'nın omuzları Sloane'u görünce neredeyse yere düşecekti. Hemen yanıma koştu ve Gemma'yı elimden kaptı. Elinde bir üniforma ve Gemma'nın kitap çantasıyla onu güney kanadındaki kızlar tuvaletine doğru çekmeye başladığında ofladım.

Brantley'e baktım, o da omuz silkti. "Gemma'yı aramak için bana geldi. İkinizi fark edilmeden dışarı çıkarmak için onun yardımını kullanabileceğimizi düşündüm." Cade'e doğru kaydı ve sonra ikisi de bana doğru döndü. "Ne yapıyorsun kardeşim? Sen..."

"Biliyorum," diye tersledim, Gemma ve Sloane'a bir kez daha bakarak. Sloane parmağını boynunda gezdirirken ona onaylamayan bir bakış atıyordu, tam da gecenin erken saatlerinde onun sıcak duvarlarının içine boşalırken emdiğim noktanın üzerinde. Sinirli bir iç çekiş duymadan önce kasıklarımda bir sıcaklık hissettim.

"Tanrı aşkına." Brantley, sanki bu dünyada önemsedığım tek lanet şey oymuş gibi beni Gemma'ya bakarken bırakıp gitti. Aklımı kaçırmıştım.

Ne yaptığımı anlamadan ona doğru yaklaştım ve onu Sloane'un kollarından çektim. Koridor sessizdi. Sadece Cade ve Sloane'un gözleri vardı ama tüm okulun izliyor olması umurumda değildi. Onun benim olduğunu bilmelerini istiyordum. Ama bu sefer gösteriş için değildi. SMC etrafımızda bir çember oluştursa bile umurumda olmayabilirdi. Yine de onu aynı şiddetle yakalayacak ve benimle yarı yolda buluşması için başını kaldıracaktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Fazla seçeneğim yok Gemma." Yaklaştım. "Ama şu anda. Daha fazla yapamadan önce seni seçiyorum." Sonra dudaklarım dudaklarına yapıştı ve diğer her şey yok oldu. O da istekliydi. Ağzını ayırdı ve dili benimkine doğru hareket etti. Onu bedenime çektim, birbirimize kenetlendik. Onu öpmek bir hediye gibiydi. Ya da belki bir cezaydı.

Öyle ya da böyle, umurumda değildi. Artık yapamayana kadar onu her gün öpecektim. Ve sonra, onu elimde tutmanın bir yolunu bulacaktım. Öyle ya da böyle onu bulacak ve tekrar benim yapacaktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GEMMA

"AMAN Tanrım." Sloane bunu son otuz saniye içinde yedinci kez söylüyordu. Üçüncüden sonra saymaya başlamıştım. "O tek öpücükten ve birkaç saçma özel ders seansından daha fazlası olduğunu biliyordum." Sloane bana yeni bir çift iç çamaşırı ve yeni temizlenmiş bir sutyen uzattı, ben de onları giymek için arkamı döndüm. Bileklerime bir kez baktı, sonra hızla geçip Isaiah'nın öpücüğüne odaklandı. "Sana inanamıyorum ve..." Üniformamı alıp sırt çantama attı ve bana yeni bir üniforma verdi. "Onunla seks yapmak istedin mi? Bekâretini almasını istedin mi? Aldığını biliyor muydu?!"

Sloane bana sorular sorup duruyordu ama cevap veremiyordum. Ne zaman ağzımı açsam başka bir soru soruyordu. Makyajını çıkarıp morluğumu kapatmaya başlayana kadar sonunda ona cevap verdim. "Evet," dedim, dün geceyi düşündükçe midemin bulandığını hissediyordum. İçimi kelebekler doldurdu ve ayaklarımı yere basmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Isaiah'la ilgili her şeye o kadar takılmıştım ki kafamda başka hiçbir şeye yer kalmamıştı. O vardı. Ve sadece o. "Onunla seks yapmak istedim ve evet, bekâretimi aldığını biliyordu. Bain yüzünden tüm okul bakire olduğumu biliyordu, hatırladınız mı? Bunu tam olarak inkar etmedim."

Sloane ağzından naneli nefesini o kadar hızlı üfledi ki ensemdeki tüyler gıdıklandı. Sünger şeye biraz daha makyaj yaptı ve işine geri döndü. İkimiz de kızlar tuvaletinde bir kabine sıkışmıştık ve birazdan sabah zilinin çalacağını biliyordum. "Sadece şaşırdım."

"Şaşırdın mı?" Bordo blazer ceketimi giymeden önce bluzumun kalan düğmelerini ilikleyerek sordum. "Benimle seks yapmasına mı?"

Eli durdu ve gözlerimin içine baktı. "Hayır. Hiç de değil." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Isaiah'ın bakire olmadığı bir sır değil. Bu konuda kendini kesinlikle belli etti." Yanaklarım yandı ve dudağımı ısırdım. Benden çok daha deneyimli olduğu dün gece aklımın ucundan bile geçmemişti ama bu çok açıktı. Bedenimi nasıl yenik düşüreceğini benden daha iyi biliyordu. "Sadece sende durum farklı. Sen bu okula girdiğinden beri o farklı."

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden itip parmaklarını saç tellerimde gezdirirken yanağımı ısırdım. "Ya da belki de sonunda gerçekte kim olduğunu gösteriyordur."

İçinden mırıldanarak fermuarlı sırt çantamı bana uzattı. "Doğru ve bunu ondan senin çıkarman hiç de şaşırtıcı değil." Yanağı kalktı. "İnsanları içeri aldığında çok iyi oluyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sabah zili çaldığı sırada ahırın kapısını açtığında yüzüme kapalı bir gülümseme yerleşti.

"Senin tarafından tüketilmiş gibi görünüyor. Sanki bulunduğun her odanın merkezinde sen varmışsın gibi. Gözleri sana yöneliyor. Çoğuna belli olmuyor ama ben görebiliyorum. Sana nasıl baktığını görüyorum. Cade'in eskiden Journey'e baktığı gibi. Sanki son anda elinden kayıp gideceğinden korkuyormuş gibi." *Çünkü yapacağım ve o da bunu biliyor.*

Sloane elini tuvaletin kapısına koymadan önce durakladı. Omzunun üzerinden baktı ve gülümsemesi kaşlarının çatılmasına dönüştü. "İşte bu yüzden dikkatli olmalısın Gemma. İkinizin neden bu kadar çok sır sakladığını bilmiyorum ama Journey'e bu okuldan tek yön bilet aldırın da tam olarak buydu."

Başımı salladım ve sınıflarımıza doğru yürümeye başlarken kolunu benimkiyle birleştirdi. Koridorda gezinen gözler ve karo zemine vuran ayakkabı sesleri arasında kulağıma fısıldadı. "Her zaman bana gelebileceğini bil, tamam mı? Ne olursa olsun senin için buradayım. Sırların olsun ya da olmasın."

Başımı salladım ve ona gerçekten içten bir gülümseme gönderdim.

SLOANE VE ben bu sabah kahvaltıyı kaçırdık ve hemen ilk dersimize koştuk. Muhtemelen hepsi kafamın içindeydi ama sanki herkes Isaiah ile dün gece ne yaptığımızı biliyormuş gibi hissediyordum. Kendimi farklı hissediyordum ama bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum çünkü ne zaman bacaklarımın arasında bir sızı hissetsem karnım zonkluyor ve gülümsememek için dudagımı ısırarak zorunda kalıyordum.

Bunun bizim için ne anlama geldiğinden emin değildim. İkimizin de bildiğini sanmıyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, özel dersimizin sona ereceği andan korktuğumdu. SMC Isaiah'ın notlarının daha iyi olduğuna ve davranışlarının düzeldiğine karar verdiğinde, güvenlerini geri kazandığında, gözetimden çıkarılacak ve artık uçurumun kenarında sallanmayacaktı. Bu da artık ona özel ders vermeme gerek kalmayacağı anlamına geliyordu, ayrıca mesai saatleri dışında Bain'i takipten dönerken koridorda yakalanırsa artık onun için bir koruma olmayacağım anlamına da geliyordu. Her şey söylenip bittiğinde bunun onu nasıl etkileyeceğinden emin değildim. Ya ben gittikten sonra gizlice dışarı çıkarken yakalanırsa? Ve anlaşmamızın ödemesini bana teslim ettiğinde ne olacaktı? Ona veda etmeden mi gidecektim? Böylesi daha mı kolay olurdu?

Bu düşünce midemi ağrıttı, bu yüzden ders için resim masasına otururken bu düşünceyi hızla bir kenara ittim. *Hayır. Şu anda oraya gitmezdim.* Arkama baktığımda Cade ve Brantley'nin aynı masada oturduklarını gördüm ama Isaiah yoktu. Cade beni bakarken yakalayınca bana göz kırptı, ben de ona sıkı bir gülümseme attım ve hızla arkamı dönüp günlüğümde temiz bir sayfa açtım ve kalemimle çizmeye başladım.

Oda gürültülü ve kaotikti ve kafam da daha iyi değildi. Her şey karmakarışıktı ve ben de sabırsızlanıyordum. Isaiah'ı görmek için sabırsızlanıyordum. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

Tekrar. Gelecek için sabırsızlanıyorum.

Bayan Fitz içeri girip dün gece benim de üzerinde bulunduğum masasının üzerindeki eşyaları karıştırmaya başladığı sırada oda sessizleşti. Havadaki değişimi hissettiğimde kalemimi indirmeye başladım. Dudaklarımın kenarları kıvrıldı ve günlüğümü kapattım.

İçten içe yanan iki mavi göz doğrudan bana bakıyordu ve odaya girip herkesin dikkatini üzerine çekmesi kalbimi yerinden oynattı. Koyu renk pantolonunun içindeki uzun ince bacakları, üst düğmeleri açık beyaz gömleği ve boynundan gevşekçe sarkan kravatı. Teninin bronzluğu dikkatimi çekti ve dün gece benimkine sürtünürken ne kadar sıcak hissettiğini hatırlayarak ağzım kurudu. Vücudumun ona verdiği tepkiye inanamıyordum. Bana yaptıklarına ve bunun ne kadar akıl almaz olduğuna inanamıyordum.

Saniyeler içinde önümdeydi, karo zeminde gıcırdayarak ilerleyen sandalyeyi çekiyordu. Bayan Fitz başını kaldırdı ve ona bir bakış attı.

"Orası sizin koltuğunuz değil, Bay Underwood."

Isaiah ona hayatımda gördüğüm en sıcak gülümsemeyi verdi. "Bayan Fitz'i tanıyorum ama Gemma'yla son dersimizde bana çizimin bileşenleri hakkında biraz bilgi verdi. Dersimize devam edebilmemiz için onun yanına oturmamın bir sakıncası var mı? Notlarım büyük ölçüde yükseldiği için daha kaç özel ders seansımız olacağından emin değilim."

O ne yapıyordu? Bayan Fitz'in onaylamayan bakışlarının yumuşadığını gördüm. Önce bana sonra Isaiah'ya baktı ve ellerinin tersini dolgun kalçalarının üzerine koydu. "Sanırım sorun yok. Gemma sana özel ders vererek harika bir iş çıkarıyor. Sana yardım ettiği için çok memnunum. SMC senin genel değişiminden etkilendi, Isaiah. Pazartesi gecesi şenlik ateşi sırasında bunu tartıştık."

Isaiah'nın eli hızla masanın altındaki çıplak kalçama inince sıçradım. Bacağımın alev aldığına yemin edebilirim. Omuzlarım geri fırladı ve

nefesimi kontrol altında tutmak için. Ona şöyle bir göz attım, hiç etkilenmemiş bir şekilde dosdoğru önüne bakıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Gemma'yla ders çalışmak benim için bulunmaz bir nimet oldu." Ses tonunda hafif bir değişim oldu ve aramızdaki boşluğun bir kısmını silip elini bacağımın üzerinde daha yukarı iterken kaşlarım çatıldı. Şu anda ciddi miydi? Neredeyse itecektim ama biraz fazla hoşuma gitmişti. "Oh, ve Bayan Fitz? Masanızın bugün ne kadar güzel görüldüğünü söyleyecektim. Yeniden düzenlediniz mi?"

Başımı öne eğdim ve bacaklarımı kenetledim. Elimi onun elinin üzerine koydum ve sıkarak omuzlarının bir anlığına titremesine neden oldum. Cade'in arkamdan kıs kıs güldüğünü duyduğuma emindim ve omzumun üzerinden ona da bir bakış fırlattım.

Dün gece masasından uçan her şeyi hatırlayınca utançtan yerin dibine girdim ama sonra kahkahalar geldi. Kendi dudaklarım titremeye başladı ve bunu bu kadar komik bulduğum için kendimden nefret ettim. Eğer Bayan Fitz, Isaiah ve beni yarı uykulu bir halde kıyafetlerimizi çıkarmış olarak bulsaydı felaket olabilirdi. Okuldan atılabilirdi ve Richard bunu öğrenebilirdi. Çok dikkatsiz davranıyorduk ama bir yanım onunla bu riski almayı seviyordu. Kuralları çiğnemek hoşuma gidiyordu.

Bayan Fitz masasına bakarken alay etti ve Isaiah'nın beni görebileceğini bilerek yavaşça başımı salladım. "Çok garip bir şey oldu. Bu sabah buraya girdiğimde tüm eşyalarım yere saçılmıştı. Nash kahvaltıdan önce içeri girmiş ve okulda bir şekilde serbest kalan rakunu görüp görmediğimi sormuştu. Görünüşe göre buraya gelmiş ve her şeyi dağıtmış!" Küçük bir kahkaha attı ve sınıf arkadaşlarımızdan birkaçı mırıldanmaya başladı.

Rakun mu? Gerçekten mi? Shiner'ın ona söylediği bu muydu? O da buna inandı mı? Bir an düşündüm... Shiner çok ikna edici *olabiliyordu*. Ya da en azından o böyle düşünüyordu.

"Öyle mi?" Isaiah'nın başparmağı bacağımın iç kısmında daireler çizmeye başladı ve elim hâlâ onunkinin üzerinde kenetlenmiş olsa da ona izin verdim. Sıcaklığın hücumunu hissettim. Kulağıma doğru fısıldadı. "Bu Mary'nin Mırıltıları için iyi bir başlık olurdu, değil mi?"

O bana bakarken ben de gizlice ona bir kez daha baktım. Kalın kirpikleri, yüzündeki yontulmuş gülümsemeyle birlikte hayat doluydu. İkimiz de bu sabah Mary'nin Mırıltıları'nda ne olduğunu biliyorduk ve Cade'in onu kimse görmeden kapattırmış olmasına şükrettim - onu oraya koyan tek kişi hariç, ki o da muhtemelen Bain'di.

Ama Bain neden gecenin bir yarısı gizlice yatağından kalkıp Isaiah ve benim fotoğraflarımızı çekiyordu? Bu ürkütücünün de ötesindeydi. Isaiah'ı okuldan attırmak için miydi?

Bayan Fitz sınıf için geri kalan malzemeleri toplamaya başladığında Isaiah, "Endişelenmeyi bırak," diye fısıldadı. "Bain'le ben ilgilenirim." Başımı sallayacaktım ama Isaiah'nın cümlesinin geri kalanı beni şaşkına çevirdi. "Ben de seninle ilgileneceğim."

Tamamen ona doğru döndüğümde göğsüm kilitlendi. Birkaç saniye önceki eğlencenin yerini dik bir kararlılık almıştı ve çenesinin gıcırtısı kalbimin istediğimden daha yüksek sesle çarpmasına neden oldu. Kaşlarını kaldırdı, ben de kısaca başımı salladım ve sınıfın geri kalanına odaklanmak için geri döndüm.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ISAIAH

SON ZIL on beş dakika önce koridorda yankılanmıştı ve tüm lakros malzemelerimiz St. Mary's'in sahip olduğu tek otobüse yüklenmişti bile. Gemma'nın koridordaki dönemeçten dönmesini beklerken formam gergin omuzlarımın üzerinde duruyordu.

Bugün onu gördüğüm her fırsatta ağzımı onunkine yapıştırmamak işkence gibiydi. Ne zaman arkamı dönsem, SMC'den bir üye yakınlarda görünüyordu ve onu öpebildiğim her saniye öpmek ve dokunmak gibi bir niyetim olmasına rağmen, sokağa çıkma yasağından sonra neden odamda olmadığımı dair bir bahaneye ihtiyacım olursa, Gemma'yı günah keçim olarak kullanmam gerektiğini hatırlamam gerekiyordu. İşlerin bizim için değiştiğini bilirlerse, özel ders işimize inanmaları pek olası değildi ve gözetimden çıkmama o kadar yaklaşmıştım ki bunu riske atamazdım. Dokunuşları kapalı kapılar ardına ve okulun gizli köşelerine saklayacaktım.

Bu düşünce beni yanlış hissettirdi. Onun gibi bir kız dolaplara tıklılmayı ve kütüphanedeki yığınların arkasında öpülmeyi hak etmiyordu. Muhtemelen bu onu benim küçük kirli sırrım gibi hissettiriyordu.

-şimdilik- bana doğru gelmiyordu. O bundan çok daha iyiydi ve bu lanet okuldaki herkesin, hatta öğretmenlerin bile onun benim olduğunu bilmesini istiyordum.

Pazartesi günü öğrendiği onca şeyden ve kendimi öfke ve kızgınlık içinde kaybettiğimi gördükten sonra, yine de orada durup beni kabul etti. Bana karşı hisleri vardı. Bunu görebiliyordum. Sanki aramızda somut bir bağ vardı ve bu beni olduğum yerde durdurdu. Ona o kadar aşıktım ki, birbirimize neden bu kadar çekildiğimizi açıklamak için kendime çılgınca nedenler buluyordum. Başka bir hayatta ruh eşi miydik? Geçmişteki bir aşık yeniden dünyaya gelerek tekrar o mu olmuştu? O yakınımıdayken neden nefes alamıyordum? Neden

Adım attığım her odada onu aramayı bırakamaz mıydım? Veda etmeden gitmesinden *bu kadar* mı korkuyordum?

O anın yaklaşmakta olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Gitmesine engel olmayacaktım. Yapılması gereken tek mantıklı şeyin bu olduğunu biliyordum, sadece başımdaki bela yüzünden değil, onun için de. Omuzlarıma bir yük daha eklenmişti. *Ona ne yapmıştı?*

Gemma'nın sırlarını gizli tutma ihtiyacı anlaşılabilir bir şeydi. Ben de anladım. Nasıl anlamayabilirdim ki? Ben de öyleydim. Ama bu bilme ihtiyacını azaltmıyordu. Kafamda onun neden kaçtığına dair bir senaryo ürettiğim her seferinde göğsüme saplanan yakıcı kazığı ortadan kaldırmıyordu.

Gitmiş olsun ya da olmasın, gerçekte neler olup bittiğini öğrenmeye niyetliydim.

"İşte orada." Cade koridorun sonuna doğru başıyla işaret etti ve doğu kanadının yan kapısının yanından uzaklaştı. Eğer hemen oraya gitmezsek koç nerede olduğumuzu merak edecekti ve en son isteyeceğim şey yıldız oyuncularını ararken beni Gemma'yla bulmalarıydı.

Yumuşak sesi koridorda bir ağız dolusu şeker kadar tatlılıkla süzülüyordu. "Birazdan seninle kesinlikle çalışabilirim. Büyük lakros maçı nedeniyle bu akşam özel ders vermem gerekmiyor. Isaiah geç saate kadar dönmeyecek, yani boşum."

Başka bir ses. "Oh, Tanrıya şükür. Seninle odanda buluşmamı ister misin? Yoksa benimkinde mi?"

"Sadece odama gel. Sloane'a haber veririm. Aldırmaz!"

"Harika! Çok teşekkürler Gemma."

"Bir şey değil!" Gemma'nın ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu, içimde istenmeyen bir kıpırdanmaya neden oldu. Elim son anda dışarı fırladı ve kolunu kavradım.

Tiz bir ılık merdivenin altındaki küçük girintide yankılandı ve kahverengi saçların girdabı durulduğunda, iki bk yeşil göze kilitlendim.

"Isaiah!" Küçük bedenini nazıkçe ta duvara doğru ittiğimde bir soluk sesi geldi. "Beni korkuttun. Seni Bain sandım."

Dudağım kalktı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Gözlerini yarım devirmesi gülümsememi derinleştirdi. "Tam tersi. Ne yapıyorsun? Deplasmanda maçın var sanıyordum."

Ona bir adım daha yaklaştım ve dizimi bacaklarının arasındaki hak ettiği yere yerleştirdim. Parmaklarım onun parmaklarından biriyle i içe geçti ve birleşen ellerimizi başının üzerine getirerek perili yatılı okulumuzun serin duvarına dayadım. "İstiyorum," dedim ona doğru eğilerek. "Ama dürüst olmak gerekirse, o otobüse yirmi terli adamla binme düşüncesi, sana dokunmadan bütün bir gün geçirmeden zaten yeterince kötü." *Ne yapıyordum ben? Onu görmeye gelmemin nedeni bu değildi.*

Gemma'nın yüzünü bir pembe dalgası kapladı ve ben buna bayıldım. Tenindeki kırmızının her tonunu sevdim. O kadar çok kızardı ki. "Bana dokunmadan on sekiz yıl geçirdin. Bir gün daha ne fark eder?"

Omuz silktim. "Dn gecedten sonra bunu öğrenmeye pek niyetim yok." Dudaklarım onunkilere yaklaştı ve ağzını açıp onu pmeme izin vermeden önce durakladı. Kendimi durduramayarak öpücüğü derinleştirdim ve o da buna bayıldı. Dili ağzımın içinde geziniyor, bir gece önce duvarları paramparça olduğunda yaptığı gibi keşfediyordu. Elini bıraktım ve onu vücuduma sıkıca kavradım, otobüse daha da geç kalmadan önce kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Tam Gemma'nın elleri formamda gezinmeye başladığında ayrıldım. "Kahretsin, seni buraya çekerken niyetim bu değildi."

Nefesleri yumuşak ve hızlıydı. Sıcak elleri hâlâ gergin karın kaslarımın üzerindeydi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mıydı?"

Başımı yavaşça salladım, birbirine değen gğslerimize ve onun davetkâr dudaklarına baktım. Onu tekrar öpmeden önce bakışlarımı kaçırdım. Kız tam bir uyururucu gibiydi.

Sarhoş edici. Masumiyetinin her zerresi neredeyse onu yok etmem için bana yalvarıyordu. *Dün gece Bayan Fitz'in masasında yok ettiniz.* "Pek sayılmaz. Sadece bu gece odanda kalman gerektiğini hatırlatmak istedim. Ben ve Asiler'in geri kalanı maçıyken Bain serbest olacak ve bu noktada ne yapacağı belli olmaz."

Küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu bana mesaj atabilirdin. Hatırladın mı? Bana bir telefon verdin."

Bir tutam saç kulağının arkasına iterken parmağım yanağına dokundu. Küçük elleri karnımı kavradı ve sırtımdan aşağıya doğru inen ürpertiyle savaştım. "Biliyorum." Sonraki sözlerimle birlikte küçük bir kırılganlık sızdı içime. "Ama seni görmek istedim. Bugün ne zaman arkamı dönsem, sanki biri bizi izliyor gibiydi."

Başını sallayarak onayladı, alt dudağını beyaz dişlerinin arasında emdi ve göz bebeklerimin büyüdüğünü *hissettim*. Vücudunu yukarı doğru iterken göğsüm daraldı ve içimde bir savaşın başladığını hissettim. Ruhumun en derin yerlerinden boğuk bir hırıltı çıktı ve Gemma durakladı.

"Sorun nedir?"

Sorun neydi? Çıldırılmış gibi hissediyordum. Yanlış olan buydu. Ona dokunma, onu hissetme ve teninin her santimini öpme ihtiyacı beni delirtiyordu. Mantıklı yanımları onu uzaklaştırmak, duygularımı kapatmak ve uyuşmuş Isaiah'a geri dönmek istiyordu. Ama o yanımları kaybetti. Onun masum gözlerine ve fiyonk şeklindeki mükemmel dudaklarına baktığım anda kaybetmişim.

Ellerim sırtının küçük kısmını buldu ve izimi bıraktığım boynunun yanına gitmeden önce dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. "Sana dokunmadığım zaman her şey yanlış geliyor," diye fısıldadım boynunu nazikçe öpmeden önce. "Ve bu rahatsız edici bir düşünce, Gemma." Yumuşak bir nefes bıraktı ve bu, cazibemin beni ele geçirmesi için gereken tek şeydi. Lakrosa geç kalmam umurumda değildi. İçimdeki ateşi körüklemek dışında hiçbir şey umurumda değildi.

onunla birlikteyken hissettim. Gemma beni değiştirmişti ve ben de onu değiştiremezdim. Uğruna dizlerimin üzerine keceğim tek şey oydu ve zamanı geldiğinde onu arayacaktım. Onu arayacak, bulacak ve kendime geri getirecektim çünkü şu anda hissettiklerim, lanet bir zebani gibi sırtımı tırmalayan karanlık geleceği gölgede bırakıyordu. O yanımdayken hayatımı kendime ait kılmanın bir yolunu bulacaktım. Babama beni yönetme şansı vermeyi bırakmıştım.

"Benim için de yle. Ellerinin üzerimde olması *hoşuma* gidiyor." Gemma'nın boğucu ses tonu, büyüyen aletimi üniformasının içinde tamamen çıplak olmaya çok yakın olan amına srtmemi sağladı. Kalalarımı yukarı doğru iterken parmağım külotunun dışını sıyırdı, omuzlarımı kavrarken o dolgun dudağı dişlerimin arasında yakaladım. Ona o kadar açtım ki, eğer tadına bakmazsam lecekmişim gibi hissediyordum. Sadece bir tane. *Yavaş ol*. Çok hızlı gidiyordum, çok erken. Gemma alıştığım kızlar gibi değildi. Tecrübeli değildi ama tecrbeliymiş gibi davranmazsa ne olayım.

"Ellerimin bunu yapmasından hoşlanıyor musun?" Parmağımı içine daldırarak sordum. Gözleri benimkilere takıldı ve bu saf bir coşkuydu. Onu zevk alırken görmek hayatımı değiştirdi. *Kahretsin, çoktan ıslanmıştı*.

Başını şiddetle salladı, saçları alnına yapışmıştı. "Hissettiriyor..." Başını duvara yaslarken gözleri kapandı ve okulun karanlık bir köşesinde vücuduyla oynamama izin verdi. Daha önce yalan söyledim. Onunla yalnız kalmak hoşuma gidiyordu. O benim küçük kirli sırrım olabilir. Ona dokunduğumda ya da dudaklarını dudaklarımla sslediğimde neye benzediğini kimsenin bilmesine gerek yoktu. *Hayır. O benimdi*. "Bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor Isaiah. Bunu düşünmeden edemiyorum. Beni amaşır dolabına çekip parmağını kalçamda gezdirdiğin o geceden beri bunu düşünüyorum."

Bir inilti onu terk etti ve ağzımı kapalı tuttum çünkü ben de aynı şeyi hissettim, o kadar çok ki bunu kelimelere dkemedim. Parmağım birkaç kez daha pompaladı ve elinin yukarı çıkıp göğsüne dokunmasını izledim ve aletimi çıkarıp ona batırmaktan gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Eğer yle olsaydı

Başka biri olsa yavaş gitmeyi umursamazdım ama dün gece bekaretini almıştım. *Lanet olsun, bunu mahvetme.* Islaklığı parmağımı kapladı ve kendimi kontrol edemedim. Başparmağımı şişmiş klitorisinde gezdirirken ağzımdan kulağına pis şeyler dökülmeye başladı.

"Sen tanıdığım en iyi kızsın Gemma." Kulak memesini ağzıma aldım ve haykırdı. "Sana adımı haykırmanı sağlayacak şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum."

Kalçaları ileri geri hareket ediyordu ve kelimeleri düzensizdi. "Ne gibi?"

Derin bir kıkırdama duyuldu ve ben bir tane daha eklerken parmağıma karşı daha hızlı hareket etmeye başladı. İnledi ve aletim o kadar sertleşmişti ki neredeyse diğer elimi bir tanesini ovmak için kullanacaktım.

"Dostum, acele et," diye seslendi Cade. "Otobüse doğru gidiyorum. Koç'a hemen arkamda olduğunu söyleyeceğim. İki dakikan var."

İki dakika mı? Sorun değil.

Şok Gemma'nın ağzından hızlı bir nefesle uçup gitti ama dudaklarımı onunkilerin üzerine koyarak Cade'in sesini bastırdım. Rahatlaması bir saniye sürdü, ama kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başladığında geri çekildim ve kulağının üzerinde gezindim. "Sen beni tadarken ben de seni tadacağım." Gemma'nın nefes alış veriş hızlandıkça kanım pompalandı. "Seni bu şekilde boşaltacağım ve sonra seni bu şekilde parmaklarken tekrar boşaltacağım."

Ondan yumuşak bir inilti geldi ve parmağımın etrafında sıkışmaya başladı. Kalçama kenetlenmiş olan baldırını tuttum ve iyice açarak hassas teninin üzerinde serin havanın gezinmesine izin verdim. *Tanrım, bu çok ateşliydi.*

"Ve sonra ikimiz de boşalmaya saniyeler kalana kadar yüzünü sikeceğim ve seni çevirip daracık küçük amının derinliklerine batıracağım, böylece bana kenetlendiğini hissedebilecek ve güzel yüzünün zevkle dolmasını izleyebileceğim."

"Ahh," Gemma'nın iniltisini yutarken çılgılığı boğuklaştı. Tırnakları formama battı ve kalçaları bir kez daha parmağıma doğru itildi

o çözülmenden önce. Orgazmı bittikten sonra bile ağzım onunkinin üzerinde gezinmeye devam etti. Onu öpmeden duramıyordum.

"Siktir, Gemma," dedim, sonunda geri çekilirken. "Bu çok ateşliydi." Parmağım yavaşça ortasından ayrıldı ve hınzır bir yanım onu ağzıma alıp emmek istedi. Ama yapmadım çünkü o buna hazır mıydı? Ona neler yapabileceğimi göstermeye hazır mıyım? İpin ucunu zor tutuyordum. İçten içe çıldırmıştım.

"Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Ben..." diye fısıldadı, gözleri dalgın ve sersemlemişti. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki göğsüm ağrıyordu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum."

Başımı salladım ve saçlarını kızarmış yüzünden uzaklaştırdım. "Her zaman böyle değildir Gemma." Gözleri benimkilere kaydı. "Seninle ilgili farklı bir şeyler var. Bizimle ilgili. Dokunduğumuzda..." Görüşümü bulanıklaştıran ve kendi kişisel çıkarlarım için onu sonsuza kadar bu okulda tutmak istememe neden olan düşüncelerin arasından sıyrılarak başka tarafa baktım. Ona tekrar baktığımda suçluluk duygusu geri geldi ve lanetlendiğimizi anladım. Birkaç kez kalkanının düştüğünü görmüş ve ellerinde narince tuttuğu masumiyetin benim tarafımdan yıkandığını izlemiştim. Bu yanlış mıydı? Sonunda onu yok etmem için mi gardını indiriyordu? Sonunda *onun beni* yok etmesi için mi?

Bacağını indirdim ve eteğini düzelttim, gerçeğin boğazımı yaktığını hissettim. "Sana her dokunduğumda masumiyetini elinden alıyormuşum gibi hissediyorum. Başka biriyle sahip olman gereken bir şeyi senden alıyorum." *Seni mahvediyormuşum gibi hissediyorum.*

Çenesi yukarı doğru eğildi ve yüzüne kararlı bir ifade geldi. O ateşli kız geri dönmüştü ve ben onu özlemiştim. Ellerini formamda birleştirdi ve beni şaşırtarak kendine doğru çekti. "Bu kadar suçlu görünme. Tüm masumiyetimi almanı istiyorum Isaiah. Ona sahip olmanı istiyorum. Ve başka kimsenin değil."

Tam o anda, o sözleri söylerken, sanki tüm dünyayı ellerimde tutuyormuşum gibi hissettim. Belki de öyleydim. Ama gözüme parlak bir şey çarptığı için o an kısa sürdü. Gemma'yı içine çektiğim küçük kıvrımın aralığını geçip başımı sola doğru çevirdiğimde samimi anımız yarıda kesildi. Hava buza dönüştü.

Gözüme çarpan flaşa hızla arkamı döndüm ve Gemma'nın burnunun ucunu öpmek için eğildim. "Bana ne vermek istersen kabul edeceğim. Ama şimdilik odana git ki burada seninle kaldığım için lakros takımındaki yerimi kaybetmek zorunda kalmayayım." Gemma bana utangaçça gülümsedi, ben de göz kırptım. "Daha sonra döndüğümüzde sana mesaj atarım. Sadece haber vermek için."

Tam uzaklaşmaya başlayacakken onu kolundan nazikçe geri çektim. "Odanızda kalın ve akşam yemeği için yemekhaneye giderseniz yanınıza birini alın. Sloane gibi. Koridorlarda yalnız dolaşma, anladın mı?"

Kaşları bir an için düştü. "Peki ya siz yokken Bain gizlice dışarı çıkarsa? Babanıza ne yaptığını söylemek için onu kim takip edecek?"

Blazer ceketini parmaklarımda düğümlenirken elim bir parça sıkıştı. Bu konuda endişelenmemesi gerekiyordu ve bu konuda son derece endişeli görünüyordu. "Ben hallederim... ve bunu aklından bile geçirme."

Dudakları büzüldü. "Ne hakkında düşüneyim?"

Elimi indirirken kaşımı kaldırdım. Ne düşündüğünü biliyordum ve benim *ya da* babam için onu takip etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa kesinlikle delirmiş olmalıydı.

Ağzı seğirdi ve içini çekti. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Bir şey yapmamı istersen mesaj atman yeterli."

İhtiyacım olan şey onun bütün gece odasında kalmasıydı. "Döndüğümde sana mesaj atarım." Hızla eğildim ve dudaklarını tekrar öptüm. "Odana uzun yoldan git, tamam mı?"

Bana nedenini sormak istediğini anlayabiliyordum ama bunun yerine başını salladı ve arkasını dönerek o yöne doğru ilerledi.

Gemma gözden kaybolana kadar merdiven boşluğunun altında bekledim ve sonra Cade'in söylediği iki dakikadan daha fazla olduğunu çok iyi bilerek arkamı döndüm. Lacrosse bekleyebilirdi ve Koç geç kaldığım için taşaklarımı istese bile umurumda olmazdı. Bain'i gözetim altında olmadan tek başına yakalamak anlamına gelecekse takımdaki yerimi seve seve kaybederdim.

Dakikalar önce Cade'in fırladığı yan kapıya doğru yürüdüm, sanki gidiyormuşum gibi iterek açtım ve ardından kapattım. Uzun koridoru sessizlik kaplamıştı ve Gemma'yla benim sıkışıp kaldığımız küçük yere, sonra da bizi görebilecek her noktaya baktım. Bir sınıfın köşesinin arkasındaki küçük bir alan dikkatimi çekti ve yavaşça hafif adımlarla ilerleyip tekrar dinledim.

Kalbim yavaşlamıştı ve kulaklarım keskindi. Parmaklarım yanımda gevşek duruyordu ve havada bir değişim hissettiğim anda elimi uzattım ve çıplak ete dokundum. "Bırak şu lanet kamerayı, Bain."

Yüzü kızarmaya başlarken çılgın gözleri yarıklara dönüştü. Serbest kalan eli içgüdüsel bir panikle havaya kalktı ve bileğime yapışarak tırnaklarını derime geçirdi. Başımı çevirdim ve bir kahkaha attım. Cildimdeki küçük bir kesğin boğazını sıkmamı azaltacağını mı düşünüyordu gerçekten? Kim olduğum ya da ne gördüğüm hakkında en ufak bir fikri var mıydı? Babam iki elini de ben yıldızları görene kadar boynuma sarardı ve bana da aynısını yapmayı öğretti.

Bain'i taş muhafazaya doğru daha da ittiğimde yüzü morarmaya başladı. Kavramamdan nasıl kurtulacağını anladığında gördüğüm panik hesaplamaya dönüştü. Dirseği kolumun hemen üzerinden kalktı ve tam bağlantı kuracakken, bıraktım ve kamerayı serbest elinden düşürmek için kendi dirseğimi havaya kaldırdım. Siyah parçalar, elim Gemma'nın eteğindeyken çekilmiş Polaroid fotoğraflarımla birlikte yere saçıldı. Fotoğraflar siyah-beyaz karoların üzerinde sıçırıyor, lanet olası bir silahlı kavganın ortasındaki bıçaklar gibi göze çarpıyordu.

Eğilip onları elimle yakaladığımda Bain nefes nefese kalmıştı, nabzımın o kadar şiddetli attığını hissediyordum ki gözlerimin arkasında hissedebiliyordum. Yan kapı açıldı ve beni almaya gelenin Cade olduğunu anladım. Saniyeler içinde yanımdaydı ve Bain'i duvara yapıştırmıştı. Bain karşı koymuyordu. Elimdeki fotoğrafa bakarken yüzünü utangaç bir sırıtma kapladı.

"Çok inliyor, değil mi?" Kırmızı görüşümü kapladı ve fotoğrafın yere düşmesi kadar hızlı bir şekilde kararlılığım da parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Yumruğum yanağına değdiğinde kanı duvara sıçradı. Derisindeki bir dilim bile öfkemi yatıştırmaya yetmemişti ama Cade'in gözleriyle karşılaştığımda bana duraksamama neden olan o bakışı atıyordu.

Düşün, Isaiah. Lanet olası düşün.

Bain'in kahkahası uğursuzdu ve mantıksız davranışlarımı toparlayıp daha büyük bir plan düşünmeye çalışırken başımı başka yöne çevirdim. Daha akıllı olmam gerekiyordu. Babamın istediği adam değil, olmam gereken adam olmalıydım. Ama lanet olsun, son zamanlarda çok baştan çıkmıştım.

Bain başını zorla geriye atıp neredeyse burnuna değdirirken Cade homurdandı. "Yemin ederim seni mahvedeceğim, Bain."

Güldü, ses boş koridorda yankılandı. "İkiniz de beni mahvedemeyeceksiniz. Söz konusu olan çok şey var."

Bir adım öne çıkarak ona ters ters baktım. "Bana öyle geliyor ki az önce o çizgiyi aştım."

"Oooh. İşte orada. Herkesin korktuğu Avcı'nın eti ve kanı. Savurgan evlat. Sözde batıdaki silah kaçakçılığı savaşını *sona* erdirecek olan kişi." Bain başını tekrar geriye attı ve ben kollarım yanımda ve yüzümde hiçbir ifade olmadan dururken daha sert güldü.

"Kurguladığın savaşı mı kastediyorsun? Babanın kazanmayı planladığı savaşı mı?" Bir adım daha yaklaştım ve ona doğru nefes aldım.

Bedenimde hissedebileceğim en büyük tiksintiyi hissediyordum. Bain'in ondan bir adım önde olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Cade de bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Bu kendi başıma halletmem gereken bir şeydi. Sırlarımı kendime saklamak, yaptığım şey buydu.

Belki de onları yakınımnda tutuyordum çünkü şu anda kendim ve küçük kardeşim için seçtiğim geleceğin beni de babam kadar kötü yapabileceğini biliyordum. Cade ve Brantley'nin arkamda durduğunu ve kararlarımı desteklediklerini biliyordum ama konu kendi gelecekleri olduğunda, sevdikleri insanların da bu ağa takılabileceği anlamına gelse, benim yanımda durmaya bu kadar istekli olurlar mıydı?

Bain, Cade'in tutuşuna karşı bir kez daha mücadele etti ve Cade görüldüğünden daha güçlü olmasına rağmen, Bain de aynı derecede kaslıydı. Tıknazdı ve vücut ağırlığını nasıl kullanacağını biliyordu, tıpkı benim gibi. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi sanıyorsun Bain, ama ben biliyorum." Gemma'yla fotoğrafıma tekrar bakarken kanımda karanlık bir şeyler kıpırdanmaya başladı ve ne olduğunu anlamadan yüzüne tükürmeye ve Cade'e yapmaya çalıştığı gibi bana kafa atma riskini göze almadan olabildiğince yaklaşmaya başladım. "Gemma'nın bir fotoğrafını daha çekersen yemin ederim gözlerini yuvalarından çıkarırım."

Dudakları bir başka mağrur gülümsemeye zorlanırken gözlerinde hafif bir seğirme oldu. "Bana dokunmayacaksın."

"Bir de beni dene." Gemma'yı da bu küçük oyunumuza dahil ettiğinde tüm bahisler kapanmıştı. Babalarımızın. Gemma'nın bu silah savaşıyla bir ilgisi olmadığına inanmak istiyordum ama Yargıç Stallard'ı Covens'ta Bain'le birlikte gördükten sonra aksini düşünmek saflık olurdu. Tesadüflere inanmazdım.

Yan kapı çarparak açılırken Bain'in sesi alçaldı. "Jack'in hayatı tehlikede, Isaiah. Hiçbir şey yapmayacaksın çünkü acı çekecek olanın o olduğunu biliyorsun. Senin baban benimkinden bile daha hasta."

Yanağım kalktı ve Cade'in verdiğim tepki karşısında kafasının karıştığını hissedebildim. Bain duygularını maskelemekte sandığı kadar iyi değildi, çünkü onda da kafa karışıklığı olduğunu görebiliyordum. "Beni özverili biri sanıyorsun, Bain." Eğilip Gemma'nın geri kalan fotoğraflarını toplayıp cebime koyarken güldüm. "Tekrar düşün, ayakı ocuk. Babanın maaş bordrosunda olabilirsin ama benimkinde olmadığına eminim, bana gönderdiği tehditler ne olursa olsun."

"ocuklar!" Cade ve ben kapıya doğru yürümeye başladığımızda Koç'un hırıltılı sesi koridorda yankılandı. zerinde bordo polosı ve ağzında yarısı dışarı sarkmış ttnyle öylece duruyordu, her ne kadar okul binasında tütüne izin verilmese de. "Hemen otobüse binin. Temple'a geç kalmak üzereyiz ve Tanrı aşkına Isaiiah... parmaklarındaki kanı sil. şartlı tahliyesedin ve okuldan atılırsan bu takımın canı cehenneme."

Bain'i kırık kamerasıyla birlikte St. Mary's'in zemininde bırakarak Koç'la birlikte hızla kapıdan çıkarken Cade homurdandı.

Brantley ve Shiner'ın tam karşımızda oturduğu otobüste yerimizi alır almaz Cade sesini kesti. "O da neydi yle?"

Koltuğun yapışkan vinil arkalığına yaslandım ve bacaklarımı uzatabildiğim kadar uzatarak pencereden St. Mary's'in yüksek, kaleyi andıran kubbesine baktım. "Bain bunca zamandır bizimle oynuyormuş."

"Ne demek istiyorsun?" Brantley talep etti, yüzü kararlılık maskesine dönüşmüştü.

Boynumu ona doğru çevirdim. "Gerçekten Bain gibi bir adamın ayrıldığında onu takip ettiğimizi bilmediğini mi düşünüyorsun? Arabalarına taktığımız takip cihazlarını bilmediğini mi sanıyorsun? Muhtemelen G-wagon'da bir tane olduğunu zaten biliyordur. Kim olduğumu öğrendiği andan itibaren yolunu değiştirdi. Babasıyla benim aramda bir savaş başlatıyor."

Cade, "Bir savaşın yaklaşmakta olduğunu zaten biliyorduk," dedi.

Başımı salladım, okula doğru baktım ve Gemma'nın amcası Yargıç Stallard'ın neden tüm bunların ortasında görüldüğünü merak ettim. Rolünün büyük mü yoksa küçük mü olduğundan emin değildim ama bildiğim tek şey Gemma'nın şimdi her zamankinden daha fazla gitmeye ihtiyacı olduğuydu. Özellikle de amcası iki karşıt taraf arasında bir araçtan daha fazlasıysa. "Bain Covens'teki anlaşmayı görmemi istedi. Babama, babasının bizim bölgemize taşındığını söyleyeceğimi biliyordu."

Brantley koltuğuna geri yığıldı. "Bu nedenle, gördüklerini ona anlatarak olayları sen başlattın."

Tekrar başımı salladım.

Ekibin geri kalanı etrafımızda sohbet ederken sessizlik geçti. Shiner içini çekti ve kulaklığını taktı, belki saygıdan belki de bizim kadar büyük bir parçası olmadığı için duyduğu rahatsızlıktan dolayı konuşmamızı bastırdı.

Cade bana baktı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Şimdi savaşın hangi tarafında olmak istediğimize karar vereceğiz."

BÖLÜM ELLİ İKİ

GEMMA

NE KADAR VEFASIZ BIR INCELİK. Çok da narindi. Kolayca kırılırdı ama kolay kolay onarılmazdı. Daha önce güvenmiştim ve bu geçici bir varlıktı. Güven uçucuydu. Biri size verdiği güveni alıp ne yapacağı belli olmayan biri haline gelebilirdi. Bu terimden bıkmıştım ve birine güvenmeyi düşündüğümde midem bulanıyordu ama Isaiah ile neredeyse o noktaya gelmiştim.

Ve onun da benimle birlikte olduğunu düşündüm. Onun hakkında başkalarının bilmediği şeyler biliyordum. Jack'i benimle küçük bir şekilde de olsa paylaşmıştı ama bana küçük kardeşinden ve babasının tehdidinden bahsedecek kadar güveniyordu. Bu bilgiyi hafife almadım, tam da bu yüzden bunu tek başıma yapıyordum.

Sadece bunun son zamanlarda birbirimize duyduğumuz küçük güveni mahvetmemesini umuyordum. Ona bütün gece odamda kalacağımı söylediğimde bana güvenmişti. Bunu söylediğinde ve ben de kabul ettiğimde, bu fikir kafamın arkasında yeni yeni filizleniyordu.

Artık çiçek açmaya başlamıştı ve sokağa çıkma yasağını çoktan geçmiş olan St. Mary's'in yan kapısına doğru attığım her adımda yeni bir fide filizleniyordu.

Koridor sessiz ve hareketsizdi. Sloane bu gece erkenden uykuya dalmıştı, bu benim yararımaydı ve ya çocukların çoktan döndüğünü ve Isaiah'ı görmek için gizlice dışarı çıktığımı düşündü ya da uyanmadı, çünkü Isaiah'tan Temple'dan okula döndüklerini söyleyen bir mesaj dışında cevapsız mesajım yoktu.

Ayağım ayakkabımın altındaki çakıllı taşa çarptığında kalbim çarpmaya başladı ve gece havasının serin nemi sıcak yanaklarıma çarptı. Kapüşon başımın üzerine kadar çekilmişti ve arkamda birinin gizlendiği hissi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bain bu gece okuldan ayrılmayacaktı. Akşamki konuşmasından dolayı bunu biliyordum. Ben buna kader diyordum. Sanki daha güçlü bir güç tüm yıldızları hizalamış ve beni akşam yemeğinde onun telefon konuşmasına kulak misafiri olmak için mükemmel bir noktaya koymuş ve beni şu anki kararıma getirmişti. Isaiah'ın daha önce beni çektiği o küçük köşeye saklanmış, bana düşüncesi bile yüzümü kızartan şeyler yapıyor, telefonda kıkırdıyordu.

"Asiler gece için anahtarlarımı aldılar. Ya da kirli işlerini yapması için birini gönderdiler."

Telefondaki diğer kişi huysuz bir kahkaha attı ve kahkahası taş duvarlarda yankılandı. Hoparlörü açmış olmalıydı. *"Bir yedeğin olduğunu düşünmüyorlar mı? Gerçekten de senin lanet bir aptal olduğunu düşünüyorlar, değil mi?"*

Bain homurdandı. *"Eminim yedeği bulmak için her yeri aramışlardır. Depodaki lanet olası elektrik kutusunda olduğunu bilmiyorlardı."* İç çekmeden önce tehditkâr bir şekilde güldü. *"Önemli değil. Nasıl olsa bu gece gitmiyorum. Bu gece kaçışı kim yapacak?"*

Konuşmadan kısa bir süre sonra ayrıldım, kulak misafiri olmaktan kalbimin sıkıştığını hissettim. Richard'ı ofisinde telefonda tekrar tekrar dinlemek gibiydi. Yakalanma korkusu her seferinde vücudumdaki tüm sinirleri harekete geçiriyordu.

Binlerce kez arkama baktıktan sonra, saç çizgimi kaplayan terle, St. Mary's'in uzakta kayboluşunu izledim ve Isaiah ile benim izlediğimiz rotayı tekrar takip ettim. Depoyu bulmak zor olmadı, çünkü St. Mary's'in etrafında uzun dolambaçlı yollar ve birkaç sokak lambası dışında pek bir şey yoktu. Havadaki soğuktan nefesim yüzümün önünde dağıldı ve sonunda yukarıdaki köhne metal kulübeyi gördüğümde adımlarım hızlandı. Ona yaklaştıkça kanım daha da hızlandı. Ağır ağır nefes alırken adrenalin beni doldurdu. Isaiah'ı kafamdan uzaklaştırmaya devam ettim.

Ne yaptığımı bilseydi bana kızardı ve bunun getirdiği biraz utanç ve suçluluk duygusu vardı ama merakım gök gürültüsü gibi geliyordu. *Covenant Psikiyatri Hastanesi*. Bilmek zorundaydım. Neden bu kadar tanıdık geldiğini bilmeliydim. Hastanenin hafızamda neden bu kadar net olduğunu ve Isaiah beni oraya götürmeden önce onu çizebildiğimi bilmem gerekiyordu.

Web sitesinde beni iki kez düşündüren hiçbir şey yoktu, ama o çizimi her gördüğümde bir şey göğsümü çekiyordu. Acil bir şey. Ve kafamın arkasında, "*Ya Tobias oradaysa?*" diye dırdır eden bir düşünce vardı. Ya garip bir ikiz telepatisi varsa?

İçimi çektim ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ve Isaiah'nın beni tekrar yanına almayacağını biliyordum. Geçen sefer çok tehlikeliydi ve en başta beni götürdüğü için pişman olmuştu. Onu yanımda götürmeyecektim ya da beni geri almasını istemeyecektim. Bu sadece henüz cevaplamaya hazır olmadığım pek çok soruyu ortaya çıkarmakla kalmaz, Isaiah'ın düşündüğümde daha fazla tehlikede olduğunu da gösterirdi.

Onu sınır dışı edilmesine neden olabilecek bir pozisyona sokmazdım. Eğer SMC bir şekilde okuldan kaçtığımı öğrenirse, bu benim suçumdu. Ama Isaiah benimle birlikteyse ve okul sınırları dışında, olması gerektiği gibi ders *vermezken* yakalandıysak? İşi biterdi. Okuldan atılırdı. Beni korumasını istemiyordum ve bunu deneyeceğine dair içimde büyük bir his vardı.

Dürüst olmak gerekirse, kendi başıma olmak, kendim için seçimler yapmak Kendimi - kuralları çiğniyor olsam bile - güçlendirici hissediyordum. Sanki hayatım boyunca bir başkası için tutmaya zorlandığım merdiveni tırmanıyor ve sonunda en üst basamağa ulaşıyordum. Başkalarını dinleyen ve tüm kurallara uyan iyi kızlar asla zirveye çıkamaz, bu yüzden iyi olmayı bırakmışım. En alta inmeye zorlanmaktan ve başkasının çıkarı için yapmam gerekeni yapmaktan bıkmışım.

Cevaplara ihtiyacım vardı ve onları öyle ya da böyle bulacaktım.

Elim Bain'in depo kapısının yanındaki elektrik kutusunun içine yerleştirdiği yedek anahtarlara gittiği anda -tıpkı onun söylediği gibi- sarhoş edici bir gururla dolmuştum.

Bunu yapıyordum.

Kalbim vücudumun her santimetresine öylesine şiddetli kan pompalarken Bain'in arabasının içine kaydım ki, cildim beklentiyle yanıyordu. Isaiah'nın küçük sürüş dersinin, geçen seferki gibi taş duvarlara çarpmadan Covenant Psikiyatri Hastanesi'ne gidip dönmem için yeterli olacağını umuyordum.

Anahtarı çevirip titreyen ayağımı frene bastığımda araba canlandı. Koltuğa yerleşmek, parmaklarımı direksiyonun üzerinde oynatmak ve her üç saniyede bir dikiz aynasına bakarak Bain'in boncuk gözlerinin arabasını gezdirdiğim için öfkeyle ortaya çıkmamasını ummak için zaman harcadım ama kimse görünmedi.

Sadece ben ve açık yol vardı.

Birkaç saniye ayağımı gaza basıp frene bir iki kez dokunduktan sonra yoluma devam ettim.

Telefonumun St. Mary's Wi-Fi olmadan çalışmadığını bildiğimden, yazdığım yol tarifini takip ettim ve ne olduğunu anlamadan virajlı yollar ve bulanık beyaz çizgiler yerini yaklaşan binaya bıraktı ve ben de oradaydım. Frene bastığımda başım öne doğru sallandı ve park etme işim tamamen bozuldu ama başarmıştım.

Tabela uğursuzca titriyordu, Psikiyatri'nin P'si diğerlerinden daha parlaktı ve arada bir yanan tek harf Coven kelimesini yazıyordu, ama başarmıştım. Arabadan dışarı adımımı attığımda tüylerim diken diken oldu. Kapımın çarpma sesiyle sıçradım, bunu yapan ben olmama rağmen. Gergindim ve bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Bu, rastgele bir yere girip geri çıkacağımı düşünecek kadar aptal olmadığım anlamına geliyordu. Eğer bu yer bilinaltımda benim için bir şey ifade ediyorsa, bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Kk bir ağaçlık alanda gizlenmeye dikkat ederek ilerlerken nemli yapraklar ayakkabılarımdın altında ezildi. Dışarısı zifiri karanlıktı ve tabelanın titrek ışığı, kolların arasından zar zor görebildiğim binanın etrafında döndükçe daha da snkleşiyordu. Nefesim daralmıştı ve kalp atışlarını kulaklarımda duyabiliyordum. Bir ağacın yanında durdum, elimi kaba kabuğuna koydum ve binayı gösteren kk açıklığa bakarak bir şey olmasını bekledim. Bilinaltım beni ele geçirip bu binayı ilk gördüğüm zamana geri götürecek miydi? Uzun zaman önce bastırdığım bir şeyi hatırlayacak mıydım? Kalbimin atışları yan kapıya doğru yürüyüp içeri bakmam için yeterince sakinleşecek miydi? O kapının diğer tarafında tam olarak ne vardı? Tobias mı?

Sürekli bastırdığım acı su yüzüne çıkıyordu. Kalbimdeki delik daha da derinleşti ve ağacın yanında durdukça kardeşimin son dört yıldır yokluğunun acısı içime işliyordu. Eğer oradaysa, onu geri getirmenin bir yolunu bulacaktım. Orasının bir psikiyatri hastanesi olması ağabeyimin akıl hastası olduğu anlamına gelmiyordu. Onu son gördüğümde her zamanki gibi akllı başındaydı. O zamanlar hasta olabileceğini düşünmüştüm. Ya da belki kuruntulu. Bana anlattığı her şey ve omuzlarımdan sıkıca tutup hayatta kalmam için yalvarması, Richard'ın söylediği hiçbir şeye inanmamamı söylemesi endişe vericiydi. Düzensiz davranıyordu ve bu beni korkutmuştu. Ama şimdi Tobias'ın doğruyu söylediğini biliyordum. O haklıydı.

Neden hiçbir anı bana geri gelmiyordu? Hayal kırıklığı içinde homurdandım, öfke ve kızgınlık ayaklarımı ileri doğru itmeye başlamıştı. Önümdeki kapıdan başka bir şey göremiyordum ve yaklaştığa daha da çılgına dönüyordum. stnde yeşil bir tente olan siyah bir kapıydı. Gözlerim ping-

İkisi arasında gidip geldim ve kendimi yırtık pırtık yeşil kumaşın altında bulduğumda gözlerimin yükseldiğini ve ona kilitlendiğini fark ettim.

Bu. Bunu hatırladım. Ama ilk gördüğümde yırtık pırtık değildi.

Ve yeşil o kadar soluk değildi.

Neden buradaydım? Gözlerimi sıktım, ellerimi yukarı kaldırıp siyah ceketimin kapüşonunun altından geçirdim ve saçlarımı yumrukladım.

Unutma, Gemma!

Tam topuklarımla ayaklarımın altındaki sert zemine basarak karanlık anıları gözden geçirmeye başlamıştım ki, sarsılarak gözlerimi açtım. Bir el pazuma dolandı ve şiddetle savrulup kapıya doğru fırlatıldım. Başım kapının arkasına çarptı ve korkudan neredeyse boğulacaktım gibi bağırdım.

Kara gözlerinde hastalıklı bir zevkle bana bakan adamın yüzüne baktığımda bir çığlık attım. "Peki senin gibi iyi bir kızın böyle bir yerde ne işi var?"

Tutuşu daha da sıkılaştı, parmakları ceketimin kumaşını çekiyordu. Kalbim boğazıma kadar tırmandı ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. *Kendimi neyin içine sokmuştum?* Panik yüzeye çıkmaya başladığında göğsümden zar zor hava çıkıyordu. Vücudum titremeye başladığında yüzündeki boncuk gibi bakış memnuniyetle büyüdü. Gülümsedi ve midem bulandı. "Bain nerede? Ha?" Yüzünü bana yaklaştırdı ve diline sinen puro kokusunu aldım. Tıpkı Richard gibi. "Nerede o, seni aptal küçük sürtük?" Kolu hızla kalktı ve ben eğilmeme fırsat vermeden elinin tersi yanağıma indi ve acı içinde bağırdım. Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp görüşümü sabitlemeye çalıştım ama önümdeki ağaçlar daha da sallanıyordu. "Seni satış yapman için mi gönderdi?"

"Ne?" Kelime yavaşça ağzımdan çıktı ve kendimi içinde bulunduğum sükûnetten kurtarmaya çalıştım. Başım çarpıyordu. Şakaklarımda zonklama vardı ve beni irkiltiyordu ama olabildiğince derine indim ve bakışlarımı sabitleyerek önümdeki tek bir şeye baktım. *Daha kötü yerlerde de bulundun,*

Gemma. Sen güçlüsün. Dudağı hırlarken yutkundum. "Bain benimle değil. Buraya tek başıma geldim."

Pişmanlık, buraya gelme kararını verdiğim andan itibaren ördüğüm kalın duvarı dürtmeye başladı. Gelmemeliydim. Bu bir hataydı. Richard'a karşı dersimi almadığım çok açıktı. Planımda boşluklar vardı ve kendimi kaderin beni buraya bir nedenle getirdiğine inandırmıştım ama yanılmıştım. Kader beni kandırmıştı. Planım özlü değildi ve ben daha iyi biliyordum. Sağlam bir planım olmadan harekete geçip aptalca dürtülerimi beslememem gerektiğini çok iyi biliyordum ve işte buradaydım. Yakalanmıştım.

Yine kendimi o lanet bodrumda bulacağım.

Hayır. Hayır, değildim.

Çenemi düzleştirdim ve kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım. "Onun arabasını çaldım."

Bana inanmadığı belli olan bir şekilde homurdandı. Dilinin beyaz dişlerinin üzerinde gezinmesini izledim. Adam uzun boyluydu, Richard'dan daha uzun ve daha inceydi. Prestijli olduğunu haykıran hoş bir siyah takım elbise giymişti ve siyah saçları mükemmel bir şekilde jölelenmişti. Dışarıdan bakıldığında, şehrin herhangi bir yerinde şık bir ofiste çalışan iyi bir iş adamı gibi görünüyordu ama görünüşün aldatıcı olabileceğini herkesten iyi biliyordum. En hasta olanlar yakışıklı olanlardı. Dokunulmaz olduklarını düşünürlerdi ve bu da onları tahmin edilemeyecek kadar tehlikeli yapardı.

"Onun arabasını mı çaldın?"

Gözlerimin arkasındaki zonklamayı görmezden gelerek başımı salladım. "Yani bu onu tanıdığın anlamına mı geliyor?"

Hiçbir şey söylemedim ve gözleri parladı. Beni tekrar kapıya doğru itti ve başım bir kez daha kapıya çarptığında inledim. *Kahretsin*. Benden ne istiyordu? Bain'in burada olduğunu düşündüğü belliydi. Arabasını görmüş müydü? Beni takip mi ediyordu? "Yani Bain'in burada olmadığını mı söylüyorsun?" Kıkırdadı ve midem sarsıldı. Eğleniyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Yani o küçük kıç parçasını da yanında getirmedi mi? Ona göstermek için

ne kadar erkeksi olduğunu? Birkaç silah satışıyla ne kadar zengin olabileceğini mi? Benim bölgemde!" Sesi etrafımda böğürürken sıçradım. "Söyle bana..." Sürünerek yaklaştı ve sıcak, öfkeli nefesini yüzümde hissettim. Tanıdık panik hissi sürünen bir yılan gibi tenimde gezinirken tüm vücudum titremeye başladı. "O değerli silahları tutarken seni de beceriyor mu? Ne kadar *tehlikeli* olabileceğini göstermek için mi?" Başını arkaya attı ve yüksek sesle güldü. Duyabildiğim tek ses buydu. Orman sesleri kaybolmuştu. Başımızın üstündeki ışığın uğultusu bile kaybolmuştu. "Ona ne kadar tehlikeli *olabileceğimi* göstereceğim. Burası benim bölgem. Onların değil."

Aniden, eli başımı itip sıkı yumruğuyla saçlarımı kavrayınca dizlerimin üzerine çöktüm. Beton, kot pantolonumun üzerinden bile derimi sıyırdı ve ağlamamak için dudagımı ısırdım. *Bu gerçek değildi. Bu Richard değildi. Bileklerimde zincir yoktu. Koşabilirdim.*

"O güzel küçük ağzını sikeceğim ve her şeyi filme alacağım. Sonra seni kanayana kadar sikeceğim ve sen de bunu Bain'e götürüp ona neler yapabileceğimi göstereceksin. O benim eşyalarım mı dokunuyor? Ben de onunkilere dokunurum."

Gözlerim büyüdü ve tam göğsümü tırmalayan panik yüzünden çılgılık atmak üzereyken arkamdan bir ses yükseldi.

"Baba."

Donup kaldım. Kalbim durdu.

Saçlarımdaki tutuş sıkılaştı ve acıyı hafifletmek için başımı eliyle buluşacak şekilde yukarı ittim. "Isaiah. Gelmen ne kadar hoş."

Isaiah. Isaiah buradaydı. Ve beni sıkı sıkıya tutan, tıpkı Richard gibi bana korkunç şeyler yapmakla tehdit eden adam onun babasıydı. *Vay anasını.*

Korku ve paniğin arasından küçük bir rahatlama sızdı. Her şey yolundaydı. Isaiah buradaydı. Babasına benim Bain'in kız arkadaşı olmadığımı ya da

Bain için ne olduğumu düşünüyorsa. Ona, Bain'in bana bunu yaptığı için memnun olacağını söylerdi. Bunun Bain'i hiç etkilemeyeceğini ve sonra gitmeme izin vereceğini.

Isaiah'nın babası saçımın çekerek beni ayağa fırlattığında, bir çığlık atarak Isaiah'ya kilitlendim. Bana kısa bir bakış attı ve sonra yüz hatlarında can sıkıntısından başka bir şey olmayan babasına baktı. Bakışlarımı birkaç adım ötedeki Cade ve Brantley'e kaydurdum ama ikisi de bana bakmıyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Neden bana bakmadılar? Okulu terk ettiğim için bu kadar üzgün olamazlardı. Bu bir hataydı ama... Asla güvenme Gemma. Tobias'ın sesi araya girdi ve beni öfkeliendirdi. Doğru insanlara güvenmek sorun değildi ve ben Isaiah'a güveniyordum. Beni babasının pençesinden kurtaracaktı ve her şey yoluna girecekti.

Boğazımın arkasında kıpırdamadan duran duygusal yumruyu yuttum ve kafa derimi acıtsa da çenemi düzleştirdim.

Isaiah kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerinde hâlâ çimen ve çamur lekeleri olan lacrosse forması vardı. "Burada ne işin var senin? Bu benim işim değil mi?"

Babası kıkırdadı ama bu kıkırdama alaycılıkla doluydu. "İşini doğru yapamıyorsun. Takip cihazından uyarı aldım. Bu geceyi hallettiğini söylediğini sanıyordum."

Isaiah kollarını kaldırdı. "Buradayım, değil mi? Peki Bain nerede?" Isaiah alaycı bir tavırla etrafına bakındı, ay ışığı tam yanağının kemerlerine vuruyordu. "Hiçbir yerde görünmüyor, değil mi? Çünkü o lanet olası okula geri döndü." Bir adım öne çıktı, hâlâ gözlerimin içine bakamıyordu. "İşimi doğru yapamadığımı mı söylüyorsun? Sana şunu sorayım mı? Jack nerede? Umarım Pazartesi günkü gibi karının kabuğuyla yalnız değildir."

Isaiah'nın sözleri babasının sinirlerini bozmuştu. Saçlarım çekilmişti ve şimdi parmak uçlarımda durarak acımı hafifletmeye çalışıyordum. "O zaman bu kim? Bain'in arabasını kullanıyordu. St. Mary's'e döndüğünden emin misin?"

Babam alaycı bir tavırla sordu. "Eminim şu anda dışarıda, kendisine ait bir şeye dokunuşunu izliyordur."

Durakladım. Vücudum çalışmayı bırakmış gibiydi. Kan hücum etmedi. Kalbim çarpmadı. Sadece durdum... ve bekledim. İsaiah'ın araya girmesini ve babasının beni bırakmasını bekledim.

İsaiah karanlık bakışlarını bana o kadar yavaş çevirdi ki neredeyse adını haykıracaktım. Bu bağlantıyı bekledim, dış görünüşündeki o küçük düşüşün bana her şeyi hallettiğini ve beni koruyacağını ve daha önce itirafına cevap vermemiş olsam bile söz verdiği gibi benimle ilgileneceğini göstermesini bekledim. Ama sonra dikkatini tekrar babasına çevirdi ve omuz silkti.

"Sadece bir parça taze kış daha, sanırım."

Acı. İhanet. Ağzından çıkanlar karşısında yaşadığım tam ve mutlak şok, saçlarımın çekilmesine rağmen ayaklarımın tekrar betona değmesine neden oldu. Bir kez göz kırptım. Sonra iki kez. Ona baktım, çığlık atmak, tekmelemek ve ona verdiğim şeyi bana geri vermesini istemek için kendime yalvardım. Ama yapamadım. şok içinde öylece durdum.

Başka bir taze kış parçası mı?

"Öyle mi?" dedi babası bana bakarak. Onun hastalıklı bakışlarına karşılık veremedim bile. Onun yerine İsaiah'a baktım. şaşkındım. *Ona güvenmiştim.* Bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordu? Kafa karışıklığı ayaklarımı öyle hızlı yerden kesti ki, babasının "Peki o nasıldı?" diye sorduğunu duyamadım. Önce senin olduğuna eminim. Aksi takdirde Bain onu istemezdi."

İsaiah sırttı ve bu sırtış sırtıma bir bıçak gibi saplandı. "Bir meleği becermek gibiydi. Güzel ve saf."

Babası güldü ve ilk gözyaşının yanağımdan aşağı yuvarlanıp aşağıdaki betona düştüğünü hissettim. Dizlerimin bağı çözüldü ve öfke ve nefret duyup saldırmak istedim. Ama yapmadım. Hissettiğim şey çok daha kötüydü. Acı dışında her şeyi uyuşturdu.

Ama bu uyuşukluk İsaiah'ın ağzından çıkan bir sonraki sözleri duyar duymaz kayboldu. "Konuştuğunuz derse geri dönelim derim.

hakkında. O bizim eşyalarımıza dokunuyor... biz de ona dokunuyoruz."

Isaiah'nın babası rahat bir nefes aldı. "Sonunda bu yaşam tarzına alışıyorsun, değil mi?" Yüzümün yan tarafındaki hararetli bakışıyla yüzüm yandı. "Ve boyun eğmen için tek gereken böyle küçük, güzel bir şeydi. Bunu aklımda tutacağım."

Ve sonra güvenilmez bir kurt sürüsünün içine itildim.

DEVAM EDECEK

Isaiah and Gemma

[Bad Boy's Never Fall](#), ikinci kitap, 2 Aralık 2021'de çıkıyor. Satın almak için [buraya](#) tıklayın! Veya Goodreads'te TBR'ınıza eklemek için [buraya](#) tıklayın!

Kötü Çocuklar Asla Düşmez Tanıtım Yazısı:

Isaiah:

Onu ilk gördüğüm andan beri kaderimizde yanmak vardı.

Mary's Yatılı Okulu'nun her karanlık köşesinde, dikkatli gözler her hareketimizi izliyordu. Ne zaman birbirimize dokunsak vicdan azabım kulağıma haksız bahaneler fısıldıyordu. Geleceğimiz aniden belirsizleşti ve zaten bulanık olan çizgiler daha da bulanıklaştı.

Varlığından haberdar olmadığımız bir geçmiş, kendimizi koruma duvarlarımızı enkaza çevirdi. Gerçek aniden ortaya çıktı ve planımız alevler içinde kaldı.

Gemma, küllerin içine düşmesine izin verenin ben olduğumu sanıyordu. Ama çok az şey biliyordu, onun yükselişini izlemek için oradaydım.

Bad Boys Never fall, St Mary's Duet'in ikinci kitabıdır ve Gemma & Isaiah'nın hikayesini sonlandırmaktadır. Kötü Çocuklar Asla Düşmez 18 yaş üstü okuyuculara yöneliktir ve bazılarının tetikleyici bulabileceği konuları ele almaktadır.

Amazon'a yönlendirilmek için buraya tıklayın: [Kötü Çocuklar Asla Düşmez](#)

SON SÖZ

Ne çılgın bir yolculuk, değil mi? Bu şimdiye kadar yazdığım en zor kitap oldu ama bunun karakterlerle ve onların kalpleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu düet boyunca (yakında gelecek olan) olay örgüsü kıvrımları ve ifşaatlar birden fazla kez başımı döndürdü. Yazmak için masama oturduğumda etrafımda bu olay örgüsüyle ilgili notlarla dolu 15 parça kâğıt olduğunu çok net hatırlıyorum! Umarım St. Mary's çetesine aşık olmuşsunuzdur ve ikinci kitap için çok heyecanlısınızdır! Sorularınızın cevaplanacağına ve Gemma ile Isaiah'a gerçekten neler olduğunu öğreneceğinize söz veriyorum. Şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim çift oldular. Isaiah Underwood kahraman ve kötü adamın mükemmel bir karışımı. Seksi, otoriter, ama iyi bir kalbi var mı, yok mu? & Gemma, zavallı Gemma. Birazdan öğreneceğin şeyler dudak uçuklatacak! İşte ikinci kitap, dostlarım! Kemerlerinizi bağlayın. Birinci kitap kadar vahşi!

XO.

AYRICA SJ SYLVIS TARAFINDAN

İngilizce Hazırlık

Serisi [Tüm Küçük](#)

[Yalanlar Tüm Küçük](#)

[Sırlar Tüm Küçük](#)

[Gerçekler](#)

Mary's Serisi [İyi](#)

[Kızlar Asla Yükselmez](#)

[Kötü Erkekler Asla](#)

[Düşmez](#)

Standalones

[Üç Yaz Saygılarımla](#)

, [Cammie](#) Sarmaşık

[Peşinde](#) .

[Fallon Gerçeğine Aşık](#)

[Olmak](#)

SJ Sylvis'in tüm kitapları Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

YAZAR HAKKINDA

S.J. Sylvis, en çok yeni yetişkin romanları ve romantik komedileriyle tanınan bir romantizm yazarıdır. Şu anda kocası, iki küçük çocuğu ve köpeğiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Kahveye takıntılıdır, kurgusal karakterlere kolayca bağlanır ve akşamlarının çoğunu bir kitaba gömülerek geçirir! Onu sjsylvis.com adresinde bulabilirsiniz!

GÜNCEL KALIN

Eşantionlar ve özel haberler için S.J. Sylvis'in **okuyucu grubuna**
ve/veya haber **bültenine** katılın!
[Facebook Okuyucu Grubu Bülten](#)
[Kaydı](#) -

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, beni her gün gülümsettikleri ve beni her zaman destekledikleri için *muhteşem* ailemden bahsetmek istiyorum. Sizi sonsuza dek seviyorum. <3

Yazar arkadaşlarıma (hepinizi sayamam. Yanlışlıkla birini atlarsam kendimi çok kötü hissederim, o yüzden kim olduğunuzu biliyorsunuz!!) -- siz olmasaydınız ben nerede olurdum? Günlük sesli mesajlarımıza, paylaşımlarımıza, beğenilerimize, cesaretlendirici sözlerinize ve yazma koşularımıza - hepinizi çok seviyorum ve arkadaşlığınız için çok minnettarım. Daha nice kitaplara!

Betalarıma (Andrea, Danah, Emma ve Megan) - Olay örgüsündeki boşluklarda, kafa karıştırıcı sahnelerde bana yardımcı olduğunuz ve bana sahtekârlık sendromunu tersine çevirmem gerektiğini hatırlattığınız için çok teşekkür ederim. Dördünüz bana farkında bile olmadığınız şekillerde yardım ettiniz.

Editörüm Jenn'e, çalışmalarımı her zaman parlattığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın olduğum yerde olamazdım! xo.

Proofer/PA'ma, gerçekten sen olmasan nerede olurdum hiçbir fikrim yok, Mary! Bana unuttuğum şeyleri yapmamı hatırlattığın, eksiklerimi tamamladığın ve diğer her şey için teşekkür ederim.

Kapak Tasarımcım/aklımı başımda tutan kişiye-Danah, her şey için ve St. Mary's kapaklarını MUHTEŞEM yaptığın için teşekkür ederim.

Laura, sen bir yazar arkadaştan çok daha fazlasısın. Seni ve arkadaşlığını seviyorum! Sana attığım her şeyde bana yardım ettiğin için

teşekkür ederim!

xo.

Okuyucularıma, blog yazarlarına, ARC o k u y u c u l a r ı n a , tiktokerlere, yardım eden herkese

Kitaplarımın adını duyurmak için. Bu yazarlık işini gerçek bir kariyer haline getirebilmemin sebebi sizlersiniz. Desteğiniz, yorumlarınız ve paylaşımlarınız olmasaydı, bugün olduğum yerde olamazdım. Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim. Gözden kaçmıyor.

Xo,

SJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.